RUTH WARE

CRIME

virtual-project.eu

Autoarea bestsellerului *Într-o pădure întunecată*

CRIMĂ LA OXFORD

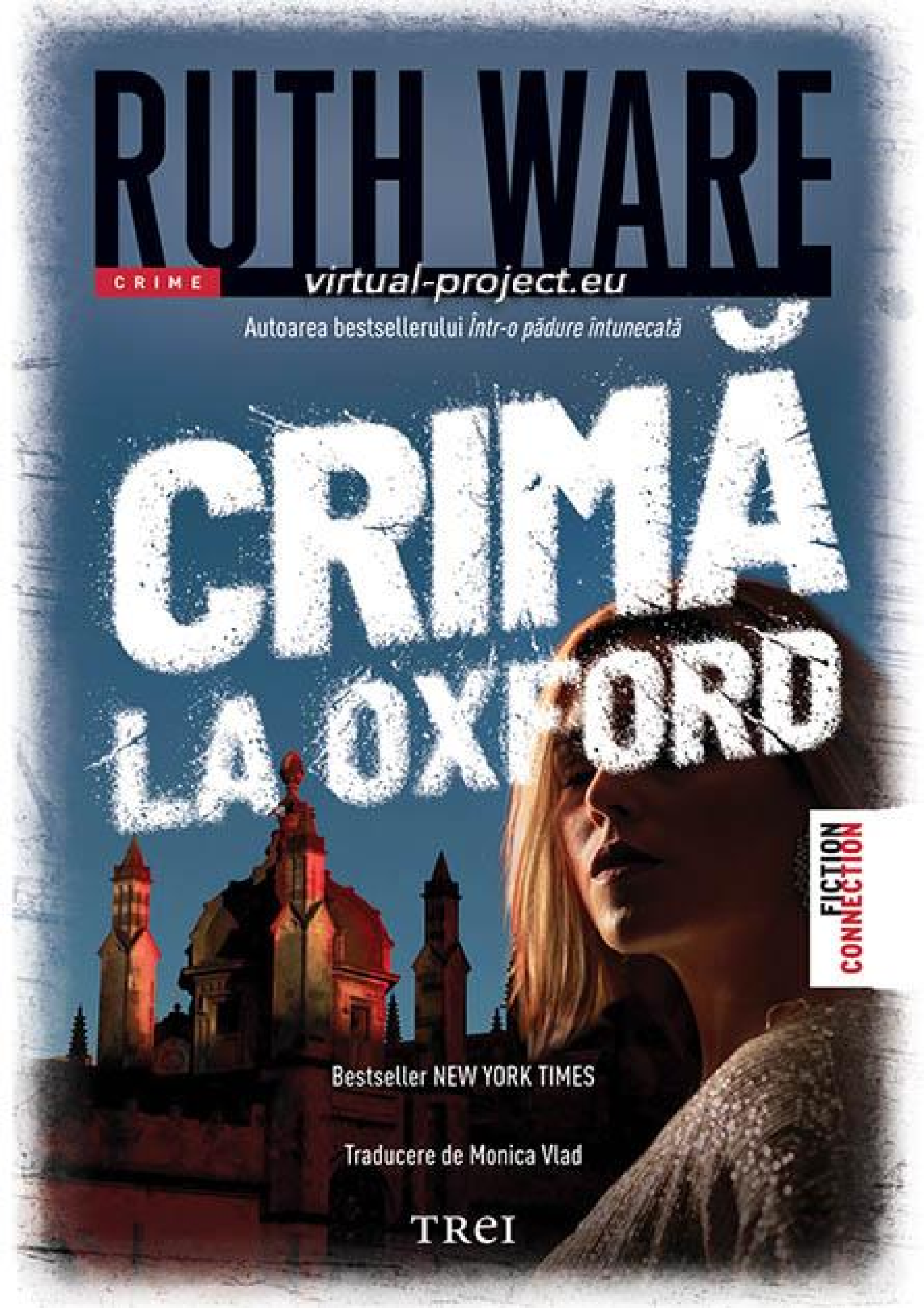

FICTION CONNECTION

Bestseller NEW YORK TIMES

Traducere de Monica Vlad

TREI

RUTH WARE

CRIMĂ LA OXFORD

Original: *The It Girl* (2022)

Traducere din limba engleză şi note:
MONICA VLAD

virtual-project.eu

3
TREI

— 2023 —

Lui Meriel, cea mai bună dintre cele mai bune prietene

Înainte

După aceea, de uşă şi-a amintit. *Era deschisă,* continua ea să le spună poliţiştilor. *Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă.*

Ar fi putut să-şi reconstituie fiecare etapă a întoarcerii din refectoriu: pietrişul care îi scârţâia sub picioare pe aleea ce traversa Campusul Vechi, pe sub Arcada Cherwell, apoi pe scurtătura clandestină prin întunericul Grădinii Membrilor, paşii uşori pe gazonul interzis, acoperit de rouă. Oxfordul nu avea nevoie de pancarte cu „Nu călcaţi pe iarbă"; peluza aceea era, de mai bine de 200 de ani, domeniul profesorilor universitari şi al bursierilor în cercetare, fără a fi nevoie să li se spună studenţilor acest lucru.

În continuare, trecuse pe lângă reşedinţa Decanului şi pe aleea care ocolea Campusul Nou (cu o vechime de aproape 400 de ani, totuşi, cu 100 de ani mai nou decât Campusul Vechi).

Apoi urcase cele patru rânduri de trepte de piatră tocite ale scării VII până sus, unde dormeau ea şi April, pe partea stângă a palierului, vizavi de camerele domnului Myers. Uşa acestuia era închisă, ca întotdeauna. Dar cealaltă, a ei, era deschisă. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l amintea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva în neregulă.

Dar nu bănuise absolut nimic.

Ce se întâmplase în continuare ştia doar din ceea ce-i spuseseră alţii. Ţipetele ei. Hugh venind într-un suflet după ea pe scări, urcând câte două trepte deodată. Trupul inert al lui April, întins pe covorul din faţa şemineului într-o atitudine aproape teatrală, din fotografiile care îi fuseseră arătate ulterior.

Însă ea nu-şi putea aminti toate astea. Era ca şi cum creierul său le-ar fi blocat, le-ar fi închis ca pe o eroare de memorie dintr-un computer: *fişier corupt* – şi oricât de multe întrebări răbdătoare îi puseseră poliţiştii, nu reuşiseră s-o aducă mai aproape de momentul unei adevărate conştientizări.

Doar uneori, în toiul nopţii, se trezea cu o imagine în faţa ochilor, o imagine diferită de cea din fotografiile Polaroid granulate făcute de fotograful poliţiei, cu probele numerotate cu atenţie şi cu iluminatul strident. În această imagine lumina era mai slabă, iar obrajii lui April erau încă îmbujoraţi de ultima pâlpâire a vieţii. Şi se vede alergând de-a lungul camerei, împiedicându-se de covor şi căzând în genunchi lângă trupul lui April, după care aude ţipetele.

Nu ştie niciodată dacă acea imagine este o amintire sau un coşmar, ori un amestec din amândouă.

Dar, indiferent de adevăr, April nu mai este.

După

— Costă 17 lire şi 98 de pence, îi spune Hannah femeii din faţa ei, care încuviinţează fără să fie cu adevărat atentă şi îi împinge cardul de credit pe tejghea.

— E contactless, da?

Femeia nu-i răspunde imediat; încearcă să-şi convingă copilul de patru ani să nu se mai joace cu gumele de şters de pe raftul de papetărie, însă când Hannah repetă întrebarea, îi răspunde:

— Oh, sigur.

Hannah ţine cardul lipit de aparat până când acesta emite un bip, apoi îi întinde cărţile, împreună cu bonul. *Gruffalo*[1], *Bebeluşul cel nou*[2] şi *Înăuntrul lui mami e o casă*[3]. Vreun frăţior sau vreo surioară la orizont? Surprinde privirea fetiţei care se joacă cu obiectele de papetărie şi îi zâmbeşte conspirativ. Fetiţa se opreşte brusc, apoi, dintr-odată, îi zâmbeşte şi ea. Hannah ar vrea s-o întrebe cum o cheamă, dar e conştientă că s-ar putea să întreacă limita.

În schimb, se întoarce spre clientă.

— Doriţi o pungă? Sau avem sacoşele astea drăguţe, la două lire.

Face un gest din spatele tejghelei spre teancul de sacoşe din pânză, fiecare dintre ele imprimată cu simpaticul logo Tall Tales – un teanc de cărţi care se clatină şi alcătuiesc numele librăriei.

— Nu, mulţumesc, îi răspunde femeia pe un ton sec.

Apoi îşi îndeasă cărţile în geanta de umăr, îşi înşfacă fiica de mână şi o trage afară. O gumă de şters în formă de pinguin se rostogoleşte pe podea în timp ce ele pleacă.

— Încetează, o aude Hannah spunând în timp ce trec amândouă prin uşile victoriene din sticlă, făcând să sune clopoţelul aflat deasupra lor. M-am săturat de tine pe ziua de azi.

Hannah le priveşte cum dispar în susul străzii, fetiţa plângând neconsolată acum, atârnată de mâna maică-sii, în vreme ce femeia îşi duce mâna spre abdomen. Însăşi forma acestuia e liniştitoare – tare, rotundă şi bizară, de parcă ar fi înghiţit o minge de fotbal.

Cărţile din secţiunea de parenting folosesc metafore alimentare. O arahidă. O prună. O lămâie. *Chestia asta e ca* Omida foarte flămândă[4] *a parentingului,* zisese Will derutat când citise capitolul despre primul trimestru. Săptămâna aceasta era un mango, dacă-şi amintea bine. Sau poate o rodie. Will îi luase un avocado când împlinise 16 săptămâni, ca un fel de cadou amuzant care să marcheze acea etapă, aducându-i-l în pat tăiat în două şi cu o lingură lângă el. Hannah doar se uitase la el şi simţise greaţa matinală, care ar fi trebuit să înceteze, încolăcindu-i-se şi rostogolindu-i-se în măruntaie, după care dăduse farfuria deoparte şi fugise la baie.

— Îmi pare rău, îi spusese lui Will când se întorsese. A fost o idee minunată, doar că…

Nu putuse să termine. Până şi simplul gând la acel avocado îi provoca greaţă. Nu era vorba doar de onctuozitatea catifelată a fructului pe limba ei, era şi altceva, ceva mai visceral. Gândul că îşi mânca propriul copil.

— Cafea?

Vocea lui Robyn îi întrerupe şirul gândurilor şi Hannah se întoarce spre locul unde se află colega ei, la celălalt capăt al tejghelei.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă vrei o cafea. Sau tot n-ai reînceput să bei?

— Nu, nu, am reînceput, numai că încerc să nu exagerez. Poate una fără cofeină, dacă se poate?

Robyn încuviinţează şi dispare în celălalt capăt al librăriei, în celebra debara pe care o numesc „camera personalului”, şi chiar în momentul în care

dispare din raza ei vizuală, lui Hannah îi vibrează telefonul în buzunarul din spate al blugilor.

Îl ţine pe modul silenţios la muncă. Cathy, patroana Tall Tales, e drăguţă şi nu e interzis să-ţi verifici telefonul, dar este deranjant să înceapă să sune în timpul lecturilor pentru copii sau când ajută vreun cumpărător.

Totuşi, acum librăria este pustie, aşa că îl scoate pentru a vedea cine sună.

E maică-sa.

Hannah se încruntă. Asta nu e ceva obişnuit. Jill nu e genul care să sune la întâmplare. Vorbesc cam o dată pe săptămână, în general duminica dimineaţă, după ce maică-sa se întoarce de la tura ei de înot în lac. Jill sună rar în mijlocul săptămânii şi niciodată în timpul unei zile lucrătoare.

Hannah răspunde.

— Hannah, poţi vorbi? întreabă maică-sa abrupt, fără niciun preambul.

— Păi, sunt la muncă, aşa că va trebui să închid dacă intră vreun client, dar acum pot vorbi puţin. S-a întâmplat ceva?

— Da. Adică, nu…

Maică-sa se opreşte. Hannah simte cum îngrijorarea începe să pună stăpânire pe ea. Mama ei energică şi stăpână pe sine nu-şi pierde niciodată cuvintele. Ce s-o fi întâmplat?

— Eşti bine? Nu e… nu eşti… bolnavă? o întreabă Hannah neliniştită.

— Nu!

Îi aude râsul scurt şi dintr-odată uşurat care însoţeşte cuvântul, dar încă există acea tensiune ciudată.

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că… ei bine, presupun că n-ai văzut ştirile?

— Ce ştiri? Am fost la muncă toată ziua.

— Ştirea despre… John Neville.

Lui Hannah i se strânge stomacul.

Senzaţia de rău începuse să i se amelioreze uşor în ultimele săptămâni. Acum, greaţa i-a revenit cu un zvâcnet. Îşi strânge gura, respirând cu dificultate

pe nas, în vreme ce cu mâna liberă se ţine de tejghea, de parcă aceasta ar putea să o ancoreze.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te iau prin surprindere la muncă, dar tocmai mi-a apărut pe Google Alerts şi mi-am făcut griji că te va suna cineva de la Pelham sau că te vei trezi la uşă cu vreun jurnalist de la *Mail*. M-am gândit… spune mama ei în tăcerea care s-a lăsat.

Hannah o aude înghiţind în sec.

— M-am gândit că ar fi mai bine să afli de la mine.

— Ce anume?

Maxilarul lui Hannah se încleştează, ca şi cum asta i-ar putea stăvili starea de rău, şi înghite saliva care i se adună brusc în spatele dinţilor.

— *Ce* să aud de la tine?

— E mort.

— Oh.

E cea mai stranie senzaţie. Un val de uşurare, urmat de un fel de gol.

— Cum?

— Atac de cord în închisoare.

Vocea lui Jill este blândă, de parcă ar încerca să mai îndulcească vestea.

— Oh, zice Hannah din nou.

Se îndreaptă pe bâjbâite spre scaunul din spatele tejghelei, pe care-l folosesc în perioadele liniştite, când lipesc etichetele pe cărţi. Îşi aşază mâna pe abdomen, ca şi cum s-ar proteja de lovitura pe care deja a primit-o. Cuvintele nu reuşesc să-i iasă. Singurul lucru pe care-l poate face este să se repete.

— Oh.

— Eşti în regulă?

— Da. Sigur.

Vocea lui Hannah sună fals în propriile-i urechi şi pare a veni de la mare distanţă.

— Da, de ce n-aş fi?

— Păi…

Îşi poate da seama că maică-sa îşi alege cuvintele cu grijă.

— E o chestie importantă. O răscruce.

O răscruce. Poate e din cauza acelui cuvânt, venit din gura maică-sii imediat după ce-şi amintise de conversaţia ei cu Will, dar dintr-odată nu mai poate continua. Se luptă cu nevoia de a plânge, de a fugi, de a părăsi librăria în timpul serviciului.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, mamă, trebuie să… bolboroseşte în telefon.

Nu se poate gândi ce să spună.

— Am un client, reuşeşte să rostească în cele din urmă.

Închide. Tăcerea din librăria pustie o învăluie.

Înainte

Locurile de parcare de pe Pelham Street erau toate ocupate, aşa că mama ei opri pe o linie galbenă dublă pe High Street, iar Hannah se chinui să coboare cu cea mai mare dintre valize, însoţită de promisiunea maică-sii de a veni să o caute după ce găsea un loc în care să lase maşina.

În vreme ce stătea acolo, privind cum se îndepărta vechiul Mini Cooper, Hannah avu cea mai stranie senzaţie, de parcă ieşind din maşină se debarasase de vechea identitate ca de o a doua piele, lăsând ca o versiune a ei mai puternică, mai ageră şi mai puţin uzată să înfrunte lumea – o versiune ce deborda de prospeţime. În timp ce se întorcea pentru a privi blazonul aflat deasupra arcadei din piatră sculptată, simţi vântul rece de octombrie ridicându-i părul şi atingându-i ceafa şi începu să tremure, cuprinsă de un amestec ameţitor de emoţii şi încântare.

Acesta era punctul culminant al tuturor speranţelor, visurilor şi strategiilor ei de recapitulare plănuite cu meticulozitate. Unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase colegii, aflat într-unul dintre cele mai vechi şi mai prestigioase centre educaţionale din lume – faimosul Pelham College[5] al Universităţii Oxford. Iar de-acum, noul ei cămin pentru următorii trei ani.

Uriaşa uşă de stejar din faţa ei era deschisă, spre deosebire de ziua în care venise pentru interviu şi trebuise să bată în grilajul uşii medievale mai mici, încastrată în cea uriaşă, aşteptând ca portarul să se zgâiască la ea ca într-o scenă parcă desprinsă din scheciurile trupei de comedie Monty Python. Acum, îşi târî valiza prin pasajul arcuit, pe lângă Ghereta Portarilor, până la o masă aflată într-un foişor, unde studenţii mai mari împărţeau mape cu informaţii şi îi îndrumau pe boboci.

— Bună, zise Hannah în vreme ce se apropia cu valiza scrâşnind pe aleea de pietriş. Bună, numele

meu e Hannah Jones. Îmi poţi spune unde ar trebui să merg?

— Bineînţeles! îi răspunse pe un ton voios fata din spatele mesei.

Avea părul blond, lung şi lucios, iar accentul ei era clar precum cristalul.

— Bine ai venit la Pelham! În primul rând, va trebui să-ţi iei cheile şi detaliile de cazare de la Ghereta Portarilor, spuse ea arătând înapoi, spre arcada prin care Hannah tocmai trecuse.

— Cardul Bod[6] ţi l-ai luat? Vei avea nevoie de el pentru aproape orice, de la plata meselor până la consultarea cărţilor de la bibliotecă.

Hannah clătină din cap.

— Nu, dar m-am înregistrat pentru el.

— Aşadar, îl ridici de la Arcada II, dar asta poţi să o faci la orice oră, în cursul zilei de azi. Probabil că mai întâi vrei să-ţi laşi valiza. Oh, şi nu uita de Târgul Bobocilor şi de întâlnirea şi întâmpinarea nou-veniţilor!

Fata îi întinse un teanc de pliante, iar Hannah le luă jenată, ţinând hârtiile alunecoase sub braţul liber.

— Mulţumesc, zise Hannah.

Apoi, pentru că nu părea să mai fie nimic de spus, se întoarse şi îşi târî valiza înapoi pe drumul pe care venise, înspre Ghereta Portarilor.

Nu fusese în interiorul gheretei în ziua interviului – ieşise portarul pentru a o lăsa să intre –, iar acum văzu că era o mică încăpere cu lambriuri de lemn, aproape ca un oficiu poştal, care avea două ferestre ce dădeau spre curtea pătrată şi pasajul arcuit de la intrare, o tejghea şi rânduri-rânduri de casete pe care erau scrise nume. Gândul că una dintre ele era probabil a ei îi dădea un sentiment neobişnuit. Unul de… apartenenţă?

Îşi ridică valiza pe trepte şi aşteptă ca portarul să încheie cu băiatul din faţa ei sau mai degrabă cu părinţii lui. Mama băiatului avea o grămadă de întrebări legate de accesul la Wi-Fi şi aranjamentele

privitoare la duşuri, dar în cele din urmă au terminat, şi Hannah s-a pomenit în faţa tejghelei, dorindu-şi ca propria ei mamă să se grăbească cu parcatul maşinii. Simţea că avea nevoie de întăriri.

— Ăăă, bună, zise ea.

Stomacul i se agita din cauza emoţiilor, dar încerca să-şi menţină vocea egală. Acum era o persoană adultă. O studentă a Colegiului Pelham. Se afla aici pe drept şi nu avea de ce să se simtă emoţionată.

— Numele meu este Hannah. Hannah Jones. Îmi puteţi spune unde ar trebui să merg?

— Hannah Jones…

Portarul era un bărbat rotofei şi glumeţ, cu o barbă albă pufoasă şi aerul unui Moş Crăciun aflat în timpul liber. Îşi cocoţă o pereche de ochelari pe nas şi începu să se uite în josul unei lungi liste tipărite cu nume.

— Hannah Jones… Hannah Jones… Ah, da, iată. Eşti în Campusul Nou, scara VII, camera 5. Ăsta e un set. Foarte drăguţ.

Un set? Hannah nu era sigură dacă ar fi trebuit să ştie ce însemna asta, dar portarul încă vorbea şi şansa ei de a întreba trecuse.

— Acum, va trebui să treci prin arcada de-acolo.

Îi arătă prin fereastra cu despărţituri spre o arcadă înaltă, aflată în cealaltă parte a pătratului acoperit cu iarbă catifelată.

— Faci la stânga prin Grădina Membrilor – ai grijă să nu calci pe gazon –, treci pe lângă reşedinţa Decanului, iar scara VII e pe cealaltă parte a Campusului Nou. Uite o hartă. Gratis pentru tine, draga mea, îi spuse el, după care puse un pliant lucios, împăturit, pe blatul de lemn.

— Mulţumesc, zise Hannah.

Luă pliantul, îl băgă în buzunarul de la blugi, apoi îşi aminti:

— Oh, e posibil ca mama mea să apară în curând. A rămas să parcheze maşina. I-aţi putea spune încotro am plecat, dacă vine pe-aici?

— Mama lui Hannah Jones, zise bărbatul pe un ton meditativ. Pot să fac asta. John – strigă el peste umăr spre un bărbat care sorta corespondenţa în spatele lui –, dacă sunt la masă şi vine mama lui Hannah Jones o găseşte la VII-5, Campusul Nou.

— Bine, răspunse bărbatul.

Apoi se întoarse şi se uită la Hannah. Era un bărbat masiv, probabil în jur de 1,8 m, mai tânăr decât colegul său, brunet, cu chipul palid şi transpirat, chiar dacă nu făcea nimic care să presupună cât de cât efort fizic. Vocea îi era într-un straniu dezacord cu restul făpturii sale – înaltă şi stridentă –, iar contrastul o făcu pe Hannah să simtă că o încerca un râs nervos.

— Ei bine, mulţumesc, zise ea şi se întoarse să plece.

Aproape ajunsese la uşă, în momentul în care al doilea bărbat strigă după ea, cu o voce aspră şi uşor acuzatoare.

— Stai un pic, domnişoară!

Hannah se întoarse, simţind cum i se accelerează bătăile inimii de parcă ar fi făcut ceva greşit.

Bărbatul ieşi din spatele tejghelei, mişcându-se greoi, după care se opri în faţa ei. Avea ceva în mână, pe care acum îl ţinea în faţa ei, balansându-l ca pe un trofeu.

Era un rând de chei.

— Oh.

Hannah se simţi penibil. Izbucni într-un hohot scurt de râs.

— Mulţumesc.

Întinse mâna, dar, preţ de o clipă, bărbatul nu dădu drumul cheilor. Doar rămase acolo, legănându-le deasupra palmei ei. Apoi, desfăcu mâna şi le lăsă să cadă, iar ea le puse în buzunar şi îi întoarse spatele.

★

VII, spunea inscripţia pictată deasupra intrării, iar Hannah, privind în jos spre pliantul din mână şi apoi spre treptele de piatră din faţă, trebui să presupună

că acesta era locul. Aruncă o ocheadă peste umăr – nu pentru că se îndoia de hartă, ci mai mult pentru plăcerea de a se bucura de toate: de pătratul verde, impecabil, al gazonului dichisit, de piatra de culoarea mierii, de ferestrele cu menou. Cu soarele care strălucea şi cu ghemotoacele pufoase de nori albi, autumnali, pe cer, priveliştea avea o frumuseţe aproape ireală, iar Hannah avu sentimentul straniu că păşise în paginile uneia dintre cărţile din valiza ei – *Întoarcere la Brideshead*[7], poate. Sau *Noaptea strălucitoare*[8]. Ori *Materiile întunecate*[9]. O lume de poveste.

În timp ce intra cu valiza pe sub arcadă şi pătrundea în scara VII zâmbea, dar să o târască în sus pe trepte nu era deloc uşor, aşa că în momentul în care ajunse la primul palier zâmbetul îi cam pierise. Odată ajunsă la al doilea, constată că era încinsă toată şi cu respiraţia tăiată, iar senzaţia de basm se risipea rapid.

4. H. CLAYTON citi pe un mic bilet îngrijit aflat pe uşa din partea stângă şi vizavi: 3. P. BURNES-WALLACE. Uşa din mijloc era întredeschisă şi, în timp ce Hannah stătea acolo, trăgându-şi sufletul, aceasta se deschise complet, dând la iveală o bucătărie foarte mică, în care se aflau doi băieţi, unul aplecat deasupra unei plite electrice, celălalt ţinând în mână o cană de ceai şi uitându-se la ea cu o expresie probabil curioasă, dar care mai degrabă dădea impresia de ostilitate.

— B… bună, zise Hannah, destul de rezervată, însă băiatul făcu doar un semn din cap şi se îndreptă către uşa pe care scria P. BURNES-WALLACE. Ce spusese portarul? Camera 5? În cazul ăsta mai avea de urcat încă un etaj.

Strângând din dinţi, Hannah îşi trase cu putere valiza de-a lungul treptelor către ultimul etaj, unde două uşi stăteau faţă în faţă, dintre care una era întredeschisă. 6. DR. MYERS scria pe cea din dreapta ei, care era închisă. Aşadar, prin eliminare,

cealaltă era a ei, drept pentru care Hannah pătrunse înăuntru.

— Heeei…

Fata întinsă pe canapea abia dacă-şi ridică privirea din telefon când intră Hannah. Purta o rochie scurtă, cu broderie englezească, care-i dezvăluia picioarele lungi şi bronzate atârnate peste braţul canapelei şi o sanda agăţată de degetele cu pedichiură proaspăt făcută. Părea să se uite într-o aplicaţie foto pe telefon.

— Tu trebuie să fii Hannah.

— Eu… sunt? zise Hannah pe un ton nesigur, iar vocea îi urcă spre sfârşitul propoziţiei, astfel încât cuvintele ei formau mai degrabă o întrebare, chiar dacă nu asta erau.

Se uită de jur-împrejurul încăperii. Părea să fie o cameră de zi, dar cu grămezi din cele mai luxoase geamantane pe care le văzuse vreodată Hannah puse unele peste altele lângă intrare. Erau acolo cutii de pălării, huse pentru haine, o geantă Selfridges uriaşă plină cu perne de catifea şi ceea ce părea a fi un geamantan Louis Vuitton veritabil, cu o încuietoare gigantică din alamă. Mormanul de valize făcea ca propriul ei bagaj să pară mai mic, chiar şi dacă puneai la socoteală valiza pe care mama ei urma să o aducă din maşină.

— Tu cine eşti?

— April.

Fata îşi puse jos telefonul şi se ridică de pe canapea. Era suplă, de înălţime medie, cu părul de culoarea mierii tuns scurt, urmând forma capului şi cu sprâncenele fin arcuite, care-i dădeau un aer aflat undeva între amuzament şi dispreţ. Avea ceva nepământean, o calitate nedefinită, pe care Hannah nu o putea preciza. O făcea să aibă senzaţia că o mai văzuse undeva înainte… sau că o urmărise într-un film. Genul de frumuseţe care îţi rănea ochii, dacă te uitai prea mult timp la ea, însă era greu să-ţi îndepărtezi privirea. Era, realiză Hannah, ca şi cum un alt fel de lumină cădea asupra ei decât asupra restului camerei.

— April Clarke-Cliveden, adăugă fata drept ajutor, când Hannah nu răspunse imediat, de parcă acel nume ar fi trebuit să-i spună ceva.

— Dar credeam, zise Hannah, după care se întrerupse, întorcându-se nesigură către uşă pentru a verifica plăcuţa cu numele.

Da, iată, 5. H. JONES, scria acolo. Apoi, dedesubt, A. CLARKE-CLIVEDEN.

Hannah se încruntă.

— Suntem… colege de cameră?

Părea puţin probabil. Unul dintre punctele subliniate în broşura Colegiului Pelham fusese că nu exista, practic, cazare la comun. Nu existau camera duble. Nici măcar apartamente, până în al doilea an. O mulţime de băi comune, evident, cu excepţia aripii moderne, dar în ceea ce privea locurile de dormit, pliantul lăsase să se înţeleagă că toată lumea avea propriul său spaţiu.

— Oarecum, zise April.

Căscă ca o pisică şi se întinse cu poftă.

— Adică nu împărţim un dormitor, aşa ceva n-aş fi acceptat în niciun caz. Doar camera de zi.

Şi îşi flutură mâna de jur-împrejurul spaţiului modest, făcând-o pe Hannah să aibă senzaţia că April era gazda graţioasă, iar ea, intrusa. Gândul îi stârni un fior de enervare, dar şi-l înăbuşi şi privi prin cameră. În afară de stiva de geamantane a lui April, mobilierul era puţin şi instituţional – o canapea mai degrabă uzată, o măsuţă de cafea şi un bufet –, dar era curată şi luminoasă, cu un şemineu frumos din piatră.

— E plăcut să ai unde să-ţi petreci timpul, nu? Camera ta e pe acolo, spuse ea şi făcu semn cu capul spre o uşă din partea dreaptă a ferestrei.

— A mea este uşa opusă. Mi-e teamă că am ales-o pe cea mai mare. Primul sosit, primul servit şi toate alea.

Îi făcu cu ochiul, ceea ce dădu la iveală o gropiţă adâncă şi fermecătoare într-un obraz.

— Mi se pare corect, zise Hannah.

N-avea niciun rost să se certe din acest motiv. Din câte se părea, fata îşi despachetase deja lucrurile. În loc de asta, îşi târî valiza de-a lungul covorului, ale cărei roţi îl încreţeau pe unde trecea, spre uşa care îi fusese indicată.

După remarcile lui April, se aştepta la ceva mic, înghesuit chiar, însă era mai mare decât camera ei de acasă, cu un alt şemineu din piatră sculptată şi o fereastră cu menouri din plumb, care arunca o lumină în formă de diamant pe pardoseala din stejar lustruit.

— Uau, e destul de mişto, zise ea, după care îi veni să-şi tragă un şut din cauză că se arătase atât de vizibil impresionată în faţa sofisticării lui April.

Totuşi, în particular putea să recunoască: era foarte fainã. Câţi studenţi văzuseră această cameră de-a lungul celor 400 de ani de când fusese construită? Ajunseseră ei oare pairi[10] şi politicieni, laureaţi ai Premiului Nobel sau scriitori? Era năucitor, ca şi cum s-ar fi uitat pe la capătul greşit al unui telescop, numai că în loc să privească din exterior, la capătul rândului se vedea pe ea, infinit de mică.

— Da, e în regulă, nu-i aşa? zise April.

Venise şi se oprise în prag, cu o mână sprijinită pe tocul uşii şi cu cealaltă aşezată pe şoldul împins în afară. În lumina slabă a serii, care se strecura prin materialul diafan al rochiei ei albe, conturându-i formele şi transformându-i părul tuns pixie într-o aureolă albă, arăta ca un poster de film.

— A ta cum este? întrebă Hannah şi April ridică din umeri.

— Destul de asemănătoare. Vrei să vii să arunci o privire?

— Sigur.

Hannah îşi lăsă valiza jos şi o urmă pe April de-a lungul camerei de zi, până la uşa opusă.

Înăuntru, prima ei impresie a fost că *nu* semăna deloc cu a ei. În afară de faptul că era ceva mai mare, singurele lucruri pe care cele două le aveau în

comun erau cadrul de pat din metal şi şemineul. Toate celelalte piese de mobilier erau diferite – de la covoarele chilim la scaunul de birou, elegant şi ergonomic, şi până la canapeaua de două locuri din colţ, generos capitonată.

Un bărbat înalt şi corpolent, în costum, aşeza hainele într-un şifonier înalt. Acesta nu-şi ridică privirea când ele intrară.

— Bună ziua, rosti Hannah pe un ton politicos, adoptând cea mai bună voce a ei, cea pe care o folosea când făcea cunoştinţă cu părinţii. Trebuie să fiţi tatăl lui April. Eu sunt Hannah.

April izbucni într-un hohot de râs.

— Ha! Cred că glumeşti. El e Harry. Lucrează pentru părinţii mei.

— Mă bucur să te cunosc, zise bărbatul peste umăr.

Apoi închise ultimul sertar şi se întoarse.

— Cred că am terminat, April. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, e în regulă. Mulţumesc, Harry.

— Voi lua cutiile, vrei să las geamantanul?

— Nu, nu-ţi face griji. Nu voi avea unde să-l depozitez.

— Sigur. Distracţie plăcută. Pe pervaz e un mic cadou de la tatăl tău. Încântat de cunoştinţă, Hannah, zise Harry, apoi se întoarse, ridică teancul de pungi şi cutii goale de lângă uşă şi plecă.

Uşa se închise, iar April îşi scoase sandalele şi se aruncă pe patul proaspăt făcut, cufundându-se adânc în pilota moale din puf.

— Deci, asta e. Viaţa reală.

— Viaţa reală, repetă Hannah.

Şi totuşi, nu era adevărat. Stând aici, într-un centru de educaţie vechi de secole, înconjurată de lucrurile frumoase şi costisitoare ale lui April, inspirându-i parfumul scump ce mirosea straniu şi greu, nu se simţise niciodată mai ireală. Se întreba ce-ar spune maică-sa – care probabil încă dădea roată Oxfordului în căutarea unui loc de parcare – despre toate astea.

— Cred că mai bine mă duc să văd ce mi-a lăsat, zise April. Cutia nu e de la Tiffany, ceea ce e un început prost.

Îşi coborî picioarele de pe pat şi se îndreptă spre fereastră, unde pe pervazul de piatră se găsea un cadou într-o cutie înaltă. Un bileţel se ivea dintr-o deschizătură aflată în partea de sus a acesteia.

— *Să-ţi începi viaţa la Oxford aşa cum trebuie. Cu dragoste, tati.* Ei bine, măcar l-a semnat chiar el. Un punct în plus faţă de felicitarea de la aniversarea mea, care a fost scrisă de secretară.

Înfigându-şi unghiile în capacul cutiei, îl deschise, apoi începu să râdă.

— Oh, Doamne, tocmai când credeam că nu-mi ştie al doilea prenume, îmi demonstrează că m-am înşelat.

Ridică o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Bei, Hannah Jones?

— Ăăăă, sigur, zise Hannah.

De fapt, nu-i prea plăcea şampania – în puţinele dăţi când băuse, la nunţi şi când mama ei împlinise 50 de ani, avusese dureri de cap. Dar în niciun caz n-avea de gând să refuze un moment perfect. Poate că lui Hannah din Dodsworth nu-i plăcea şampania. Însă Hannah de la Colegiul Pelham era diferită.

O privi pe April scoţând dopul cu o pricepere exersată şi turnând în două pahare până se formă spumă.

— Ei bine, nu e rece, dar măcar e Dom Pérignon, spuse April, întinzându-i un pahar înalt. Pentru ce să bem? Ce-ai zice de… pentru Oxford, spuse ea ridicându-şi paharul.

— Pentru Oxford! repetă Hannah.

Ciocni paharul cu cel al lui April, apoi îl duse la buze. Şampania, caldă şi efervescentă, făcu spumă în gura ei, bulele împrăştiindu-i-se pe limbă, gâdilând-o în partea din spate a nasului şi pe gât. Începu să se simtă puţin ameţită – deşi n-ar fi putut spune dacă era din cauza şampaniei, a faptului că săriseră peste masa de prânz sau pur şi simplu pentru… *asta*.

— Şi pentru Pelham.

— Şi pentru noi, zise April, dându-şi capul pe spate şi golind paharul din patru înghiţituri lungi.

Apoi şi-l reumplu, se uită la Hannah şi schiţă un zâmbet larg şi poznaş care făcu să-i apară acea gropiţă adâncă şi încântătoare în ambii obraji.

— Da, pentru noi, Hannah Jones. Cred că vom avea parte de nişte momente destul de măreţe aici, nu-i aşa?

După

Când pune jos telefonul, Hannah simte cum liniştea librăriei o învăluie ca într-un cocon. Nu i-ar spune niciodată lui Cathy, dar astfel de momente erau motivul pentru care venise să lucreze la Tell Tales, nu agitaţia clienţilor din zilele de sâmbătă sau valul de turişti veniţi la festivalul din luna august, ci acalmia de la mijlocul săptămânii, când este – nu singură, fiindcă nu eşti niciodată singur într-o cameră plină cu o mie de volume – doar ea şi cărţile.

Christie. Surorile Brontë. Sayers. Mitford. Dickens. Aceştia erau oamenii care o ajutaseră să treacă prin anii care au urmat morţii lui April. Scăpase de privirile şi compătimirea vieţii reale, de înfiorătoarea imprevizibilitate a internetului, de ororile unei realităţi în care puteai fi încolţit în orice moment de un reporter sau de un necunoscut curios, ori de moartea celei mai bune prietene, într-o lume în care totul era ordonat. Într-o carte era posibil ca un lucru rău să se întâmple la pagina 207, era adevărat. Dar se va întâmpla *mereu* la pagina 207, orice-ar fi. Iar când o reciteai puteai să-l vezi cum se apropie, puteai să fii atent la semne, te puteai pregăti.

Acum, ascultă răpăitul blând al ploii din Edinburgh pe bovindoul din spatele ei, *tic-tacul* duşumelelor vechi care scârţâie în timp ce ţevile de încălzire se încing. Simte compasiunea tăcută a cărţilor. Pentru o clipă, o cuprinde o dorinţă viscerală de a lua una – poate o veche favorită, un roman pe care-l ştie aproape pe dinafară – şi de a se cufunda într-unul dintre nenumăratele fotolii tip pară din secţiunea pentru copii, ignorând lumea.

Dar n-are cum. E la datorie. Şi, în afară de asta, nu e singură. Nu chiar. O poate vedea pe Robyn deja strecurându-se înapoi prin labirintul de cămăruţe victoriene care alcătuiesc Tell Tale, fiecare dintre ele înţesată cu mese de prezentare şi coşuri.

— Bip, bip! Soseşte Robyn Grant, extraordinara doamnă! zice ea în timp ce intră în partea din faţă a librăriei.

Trânteşte cu voioşie cele două căni pe tejghea, vărsând lichidul fierbinte periculos de aproape de suportul pentru cărţi.

— Cea cu linguriţă este a ta. Eşti…

Se uită la Hannah, apoi se opreşte, surprinsă de ceva din expresia ei.

— Hei, eşti bine? Arăţi foarte ciudat.

Lui Hannah i se strânge inima. E chiar atât de evident?

— Nu… nu sunt sigură, zice ea încet. Am primit o veste ciudată.

— Oh, Doamne!

Robyn îşi duce mâna la gât, iar ochii i se îndreaptă involuntar spre abdomenul lui Hannah, apoi din nou spre chipul ei.

— Nu…

— Nu! zice Hannah repede.

Încearcă să zâmbească, deşi se simte falsă şi rigidă.

— Nimic de genul ăsta, doar… doar o chestiune de familie.

E replica cea mai apropiată de adevăr pe moment, însă imediat ce ultimele cuvinte îi ies din gură îşi doreşte să nu le fi rostit. John Neville *nu* face parte din familie. Nu-l vrea pe el sau amintirea lui în preajma familiei sale.

— Trebuie să pleci? zice Robyn.

Se uită la ceasul de mână, apoi la librăria goală.

— E aproape ora 17. Mă îndoiesc că vom avea afluenţă de clienţi acum. Pot să mă descurc cu orice se iveşte.

— Nu, îi răspunde Hannah în mod reflex.

N-ar trebui să vrea să plece. La urma urmelor, ce s-a schimbat de fapt? Nimic. Dar, în acelaşi timp, gândul de a încerca să rămână aici, zâmbindu-le clienţilor de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, cu amintirile clocotind şi bolborosind înăuntrul ei…

— Du-te. Pe bune, du-te! Îi voi explica eu lui Cathy, dacă vine, dar nu se va supăra, îi zice Robyn hotărâtă.

— Serios? o întreabă Hannah, şi Robyn încuviinţează cu fermitate.

Hannah se ridică şi îşi ia telefonul, simţind un val de vinovăţie şi recunoştinţă. Uneori, Robyn o irită cu neobosita ei voioşie de cercetaşă, cu obiceiul de a le spune mereu clienţilor „Nu, *dumneavoastră* să aveţi o zi extraordinară!" Dar acum e ceva extrem de reconfortant în amabilitatea ei fermă şi imperturbabilă.

— Mulţumesc foarte mult, Robyn. O să-ţi întorc favoarea, promit.

— Hei, nu e nevoie să-mi mulţumeşti.

Îi zâmbeşte, o mângâie pe braţ, însă Hannah îi poate citi îngrijorarea din ochi sub zâmbetul prietenos şi simte privirea lui Robyn aţintită asupra ei în timp ce se îndreaptă încet spre camera personalului pentru a-şi strânge lucrurile.

★

Când părăseşte librăria, ploaia s-a oprit şi este o după-amiază senină şi umedă de toamnă, atât de asemănătoare cu prima ei zi la Pelham, încât, pentru o clipă, legăturile cu trecutul par aproape şocant de reale. În timp ce se opreşte la semafor, aşteptând să apară omuleţul verde, are strania senzaţie că în orice moment ar putea s-o vadă pe April mergând dezinvoltă prin mulţime, cu zâmbetul ei leneş şi zeflemitor pe buze şi cu gropiţele adânci apărându-i şi dispărându-i din obraji. Pentru o secundă, trebuie să se sprijine de un stâlp de iluminat – trecutul este atât de real, atât de aproape. Simte o dorinţă neostoită ca fata aceea înaltă, care se grăbeşte prin mulţime, cu lumina căzându-i din spate, să fie cu adevărat April – strălucitoare, frumoasă, *vie.* Cum ar întâmpina-o? Ar îmbrăţişa-o? Ar pălmui-o? Ar plânge?

Hannah nu ştie.

Poate că toate laolaltă. Se îndreaptă prin mulţimea de turişti către staţia de autobuz, ca să ia obişnuitul număr 24 înapoi spre Stockbridge, nerăbdătoare să ajungă acasă la timp pentru a pregăti cina, a-şi ridica picioarele din ce în ce mai ostenite şi a urmări cine ştie ce emisiune TV de doi bani.

Dar pe măsură ce se apropie de refugiu şi nu încetineşte ritmul, îşi dă seama că de fapt nu-şi doreşte să se oprească, că numai gândul de a petrece 20 de minute închisă într-un autobuz sufocant, în traficul blocat al oraşului, o îngrozeşte. Trebuie să meargă pe jos. Doar trotuarul de sub picioare o va ajuta să alunge acest sentiment de nelinişte, să-şi ordoneze gândurile înainte de a da ochii cu Will. Şi, în afară de asta, ce o aşteaptă acasă în afară de un apartament gol şi un laptop, cu toată atracţia bolnăvicioasă şi strălucitoare a căutărilor pe Google pe care ştie că le va face de îndată ce va ajunge?

Pentru moment, totuşi, îşi va permite doar una, asta pentru a face ca vestea să devină reală, în acelaşi fel în care a reuşit să creadă că pruncul din pântecele ei este real abia când a văzut imaginile pe ecran şi a auzit straniul fâşâit subteran şi ecoul inimii lui.

În umbra castelului, se opreşte în faţa unei intrări şi îşi scoate telefonul. Deschide o filă de căutare incognito şi tastează în Google cuvintele *John Neville Ştirile BBC*. Nu e neapărat nevoie de ultima parte, dar a învăţat să nu pună un lucru atât de lipsit de precizări precum simplul său nume în motoarele de căutare, fiindcă altfel site-urile care apăreau erau pline de imagini dezgustătoare, de speculaţii nebuneşti şi afirmaţii defăimătoare despre ea şi Will, cu care nu avea nici timpul şi nici resursele necesare să se lupte.

Măcar pe BBC se putea baza că se limitează în principal la fapte.

Şi iată primul rezultat.

ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: JOHN NEVILLE, UCIGAŞUL DE LA COLEGIUL PELHAM, MORT ÎN ÎNCHISOARE

Resimte şocul de parcă i-ar curge apă cu gheaţă pe piele, dar se oţeleşte şi dă clic pe articol.

> John Neville, cunoscut drept Strangulatorul de la Pelham, a murit în închisoare la vârsta de 63 de ani, a confirmat administraţia penitenciarului în cursul zilei de astăzi.
>
> Neville, care a fost condamnat în 2012 pentru uciderea studentei April Clarke-Cliveden, a murit la primele ore ale dimineţii. Un purtător de cuvânt al închisorii a declarat că acesta a suferit un infarct miocardic major şi a fost declarat mort la sosirea la Spitalul Mersey.
>
> Avocatul lui Neville, Clive Merritt, a declarat că la momentul decesului clientul său pregătea un nou apel. „S-a dus în mormânt susţinându-şi nevinovăţia", a declarat Merritt pentru BBC. „Este o nedreptate uriaşă că şansa lui de a se reveni asupra condamnării moare odată cu el."
>
> Familia Clarke-Cliveden nu a putut fi contactată pentru comentarii.

Mâinile lui Hannah tremură. A trecut atât de mult timp de când nu a mai căutat din proprie iniţiativă ştiri despre Neville, încât uitase cum se simte când se confruntă cu numele lui, cu amintirile legate de April şi, cel mai rău, cu toate imaginile lor. Existau doar câteva fotografii cu Neville, cea mai folosită fiind una de pe legitimaţia lui de serviciu, o imagine încruntată, ca o poză pentru identificare a poliţiei, în care se uită neînduplecat către privitor, cu o expresie neplăcut de directă. Simpla vedere a chipului său este suficientă ca să te zguduie, însă

ceea ce urăşte ea cu adevărat sunt imaginile care se concentrează asupra lui April – instantaneele ei de pe reţelele de socializare, în care stă tolănită într-o barcă, lipită de alţi studenţi ale căror chipuri sunt pixelate pentru a le proteja intimitatea care ei îi fusese de mult răpită.

Iar cele mai rele dintre toate sunt fotografiile cu cadavrul ei.

Acele imagini n-ar trebui să fie acolo, dar bineînţeles că sunt. Pe internet poţi găsi orice, şi înainte ca Hannah să înveţe să limiteze căutările, cu mult înainte de a-şi da seama cum să utilizeze căutarea incognito, algoritmul Google o identifica drept cineva interesat de Strangulatorul din Pelham, oferindu-i, cu o regularitate dezgustătoare, articole clickbait[11] despre subiectul respectiv.

Este de ajutor? o întreba telefonul ei, iar după ce dăduse clic pe *Nu sunt interesat(ă)* de suficient de multe ori, lovind ecranul cu o asemenea forţă, încât degetele ei tremurătoare simţeau şocul impactului mult timp după ce lăsa telefonul din mână, în cele din urmă acesta pricepu mesajul şi încetă să-i mai arate linkurile. Dar chiar şi acum se mai strecura câte unul, dictat de cine ştie ce ciudăţenie misterioasă de undeva din adâncurile noilor algoritmi Google, şi ea se trezea că îşi deschidea telefonul pentru a o vedea pe April zâmbindu-i, cu privirea aceea directă şi clară care încă o înjunghia în inimă, chiar şi după zece ani. Şi, din când în când, cineva îi dădea de urmă şi un e-mail ajungea, nesolicitat, în inboxul ei. *Eşti Hannah Jones care a avut legătură cu asasinarea lui April Clarke-Cliveden? Scriu o lucrare/un eseu/un profil psihologic/un articol despre apelul lui John Neville.*

La început răspunsese furioasă, folosind cuvinte precum morbid şi vultur. Apoi, când învăţase că acest lucru nu făcea decât să-i încurajeze să continue sau să-i determine să includă mesajele furioase în articolul lor ca citat cu menţionarea

sursei, schimbase tactica. *Nu. Numele meu este Hannah de Chastaigne. Nu vă pot ajuta.*

Dar şi asta a fost o greşeală. Nu era doar o trădare faţă de April. Fiindcă cei care făceau investigaţii şi care ajunseseră atât de departe încă dăduseră de urma adresei ei de e-mail, ştiau. Ştiau cine era Will şi ştiau cine era ea, iar faptul că luase numele lui Will prin căsătorie nu făcea nimic pentru a-i ascunde urmele.

— De ce nu le ignori pur şi simplu? o întrebase Will nedumerit, când îi povestise despre e-mailuri. Eu asta fac.

Şi bineînţeles că avea dreptate. Acum pur şi simplu nu răspundea. Dar totuşi nu se putea hotărî să le şteargă. Aşa că rămâneau acolo, într-un folder special, îngropat adânc în străfundurile inboxului. Îl denumise *Cereri*. Doar atât. Şi într-o zi, continua ea să-şi promită, într-o zi când totul se va sfârşi, le va şterge pe toate.

Dar, cumva, acea zi n-a venit niciodată.

Acum se întreabă dacă va veni vreodată.

Este pe cale să închidă ecranul când observă, pentru prima oară, fotografia care însoţeşte articolul. Nu e a lui April. E a lui Neville. Însă este un instantaneu pe care nu l-a mai văzut niciodată – nu e legitimaţia cu figura lui ostilă, pe care o cunoaşte atât de bine, şi nici vreuna dintre pozele făcute de paparazzi cu el ridicând două degete în sus spre reporterii adunaţi în faţa tribunalului. Nu, aceasta trebuie să fi fost făcută mult mai târziu, la unul dintre nenumăratele sale apeluri, probabil destul de recent. Pare bătrân şi, mai mult decât atât, pare *plăpând.* A slăbit şi, cu toate că nu e posibil să fi scăzut în înălţime, arată atât de diferit de silueta impunătoare pe care şi-o aminteşte Hannah, încât e greu de crezut că e aceeaşi persoană. E îmbrăcat într-o uniformă de puşcăriaş care pare să-i atârne pe corpul sfrijit şi se uită spre aparat cu o expresie chinuită şi speriată, care pare să-l absoarbă pe privitor în coşmarul lui.

— Scuzaţi-mă.

O voce se aude din spate, iar ea tresare, realizând că s-a oprit în mijlocul pasajului subteran King's Stables şi o femeie încearcă să treacă de ea.

— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâie ea închizând telefonul cu mâinile nu tocmai sigure şi punându-l în buzunar, de parcă ar fi fost contaminat de imaginea de pe ecran.

Femeia o depăşeşte clătinând din cap, şi Hannah porneşte spre casă. Dar chiar şi atunci când iese din pasajul întunecos în lumina de toamnă încă îl simte, încă îi simte ochii aţintiţi asupra ei, privirea aceea întunecată şi chinuită care pare să o implore ceva, doar că ea nu ştie ce.

★

E destul de întuneric când Hannah ajunge în cele din urmă în Stockbridge Mews; picioarele o dor din cauza mersului pe jos şi se opreşte să scotocească prin geantă după chei, bombănind că nimeni n-a înlocuit becul ars de deasupra uşii comune de la intrare.

Dar în cele din urmă intră, urcă scările şi uşa apartamentului se închide în urma ei.

Rămâne mult aşa, cu spatele lipit de uşă, simţind liniştea apartamentului în jurul ei. A ajuns înaintea lui Will şi e bucuroasă – bucuroasă pentru acest moment în care doar stă acolo, pentru primirea rece şi tăcută a micului apartament, căreia îi dă voie să o învăluie.

Ar trebui să pună ceainicul pe foc, să-şi scoată pantofii, să aprindă lumina. Dar nu face nimic din toate astea. În schimb, traversează camera de zi, se trânteşte într-un fotoliu şi rămâne în el, încercând să se obişnuiască cu ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Încă stă acolo când aude motocicleta lui Will afară, cu răgetul ei gutural reverberând de celelalte case aflate în curtea interioară îngustă. El opreşte motorul şi, câteva minute mai târziu, Hannah aude cheia în uşa de la parter şi zgomotul pe care-l face în timp ce urcă scările.

Când Will deschide uşa de la intrare ştie că ar trebui să se ridice, să spună ceva, însă nu poate. Realmente nu are energia necesară.

Îl aude cum îşi aruncă geanta pe suportul din hol, cum vine pe coridor fluierând cine ştie ce melodie pop ridicolă, aprinde lumina şi se opreşte brusc.

— Hannah?

Rămâne în faţa ei clipind, încercând să-şi dea seama de ce stă acolo, singură în întuneric.

— Han! Ce fa… E totul în regulă?

Hannah înghite în sec, încercând să-şi găsească cuvintele, dar singurul pe care-l poate rosti este un „Nu" spart.

Expresia de pe chipul lui Will se schimbă. Cade în genunchi în faţa ei, cu chipul dintr-odată speriat, cu mâinile peste ale ei.

— Han, nu e… nu este… s-a întâmplat ceva? E ceva cu bebeluşul?

— Nu!

Răspunsul vine repede, de data asta, când îi înţelege dintr-odată preocuparea.

— Oh, Doamne, nu, nimic de genul ăsta. Will… e… este vorba de John Neville. E mort, spune ea înghiţind în sec, împingând cuvintele afară cu forţa.

Felul în care îi dă vestea este în mod involuntar brutal – mai dur chiar decât cum i-o spusese maică-sa –, dar e prea zguduită şi dărâmată ca să găsească o modalitate mai bună de a i-o comunica.

Will nu spune nimic, dar îşi lasă mâinile să cadă şi, pentru o secundă, nu-şi mai supraveghează expresia; chipul îi devine sfâşietor de vulnerabil, înainte de a se închide în sine. Se ridică, se duce la bovindou şi se sprijină de obloane, privind afară, în întunericul curţii interioare. Hannah îi poate vedea chipul doar din profil, palid în contrast cu părul negru şi cu întunecimea geamului din spatele lui.

Întotdeauna i-a fost greu să-l citească în astfel de momente; este generos cu bucuriile lui, dar când are o suferinţă sau îi este frică, îşi ţine emoţiile pentru el, de parcă n-ar putea suporta să fie văzut că suferă – o moştenire, presupune ea, de la un tată militar şi

de la o educaţie de internat într-o şcoală în care manifestarea emoţiilor era pentru pămpălăi şi plângăcioşi. Dacă n-ar fi fost acea fracţiune de secundă când lăsase garda jos, ar fi crezut că n-a auzit ceea ce tocmai îi spusese. Acum nu e sigură ce se petrece sub tăcerea lui, în spatele măştii politicoase şi neutre de pe chipul său.

— Will? Zi ceva! îl îndeamnă ea în cele din urmă.

El se întoarce şi o priveşte ca şi cum ar fi fost foarte departe.

— Bine.

E doar un singur cuvânt, însă are în voce o brutalitate pe care ea nu i-a mai auzit-o niciodată, şi asta o şochează.

— Acum, zice el, ce avem la cină?

Înainte

— Oh. Doamne. Dumnezeule.

Vocea lui April era tărăgănată într-un mod teatral, mai exagerată chiar şi decât cea a lui Janice din *Friends*, se gândi Hannah urmând-o pe culoarul îngust dintre mesele lungi, înşirate pe toată lungimea sălii. Era prima dată când Hannah punea piciorul în Sala Mare în calitate de studentă la Pelham şi simţea un fior de uimire privind în jur spre grinzile străvechi care se înălţau mult deasupra capului şi spre pereţii cu lambriuri întunecate din stejar, presăraţi cu portretele în ulei ale foştilor decani. S-ar fi putut simţi copleşită de toate acestea, dar era greu să fie intimidată cu April lângă ea, plângându-se de meniul limitat şi acustica slabă. Acum April îşi aşează tava pe una dintre mesele lungi şi aglomerate din refectoriu şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Will de Chastaigne, în carne şi oase.

Unul dintre studenţii care stăteau pe banca lungă de stejar se întoarse, cu părul negru căzându-i în ochi, şi pentru o clipă Hannah simţi că inima i se opreşte în loc. Paharul de apă de pe tava ei alunecă un centimetru mai la stânga şi ea îl îndreptă în grabă.

— April!

El se ridică, trecându-şi cu uşurinţă piciorul lung peste bancă, şi cei doi se strânseră în braţe într-un gest pe jumătate îmbrăţişare – pe jumătate sărut pe obraz, în orice caz, ceva atât de necaracteristic Dodsworth-ului, încât Hannah simţi mai mult decât oricând că a aterizat pe o altă planetă.

— Mă bucur să te văd! Habar n-am avut că vei veni aici.

— Păi, aşa e Liv. Nu spune nimănui nimic! Ea ce mai face? N-am mai văzut-o de la examene.

— Oh…

Chipul bronzat al băiatului roşi brusc, căpătând o linie de culoare deasupra pometilor.

— Păi, noi ne-am despărţit. Din vina mea, ca să fiu sincer. Scuze.

— Nu-ţi cere scuze. Încă un bărbat eligibil la faţa locului nu e ceva pentru care să-ţi pară rău, toarse April trecându-şi o mână de-a lungul braţului băiatului şi strângându-i bicepşii într-un mod care se învecina cu tachinarea.

În spatele ei, Hannah se foi. Tava pe care o ţinea devenise incomod de grea şi braţele începuseră să o doară. April trebuie să-i fi auzit mişcarea, fiindcă se întoarse şi schiţă o expresie de surpriză uşor teatrală, părând să-şi amintească de prezenţa lui Hannah pentru prima dată de când vorbea cu Will.

— Doamne, unde-mi sunt manierele? Will, ea este Hannah Jones, colega mea de cameră. Studiază literatura engleză. Avem un apartament, ca să vezi, aşa că am sentimentul că vom găzdui tooaate petrecerile semestrul acesta. Hannah, el e Will de Chastaigne. Am fost la şcoală cu fosta lui. Şcolile noastre cu internat erau… cum să le spunem?

Ea se întoarse din nou spre Will.

— Înfrăţite?

— Cam aşa.

Un zâmbet încreţi pielea bronzată în colţul gurii lui Will. Hannah se pomeni zgâindu-se în sus la el. Avea ochi căprui limpezi, sprâncene negre, iar nasul îl avusese în mod evident spart, poate chiar de mai multe ori. Hannah îşi simţi gura uscată şi înghiţi în sec, în vreme ce se gândea ce să spună, dar Will umplu tăcerea în locul ei.

— Am fost la Carne, numai băieţi. Aşa că ne-au cuplat, pentru socializare, cu şcoala lui April, ca să se asigure că nu ajungem la universitate fără să fi întâlnit o femeie în carne şi oase.

— Niciun pericol în ceea ce te priveşte, dragule, zise April.

Luă o înghiţitură din laptele cu ciocolată de pe tava ei, apoi se lăsă să alunece pe bancă lângă Will, fără să se sinchisească să întrebe dacă putea s-o facă. Will se aşeză lângă ea.

— De fapt, păstram locul ăsta, îi zise el lui April, însă pe un ton de conversaţie, nu ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să se dea la o parte.

Hannah, încă în picioare, ezită. Vizavi era un loc liber, însă numai unul. Poate că Will îl voia pentru prietenul pe care îl aştepta. Se uită la April, aşteptând un semn, dar April tasta mai departe pe telefonul ei.

Hannah îşi muşcă buza, se întoarse pe jumătate, apoi Will vorbi.

— Hei, nu pleca, îţi facem loc.

Inima lui Hannah o luă din nou razna. Zâmbi, încercând să nu pară patetic de recunoscătoare când Will îşi puse geanta pe podea şi îi dădu un ghiont vecinului său pentru a se deplasa câţiva centimetri mai încolo, creând astfel un spaţiu suplimentar.

— Uite, stai aici, zise el şi îi indică spaţiul de vizavi. Hugh se poate strecura lângă mine şi April.

— Ai zis… Hugh? întrebă April, ridicându-şi privirea din telefon.

Pe chip îi apăruse o expresie ciudată, de surpriză, ba chiar de încântare, însă amestecată cu un fel de maliţiozitate pe care Hannah nu reuşi să o înţeleagă în totalitate.

— Doar nu… Hugh Bland?

— Chiar el. Nu ştiai că a aplicat aici?

— Ştiam că încerca la Oxford, dar habar n-am avut că a ales Pelham, zise April lăsându-şi telefonul jos.

Apoi, un zâmbet îi curbă buzele când un băiat înalt şi palid, cu ochelari groşi în genul lui Stephen Hawking, se apropie de masa lor.

— Măi, măi, măi… că tot vorbeam de lup.

— April! zise băiatul, după care se poticni, împiedicându-se în propriile-i picioare, astfel încât tava îi zbură din mâini, iar pastele se împrăştiară pe podea.

Urmă un moment de tăcere mormântală, în care toate capetele se întoarseră spre el, după care unul dintre băieţii de la masă vorbi.

— Hei, spectacolul s-a terminat, oameni buni. Gata, circulaţi.

Hugh, în mod evident umilit, râse totuşi şi făcu o mică plecăciune jenată. Chipul îi era stacojiu în timp ce-şi ridica doza de Coca-Cola şi aduna tortellini vărsaţi pe jos.

— Scuze. Ce dobitoc sunt!

Vocea îi era înăbuşită, însă era în mod clar ceea ce colegele de clasă ale lui Hannah ar fi numit un băiat şic.

— Îmi pare atât de rău. Slavă cerului că au aterizat cu faţa în sus. În mare parte.

Alunecă pe locul de lângă Will cu farfuria de paste distrusă, cu obrajii încă în flăcări, şi luă o furculiţă.

— Nu mânca aia, idiotule, zise April pe un ton uşor dispreţuitor, după care se ridică, fluturându-şi braţul spre bufet.

— Hei, ne-aţi putea ajuta aici? Să aduceţi altă farfurie cu tortellini?

Priviră toţi în tăcere cum un membru al personalului de servire veni cu o farfurie de rezervă şi o cârpă pentru a şterge sosul vărsat.

— Îmi pare atât de rău, zise Hugh din nou, de data asta înspre angajat, care doar încuviinţă şi plecă.

Arăta jalnic şi, dintr-odată, lui Hannah îi păru extrem de rău pentru el.

— Vă cunoaşteţi cu toţii? îi întrebă ea pe April şi pe Will, mai mult într-o încercare de a schimba subiectul decât pentru că ar fi avut dubii.

April încuviinţă zâmbind, însă cel care răspunse fu Will.

— Eu şi Hugh ne cunoaştem de mult. Am fost împreună la şcoala primară şi nu există nimic pe lume care să unească oamenii ca o şcoală primară de rahat, nu-i aşa, Hugh?

— Exact, confirmă Hugh.

Roşeaţa din obraji i se stingea, însă îşi ţinea în continuare capul aplecat deasupra farfuriei, de parcă încerca să evite privirile tuturor.

— Hugh Bland, îi zise el lui Hannah. Medicină.

— Eu şi Hugh suntem prieteni *foarte* buni, zise April cu un fel de tors în voce.

Întinse mâna şi îl ciupi de obraz, iar valul stacojiu inundă din nou chipul lui Hugh, de data asta cuprinzându-i şi urechile. Se lăsă o tăcere inconfortabilă.

— Dar tu? zise April, cu aerul că încearcă să pună capăt momentului stânjenitor.

Vorbea cu băiatul aşezat lângă Hannah, cel care le spusese tuturor că spectacolul se terminase. Era un puşti vânjos şi îndesat, cu ten mediteraneean, îmbrăcat cu un tricou de fotbal inscripţionat cu logoul echipei Sheffield Wednesday.

— El e Ryan Coates. Studiază economia, la fel ca mine, zise Will.

— Exact, zise Ryan zâmbind.

Accentul lui era făţiş din Sheffield şi după atât de multe voci elegante din sud, suna agresiv de nordic. Hannah simţi brusc un şoc de apartenenţă, cu toate că Dodsworth era cât se poate de departe în sud. Dar aici era cineva normal ca ea, cineva care nu provenea din mediul înstărit, de şcoală privată, pe care Will şi April păreau să-l considere de la sine înţeles.

— Stăm toţi la acelaşi etaj în clădirea Cloade, zise Will.

Clădirea Cloade, Hannah ştia din pliant, era aripa mare şi modernă din spatele Campusului Nou unde ajunseseră majoritatea studenţilor din primul an. Era o construcţie pătrată din beton, în stil brutalist, însă camerele aveau baie proprie şi încălzirea chiar funcţiona. Cu toate astea, Hannah nu se putea abţine să fie în mod secret recunoscătoare că ei şi lui April le fusese alocată o cameră pitorească, în stil vechi. La urma urmelor, oare nu acesta era motivul pentru care venise la Oxford? Îşi dorise să calce pe urmele cărturarilor care locuiseră acolo de-a lungul a 400 de ani, şi nu pe mochetele din ultimele câteva decenii.

— L-am auzit prin perete cântând *The Stone Roses*.

Ryan îşi îndreptă furculiţa înspre Will.

— M-am dus să mă prezint şi s-a dovedit că suntem la acelaşi curs. Şi mi-a făcut cunoştinţă şi cu tipul ăsta, spuse el şi făcu un semn cu capul spre Hugh.

— Eu şi Will am fost la aceeaşi şcoală, zise Hugh, apoi roşi din nou. Oh, stai, evident, Will v-a spus deja asta. Scuze. Ce tâmpit sunt.

— Nu-l ascultaţi. Hugh a fost cel mai deştept băiat din anul nostru, zise Will dându-i un ghiont afectuos în coaste.

— Ei, bine, ce coincidenţă! Şi eu am fost cel mai deştept din anul *meu.* Se pare că tu şi cu mine avem atâtea în comun, zise Ryan cu un tortellini în gură şi cu o expresie mai degrabă amuzantă.

— *Toţi* am fost cei mai deştepţi din anul nostru, zise fata de lângă Ryan, vorbind pentru prima dată.

Vocea ei era gravă, oarecum tăioasă şi intolerantă.

— Nu asta e ideea? Nu de aia suntem aici?

— Iar tu eşti? zise Ryan, măsurând-o de sus în jos.

Fata avea părul lung şi negru, un chip serios şi uşor cabalin, ochelari negri dreptunghiulari şi îl privi pe Ryan drept în ochi, fără nicio urmă din sfiala pe care ar fi simţit-o Hannah dacă ar fi fost evaluată atât de direct.

— Emily Lippman.

Fata îşi băgă în gură o furculiţă plină de paste, le mestecă demonstrativ, apoi le înghiţi.

— Matematică. Poţi să-mi spui Emily Lippman.

— Îmi placi, Emily Lippman, zise Ryan cu un zâmbet larg, şi Emily ridică o sprânceană.

— La care eu ar trebui să spun…?

— Orice doreşti, zise Ryan. Nimic dacă nu vrei, îi răspunse el încă zâmbind.

Emily îşi dădu ochii peste cap.

— Mă rog, zise April leneş, nu-i adevărat.

— Ce nu-i adevărat? întrebă Hugh.

— Că suntem cei mai deştepţi din anul nostru. *Eu* n-am fost.

— Atunci cum ai ajuns aici? zise Emily.

Remarca ar fi trebuit să sune nepoliticos, dar cumva, venind din partea ei, sună doar extraordinar de directă.

— Datorită farmecului meu natural, presupun, zise April şi zâmbi, ceea ce făcu să-i apară gropiţele adânci şi moi în obrajii aurii. Sau poate banilor tatălui meu.

Urmă un lung moment de tăcere, de parcă nimeni nu prea ştia cum să interpreteze asta. Apoi Ryan izbucni într-un hohot de râs scurt şi lătrat, ca şi cum April ar fi spus o glumă.

— Păi, bravo ţie, zise Emily. În ambele privinţe.

După care îşi îndesă ultima furculiţă de paste în gură şi se ridică, netezindu-şi hainele.

— Bun. Acu' ce naiba trebuie să facă o femeie ca să primească ceva de băut aici?

— Am putea merge în locul ăla din sala comună, zise Ryan.

Se ridică şi el. Hannah văzu că era mult mai înalt decât crezuse.

— Cum se numeşte, SCB?

— SCJ, zise April.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet pe care Hannah începea să-l recunoască ca fiindu-i caracteristic – seducător şi, în acelaşi timp, puţin răutăcios.

— Sala Comună a Juniorilor, dacă ai citit ghidul, lucru pe care în mod evident nu l-ai făcut. Şi există şi un bar lângă Sala Mare. Dar la naiba cu ăla. Nu suntem deloc nişte oameni obişnuiţi. Şi cine are nevoie de un bar când ai un *apartament* splendid şi un frigider plin de şampanie?

Îşi împinse într-o parte farfuria de tortellini încă plină, se uită de jur-împrejur la chipurile celor din grup şi scoase din buzunar o cheie, legănând-o pe un deget în timp ce-şi ridică o sprânceană neagră şi fină.

— Am dreptate?

După

Trecutul stă între ei, în timp ce Will pregăteşte cina tăind vinete şi chorizo într-o tăcere care devine şi mai apăsătoare din cauza sporovăielii crainicului de la Radio 4. Hannah încearcă şi nu reuşeşte să se gândească la ceva de spus, aşa că în cele din urmă se retrage în living, unde îşi scoate laptopul şi îşi deschide e-mailurile.

Şi-a şters aplicaţia Gmail de pe telefon panicată, după ce o sunase maică-sa, fiindcă nu voia să fie hărţuită de notificări în drum spre casă, iar acum îi este teamă de ceea ce o aşteaptă, dar ştie că dacă nu se uită în mesaje o să fie şi mai rău. La culcare, neavând nimic care s-o distragă, va sta în pat întrebându-se ce pândeşte în inbox, până când, în cele din urmă, va ceda şi se va conecta din nou de pe telefon. Şi atunci, orice va găsi – orice nouă dezvăluire, orice pistă ispititoare sau orice nouă încercare de a o determina să răspundă – îi va face pulsul să crească şi-i va pompa adrenalină în tot corpul, îndepărtând atât de mult posibilitatea de a adormi, încât va rămâne trează toată noaptea, ameţită de teamă, încărcând şi reîncărcând paginile de internet şi căutând pe Google numele lui April cu un fel de teroare morbidă.

Ştie că asta se va întâmpla, pentru că s-a mai întâmplat şi înainte. Mesaje zilnice, mai mult decât zilnice în primele luni şi ani după moartea lui April. Un potop constant şi paralizant de cereri stăruitoare, sâcâitoare şi hărţuitoare care o lăsaseră şocată şi rănită de obsesia naţională pe care o declanşase asasinarea prietenei sale.

Odată ce procesul s-a încheiat, solicitările s-au rărit. La început au venit săptămânal, apoi, pe măsură ce ea şi Will au reuşit să se strecoare sub suprafaţa vieţii cotidiene, ascunzându-se în detaliile liniştitoare şi plictisitoare ale cursurilor de contabilitate, ale cumpărării unei case, ale grijilor legate de bani şi ale tuturor celorlalte lucruri banale

ale cotidianului, acestea au devenit din ce în ce mai sporadice.

Acum e contactată doar rareori şi aproape niciodată la telefon, de când au renunţat la telefonul fix şi Hannah şi-a schimbat numărul de mobil. Dar încă se mai întâmplă ori de câte ori numele lui John Neville apare în presă, ori de câte ori echipa lui de avocaţi face un apel, când cineva publică o carte ori când e lansat un nou podcast. Şi i-a luat atât de mult timp să înveţe că evitarea nu este o modalitate de a face faţă situaţiei.

Nu, e mai bine să-şi verifice inboxul acum, să scape de gânduri, să-şi dea voie să se calmeze înainte de culcare.

Spre surprinderea şi uşurarea ei sunt doar trei e-mailuri necitite. Unul e de la maică-sa, trimis mai devreme după-amiază, cu subiectul *Sună-mă.* E dinaintea convorbirii lor telefonice, aşa că îl şterge.

Al doilea e doar o notificare de întârziere de la bibliotecă şi îl marchează ca necitit.

Al treilea e de la o adresă de e-mail pe care n-o recunoaşte, cu subiectul *O întrebare.*

Pulsul i se accelerează deja înainte de a-l deschide şi primul rând îi confirmă temerile.

> Dragă Hannah, nu ne-am întâlnit niciodată, dar dă-mi voie să mă prezint. Numele meu este Geraint Williams şi sunt reporter la *Daily*…

E suficient. N-are sens să citească mai mult. Îşi scoate ochelarii, lăsând ecranul să devină înceţoşat şi ilizibil, apoi dă clic pe „Mută la Cereri” şi priveşte cum dispare e-mailul.

După aceea rămâne cu ochelarii într-o mână şi telefonul în cealaltă, privind ecranul gol. Degetele îi sunt dintr-odată reci ca gheaţa şi îşi trage mânecile puloverului în jos, peste palme, pentru a încerca să şi le încălzească. Îşi poate simţi pulsul gonind îngrozitor de repede şi superficial şi se întreabă, cu un fel de detaşare, ce îi face stresul bebeluşului.

Sunt foarte rezistenţi. Aude vocea mamei ei în minte, liniştitor de puternică. *Pentru numele lui Dumnezeu, sunt femei care nasc în zone de conflict.*

— Eşti în regulă?

Vocea vine din spate şi tresare, chiar dacă partea conştientă a creierului înregistrează prezenţa lui Will. El se strecoară lângă ea în fotoliu, o cuprinde cu braţele, iar Hannah îşi schimbă poziţia şi se instalează în braţele lui.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă port atât de rigid cu tine. Doar… doar am avut nevoie să mă gândesc puţin la chestia asta, îi spune el încetişor.

Hannah se lipeşte de pieptul lui, simţindu-i muşchii braţelor flexându-se în timp ce o cuprind. E ceva în legătură cu forţa şi greutatea lui care e nespus de liniştitor în mod iraţional. N-ar trebui să conteze că Will este mai înalt, mai vânjos şi mai puternic decât ea – depăşise de mult teama cu privire la John Neville ca ameninţare fizică, încă dinaintea apelului primit de la maică-sa –, dar într-un fel *chiar* contează, iar prezenţa lui fizică e mai alinătoare decât oricâte cuvinte liniştitoare.

Se cuibăreşte, aşezându-şi fruntea pe pieptul lui, simţindu-i răsuflarea în creştet şi căldura trupului său încălzindu-i degetele încă îngheţate.

— Doamne, mâinile tale sunt reci ca gheaţa, vino aici! îi spune el ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Îi ia mâinile într-ale lui şi i le ţine strâns sub tricou, înfiorându-se pentru o clipă când degetele ei reci iau contact cu pielea lui caldă de deasupra coastelor, dar apoi se relaxează sub atingerea ei, după ce prima senzaţie de frig se estompează.

— Cum se face că eşti mereu atât de fierbinte? reuşeşte ea să spună cu un râs tremurat, iar el îşi aşază bărbia pe creştetul ei, mângâindu-i părul cu o mână.

— Nu ştiu. Anii de încălzire centrală de rahat de la Carne, probabil. Of, iubito, îmi pare foarte rău că a trebuit să apară chestia asta acum. Ştiu cât de greu e pentru tine.

Ea încuviinţează, apăsându-şi fruntea pe clavicula lui şi privind în întunericul cald al spaţiului dintre trupurile lor.

El ştie. Poate că este singura persoană care chiar ştie, care înţelege complicata vâltoare a sentimentelor pe care moartea lui Neville i le-a stârnit. Pentru că, la prima vedere, aceasta ar trebui să fie o veste bună. John Neville a dispărut pentru totdeauna. Şi pe termen lung probabil că va fi mai bine. Dar pe termen scurt acest lucru va stârni un val de interes, o spulberare a iluziei lor de normalitate cu greu câştigată, exact acum când ea şi Will ar trebui să se concentreze asupra noii vieţi pe care o aduc pe lume, nu să se gândească la cea pe care amândoi au văzut-o curmată. Îşi aminteşte zilele şi lunile de după moartea lui April – acel reflector arzător şi necruţător al obsesiei media – sentimentul că se întâmplase ceva îngrozitor şi că tot ce-şi dorea era să se ascundă în întuneric şi să se legene înainte şi înapoi în vreme ce încerca să se împace cu cele văzute, însă oriunde fugea şi orice făcea, acel reflector continua să o caute. *Domnişoară Jones, un scurt comentariu, vă rog! Hannah, putem avea un interviu? Cinci minute, promit.*

Timp de zece ani lungi, de fapt, încă de la proces, se ascunsese de lumina reflectoarelor. Timp de zece ani, moartea lui April fusese primul lucru la care se gândea când se trezea şi ultimul când se culca, noaptea. Şi ştie că la fel a fost şi pentru Will. Şi-au petrecut întreaga relaţie cu umbra amintirii lui April planând ameninţător deasupra lor. Dar în aceste ultime câteva luni, cu bebeluşul şi toate celelalte, şi-a dat voie… nu chiar să uite, pentru că asta n-ar putea face niciodată, ci să simtă că moartea lui April nu mai era partea definitorie a vieţii ei. Şi cu toate că ea şi Will n-au discutat despre acest lucru în atât de multe cuvinte, e destul de sigură că şi pentru el a fost la fel.

Acum, odată cu moartea lui Neville şi inevitabila agitaţie din mass-media, se vor întoarce din nou la

schimbarea numerelor de telefon şi la filtrarea mesajelor. Hannah se va pomeni uitându-se de două ori la clienţii care vor intra în librărie. La Carter&Price, firma de contabilitate la care Will e partener junior, noii recepţionere i se va spune ce s-a întâmplat, va fi instruită să pună mai multe întrebări înainte de direcţionarea apelurilor şi fixarea întâlnirilor.

Şi pentru el a fost greu. În unele privinţe chiar mai greu, deşi n-ar spune niciodată asta. Dar nu e o coincidenţă că a urmat-o aici, în Scoţia, o ţară cu propriul ei sistem juridic, cu propriile ziare, locul situat cel mai departe posibil de Oxford, fără a trebui să părăsească cu totul Marea Britanie. Îşi aminteşte ziua cenuşie de septembrie de acum opt ani, când el a intrat în librărie. Ea ajuta un client să aleagă un cadou, dezbătând meritele noii cărţi a lui Michael Palin faţă de cea mai recentă apariţie semnată de Bill Bryson. Ceva, un zgomot sau o mişcare în spate, o făcuse să se întoarcă, iar el era acolo.

Pentru o clipă, îşi pierduse puterea de a vorbi. Rămăsese pur şi simplu acolo, în vreme ce clientul sporovăia vesel despre Rock Stein, iar inima lui Hannah bătuse, şi bătuse, şi bătuse cu un fel de bucurie feroce.

Trei luni mai târziu se mutau împreună.

Doi ani mai târziu erau căsătoriţi.

E straniu. Will e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată şi, cu toate astea, sunt uniţi de cele mai rele evenimente din viaţa ei. N-ar trebui să funcţioneze. Dar funcţionează. N-ar fi supravieţuit fără el, e conştientă de asta.

Acum îşi înalţă capul, îl priveşte în faţă şi îşi trece degetele de-a lungul obrazului lui, încercând să-i citească sentimentele în spatele preocupării pentru ea.

— Eşti în regulă?

— Sunt bine, spune el din reflex. Adică, nu chiar bine, revine el o clipă mai târziu.

Se zbuciumă, poate vedea limpede asta. Tendinţa lui de a se închide în sine, de a se preface că totul e în regulă exact în momentul în care e cel mai aproape de a se prăbuşi a fost un motiv de dispută de-a lungul întregii lor relaţii. Cu cât sunt mai rele lucrurile, cu cât e mai stresat la muncă, cu cât e mai îngrijorat în legătură cu banii, cu atât spune mai puţin. *Vorbeşte cu mine!* Acesta a fost strigătul ei timp de aproape zece ani şi el încă încearcă să-şi dea seama cum să facă faţă vulnerabilităţii de a se deschide când întreaga lui copilărie a fost despre a nu-şi arăta slăbiciunile.

— Sunt bine, zice el în cele din urmă. Sau voi fi. După ce voi avea timp să procesez vestea. Dar eu n-a trebuit să mă confrunt cu asta în acelaşi fel în care a trebuit s-o faci tu. Eu n-am văzut…

Se opreşte, după care continuă.

— N-a trebuit să trec prin tot ce ai trecut tu.

Hannah încuviinţează. Pentru că e adevărat. Da, Will a fost acolo şi da, April a însemnat la fel de mult pentru el, poate chiar mai mult. Dar el n-a văzut ce a văzut ea în acea noapte. Şi n-a trebuit să-şi petreacă următoarele săptămâni, luni, ani chiar, revăzând întruna ce s-a întâmplat. Mai întâi cu poliţia. Apoi cu procurorii. Şi, în cele din urmă, în instanţă, în boxa martorilor. Dar calvarul nu s-a oprit nici măcar după condamnare. Pentru că, de fapt, cazul împotriva lui John Neville s-a bazat pe mărturia *ei,* iar acesta e lucrul pe care nu i-a permis nimeni niciodată să-l uite.

Will vorbeşte din nou acum, vocea lui sunând mai blândă şi mai gravă decât de obicei, din cauza capului ei care i se odihneşte pe piept.

— Poate… adică, poate că într-un fel aşa e cel mai bine?

La început, Hannah nu vorbeşte. *De ce acum?* se gândeşte. De ce acum, când ar trebui să fie atât de fericiţi, atât de absorbiţi unul de celălalt şi de copilul lor. Ea n-ar trebui să aibă deloc de-a face cu retrospective şi reportaje speciale. Mai ales acum.

Dar apoi se gândeşte la anii care se întind înaintea lor – plini de o nesfârşită paradă de articole de ziar, apeluri şi solicitări de comentarii – şi ştie că Will are dreptate. Şi totuşi… de ce nu i se *pare* corect?

— BBC spunea că pregătea un alt apel, zice ea.

Apel. Din gura ei cuvântul sună plin de groază.

— Nu cred că aş fi putut suporta asta. Pur şi simplu nu vreau tot acest interes reînnoit, dar ai dreptate. Când chestia asta se va sfârşi…

Se opreşte, aproape prea speriată ca să o spună.

În schimb, cel care rosteşte cuvintele cu o voce fermă, în timp ce o cuprinde strâns în braţe, e Will.

— Când se va termina şi asta, se va termina totul, în sfârşit.

Şi, pentru prima dată, Hannah îşi dă voie să creadă că ar putea fi adevărat.

Înainte

— Scoate-o, scoate-o! scandă April, aruncând o privire plină de înţeles spre ceilalţi din grup pentru a-i determina să i se alăture.

Hannah privi în jos, la ea însăşi, apoi la cărţile pe care le avea în mână. Fusese ideea lui April să joace poker pe dezbrăcate şi, la început, Hannah se simţise destul de încrezătoare. Era o jucătoare de poker destul de bună, de fapt, şi oricum era îmbrăcată cu mai multe straturi de haine, dacă puneai la socoteală şi accesoriile. Dar fie că avusese ghinion, fie că era de la cantitatea de şampanie pe care o băuse, pierduse deja câteva mâini şi era pe cale de a-şi scoate fie blugii, fie bluza. Încercă să-şi amintească dacă se răsese pe picioare la duş în acea dimineaţă şi nu reuşi. Va trebui să-şi scoată bluza. Gândul îi dădu o senzaţie ciudată – ceva la jumătatea drumului între un fior de nervi şi un freamăt de emoţie. Chiar avea de gând să facă asta? Avea de gând să se dezbrace până la sutien în faţa a cinci persoane pe care abia le cunoscuse în acea zi?

— Scoate-o! i se alătură şi Ryan, apoi Emily.

Hannah aruncă o privire de jur-împrejurul cercului, la chipurile surâzătoare şi bete. Doar Hugh părea la fel de stânjenit ca ea. De fapt, el încercase să iasă din joc invocând o scuză legată de oră şi oboseală. Totuşi, April nu acceptase niciun fel de justificări. *Taci din gură, Hugh. Nimănui nu-i pasă. Joci şi asta e!* îl repezise ea. Şi, spre surprinderea lui Hannah, Hugh se aşezase din nou, cu tensiunea şi furia emanându-i din fiecare muşchi.

Acum stătea cocoşat jalnic între Will şi Ryan, ruşinat şi cu braţele încrucişate în jurul coastelor goale şi osoase, iar singurul motiv pentru care rămăsese în blugi, şi nu în chiloţi era că April avusese amabilitatea de a-i permite să considere fiecare şosetă drept articol vestimentar separat. Hannah blestemase din nou faptul că purta sandale.

— Hei… zise Will.

Se aplecase în faţă, cu părul negru căzându-i în ochi într-un fel care a făcut ca ceva în interiorul lui Hannah să se răsucească de dorinţă. Era la bustul gol, cu torsul suplu şi sculptat într-un fel atât de diferit de cel al lui Hugh, încât cei doi ar fi putut fi din specii diferite. Deveni conştientă că se zgâia şi se forţă să-şi ridice privirea spre chipul lui. El zâmbea, însă nu zeflemitor.

— Hei, nu-i lăsa să te intimideze.

— Oh, fir-ar să fie, zise Hannah, dar acum râdea şi ea, în parte de ea, în parte de neîncredere că urma într-adevăr să facă asta.

Dar avea de gând s-o facă. În sinea ei o ştia. Putea să iasă în trombă, însă nu se putea duce decât în camera ei, alături de locul în care beau cu toţii, de unde va putea să audă prin perete râsetele lor batjocoritoare şi muzica de la iPod-ul lui April. Şi nu-şi putea începe cei trei ani la Pelham creându-şi o reputaţie de ratată inflamată, lipsită de simţul distracţiei.

Dar nu era doar asta. O parte din ea îşi *dorea* să o facă. Voia să fie la fel de cool, de îndrăzneaţă şi sexy ca April, care stătea tolănită de cealaltă parte a cercului cu o sclipire maliţioasă în privire. Voia să fie impertinenta şi sarcastica Emily, care stătea vizavi, absolut netulburată de faptul că îşi pierduse puloverul, fusta, cureaua şi pantofii şi rămăsese doar într-o cămaşă care-i acoperea coapsele.

Voia să fie una dintre aceste persoane, era una dintre ele, aşa că avea de gând să se comporte ca atare.

— Scoate-o! strigă din nou April.

Cu o senzaţie de greaţă, de parcă ar fi sărit de pe o stâncă, Hannah se ridică în picioare, îşi scoase bluza şi făcu o piruetă în timp ce ceilalţi ovaţionau şi aplaudau.

Obrajii îi erau stacojii, stomacul i se zvârcolea şi nu ştia dacă să râdă sau să se încrunte, aşa că le făcu pe amândouă, încrucişându-şi sfidător braţele peste piept în timp ce îşi reluă locul în cerc. Îşi ţinu hotărâtă privirea departe de Will.

Ryan slobozi un fluierat lung şi sfredelitor de lup şi-şi aruncă braţul în jurul umerilor lui Emily, care stătea lângă el.

— Uite aici, o meriţi, zise el, întinzându-i ţigara de marijuana pe care şi-o treceau de la unul la altul.

— Nu vrea chestia aia udă şi dezgustătoare, zise April.

Avea ochii mari şi strălucitori de râs, iar faţa îi era la fel de roşie ca a lui Hannah, deşi nu de jenă. Şi ea rămăsese într-o fustă plisată din satin şi în sutien, dar în mod clar nu era unul cumpărat într-un pachet de cinci de la M&S. Purta un sutien cu push-up din mătase turcoaz, brodat cu fluturaşi stacojii şi roz, care făceau să-i strălucească pielea bronzată.

— Ia o duşcă, draga mea, zise ea şi îi întinse sticla.

Era şampanie, scoasă dintr-o rezervă aparent inepuizabilă dintr-un minifrigider care cu siguranţă nu făcea parte din echipamentul standard al facultăţii. Avea o etichetă Art Deco preţioasă şi cu toate că Hannah nu ştia mai nimic despre şampanie, bănuia cu tărie că trebuie să fi fost scumpă. Însă fusese dată din mână în mână prea mult timp, iar acum era caldă şi acidă în gură, iar aroma nu i se îmbunătăţise de la băutul direct din sticlă, din cauză ca nu erau suficiente pahare. Hannah se înfioră, dar luă o înghiţitură lungă, simţind căldura ameţitoare a alcoolului strecurându-i-se în sânge, apoi zâmbi şi îi dădu sticla înapoi lui April.

— Haide, Hugh, tu urmezi, zise April pe un ton tărăgănat.

Hugh încuviinţă şi începu să împartă cărţile.

La următoarea mână, April îşi pierdu fusta, pe care şi-o scoase cu mişcări unduitoare de striptease care dădură la iveală nişte picioare lungi şi bronzate şi nişte tanga minusculi, de culoare turcoaz, Will îşi pierdu blugii, iar la următoarea rundă Hannah realiză, cu un sentiment de scufundare, că era pe cale să piardă din nou.

Mâna se juca cu o încetineală agonizantă, iar la sfârşitul ei, predicţia se dovedi a fi corectă şi cei doi

pătrari ai ei pierdură cu brio. În timp ce-şi dădea blugii jos, îşi trecu pe furiş o mână peste gambe şi fu uşurată să le găsească destul de netede. În lumina slabă, nimeni nu ar fi putut să vadă vreun fir de păr. Totuşi, când se aşeză din nou jos, îşi îndoi picioarele sub ea, pentru orice eventualitate. Se simţea rău din cauza emoţiilor şi a adrenalinei. Nu-şi putea permite să piardă din nou. Să rămână în lenjeria intima era una, la urma urmelor nu era atât de diferit faţă de a merge la plajă în costum de baie, dar să se dezbrace de-a binelea… ar putea să facă într-adevăr aşa ceva? După tensiunea nervoasă din atmosferă îşi dădea seama că nu era singura care avea dubii. Hugh îşi ţinea genunchii la piept de parcă încerca să-şi ascundă corpul slăbănog şi părea sincer îngrozit. Emily îşi muşca buza. Iar Will…

Parcă atraşi de un magnet, ochii îi zburară din nou înspre Will. Doar că de data asta el se uita deja la ea. Ochii li se întâlniră cu o tresărire care îi declanşă o serie de uşoare înţepături electrice prin piele, apoi îşi smulse privirea, cu obrajii atât de dogoritori, încât era sigură că cineva va observa.

April împărţi următoarea mână, distribuind cărţile în jurul cercului cu o încetineală înnebunitoare, cu ochii mari şi întunecaţi de plăcere. Unii îşi luară cărţile una câte una. Hannah preferă să n-o facă. Jucau poker normal – doar o simplă împărţire de cinci cărţi, fără flop[12], iar în acest scenariu era dificil să nu dai în vileag ce sperai să primeşti, pe măsură ce cărţile erau împărţite. Hugh îşi lua cărţile una câte una şi din limbajul trupului său era evident că nu avea o mână bună. Emily era mai greu de citit. Ea îşi lua cărţile separat, îndesându-le în mână cu o mică bătaie dublă pe fiecare dintre ele. Ryan părea… arogant. Nu exista alt cuvânt pentru el. Cât despre Will, aici Hannah se împotmolea. Will, ca şi ea, îşi lăsase cărţile jos.

April distribui şi cea de-a cincea carte pentru fiecare mână, iar când ultima fu aşezată, Hannah le luă pe toate şi se uită la ele.

Aproape instantaneu stomacul i se chirci, cu toate că încercă să-şi păstreze chipul liniştit şi inexpresiv.

O pereche de trei. Care era cât se poate de proastă.

— Eu ies, zis Hugh.

Îşi aruncă cărţile din mână şi-şi scoase blugii – pedeapsa pentru abandon era să scoată un singur articol vestimentar, iar el în mod evident nu voia să rişte ca cineva să mărească miza cât încă mai avea de pierdut un obiect vestimentar. Când se aşeză din nou jos, obrajii îi erau stacojii, şi Hannah îi aruncă o privire plină de compasiune.

April era crupier, aşa că ieşise din competiţie.

— Pariez pe un singur articol de îmbrăcăminte, zise Emily.

Încă purta tricoul şi sutienul şi bătu cu cărţile în podea, părând mai mult decât arogantă.

— Un singur articol, zise Will şi schiţă un zâmbet care făcu să i se strângă stomacul lui Hannah.

Mai avea doar un singur articol de pierdut, aşa că nu exista posibilitatea ca el să mărească miza.

— Hannah?

— Unul, zise Hannah, însă avea gura iască şi trebui să ia o înghiţitură de şampanie înainte de a repeta mai clar. Un articol.

N-avea niciun rost să abandoneze. Dacă o făcea, ar fi trebuit să-şi dea jos sutienul. Iar regula era că persoana cu mâna cea mai proastă trebuia să se dezbrace. Poate, doar *poate*, că Will mergea la cacealma.

— Ryan?

— Două, zise Ryan pe un ton poznaş, uitându-se la cămaşa lui Emily şi la propriii blugi, apoi râse. Glumeam şi eu. Un articol.

— Bine, zise April, hai să le vedem, oameni buni. Emily?

— Trei cărţi de acelaşi fel, zise Emily şi le aşeză cu un fel de triumf laconic.

Trei de cinci. Era o mână bună. Mai bună decât a lui Hannah.

— Bate asta, îi zise lui Ryan.

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar… culoare, zise Ryan.

Schiţă un rânjet către Emily şi aşează cinci cărţi de caro.

— Nemernicule, zise Emily pe un ton liniştit, însă nu părea prea îngrijorată.

În pokerul pe dezbrăcate nu prea conta cine câştiga. Conta cine pierdea. Doar cel care pierdea trebuia să se dezbrace şi trei cărţi de cinci erau totuşi o mână bunicică, mai ales având în vedere că ea încă mai avea bluza de pierdut.

Era rândul lui Hannah şi al lui Will.

Hannah se uită la el. Stătea lăsat pe spate, sprijinit de picioarele fotoliului, cu picioarele lungi şi goale întinse peste cerc şi braţele încrucişate peste pieptul gol. Zâmbea, şi ea ştiu că probabil avea o mână bună şi că putea să-i vadă disperarea din ochi. Îşi simţi inima bătându-i cu putere în piept, atât de tare că atunci când se uită la cărţile din mână putu să-şi vadă marginea de dantelă a sutienului tremurând. Putea oare să o facă? Chiar avea de gând să se dezbrace în această cameră în faţa unor necunoscuţi?

— Hannah? zise April cu acel mic tors în voce.

Hannah înghiţi în sec. Puse jos un trei… şi încă unul…

Apoi Will îşi lăsă cărţile să cadă, cu faţa în jos.

— Eu ies, zise el cu un zâmbet ironic. Presupun că-mi voi scoate ăştia.

Nu se mai auzea nici musca.

Privi în jos la boxeri, cu o expresie de consternare amuzată.

— OK.

Emily fu cea care se ridică, punând capăt tensiunii.

— Ei bine, în ceea ce mă priveşte, ajunge cu asta. N-am de gând să văd pe nimeni în pielea goală.

Se ridică, întinzându-se cu dezinvoltură, astfel încât cămaşa i se ridică, expunând, pentru o fracţiune de secundă, imaginea neaşteptată a unor

chiloţi cu Bart Simpson, după care întinse mâna după minijupa ei de piele.

— Ce? zise April, vexată. Cred că glumeşti! Nici măcar nu e miezul nopţii.

— E 2 dimineaţa, zise Emily, fluturându-şi telefonul. Şi mâine vreau să fiu trează la discursul de întâmpinare al decanului.

— Mda, Ryan se ridică şi el şi îşi trase peste cap tricoul de fotbal. Sunt de partea ei. Vrei să mă conduci până la Cloade? o întrebă pe Emily care ridică din umeri, însă îl urmă spre uşă.

— Uf, sunteţi nişte spărgători de petreceri, bombăni April.

Însă părea să accepte înfrângerea şi începu să adune cărţile de joc, în timp ce Hugh îşi căuta şosetele şi telefonul.

— Cred că o să închei şi eu ziua, zise Hannah, destul de nesigură.

Se ridică şi întinse mâna după bluză, ţinând-o lipită de ea ca pe un scut protector.

— Noapte bună tuturor.

April nu-i răspunse, doar ridică din umeri, destul de îmbufnată.

Will fu cel care-şi ridică privirea.

— Noapte bună, Hannah.

— Da, noapte bună, Hannah, zise Hugh destul de stânjenit. Şi mulţumesc, April, m-am simţit foarte bine.

April a strâmbat din nas.

— Al naibii de bine te-ai mai simţit. Arătai de parcă îţi smulgeam firele de păr de pe sfârcuri, unul câte unul.

Hugh roşi, neştiind ce să spună.

— Vii, Will? întrebă el după o scurtă pauză.

— Într-o clipă, îi răspunse Will.

Îşi punea cureaua la blugi.

— Ia-o înainte. Nu stau mult.

— Noapte bună, April, zise Hannah.

În vocea ei era o notă uşor rugătoare, pe care o dispreţui instantaneu, dar pe care nu ştia cum să o

schimbe. Se aplecă după cărţile aflate cel mai aproape de ea şi i le întinse.

April le luă.

— Noapte bună, zise ea cam furioasă, punându-le în pachet, iar Hannah se întoarse şi intră în camera ei.

În timp ce uşa dormitorului se închidea, Hannah îşi îngădui un oftat tremurător de uşurare, recunoscătoare că n-a trebuit să fie ea cea care să ia atitudine şi să suporte mânia lui April, şi la fel de recunoscătoare că Emily intervenise înainte ca cineva să-şi piardă şi ultimul strat de haine.

Acum, în timp ce stătea acolo, cu capul învârtindu-i-se puţin de la şampania pe care o băuse, avu cea mai stranie senzaţie – aproape ca şi cum s-ar fi observat singură de la distanţă –, minunându-se de faptul că ea, Hannah Jones, se pomenise înconjurată de aceste creaturi exotice, deştepte şi fascinante. Pentru o clipă, avu un flashback puternic din Dodsworth – cu puştii care-şi pierdeau vremea pe lângă magazinul din piaţa oraşului încercând să cumpere cidru cu cărţi de identitate false şi care fumau Marlboro Lights în spatele staţiei de autobuz. Poate că la şcoala lor erau şi copii care beau şampanie şi jucau poker pe dezbrăcate, însă, dacă existau, nu făceau parte din grupul cu care îşi petrecea Hannah timpul liber. Nu fusese niciodată una dintre fetele care mergeau la petreceri, care se dădeau cu rimel în toaleta şcolii sau pe care iubiţii le luau la sfârşitul zilei cu maşina. Cel mai aproape de o încălcare a regulilor se aflase când nu returnase, deliberat, o carte la biblioteca şcolii fiindcă avea nevoie de ea pentru examene.

Şi acum era aici. La unul dintre cele mai căutate colegii din Oxford. Înconjurată de oameni cărora abia ar fi avut curajul să le spună „Bună”, dacă n-ar fi avut norocul s-o întâlnească pe April.

În timp ce stătea acolo, scoţându-şi lenjeria intimă şi punându-şi kimonoul pe care-l folosea în loc de halat, se simţi dintr-odată potopită de un val de… nu chiar recunoştinţă, ci de mai degrabă de

uimire faţă de miracolul lucrurilor care tocmai se întâmplaseră. Era aici. La Oxford. Împărţind un apartament cu o fată infinit de cool şi de fascinantă, încât părea desprinsă din paginile unei reviste.

Ea, Hannah, s-ar putea reinventa aici. Bine, nu era la fel de dură şi spirituală ca Emily sau la fel de obraznică şi sarcastică precum Ryan. Dar ar putea fi altcineva. Cineva nou. Poate… şi aici înghiţi în sec, un fior de dorinţă străbătându-i pielea goală de sub kimono, poate ar putea fi o fată la care cineva ca Will s-ar uita de două ori.

Will.

Will care stătuse vizavi de ea, privind-o cu acel zâmbet leneş.

Will care rămăsese la sfârşitul serii, când s-ar fi putut întoarce în Cloade cu prietenul său, Hugh. Will care – şi aici Hannah se opri brusc, având în faţa ochilor imaginea clară a cărţilor pe care le ridicase la sfârşitul serii. Le întorsese cu faţa în sus şi i le dăduse lui April, iar acum realiză ceva – nu erau mâna ei. Fuseseră cinci cărţi – un singur zece şi patru regine. Careu.

Nu era doar o mână bună, ci una câştigătoare.

Nu erau cărţile ei. Ci ale lui Will.

Hannah făcu un pas înspre uşă şi se opri cu mâna pe clanţă, încercând să se lămurească.

Will o salvase. Încasase el lovitura, în loc să o forţeze să se dezbrace. Dar de ce? Fusese doar amabil? Îi fusese milă văzându-i disperarea evidentă? Sau fusese – îşi aminti ochii lui întâlnindu-i pe ai ei, fiorul care traversase aerul dintre ei –, fusese ceva mai mult?

Indiferent ce se întâmplase, poate că nu era prea târziu să afle.

Will rămăsese. Şi poate că o făcuse cu un motiv.

Hannah îşi umezi buzele şi îşi dădu părul lung după urechi. Oglinda de pe spatele uşii arăta o fată cu o gură generoasă şi buze pline, ochi negri uriaşi şi dilataţi de groază şi obraji îmbujoraţi de exaltare.

Te rog, nu pleca, zise ea în şoaptă. *Te rog, nu pleca.*

Stomacul i se înnoda din cauza combinaţiei de nervozitate şi dorinţă, dar băuse destulă şampanie ca să ştie că putea face asta, iar ocheada aceea aruncată peste cerc *însemnase* ceva, o ştia. Simţise că se petrecuse ceva între ei în acel moment, recunoaşterea unei atracţii atât de puternice, încât trebuia să fie reciprocă, nu-i aşa?

Îşi strânse cordonul halatului, apoi răsuci clanţa şi numără până la trei.

Te rog nu pleca.

Uşa se deschise.

Nu plecase.

Stătea în colţul îndepărtat al camerei, tot fără cămaşă, dar nu se întoarse în timp ce uşa ei se deschidea.

El şi April erau îmbrăţişaţi.

Niciunul nu păru să o observe pe Hannah, care rămăsese nemişcată în pragul uşii. În schimb, ea privi cum April îl conducea pe Will cu spatele de-a lungul camerei, cu buzele lipite de ale lui, cu o mână în părul lui şi cealaltă pe cureaua lui. La uşa dormitorului se opri, bâjbâi în spate căutând clanţa, o răsuci orbeşte până când broasca cedă, iar ei trecură pragul împleticindu-se în întunericul camerei lui April.

Apoi, uşa se închise în urma lor şi Hannah rămase singură.

După

Când se trezeşte, Hannah are sentimentul că ceva este diferit.

Nu din cauză că patul este gol. Asta se întâmplă în fiecare zi de miercuri – ziua ei liberă, în locul sâmbetei, când lucrează la librărie. Miercurea, Will îşi pune telefonul sub pernă, pentru ca alarma acestuia să n-o deranjeze, şi se dă jos din pat în vârful degetelor, înainte ca ea să se trezească.

Nu e vorba doar de faptul că e însărcinată şi se confruntă cu senzaţiile stranii care vin odată cu asta – ciudata rigiditate de dimineaţa, greutatea din corpul ei, senzaţia de greaţă pe care n-a reuşit niciodată s-o controleze, în ciuda a ceea ce spun cărţile despre momentul în care ar trebui să se termine.

Nu, e altceva. Ştie asta chiar şi după buimăceala somnului, înainte ca evenimentele de ieri să-i revină cu iuţeală în minte. Acum zace privind în tavan, încercând să-şi dea seama cum se simte. Miercurea e de obicei un prilej de relaxare – o şansă de a recupera mersul la cumpărături, de a ieşi în oraş sau, din ce în ce mai mult pe măsură ce sarcina a progresat, de a-şi petrece ziua lenevind în apartamentul lor însorit, fără să facă nimic, într-un fel de transă leneşă.

Dar astăzi, gândul de a sta singură în apartamentul gol – cu Will plecat la serviciu şi nimic altceva care s-o distragă, în afară de ştiri şi bara de căutare Google – este intolerabil.

Nu că n-ar putea să facă altceva – ar putea să caute cărucioare pentru copii sau să monteze pătuţul care de şase săptămâni stătea sprijinit de perete, într-un colţ din dormitorul lor. Dar, cumva, nu-i vine să desfacă cutiile de carton. Simte că ar provoca soarta, că ar considera, plină de aroganţă, că viitorul e de la sine înţeles, un viitor pe care a învăţat, într-un mod dur, să nu se bazeze. Dar nici nu poate să zacă acolo gândind în felul ăsta. Aşa că

se ridică, îşi pune halatul şi se duce în bucătărie, frecându-se la ochi în timp ce pregăteşte singura cafea pe care îşi permite să o bea într-o zi.

Will a lăsat radioul pornit, cum face adesea când fuge la o şedinţă matinală. N-a fost prea atentă până acum, dar ceva din spusele prezentatorului de ştiri îi atrage atenţia şi se apleacă peste blatul de bucătărie pentru a da volumul mai tare.

— …a murit în penitenciar, la vârsta de 63 de ani. Neville, care a fost condamnat în 2012 pentru uciderea studentei April Clarke-Cliveden de la Universitatea Oxford…

Mâna lui Hannah ţâşneşte spre butonul de oprire, blestemându-şi propria prostie, dar e prea târziu. În timp ce în cameră se face linişte, descoperă că-i tremură mâna.

Nu poate să rămână aici. Trebuie să iasă.

★

În parc burniţează, dar ploaia îi oferă un fel de cocon liniştitor în timp ce păşeşte încet, în trenciul ei impermeabil, de-a lungul aleii pline de verdeaţă. Când ea şi Will se mutaseră în Stockbridge, acum câţiva ani, acesta era cartierul artistic la modă din Edinburgh, încă relativ accesibil în comparaţie cu New Town, dacă ceva din centru poate fi numit cu adevărat accesibil.

Dar zona s-a dezvoltat odată cu ei, atmosfera sa de sătuc atrăgând familii tinere şi totodată baruri şi cafenele, iar acum străzile sunt pline de burtici şi cărucioare sau cel puţin aşa i se pare ei. Poate că doar propria burtică e cea care o face să vadă lumea cu alţi ochi.

Astăzi, în ciuda vremii, în parc sunt copii care tropăie cu cizmuliţele lor de cauciuc sau se caţără pe podurile din sfoară din care picură apa, în timp ce bonele şi părinţii resemnaţi stau strânşi grămadă la adăpostul copacilor, supraveghindu-i de la distanţă.

Hannah se opreşte la adăpostul unui arbore mare de tisă şi-i priveşte, exact în momentul în care îi

sună telefonul. Îl scoate din buzunar, îşi şterge condensul de pe ochelari şi se uită precaută să vadă cine sună. Dar e în regulă.

Răspunde.

— Bună, mamă.

— Bună, iubito, e ziua ta liberă? Am nimerit-o?

Hannah zâmbeşte. Ziua ei liberă a fost mereu miercurea, în toţi cei nouă ani de când lucrează la Tall Tales, însă, dintr-un motiv sau altul, maică-sa pare să nu-şi amintească niciodată acest lucru.

— Da, sunt în parc. Ce mai faci?

Maică-sa îi ignoră întrebarea.

— Conduc, aşa că scuze dacă închid brusc. Sunt pe hands-free. Dar tu eşti bine? Am fost îngrijorată, după ce ai închis ieri. N-ar fi trebuit să te iau prin surprindere la serviciu.

— Nu, a fost în regulă.

Hannah priveşte cum o fetiţă scapă din mâna tatălui ei şi fuge încântată într-o băltoacă uriaşă aflată la capătul toboganului.

— Ai avut dreptate, a fost mai bine să aud de la tine.

— Ai avut ceva probleme?

Se referă la ziarişti, musafiri nepoftiţi, apeluri nedorite, Hannah ştie. În primele zile fuseseră un roi. Când se întorsese în Dodsworth, în acele prime câteva săptămâni îngrozitoare după moartea lui April, mama ei instalase obloane din lemn la parterul casei lor, pentru ca oamenii să nu se poată uita prin perdele, şi o perie în interiorul cutiei de scrisori. Hannah îşi aminteşte că strigaseră prin uşa închisă: *Aveţi vreun comentariu, doamnă Jones? Hannah e aici? Ce aţi dori să-i spuneţi lui John Neville dacă l-aţi întâlni?*

— Nu chiar, doar un e-mail. Nimic cu care nu m-aş putea descurca.

— Şi Will cum e?

Asta e o întrebare mai complicată şi Hannah face o pauză. Cum e Will?

— Cred că e în regulă. Ştii cum e el, tace mâlc ori de câte ori apare chestia asta în discuţie, dar am

vorbit puţin despre ea seara trecută. Cred că, în mare, e pur şi simplu uşurat că s-a terminat, zice ea în cele din urmă.

— Are nevoie de consiliere. Amândoi aveţi, spune mama ei pe un ton sever.

Hannah îşi dă ochii peste cap. E o discuţie pe care au mai avut-o şi înainte. De fapt, ea chiar făcuse câteva şedinţe de consiliere după proces şi în unele privinţe o ajutaseră – îi furnizaseră instrumentele necesare pentru a face faţă atacurilor de panică şi tiparelor comportamentale nesănătoase. Consilierul fusese cel care-i sugerase să-şi facă pe telefon folderul Cereri, astfel încât să poată pune deoparte e-mailurile mai întâi în mintea ei, până ce avea să fie pregătită să renunţe cu totul la ele. Dar luase tot ce-i fusese de folos din acele şedinţe, după care le abandonase. Iar Will, cu siguranţă nu şi-l poate imagina stând într-un birou şi vorbind despre sentimentele lui.

— Ştiu. Am discutat despre asta. Suntem puţin ocupaţi în acest moment. Ştii tu, muncă, bebeluş, slujba lui Will care-i ocupă mult timp, nu reuşeşte să ajungă niciodată acasă înainte de 7 seara.

— Ar trebui să aibă grijă de soţia lui însărcinată! îi spune maică-sa şi Hannah simte un val de iritare.

— Nu-i vina lui. Nu el alege să muncească 12 ore pe zi. Dar a apărut un post de partener. Trebuie să fie văzut că munceşte cât se poate de mult, dacă vrea să aibă o şansă.

Şi Dumnezeu ştie câtă nevoie au de bani înainte de venirea pe lume a copilului, chiar dacă mamei ei nu-i spune asta. Cathy e cea mai amabilă angajatoare din lume, dar librăria nu prea face profit. Hannah va primi indemnizaţia minimă obligatorie şi cam atât. Cathy nu-şi poate permite mai mult. Şi cu toate că Will are un salariu rezonabil, după ce-şi plătesc ipoteca nu le mai rămâne prea mult. Dacă Will poate deveni partener înainte ca ea să intre în concediul de maternitate, amândoi vor răsufla mai uşuraţi.

— Mă gândeam să vin peste două săptămâni, îi spune mama ei.

Hannah poate auzi *tic-tacul* semnalizatorului acoperind muzica care se aude din boxele maşinii.

— Să te ajut. Să vă gătesc. Faiza, de la serviciu, mi-a dat nişte haine absolut încântătoare pentru gravide, e şi un pardesiu foarte bun printre ele. Mi-a zis: „Ia ce vrei şi du restul la un magazin de caritate". O să ţi le aduc când vin.

— Sună minunat. O să încerc să-mi iau, poate, o zi liberă. La ce dată te gândeşti?

Aşteaptă răspunsul, însă acesta nu vine şi când se uită la telefon vede că apelul s-a încheiat. Minunat. Probabil mama ei a ajuns într-un loc fără semnal.

Ploaia s-a oprit, aşa că părăseşte adăpostul oferit de arborele de tisă şi se îndreaptă spre poarta locului de joacă, atrasă, ca de un magnet, de micul grup de copii şi părinţi. A descoperit că există o limită strictă a timpului pe care îl poate petrece un adult singur privind nişte copii care se joacă. Cam cinci minute, înainte de a începe să i se arunce ocheade, poate zece până când cineva se apropie de ea şi o întreabă dacă nu cumva caută pe cineva anume, cu toate că burtica ei în creştere îi oferă acum un fel de alibi. Femeile sunt mai degrabă predispuse să zâmbească cu simpatie, decât să arunce priviri încărcate de suspiciune, şi unele vor începe chiar o conversaţie. „Ştii ce aştepţi?" sau „Când trebuie să se nască micuţul?"

Bietul Will nu are parte de o asemenea libertate de acţiune şi, dacă ies împreună, o trage de lângă parc când ea se opreşte şi rămâne acolo încercând să-şi imagineze viitorul ei aici, viitorul lui *Will.* Acum, priveşte cum un tată împinge conştiincios leagănul unei fetiţe, a cărei glugă încă este împodobită cu stropi de ploaie ca nişte mici perle, şi dintr-odată are o viziune aproape dureros de clară a unui posibil viitor – ea, stând la această poartă şi privindu-l pe Will, *soţul* ei, împingându-l pe copilul lor în acelaşi leagăn.

Rămâne acolo, ţinându-şi respiraţia, încercând să-şi imagineze viitorul ei perfect, în această viaţă perfectă, cu acest bărbat perfect, în momentul în care îi sună din nou telefonul.

— Mamă? zice ea. S-a întrerupt.

— Sunteţi Hannah Jones? zice o voce de bărbat. Nu mă cunoaşteţi. Sunt reporter la…

Hannah aproape că scapă telefonul din mână. Apoi, cu un deget tremurător, încheie apelul şi rămâne privind în jos la telefonul din mâna ei.

Pentru că acesta e adevărul şi nu va scăpa niciodată de el: viaţa ei perfectă a venit cu un preţ. În mare parte se consideră incredibil de norocoasă că se află aici, în acest oraş frumos, cu singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată cu adevărat. Dar acum, cu vocea reporterului răsunându-i în urechi, are un sentiment diferit: că trăieşte o viaţă furată. Nu doar una pe care n-a meritat-o niciodată, ci una care n-ar fi trebuit să fie niciodată a ei.

Pentru că ce s-ar fi întâmplat dacă April n-ar fi părăsit barul singură şi n-ar fi urcat în cameră să se schimbe? Ce s-ar fi întâmplat dacă Hannah ar fi urmat-o cu doar cinci minute mai devreme, descoperindu-l pe Neville în cameră şi întrerupând atacul?

Ar fi fost şi ea ucisă? Sau April ar fi fost în viaţă, trăind cu Will, purtându-i copilul în pântec?

Începe să plouă din nou când îşi pune telefonul în buzunar şi începe să meargă spre şosea, pe lângă locul de joacă, ţipetele copiilor urmărind-o în timp ce înaintează. Şi se întreabă. Poate nu doar John Neville i-a furat viaţa lui April. Poate că şi ea a făcut acelaşi lucru.

Înainte

— Hannah Jones, presupun.

Profesorul din faţa ei se răsuci cu scaunul rotativ şi îi întinse mâna. Era mai tânăr decât se aşteptase Hannah, cu părul închis la culoare căzându-i cu dezinvoltură peste frunte într-un stil care-i amintea de cineva, deşi nu-şi putea da seama de cine anume – de Byron, probabil, sau de Dante Gabriel Rossetti tânăr. Categoric, de un poet romantic minor. Eşarfa albă de mătase, strecurată sub jacheta de tweed, nu făcea decât să contribuie la această înfăţişare.

— Dr. Horatio Myers. Îţi voi preda literatură victoriană în acest trimestru, apoi vom aborda o parte din operele de la începutul secolului XX în trimestrele al doilea şi al treilea. Ai primit lista de lectură?

— Am primit-o, zise Hannah.

Fusese cel puţin intimidant, ca să spunem doar atât, insinuând vizibil că dacă nu începea să citească măcar din timpul vacanţei de vară, era puţin probabil să ţină pasul în timpul trimestrului.

— Mulţumesc, adăugă ea cu întârziere. Îmi pare rău că am întârziat, dar am greşit locul în care trebuia să vin.

— Ah.

Domnul Myers foşni nişte hârtii aflate în faţa lui şi-i zâmbi.

— Scara VII, da? Acolo sunt şi camerele mele. Sunt foarte drăguţe, dar destul de mici, încât colegiul a fost destul de amabil să-mi ofere un birou separat pentru seminarele cu studenţii. E puţin cam ascuns, ştiu.

— Doar un pic, zise Hannah râzând.

Încă se obişnuia cu pasajele labirintice şi birourile administrative ale Colegiului Pelham.

— De fapt, a trebuit să-i cer indicaţii unui portar.

— Sper că a fost util. Portarii pot fi destul de refractari, când vine vorba de astfel de lucruri, spuse domnul Myers pe un ton sec.

— Oh, nu, mi-a fost de mare ajutor. M-a adus chiar aici. La uşă, de fapt. Nu cred că aş fi găsit-o singură.

— Bine, bine, răspunse domnul Myers, deşi Hannah avu impresia că el trecuse deja la alte lucruri.

— După cum ştii, ne vom întâlni săptămânal la aceste seminarii, în paralel cu orele de curs, şi ele vor fi o ocazie să aprofundăm înţelegerea materiei predate. În mod normal, vei avea un partener de seminar, dar îmi place să încep cu o discuţie între patru ochi, care să ne permită să ne *cunoaştem* cu adevărat. Cine eşti tu, Hannah Jones? Ce îţi doreşti de la Oxford? Povesteşte-mi despre *adevăratul* tău eu.

Se aplecă în faţă către ea, atingându-şi vârfurile degetelor unele de altele şi privind-o cu seriozitate peste ramele ochelarilor săi cu rame de baga.

Hannah fu luată prin surprindere.

Cine era? Ce însemna asta? Simţea din ce în ce mai mult că aici era o persoană diferită faţă de cea care fusese acasă. Diferită de fata care fredonase, fără măcar să-şi dea seama, melodiile formaţiei ABBA în maşină, în timpul călătoriei făcute cu mama ei până aici. Diferită de eleva tocilară care fusese la şcoala din Dodsworth. Diferită chiar şi de persoana care trecuse prin arcada de piatră în prima zi.

Doar în adâncurile ei era aceeaşi – în Hannah cea intimă, secretă, pe care nu o arăta nimănui – Hannah care îşi dădea ochii peste cap la excesele lui April şi căreia în secret îi plăceau *Liceenele din Beverly Hills* şi *Blonda de la drept.* Hannah care credea că D.H. Lawrence era imposibil de citit şi pretenţios. Hannah care îşi muşca vârfurile tocite ale părului şi mânca unt de arahide direct din borcan şi făcea toate celelalte nenumărate lucruri ciudate şi nedemne de admiraţie pe care le fac oamenii în intimitatea lor.

— Nu… nu sunt sigură ce-aţi vrea să ştiţi, spuse ea încet.

Apoi, în timp ce domnul Myers se uita la ea pe deasupra ochelarilor, continuă:

— Sunt singură la părinţi. Părinţii mei sunt divorţaţi. Amiabil. Nu prea mă văd cu tata în prezent, pentru că locuieşte în Norfolk, cu noua lui soţie. Mama predă fizica la gimnaziu. Vin dintr-un oraş de pe coasta de sud, numit Dodsworth, n-aveţi de unde să-l ştiţi, este un…

Izbucni într-un hohot de râs dispreţuitor, încercând să găsească adjectivul potrivit pentru Dodsworth.

— Nu e o văgăună infectă sau ceva de genul ăsta, e doar teribil de plictisitor. Nu ai nimic de făcut acolo, serios! Nu există cultură, până şi biblioteca s-a închis anul trecut.

Se opri, încercând să se gândească la altceva de spus. Ce ar putea să-i mai spună care să-l intereseze? Despre şcoala ei de doi bani cu manuale uzate, cu vopseaua scorojită şi cu totala ei lipsă de caracter, de istorie sau palmares de excelenţă academică? Nimic în legătură cu Dodsworth sau cu pregătirea ei de acolo nu era de natură să impresioneze un bărbat care stătuse în faţa unor elevi veniţi din cele mai bune şcoli private din ţară.

O copleşi din nou sentimentul devastator al sindromului impostorului, pe care îl trăise când intrase pentru prima dată pe poarta Colegiului Pelham ca să-şi susţină interviul, încercând să nu se gândească la miile de alţi studenţi care aplicau pentru acelaşi loc, puşti de 18 ani, la fel ca ea, care însă proveneau din instituţii de renume şi din familii faimoase şi care păşeau în Pelham încrezători, cu aerul că aparţin deja acestui loc, în vreme ce ea încă încerca să se convingă de acest lucru chiar şi atunci când bătea la uşa sălii în care se ţinea interviul.

Dar, imediat după aceea, simţi o licărire de ceva; nu furie, nu chiar, dar ceva apropiat. Şi ce dacă mersese la o şcoală de stat? Şi ce dacă Dodsworth nu avea cultură, şi nici istorie? Oare acest lucru nu făcea ca saltul ei la Oxford să fie şi mai impresionant? La urma urmelor, *fusese* acceptată

aici, pe când mulţi dintre acei studenţi încrezători, cu păr strălucitor, care trecuseră pe lângă ea în prima zi, nu fuseseră.

Se îndreptă în scaun.

— Am fost singura persoană din anul meu care a aplicat la Oxford. De asemenea, sunt prima persoană din familia mea care a ajuns aici. De fapt, tatăl meu nici măcar nu are studii superioare – e un muncitor în construcţii şi a renunţat la studii când avea 16 ani. N-am făcut voluntariat ca să hrănesc copii defavorizaţi în anul meu sabatic, şi nici nu mi-am petrecut vara săpând fântâni; mi-am petrecut-o lucrând într-un supermarket. După cum probabil aţi ghicit, nu simt întotdeauna că mă potrivesc aici. Dar sunt hotărâtă să dovedesc că aparţin acestui loc.

Domnul Myers nu zise nimic un lung răstimp. Apoi se lăsă pe spate în scaunul său în şi începu să bată din palme încet, dar îndelung.

— Bravo, Hannah Jones, zise el în cele din urmă. Bravo. Cred că o să ne înţelegem foarte bine, tu şi cu mine. Foarte bine, într-adevăr.

★

La sfârşitul seminarului de o oră, Hannah simţi un amestec ciudat de epuizare şi exaltare. Domnul Myers o trecuse cu minuţiozitate prin programa de liceu, apoi o pusese să detalieze lecturile suplimentare pe care le parcursese, scoţând la iveală opiniile ei despre toată lumea, de la Jane Austen până la Benjamin Zephaniah.

Pe măsură ce seminarul se apropia de sfârşit, avu senzaţia că fusese supusă unui antrenament mintal dur, la fel de epuizant ca oricare altul din sala de sport a şcolii.

— Ne vedem săptămâna viitoare, atunci. Iar când revii, aş vrea să-mi expui, într-o mie de cuvinte, rolul anxietăţii sociale în oricare dintre aceste romane. Pe verso este o listă de cărţi şi eseuri care ţi-ar putea fi de folos, zise domnul Myers cu un zâmbet.

Îi înmână o foaie de hârtie şi Hannah se uită la ea, apoi o întoarse pentru a vedea ce era şi pe verso. Citise toate romanele indicate, însă niciunul dintre eseurile critice. Habar n-avea cum îşi va găsi timp şi pentru lectura suplimentară până săptămâna viitoare, însă putea să-şi facă griji în privinţa asta mai târziu.

— La revedere, Hannah Jones. Rămâi cu bine şi ne vedem într-o săptămână.

Hannah încuviinţă şi se întoarse către uşă. Când ieşi pe coridor, portarul care o ajutase să găsească sala domnului Myers încă se afla acolo, sprijinindu-se de un perete. Era bărbatul pe care-l întâlnise în prima zi. Nu cel care arăta ca un bunic, ci celălalt, care-i înmânase cheile.

— De data asta ai nimerit sala bună?

Hannah încuviinţă cu un gest, reprimându-şi nedumerirea. Oare rămăsese afară, pe coridor, pe toată durata seminarului?

— Da, mulţumesc. Nu cred că aş fi găsit-o fără ajutorul dumneavoastră.

— Face parte din îndatoririle normale.

Vocea lui era la fel de nepotrivită ca şi înainte, subţire şi stridentă în comparaţie cu statura lui de aproape doi metri. Suna de parcă i-ar fi aparţinut unui bărbat mai mărunt şi mai plăpând.

— Acum unde te duci?

— Ăăăă…

Hannah nu se prea gândise.

— Nu ştiu. La bibliotecă, presupun.

Aruncă o privire pe lista de cărţi pe care i-o înmânase Dr. Myers.

Portarul încuviinţă.

— Pe aici, atunci.

— Oh!

Hannah roşi, realizând că el intenţiona să o conducă.

— Nu, adică, ştiu unde este. Serios. Nu e nevoie să mă conduceţi.

— Nu pot permite ca studenţii să se rătăcească pe tura mea, zise portarul şi Hannah se pomeni că

roşeşte din nou şi obrajii îi dogoresc.

Se simţi enervată, furioasă pe propria-i jenă stupidă, dar şi pe acest portar atât de ciudat şi condescendent, care părea să nu fi priceput aluzia că n-avea nevoie de ajutorul lui. Chiar avea de gând s-o însoţească tot drumul până la bibliotecă? De ce?

— Nu trebuie să mergeţi cu mine, îi zise ea din nou, însă cuvintele îi sunară firav şi gol, din cauză că nu avu de ales şi trebui să-l urmeze de la sala domnului Myers în jos pe scări, pentru că o altă ieşire nu exista.

În cele din urmă, i se păru mai uşor să-l lase să se ţină scai de ea, oricât de ciudat se simţea să fie escortată de-a lungul curţii şi prin arcadă de un bărbat de peste 50 de ani, în uniformă de portar. Când ajunseră la uşa bibliotecii îi spuse la revedere cu oarecare uşurare, jurându-şi în sinea ei să iasă prin altă parte. Slavă Domnului că erau mai multe ieşiri.

— Vă mulţumesc. Dar, sincer, nu trebuia.

— A fost plăcerea mea, îi răspunse portarul, întinzându-i mâna. John Neville. Dacă ai nevoie de orice altceva, nu trebuie decât să întrebi de mine.

— Bine.

Hannah îi apucă mâna, în ciuda unui fior de repulsie. Aceasta era rece, moale şi uşor umedă, de parcă ar fi atins un aluat de pâine crud.

— Mulţumesc.

El i-o ţinu doar un pic prea mult. Când, în sfârşit, îi dădu drumul, Hannah se strădui să intre cu demnitate în bibliotecă, în loc să o rupă la fugă. Dar când ajunse la primul etaj, nu se putu abţine să se ducă la o fereastră care dădea înspre arcadă şi să verifice dacă mai era acolo.

Spre uşurarea ei, nu mai era. Se îndepărta de-a lungul gazonului spre Ghereta Portarilor şi Hannah se întoarse în sala de lectură boltită cu un oftat de uşurare.

În următoarele câteva ore fu ocupată, căutând cărţi şi navigând prin sistemul nefamiliar de rafturi al bibliotecii. Dar ceva în legătură cu întâlnirea

aceea o marcase şi, în timp ce stătea la masa lucioasă din stejar, cu teancurile de cărţi în jurul ei, îi reveniră în minte senzaţia degetelor lui reci şi moi peste ale sale şi sunetul vocii ascuţite în urechi.

Se purta prosteşte. Probabil că era doar un bărbat singuratic de vârstă mijlocie, care nu se pricepea să accepte un refuz cu graţie. Însă un lucru era sigur: n-avea absolut nicio intenţie să-i mai ceară vreodată ajutorul lui John Neville.

După

— Un cappuccino fără cofeină şi o negresă? strigă chelnerul.

Apoi, pentru că nu primeşte niciun răspuns, mai face o încercare:

— *Un cappuccino fără cofeină,* cu lapte degresat şi scorţişoară, şi o negresă cu alune?

— Oh.

Hannah se trezeşte din reverie.

— Da, sunt pentru mine, mulţumesc. Scuze. Nu eram atentă.

Băiatul lasă cafeaua şi negresa pe masă, împreună cu bonul. Hannah ridică ceaşca şi ia o înghiţitură. E bună – cafeaua de la Cafeteria e întotdeauna bună –, dar când aruncă o privire la bon, pune ceaşca jos: 7 lire şi 40 de pence. Oare Cafeteria a fost mereu atât de scumpă? Poate că n-ar fi trebuit să comande şi negresa. Nici măcar nu-i e foame.

Telefonul îi sună, vibrând pe masă atât de neaşteptat, încât o face să tresară. Probabil că e un alt nenorocit de reporter, care sună de la un număr neînregistrat. Faptul că răspunsese la acel apel dimineaţă fusese o greşeală. N-ar fi făcut-o niciodată, dacă ar fi fost atentă.

Dar când îşi scoate telefonul din geantă, ecranul o face să tresară surprinsă.

Emily Lippman.

Hannah răspunde.

— Em! Nu mă aşteptam.

Aşa şi este. Nu mai avusese veşti de la Emily de… doi ani poate? Nu că n-ar mai fi ţinut legătura. Erau prietene pe Facebook încă din timpul facultăţii, aşa că Hannah ştie despre cariera academică înfloritoare a lui Emily – ea şi Hugh sunt singurii care s-au ridicat cu adevărat la înălţimea promisiunilor din acele zile de început. A citit impenetrabilele lucrări academice de matematică pe care Emily le postează cu o falsă dezinvoltură, de genul *Deci… am scris o chestie,* afirmaţie care

contrazice ambiţia ei intensă, pe care Hannah şi-o aminteşte de la Pelham. Şi, la rândul ei, Emily răspunde la postările ocazionale ale lui Hannah cu ceea ce pare a fi afecţiune autentică. *Anunţă-mă data viitoare când mergi în sud!* scrisese ea ultima dată când Hannah postase o fotografie din Dodsworth.

Însă postările de pe Facebook le oferă un sentiment de falsă intimitate, căci în viaţa reală nu se mai văzuseră şi nu mai vorbiseră de mult timp, tocmai de la nunta lui Ryan. De fapt, nici măcar nu ştia că acest număr îi aparţinea lui Emily, deşi îşi aminteşte că i l-a dat ultima dată când s-au văzut.

— Păi, am văzut ştirea, îi zice acum Emily.

Oricum, francheţea ei derutantă nu s-a schimbat, iar această constatare îi dă lui Hannah un sentiment liniştitor, de familiaritate.

— Eşti bine?

— Da. A fost un şoc, dar da, sunt bine, răspunde Hannah cu mai multă siguranţă decât simte.

— Şi am auzit de la Hugh că eşti însărcinată. Felicitări!

— Mulţumesc.

Vestea că Emily încă mai păstrează legătura cu Hugh e, într-un fel, o surpriză. Nu se gândise niciodată la ei ca la nişte prieteni buni.

— Nu ştiam că ai păstrat legătura cu Hugh.

— Doar ocazional. A venit anul trecut la slujba cu colinde de Crăciun a absolvenţilor. Se pare că vizitează Oxfordul destul de regulat. A spus că tu şi Will nu veniţi niciodată.

— Nu, ei bine, vreau să spun că de la Edinburgh la Oxford este drum lung, zice Hannah, deşi ştie că scuza trebuie să sune lamentabil, mai ales că şi Hugh locuieşte în Edinburgh. E un adevărat periplu.

— Mda, zice Emily, dar nu ca şi cum s-ar fi lăsat păcălită.

Nu trebuie să fii Sherlock Holmes ca să-ţi dai seama de ce s-ar putea ca Hannah să nu vrea să se întoarcă la Pelham.

— Ai fost anul trecut la Gaudy[13]? o întreabă Hannah, mai mult pentru a devia cursul discuţiei decât pentru că ar vrea să ştie cu adevărat.

Personal, nu se poate gândi la nimic mai rău decât să se vadă cu foştii colegi, amintindu-şi de „cei mai frumoşi ani din viaţa lor”. Ce ar spune? Adevărul? Că April o bântuie ca o fantomă neliniştită? Că scurta perioadă cât a fost la Pelham s-a încheiat cu un lung coşmar şi că îşi petrece restul vieţii încercând să se trezească?

— Nu. A fost Hugh, dar pe mine nu mă prea interesează treaba asta cu reuniunea. Însă m-am întors de câteva ori ca să iau cina. Nu prea des, de cele mai multe ori, toată chestia asta cu absolvenţii mi se pare insuportabil de arogantă. Dar m-am gândit că, din moment ce m-am întors la Oxford, ar trebui să dau dovadă de puţină bunăvoinţă. Ştii tu, să lucrez puţin la vechea reţea.

— Oh…

Lui Hannah îi revine în minte ceva ce-i zisese Will anul trecut.

— Am uitat că nu mai eşti la Londra. Eşti asistentă la facultatea Balliol, nu-i aşa? E cu o treaptă mai sus faţă de Pelham, nu?

— Da, practic am ajuns de unde am plecat.

Tonul lui Emily e sec.

— Cât despre o treaptă mai sus… nu ştiu. Balliol ar încerca probabil să spună asta, dar din câte văd eu, singura diferenţă este că la Balliol crama este mai bună.

— Cum e? Să te întorci?

— Hmm… ciudat, ca să fiu sinceră. La început, în orice caz.

Se opreşte. Urmează un lung moment de tăcere. Hannah tocmai încearcă să se gândească ce să spună, când Emily adoptă, în sfârşit, o voce mai liniştită decât înainte.

— Han, tu *chiar* eşti bine?

O clipă, Hannah nu poate răspunde. Închide ochii, îşi împinge ochelarii pe frunte şi îşi afundă

degetele în golurile osoase aflate de-o parte şi de alta a punţii nasului.

— Da, zice ea în cele din urmă. Şi nu. Adică, nu, nu sunt bine. Nu sunt deloc bine. Are sens?

— Da, zice Emily.

Pare tristă.

— Pentru că şi eu simt acelaşi lucru.

Se lasă din nou tăcerea între ele, iar Hannah are strania impresie că timpul n-a trecut deloc, că sunt din nou la Oxford, telefonându-şi una celeilalte din camerele lor, şi pentru o clipă clară şi intensă îşi doreşte să fie adevărat – să poată da fuga pe coridor să-i spună lui Emily că merge la SCJ şi s-o întrebe dacă vrea o cafea. Apoi Emily vorbeşte iar, cu o voce mai puternică de data asta.

— Oh, hei, voiam să te întreb – a încercat un reporter pe nume Geraint Williams să ia legătura cu tine?

Numele îi stârneşte lui Hannah nişte furnicături ciudate, auzindu-l atât de repede după e-mailul primit. Încuviinţează, uitând că Emily n-o poate vedea, apoi zice:

— Da. Adică mi-a trimis un e-mail. Dar n-am răspuns. Nici măcar nu l-am citit. De ce?

— Nu ştiu. S-a ţinut de capul meu să vorbesc cu el. I-am spus nu, bineînţeles, dar… nu ştiu. E un prieten de-al lui Ryan, din câte se pare.

— De-al lui *Ryan?*

E un şoc. Hannah nu ştie exact de ce, cu excepţia faptului că, dintre toţi, faţă de Ryan simte cel mai mult vinovăţie că l-a abandonat după facultate.

— De pe vremea când lucra la *Herald.* A zis că Ryan a fost cel care l-a făcut să fie interesat de caz. L-ai văzut?

— Pe Geraint?

— Nu, pe Ryan.

Emily pare nerăbdătoare.

— Nu. Nu de la accidentul vascular cerebral.

Hannah îşi muşcă buza.

— Tu?

— Doar o dată, când a fost externat din spital. A fost atât de groaznic că n-am prea suportat să mă întorc. Dar din câte mi-a spus Geraint, acum e într-o stare mai bună.

— Oh! Adică, mă bucur, spune Hannah nesigură.

Este lucrul de care se temea şi o parte a motivului pentru care nu şi-a putut aduna niciodată suficient curaj pentru a-l vizita. Nu era vorba doar de amintirile pe care i le-ar fi trezit, ci şi de cele pe care i le-ar fi şters – imaginea băiatului zâmbitor, frumos şi zeflemitor din mintea ei înlocuită de ce a unei epave care de-abia poate articula cuvintele.

— Geraint a zis că memoria lui tot nu e prea grozavă şi e într-un scaun cu rotile, dar a făcut multă fizioterapie şi se pare că acum vorbeşte destul de bine. În plus, se poate hrăni singur şi alte chestii, ceea ce trebuie să fie un progres remarcabil pentru cineva atât de independent ca el. Pot să-mi dau seama acum cât de mult a urât să fie dependent de Bella. Şi scrie din nou; n-am citit nimic din ce a scris, dar Geraint a spus că poate să tasteze la calculator şi asta trebuie să fie o mare eliberare.

— Mă bucur, zice Hannah din nou.

Apoi, pentru că întrebarea o sâcâie:

— Deci, ce a vrut? La Geraint mă refer. Ca de obicei?

Ca de obicei. Aspecte neclare, amintiri siropoase despre April şi potenţialul ei. Fotografii îndurerate ale prietenilor şi familiei meditând la ce au pierdut. Povestioare despre plimbări cu barca şi baluri de mai şi un viitor strălucit. Apoi un detaliu picant, doar pentru a adăuga puţină senzualitate piesei, poate un indiciu despre un scandal. O rivalitate între studenţi. Ceva droguri sau promiscuitate ori vreun alt fel de comportament reprobabil, pentru a-i stârni cititorului un frison de dezaprobare sau a-i oferi certitudinea că lui nu i s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva. Că el sau copiii ori nepoţii săi sunt mult prea responsabili pentru a cădea vreodată în mâinile unui prădător şi a fi sugrumaţi în propria cameră.

Îi urăşte. Pe ziarişti. Pe realizatorii de podcasturi. Gândul la ceea ce continuă să le facă părinţilor lui April, după atâta timp. Îi urăşte pe toţi.

— Nu ca de obicei… Cel puţin… nu rahatul *April pe care am cunoscut-o, de Emily Lippman,* dacă la asta te referi prin ca de obicei, îi spune Emily ezitând. Nu, el…

Se opreşte. Hannah ştie că încearcă să găsească o cale de a pune în cuvinte ceva potenţial supărător şi îşi lasă jos ceaşca de cafea, pregătindu-se pentru orice ar fi pe cale să spună Em.

— El crede că Neville era nevinovat. El crede… el crede că… s-a făcut o greşeală, zice aceasta în cele din urmă.

Înainte

Trecuseră patru săptămâni din primul semestru (sau mai degrabă din trimestrul Michaelmas[14], după cum învăţase deja să-l numească) şi Hannah se simţea de parcă ar fi fost la Oxford dintotdeauna, dar şi că nu se va obişnui niciodată cu acest miracol.

Era atât de straniu că putea să experimenteze ambele stări în acelaşi timp – atât minunea de a se trezi într-o cameră din secolul al XVIII-lea, aflată într-unul dintre cele mai vechi centre educaţionale din lume, auzind clopotele capelei şi vocile subţiri şi eterice ale băieţilor din corul Colegiului Pelham plutind până sus, la ferestrele ei – şi în acelaşi timp să simtă ritmul liniştitor al zilei de luni cu chiftele în sala de mese, bombănelile constante ale lui Hugh cu privire la mirosul de tăieţei venit dinspre bucătăria Cloade, care îi împuţea camera, şi vizitele zilnice din partea autoritarei şi mămoasei Sue, femeia de serviciu. Cel mai ciudat lucru dintre toate era că ea şi April păreau să fi devenit de facto cele mai bune prietene. Iar asta în ciuda faptului că în Dodsworth – şi era destul de sigură de asta – Hannah ar fi făcut tot posibilul să evite pe cineva atât de intimidant de frumoasă şi de vizibil bogată ca April.

Acum, aduse împreună de simplul fapt că împărţeau o cameră, păreau să considere acest lucru ca de la sine înţeles. April şi Hannah. Hannah şi April. Prietene. Colege de cameră. Complotiste.

— E aşa o vacă, se plânse April.

Era vineri seara şi stătea întinsă pe canapea ronţăind cereale Coco Pops dintr-un castron, îmbrăcată cu un halat din mătase japoneză, pictat manual. Se uita la filmul *The Breakfast Club* pe laptop şi naviga prin nouă-nouţa ei aplicaţie Instagram, de pe iPhone.

— Jur că aşteaptă până sunt fie maximum de mahmură, fie am un termen de predare infernal ca să vină să dea cu aspiratorul.

— Cine?

Hannah îşi aranja gluga robei în oglindă. În seara aceasta era cina oficială, ceea ce însemna că dacă voiai o cină gătită, trebuia să te îmbraci corespunzător – în robă academică şi haine elegante, deşi în realitate „elegant” avea tendinţa să însemne „fără blugi rupţi”. Aruncă o privire peste umărul lui April pentru a verifica ora de pe laptopul ei – 19:25. Emily promisese să treacă pe acolo în drum spre sala de mese, însă trebuiau să se grăbească, dacă voiau să prindă locuri împreună.

— Ţi-am spus! Sue. Nu ascultai?

— Trebuie să treacă prin camere, zise Hannah cu blândeţe.

— Mă urăşte de când i-am făcut farsa cu bolul ăla cu sclipici pus pe dulap, zise April.

Îşi băgă o lingură plină de Coco Pops în gură şi le crănţăni cu zgomot.

— Javra.

April era, după cum descoperise Hannah, o farsoare înrăită. Ăsta era unul dintre cele mai enervante lucruri dacă împărţeai o cameră cu ea. Totuşi, a nu o împărţi nu diminua prea mult riscul. Îl păcălise pe Ryan cu un apel fals, prin care era chemat la decan, iar acesta nu fusese câtuşi de puţin încântat să fie deranjat la ora 22:30 într-o seară de duminică. Farsa pe care i-o făcuse lui Hannah avusese loc într-o seară, după cină, când urcând scările auzise ţipete panicate dinspre dormitorul lui April. Dăduse buzna în cameră şi văzuse două mâini palide care se agăţau cu disperare de marginea pervazului ferestrei deschise.

Abia când alergase spre fereastră cu sufletul la gură şi înşfăcase una dintre mâini de încheietură se uitase în jos şi o văzuse pe April stând în siguranţă pe bovindoul de dedesubt şi râzând ca o hienă.

Bineînţeles, privind în retrospectivă, fusese o chestie complet stupidă. De ce ar fi atârnat April în afara propriei ferestre? Sub nicio formă n-ar fi putut ajunge într-o asemenea poziţie printr-un accident. Aşa că Hannah se forţase şi ea să râdă şi povestise incidentul la micul-dejun ca pe o glumă la adresa ei

înseşi. În realitate, însă, nu o considerase deloc amuzantă. I se păruse lipsită de sens şi puţin răutăcioasă, chiar primejdioasă, în măsura în care April ar fi putut cu uşurinţă să cadă şi să-şi rupă gâtul pe bune. După spusele lui April, să coboare pe fereastră fusese destul de uşor, dar să urce înapoi se dovedise a fi mult mai greu. După ce Hannah făcuse două încercări zadarnice de a o trage înapoi în cameră, April renunţase şi coborâse periculos pe un burlan foarte ruginit, zdrelindu-şi pielea pe parcurs. Ar fi fost, reflectase cu amărăciune Hannah, mult mai puţin amuzant dacă, până la urmă, April ar fi căzut şi ar fi murit. Dar n-aveai voie să spui lucruri de genul ăsta dacă erai ţinta unei farse sau dacă păreai acru şi lipsit de umor.

— Cine e o javră?

Vocea venea dinspre uşa care dădea în hol, iar Hannah şi April se întoarseră amândouă brusc.

— Emily! zise April, ducându-şi mâna la inimă. Iisuse, să nu-mi mai faci asta! Era să fac atac de cord.

— Scuze. Vii, Han? Te-am sunat pe mobil, dar n-ai răspuns.

— Oh, fir-ar, scuze. N-a sunat. Probabil că iar am rămas fără credit. Eşti sigură că nu vrei să vii? îi zise ea lui April, dar mai mult pentru a se arăta binevoitoare.

April nu venea niciodată la cina oficială. Pretindea că n-o făcea din cauză că o considera o chestie scorţoasă şi pretenţioasă – ambele lucruri fiind adevărate –, însă Hannah avea o slăbiciune pentru ceremonii de tot felul, pentru teatralitatea de tip Hogwarts a şirurilor de studenţi îmbrăcaţi în robe negre, pentru mesele lucioase din stejar, pentru lămpiţele scânteietoare presărate peste tot şi pentru graţia latină. Dar Hannah bănuia că de fapt era vorba despre altceva. Ceva legat de relaţia ciudată a lui April cu mâncarea, despre felul în care mânca şase cheeseburgeri McDonald’s unul după altul când ieşea sâmbăta în oraş, după care sărea peste prânz în fiecare zi timp de o săptămână.

La cina oficială nu exista nicio scăpare de la cele trei feluri de mâncare servite de chelner. Nu exista posibilitatea să-ţi iei o salată sau să-ţi goleşti farfuria încă plină într-o grămadă anonimă prin capacul coşului de gunoi. Trebuia să comanzi un meniu complet şi apoi să rămâi acolo, aşteptând să termine toţi ceilalţi, până venea personalul să elibereze masa.

— Mai degrabă beau zeamă de gunoi, zise April acum, însă pe un ton amabil, iar Hannah ridică din umeri.

— Bine, cum vrei, răspunse ea şi o urmă pe Emily afară din cameră.

Ryan le aştepta la baza scărilor şi traversară împreună curtea în amurg. Era deja noiembrie, iar amurgul se lăsa din ce în ce mai devreme. Aerul de toamnă era rece şi înţepător, iar luminile care răzbăteau prin vitraliile capelei străluceau peste tot în jurul lor.

— Deci, cine era javra? întrebă Emily din nou, iar Hannah îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, Sue. April crede că-i poartă pică. Ştii tu, în legătură cu sclipiciul.

— Doamne, nu mă surprinde. Dacă încearcă vreun rahat de genul ăsta cu mine, *o termin*, zise Emily.

Părea surprinzător de furioasă.

— Nu-i amuzant, e chiar patetic. Am auzit despre asta de la femeia mea de serviciu, să ştii. Vorbeau între ele. Sue s-a chinuit ore întregi ca să scape de sclipiciul din păr. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi reclamat-o pe April la Decan.

— Cred că a primit o mustrare, zise Hannah cu prudenţă.

Îşi ridică roba care-i aluneca de pe umăr. Se simţea incomod, de parcă o vorbea pe April pe la spate.

— Nu ştiu de la cine, dar cineva a venit să vorbească cu ea.

— Mda, dar s-a întâmplat ceva? Sunt dispusă să pariez bani buni că răspunsul e nu.

— Eu n-am fost acolo, însă impresia pe care am avut-o a fost că vor exista consecinţe dacă se va întâmpla din nou, zise Hannah.

Dar ştia că suna neconvingător.

— Presupun că tăticul a dat câteva telefoane şi, ca prin minune, toată povestea a fost uitată. Will e un tip de treabă, dar nu ştiu ce vede la ea. Chiar nu ştiu, zise Ryan pe un ton sarcastic.

Hannah îşi muşcă buza. Nu-l putea învinovăţi pe Ryan pentru iritarea lui – încă mai era supărat după întâmplarea cu telefonul –, dar averea lui April fusese un măr al discordiei chiar şi înainte de asta: amploarea proprietăţilor familiei, donaţia pe care tatăl ei o făcuse pentru sala de sport a facultăţii Pelham. Şi nu era vorba doar de Ryan. *April Clarke-Cliveden*? auzise Hannah pe cineva spunând în timp ce trecea prin curte, în drum spre un seminar. *Fata aia perfectă? Oh, e proastă ca noaptea. N-ar fi aici, dacă n-ar fi banii lui taică-său, care e cu o treaptă mai jos faţă de Warren Buffett, sau pe-acolo.*

Chestia ciudată era că nici April nu făcea nimic pentru a infirma zvonurile; de fapt, părea să se delecteze cu ele. Contul ei de Instagram era plin de haine de designer, băieţi în smoching şi fotografii cu ea bând şampanie direct din sticlă şi ţuguindu-şi buzele spre cameră. Părea să-şi facă un titlu de glorie din faptul că studia puţin sau deloc şi tot obţinea note bune, iar Hannah o auzise de mai multe ori vorbind despre oferta ei necondiţionată[15] şi despre rezultatele slabe la examene, de parcă îi provoca pe oameni să pună lucrurile cap la cap.

Dar nu era adevărat, asta era chestia. April nu *era* deloc aeriană. Îi plăceau hainele şi petrecerile, într-adevăr, dar ceea ce nu reuşea să arate contul ei de Instagram întreţinut cu mare grijă era munca grea din spatele scenei. Hannah pierduse şirul ocaziilor în care April venise împleticindu-se acasă la miezul nopţii, îşi aruncase din picioare pantofii cu toc, apoi făcuse noapte albă cu cine ştie ce temă pe care o avea de predat a doua zi. Hannah se ocupase, la

micul-dejun, de corectura câtorva dintre acele eseuri, ca o favoare pentru April. Prima dată intrase în trepidaţii, aşteptându-se să găsească o grămadă de chestii plagiate, regurgitate incoerent, dar spre surprinderea ei lucrarea era bună, chiar genială pe alocuri. Hannah nu era istoric, dar ştia să recunoască o scriere bună, iar aceste eseuri erau cu mult mai bune decât ar fi avut dreptul să fie orice lucru finalizat după o jumătate de duzină de cocktailuri Cosmopolitan. Meritau notele pe care le obţinea April, poate chiar mai mult.

Şi nu era vorba doar de eseuri. Cu câteva săptămâni în urmă, Hannah o surprinse pe April repetându-şi rolul dintr-o piesă în care urma să joace cu clubul de teatru înainte de Crăciun şi rămăsese în prag, absolut fascinată, cu pielea de găină pe tot spatele. April nu era doar o starletă în devenire. Poate că totuşi era pe bună dreptate numită Fata Perfectă. Orice ar fi însemnat *perfectă,* ea aşa era.

— Ştii, începu ea adresându-i-se lui Ryan, dar, în timp ce rostea cuvintele, tocmai treceau pe lângă Ghereta Portarilor, iar Hannah îşi aminti ceva.

— Oh, îmi pare foarte rău, aştept o scrisoare de la mama. Mă puteţi aştepta două secunde până verific?

— Să nu stai mult! îi zise Emily, iar Hannah încuviinţă şi urcă treptele în fugă.

Înăuntru era cald şi înăbuşitor, în plus, mai şi mirosea puternic a ceva, poate a haine ude ori poate că era vorba de un miros corporal, ciudat de stătut. Se îndreptă spre şirurile de compartimente şi se uită într-al ei. Nimic, în afară de un bilet de la bibliotecă, care îi amintea de un împrumut întârziat. Ceea ce era cu adevărat ciudat; scrisoarea de la maică-sa era un eveniment destul de obişnuit vinerea. Fusese pusă greşit în altă parte? N-ar fi fost prima dată.

Tocmai se uita în compartimentele de deasupra şi de sub al ei, când auzi o voce stridentă în spatele ei.

— Cauţi ceva?

Hannah se întoarse dintr-un salt şi-l văzu pe portarul care stătea acolo – cel pe care-l întâlnise în

timpul vizitei la biroul domnului Myers. Ieşise de după birou şi se afla lângă ea, puţin cam prea aproape pentru confortul ei, aşa că făcu un pas în spate.

— Nu, adică da, aşteptam o scrisoare. Mama îmi scrie în fiecare săptămână. Dar nu ştiu dacă e aici.

— Tocmai a sosit. Mă pregăteam să o pun în compartimentul tău.

Portarul i-o întinse, ţinând-o între două degete, iar Hannah întinse mâna după ea, dar, spre surprinderea ei, el îşi trase mâna înapoi, ţinând scrisoarea chiar deasupra capului ei, cu ceea ce părea a fi o expresie jovială.

Hannah se încruntă, iar el i-o întinse din nou; şi din nou, când ea întinse mâna să o ia, el şi-o retrase pe a lui.

De data aceasta, Hannah îşi încrucişă braţele, uitându-se la el şi refuzând să mai încerce să ajungă la scrisoare. Inima îi bătea cu repeziciune, într-un mod foarte neplăcut. Nu era nimic palpabil, însă toată această interacţiune i se părea atât de deplasată, de ciudată şi lipsită de profesionalism, încât pur şi simplu nu ştia cum să procedeze. Îi amintea în mod deranjant de acel moment din prima zi când îi fluturase cheile în faţă, după care le reţinu un pic prea mult.

— Îmi puteţi da scrisoarea? zise ea în cele din urmă şi fu enervată să constate că vocea îi tremurase puţin când rostise ultimul cuvânt.

Aruncă o privire afară pe fereastră. Emily stătea acolo, uitându-se fix la ea. În momentul când Hannah îi întâlni privirea, Emily ridică mâna cu ceasul, arătând spre cadran.

Ştiu, mimă Hannah prin geam, încercând să-i transmită situaţia penibilă în care se afla. Nu putea ieşi să-i aducă pe Emily sau pe Ryan să o susţină, chestia asta ar fi fost prea penibilă. Dar îşi dorea cu adevărat ca unul dintre ei să vină după ea.

— Îmi puteţi da scrisoarea, vă rog? repetă ea şi de data asta vocea ei sună mai puternic, mai iritată.

— Bineînţeles, zise Neville.

Schiţă un zâmbet larg şi îi întinse scrisoarea pentru a treia oară şi, de data asta, când Hannah întinse mâna după ea, cu inima bătându-i cu putere, el nu o mai smuci, ci o lăsă să i-o tragă încet dintre degete.

— Tot ce trebuia să spui erau cuvintele magice. Îmi plac fetiţele politicoase.

Pentru o clipă, Hannah nu ştiu ce să spună. Fetiţele politicoase? Era oare sexism? Îi făcea oare avansuri? Sau era doar o porcărie paternalistă ciudată, cum ar fi că ea îi amintea de propria-i fiică?

Neville rânjea la ea de parcă aştepta un răspuns, dar în loc de a-i da satisfacţia unui *mulţumesc,* Hannah se răsuci pe călcâie, împingând uşa de la Ghereta Portarilor atât de tare, încât aceasta se izbi de perete, şi se năpusti afară, în aerul rece al nopţii, cu obrajii încă arzând din cauza unui amestec de furie şi disconfort.

După aceea, discutând despre asta cu Emily şi Ryan în timpul cinei oficiale, aproape că nu-i venea să creadă când îşi amintea de acel dialog.

— Şi chiar asta a spus? Că îi plac *fetiţele politicoase?* o întrebă Emily neîncrezătoare.

— Adică dacă sunt destul de sigură? E destul de înfricoşător, nu? Exagerez eu cumva? zise Hannah.

— Şi normal că e înfricoşător. E scârbos! Ar trebui să-l reclami la cineva!

— Uite ce e, trebuie să aibă 50 de ani, poate chiar 60. Asta e vârsta bunicului meu, iar ei asta şi sunt, nu? Nişte babalâci. Dintr-o altă generaţie. Trebuie să fii mai îngăduitoare. Probabil că n-a vrut să facă nimic rău, zise Ryan.

— Probabil, dar adevărul e că este al naibii de condescendent! Te rog, spune-mi că o să reclami chestia asta, Han!

— Adică ce, o să-l reclame pentru că e puţin demodat? În cazul ăsta eu ce-ar trebui să fac, s-o dau în judecată pe femeia de serviciu fiindcă mi-a zis bobocel?

— Nu e acelaşi lucru şi tu ştii! ripostă Emily.

În timp ce ea şi Ryan îşi continuară cearta, conversaţia devie, Emily bătând câmpii despre sexism şi patriarhat, Ryan provocând-o şi prefăcându-se că ratează ideea, dar Hannah rămase preocupată, meditând la cuvintele lui Ryan. Pentru că era posibil să aibă dreptate. John Neville probabil că n-avusese nicio intenţie rea. Şi nu se putea vedea reclamând incidentul, cum îi sugerase Emily. Ce ar fi putut să spună? *S-a prefăcut că nu-mi dă scrisoarea, iar eu m-am simţit inconfortabil?*

Pentru că asta era ideea de bază. Nu era vorba despre ceva anume din ce spusese ori făcuse. Şi cu toate că remarca cu fetiţele era ciudată, nu prea exista altceva de care să se lege. Dar o făcuse să se simtă aiurea. O făcuse să cerşească o scrisoare care-i aparţinea de drept şi era ceva în legătură cu jocul de putere care stătea la baza întregului schimb de replici care-i dăduse fiori. Se pomeni ştergând pe furiş scrisoarea mamei ei de genunchi, deşi ştia că era un gest ridicol.

După cină, Ryan şi Emily dispărură să se întâlnească cu nişte prieteni de-ai lui Emily de la altă facultate, iar Hannah îşi termină restul de vin pe care-l comandase împreună cu un grup de fete de la Cloade, care se cunoşteau între ele. Când acestea o tuliră alături, la barul colegiului, îşi dădu seama că era mai mult sau mai puţin singură în sală, în afară de câţiva preparatori care încă mai stăteau de vorbă la o cafea la masa membrilor şi de personalul care strângea farfuriile.

La uşă, se pomeni aruncând neliniştită o privire spre lumina aurie care se strecura afară prin ferestrele Gheretei Portarilor şi întrebându-se când se schimbau turele pentru noapte. Oare John Neville o mai fi acolo? Oare o va vedea traversând Campusul Vechi? Nu exista nicio altă ieşire din sala de mese şi nicio altă cale de a te întoarce în Campusul Nou fără a intra în raza vizuală a celor aflaţi în gheretă. Aceasta fusese amplasată în mod intenţionat aşa, pentru a le oferi portarilor o vedere

clară asupra vizitatorilor care traversau terenul ce aparţinea colegiului.

Ştia că era uşor ridicolă, dar, în acelaşi timp, pur şi simplu era ceva în legătură cu gândul că el stătea acolo în aşteptare, poate chiar intenţionând să iasă şi s-o prindă într-o ambuscadă, care-i făcea pielea să se înfioare din cauza unui amestec de teamă şi repulsie. Oare chiar îi punea scrisoarea pe raft în acel moment? Cu siguranţă poşta venise dimineaţă. Sau o păstrase, aşteptând să vină să o caute, astfel încât să-şi poată juca micul lui joc straniu?

Încă stătea în pragul sălii de mese ezitând, când din spatele ei auzi o voce.

— E totul în regulă?

Întorcându-se, îl văzu pe prietenul lui Will, Hugh. Purta un papion şi roba academică, iar ochelarii îi erau uşor strâmbi, făcându-l să arate puţin comic şi poate puţin beat.

— Oh, Hugh! zise ea pe un ton recunoscător. Da, totul e în regulă. Eu… eu tocmai mă gândeam să mă întorc. Mergi spre Cloade?

— De fapt, mă duc la bibliotecă.

El îşi îndreptă ochelarii, îşi dădu părul de pe frunte şi schiţă uşor un zâmbet trist.

— Trebuie să fac noapte albă cu un eseu pe care urma să-l predau azi. Am primit o păsuire până mâine; i-am spus bătrânului Bates că l-am scris, dar că n-a funcţionat imprimanta, însă adevărul e că n-am scris niciun cuvânt. Vrei să te conduc?

Hannah ezită. Campusul Nou nu prea era în drum spre bibliotecă, cel puţin nu fără a face un ocol considerabil. Dar gândul la compania liniştitoare a lui Hugh cel amabil, cu ochelari de baga, era foarte tentant.

— Ai vrea? zise ea în cele din urmă, apoi râse. Scuze, ce prostie spun. Nu prea ai avea cum să refuzi, dacă o spun aşa. Sincer, îmi convin ambele variante, pe cuvânt.

Dar poate Hugh era mai puţin beat decât părea, sau mai perspicace. Oricum ar fi fost, clătină din cap.

— E în regulă. Mi-ar prinde bine nişte aer proaspăt. Probabil că e cazul să mă trezesc, ca să fiu sincer. Haide, bătrânico. Înainte, înainte, înainte la asalt! Tu-tu-tu, tu-tu-tu! imită el un corn de vânătoare, făcând ciorile care-şi aveau cuiburile în copacii din jurul curţii să cârâie şi să se rotească enervate.

Hannah râse şi porniră amândoi în noapte.

După

Au făcut o greşeală.

Cuvintele continuă să răsune în urechile lui Hannah în timp ce aruncă o bancnotă de 10 lire pe masă şi iese orbeşte din cafenea.

Afară se sprijină cu spatele de zid, simţind cum stropii mărunţi de burniţă îi cad pe faţă şi respiraţia i se accelerează.

Au făcut o greşeală.

Emily îşi alesese cuvintele cu grijă, dar acel plural era un eufemism şi ştiau amândouă asta. Fiindcă în ciuda experţilor din poliţie şi a legiştilor, a judecătorului şi a juraţilor, şi a tuturor celorlalţi implicaţi în condamnarea lui John Neville pentru asasinarea lui April, exista o singură persoană cărei i se aplica acel plural.

Hannah.

Fiindcă mărturia ei îl înfundase pe John Neville.

Ea fusese cea care le spusese prima dată poliţiştilor, şi apoi în instanţă, despre comportamentul lui. Numele ei era pe reclamaţia de hărţuire depusă la autorităţile Colegiului Pelham, o reclamaţie pe care aceştia o băgaseră sub preş, transmiţându-le mai târziu o mulţime de scuze mieroase atât familiei lui Hannah, cât şi familiei lui April pentru atitudinea indiferentă.

Şi tot ea, Hannah, a fost cea care l-a văzut pe John Neville în acea noapte luând-o grăbit în direcţia ei prin întuneric, cu capul în jos, şi îndepărtându-se de scara VII.

Au făcut o greşeală înseamnă, de fapt, că tu ai făcut o greşeală. Tu. Hannah.

Tu ai condamnat un om nevinovat.

Şi brusc nu mai poate face asta. Nu mai poate suporta asta. Nimic din toate astea. Nici amintirile care i se îngrămădesc în minte, nici vocile din urechi, nici chipurile din mulţimea din jur care o privesc curioase în timp ce-şi pune mâinile pe faţă

şi ţipă în tăcere, în interior, nedorindu-şi nimic altceva decât ca toate acestea să înceteze.

Devine conştientă că scoate un sunet straniu, ca un geamăt, şi o femeie o atinge pe umăr cu o expresie plină de îngrijorare.

— Eşti în regulă, scumpo? E vorba de bebeluş?

— Nu, reuşeşte ea să îngaime, deşi cuvântul iese sub forma unui bocet. Nu, sunt în regulă, lăsaţi-mă în pace.

— Poate ai suferit un mic şoc? o întreabă femeia cu blândeţe, dar Hannah nu poate suporta, nu poate accepta îngrijorarea binevoitoare a femeii, nu poate vorbi despre nimic.

— Nu, lăsaţi-mă pur şi simplu în pace! Sunt bine! îi răspunde ea pe un ton sugrumat.

Apoi trece pe lângă femeie, împleticindu-se în ploaie.

Nu e bine.

E foarte departe de bine.

Dar nu din cauză că vorbele lui Em au fost un şoc pentru ea.

Nu, e exact opusul. E din cauză că Emily a dat glas vocii care îi şopteşte în urechile insomniace în fiecare zi şi în fiecare noapte, de zece ani încoace.

Aşa e? A făcut o greşeală?

Înainte

Pe când trimestrul Michaelmas se apropia de sfârşit, la doar opt săptămâni după ce începuse, lui Hannah îi venea greu să-şi amintească vremurile când nu fusese studentă la Colegiul Pelham. Coridoarele ca nişte labirinturi şi arcadele aurii din piatră îi erau la fel de familiare ca sălile de clasă din fosta şcoală din Dodsworth, iar în afara zidurilor înalte ale colegiului, chiar şi Oxfordul, cu patina lui descurajantă de stranietate, începea să se simtă ca acasă. Învăţase să numească examenele *colecţii,* Tamisa era *Isis*[16], iar cei care studiau clasicii aleseseră *Greii.* Ştia diferenţa dintre directori, rectori şi administratori şi locul decanului facultăţii Pelham în acea ierarhie subtilă. Avea barurile şi restaurantele de curry preferate şi începuse să descopere scurtăturile şi ieşirile dosnice întortocheate pe care le foloseau studenţii pentru a se strecura între colegii şi pentru a ajunge la biblioteca Bodleian, când în cea a facultăţii nu găseau tot ce le trebuia.

O lăsa pe Emily să o care după ea în piaţa de vechituri de sâmbăta dimineaţa şi pe Hugh să o ducă la Muzeul de Istorie a Ştiinţei. Mergea la dezbaterile Sindicatului Oxford cu Ryan, urmate de discuţii politice furibunde în pub, şi adopta toleranţa plictisită pe care studenţi mai mari o afişau faţă de omniprezenţii turişti cu iPhone-urile şi selfie-urile lor.

Se obişnuise chiar şi cu April, cu instantaneele constante de pe Instagram, cu faţa ei privind fix din paginile de bârfe ale revistei *Tatler*, cu sticlele de Veuve Clicquot pe jumătate băute care aglomerau minifrigiderul şi cu mirosul straniu şi greu al parfumului ei. După câteva săptămâni, i se părea normal să găsească un pardesiu Vivienne Westwood aruncat sub canapea sau un maieu Vera Wang mototolit printre rufe şi adidaşii ei, încurcaţi

prieteneşte cu pantofii Jimmy Choo ai lui April, într-un morman sub măsuţa de cafea.

Cu două lucruri nu se obişnuise.

Unul era John Neville, care rămăsese o prezenţă constantă şi neliniştitoare, planând la marginea percepţiei ei. Se pomenise alegând drumul cel lung către bibliotecă, pentru a evita să treacă pe lângă Ghereta Portarilor, mergând să-şi ia scrisorile când presupunea că nu va fi în tură şi intrând în colegiu pe poarta din spate, pentru a se feri să treacă prin intrarea principală.

Celălalt era Will.

Oarecum spre surprinderea tuturor, se părea că April şi Will erau acum împreună. Nu se spusese, nu se rostise niciodată clar că April ar fi ceva atât de banal ca iubita lui Will, dar din acea primă noapte în care jucaseră poker pe dezbrăcate, Will devenise un musafir de noapte cvasiregulat în jumătatea de apartament a lui April şi nu era un ceva neobişnuit ca Hannah să se trezească la sunetul vocii lui groase, care se auzea prin perete, sau să iasă din cameră dimineaţa devreme, cum mult înainte de ora obişnuită de trezire a lui April, şi să-l găsească pe canapea, bându-şi cafeaua şi privind de-a lungul curţii acoperite de rouă.

Prima dată când Hannah se trezise şi-l găsise pe Will singur în apartament, el tresărise ca o persoană vinovată, surprinsă că face ceva de care ar trebui să-i fie ruşine.

— Scuze, zisese el repede.

Se ridicase, încrucişându-şi braţele peste pieptul gol. Era îmbrăcat doar în blugi şi ea trebuise să se forţeze să-şi îndrepte privirea în sus, departe de trupul lui suplu şi musculos şi de dunga fină de păr negru care cobora spre catarama curelei.

— Îmi pare sincer rău, nu ştiam că te-ai trezit deja. N-am vrut s-o deranjez pe April. O să plec…

— Hei, e în regulă. Nu trebuie să pleci. Termină-ţi cafeaua, îi zise Hannah, străduindu-se să se concentreze asupra unui punct aflat undeva pe lângă urechea dreaptă a lui Will.

— Eşti sigură? Nu vreau să deranjez. Adică, asta e camera ta. Nu ştiu cum m-aş simţi dacă o persoană străină s-ar învârti neinvitată prin camera mea, îi răspunse el, privind-o cu îndoială.

Hannah se pomeni râzând fără să vrea şi pentru prima dată se simţi în stare să-l privească pe Will în ochi, compătimindu-l pentru stânjeneala lui.

— Will, în primul rând, tu nu eşti o persoană străină. Şi în al doilea, nu eşti neinvitat. Te-a invitat April.

— Dar *tu* nu, sublinie el.

Ea zâmbi.

— Bine. Te invit, Will de Chastaigne. E mai bine aşa?

— Bine. Regulile vampirilor, ştii tu. Am trecut de prag, nu mai poţi să mă dai afară, îi zise el, după care chipul îi fu inundat de un zâmbet larg.

— Să nu-mi sugi sângele, glumi ea.

Urmară câteva clipe apăsătoare de tăcere, după care Will tuşi, detensionând atmosfera.

— Totuşi, ar fi mai bine să-mi pun o cămaşă. Sunt destul de sigur că regulile vampirilor nu-mi dau dreptul să mă plimb pe jumătate dezbrăcat.

— Nu-ţi face probleme. Eu oricum ieşeam la alergat. Îmi place să alerg dimineaţa, înainte ca poteca de lângă râu să devină prea aglomerată.

— Sună bine, zise Will.

Apoi zâmbi, iar Hannah îşi dădu seama că nu mai trebuia să-şi forţeze privirea să se îndepărteze de pieptul lui, fiindcă acum ochii îi erau fixaţi pe chipul său, pe felul în care i se încreţeau liniile din colţurile gurii, pe nasul lui strâmb şi pe forma buzelor.

— Probabil că voi pleca până te întorci, adăugă el, iar ea încuviinţă şi îşi impuse să-şi întoarcă privirea.

— Sigur.

Vocea îi sună răguşită în propriile-i urechi.

— Ne vedem mai târziu, atunci. Poate la micul-dejun?

— Poate la micul-dejun, repetă el.

Ea îşi legă şireturile adidaşilor şi ieşi, coborând în fugă cele patru etaje.

Doar că el nu plecase când s-a întors. Nu de tot, cel puţin. Dispăruse din camera de zi, o ceaşcă goală rămânând drept unic semn al prezenţei lui. Dar când deschise uşa apartamentului, sunetele care o întâmpinară din spatele uşii lui April erau, în mod inconfundabil, cele a două persoane care făceau sex.

Hannah se pomeni tresărind în timp ce traversa pe vârfuri camera de zi, îndreptându-se către propria-i uşă. Ajunsă în siguranţa dormitorului ei, închise uşa şi porni radioul ceva mai tare decât era nevoie.

Intenţionase să facă un al doilea duş scurt, apoi să lucreze la un eseu în camera ei. În loc de asta, făcu duş, îşi lăsă prosopul atârnat pe un suport în baia comună şi se duse direct la micul-dejun, cu părul ud şi faţa bine spălată.

Dar, spre surprinderea ei, când intră pe uşa sălii de mese Will era acolo, luând un mic-dejun englezesc în toată regula.

El o văzu când intră şi-i făcu semn cu furculiţa pe care o ţinea în mână.

— Hannah! Aici!

Aproape că terminase de mâncat, după cum văzu ea, şi în timp ce se îndrepta către el încruntându-se şi încercând să-şi dea seama cum de ajunsese acolo atât de repede, fără a mai pune la socoteală că dăduse gata mare parte din ouă, şuncă, cârnaţi, ciuperci şi fasole, el luă o îmbucătură şi vorbi.

— Aş putea să fiu obraznic şi să te rog să-mi mai iei o cafea dacă te duci într-acolo? şi-i întinse ceaşca goală.

Hannah o luă, uşor nedumerită.

— Îîîî… sigur.

Se întorsese pe jumătate în momentul în care-şi aminti ceva şi se răsuci din nou spre el.

— Scuze, cum o bei? Ar trebui să ştiu, dar…

— Neagră, fără zahăr. Mulţumesc.

Hannah încuviinţă şi plecă să se aşeze la coadă, dar nu putea scăpa de sentimentul de nelinişte în

timp ce stătea acolo, aşteptând să fie servită, cu ceaşca lui Will călduţă încă în mâna ei.

Să fi stat oare la duş mai mult decât crezuse? Sau…

Dar nu. Era ridicol. Will era… ei bine, dacă nu chiar iubitul lui April, cel puţin o prezenţă semnificativă în viaţa ei, şi îl văzuse cu ochii ei intrând în camera prietenei sale chiar în acea dimineaţă. Făcuse o greşeală, asta era. Doar o greşeală prostească.

După

În restaurant, Hannah se uită din nou la telefon ronţăind o grisină. Seara de miercuri este seara lor de întâlnire, de fapt, a fost tot timpul de când ea şi Will s-au mutat împreună şi au realizat că, între lansările de carte ale lui Hannah şi examenele de contabilitate ale lui Will, trebuiau să-şi facă timp şi unul pentru celălalt. În primii câţiva ani nu fusese nimic sofisticat – peşte şi cartofi prăjiţi în serile de vară în Prince's Street Gardens, privind spre castelul roşu-auriu în lumina apusului şi spre dealurile care străluceau în depărtare. Floricele de porumb şi un film la cinematograful Edinburgh, apoi McDonald's în drum spre casă. Mai târziu, pe măsură ce Will fusese promovat la Carter & Price, restaurantele au devenit mai drăguţe, iar cel din seara asta este unul din preferatele lor, un mic local italian confortabil, ascuns pe una dintre străduţele medievale şerpuitoare care coboară din Grassmarket, nu departe de Tall Tales.

Dar Will întârzie, iar acum, în timp ce Hannah se uită la meniul pe care practic îl ştie pe dinafară, cu foamea de gravidă făcându-se auzită din stomac, observă preţurile, probabil pentru prima dată de când au început să vină aici. Nu este… ieftin. De fapt, seara asta îi va costa cam cât dau pentru cumpărăturile săptămânale la supermarket. Vor *trebui* să reducă din cheltuieli când va veni copilul.

— Pot să vă aduc ceva de băut sau îl mai aşteptaţi pe însoţitorul dumneavoastră? zice chelnerul, trecând pe lângă masa ei cu carneţelul de comenzi în mână.

Hannah tocmai se pregăteşte să-i răspundă, când în spatele chelnerului apare o siluetă înaltă.

— Will!

O cuprinde uşurarea.

— Scuze, zice Will, jumătate către ea, jumătate către chelner. Voi comanda repede, promit. Puteţi reveni în cinci minute?

Chelnerul încuviinţează şi se îndepărtează, iar Will se apleacă să o sărute. În timp ce buzele lui, încă reci de la aerul răcoros al serii, le întâlnesc pe ale ei, închide ochii, simţind cum trupul i se lichefiază şi o inundă acea nevoie de el care nu dispare niciodată, acea înţelegere încă neîncrezătoare că Will este într-adevăr soţul ei.

— Te iubesc.

Cuvintele îi ies fără să vrea, iar el îi zâmbeşte, ţinând-o de mână în vreme ce se aşază, degetele lui puternice împletindu-se cu ale ei atunci când ridică meniul cu mâna liberă, studiind specialităţile.

El este kryptonita ei, se gândeşte când îl priveşte citind, iar degetul lui mare îi mângâie absent dosul palmei. Nu i-a spus-o niciodată, dar ştie cum se simte Superman când i se flutură prin faţă bastoanele verzi, felul în care puterile îl părăsesc şi picioarele i se înmoaie, pentru că şi ea se simte exact la fel când o atinge Will. Năucită. Ridicolă. Topită. Şi aşa a fost mereu, încă din acea primă zi în sala de mese de la Pelham. Întotdeauna a avut această putere asupra ei. Iar, uneori, această conştientizare o face să-i fie aproape frică.

După ce au comandat, Will îşi trece mâinile prin părul negru, făcându-l să se ridice ca spinarea unui arici, şi oftează.

— Îmi pare rău că am întârziat. O încurcătură imensă cu un cont de client care trebuia rezolvat şi chiar n-am putut să plec.

— E în regulă, zice ea, pentru că aşa şi e acum, că el se află aici. Înţeleg. Nu e momentul să faci lucrurile de mântuială, având în vedere chestia cu parteneriatul.

— Ştiu, dar tocmai azi, dintre toate zilele…

— Nu-i nimic. N-am stat toată ziua în casă, deprimată. M-am dus în parc, apoi la cafenea. Am vorbit cu mama – o să vină la un moment dat în vizită, să-mi aducă nişte haine de gravidă. Şi, ei bine, de fapt…

Face o pauză. Dintr-un motiv oarecare, cuvintele nu-i vin în mod firesc.

— Şi, ăăă… am vorbit şi cu Emily.

— Cu Emily?

Will ridică o sprânceană. Nu e sigură dacă e surprins sau doar… face conversaţie.

— Da. M-a sunat. De fapt, a văzut ştirile. Ştiai că s-a întors la Oxford?

— *Ţi-am spus*, îţi aminteşti? Am auzit de la Hugh.

Hugh e singura persoană de la facultate cu care amândoi se văd în mod regulat. El şi Will sunt cei mai buni prieteni, aşa au fost încă de pe vremea în care erau doi puşti în pantaloni scurţi la şcoala primară şi, probabil că datorită acestui lucru, legătura lor a supravieţuit cutremurului provocat de moartea lui April. Ajută şi faptul că Hugh locuieşte tot în Edinburgh, într-un apartament frumos de burlac, din elegantul cartier georgian aflat lângă Piaţa Charlotte. El şi Will joacă cricket pentru o echipă locală în timpul verii, iar Hugh vine la librărie în majoritatea zilelor de sâmbătă, cumpărând orice carte de literatură recomandată de *Sunday Times* găseşte. Se întâlnesc toţi trei la cină sau la un brunch, o dată la câteva săptămâni.

Dar până azi, habar n-avusese că Hugh şi Emily ţineau legătura. Nici măcar nu fuseseră prieteni la Oxford, îşi petreceau timpul împreună pentru că Will se întâlnea cu April, iar Hannah era colega de cameră a lui April, şi Emily o plăcea pe Hannah. Dar, în afară de asta, nu aveau nimic în comun. Hugh era timid şi studios, iar cei 13 ani petrecuţi la o şcoală de băieţi îl făcuseră să se simtă stânjenit în preajma fetelor. Emily era tăioasă şi ţepoasă şi nu avea niciun strop de răbdare pentru genul de curtoazie demodată pe care Hugh fusese crescut să o considere necesară cu femeile.

— Emily mi-a zis că a fost la întâlnirea Gaudy. E ciudat, nu m-aş fi gândit niciodată că vor ţine legătura.

— Ştiu.

Will ia o grisină şi o ronţăie meditativ.

— N-au fost niciodată prea apropiaţi la Pelham. De fapt, mereu am avut impresia că ea îl considera un caraghios.

— Păi *e* un pic caraghios. Doar că Hugh e… ei bine, Hugh e Hugh. Preţios, cu părul vâlvoi, cu ochelarii murdari. Parcă e din *Cercul poeţilor dispăruţi* încrucişat cu *Patru nunţi şi o înmormântare*– caricatura unui băiat dintr-o şcoală publică ajuns la maturitate, spune Hannah, dar nu cu răutate, nu depreciativ.

— Totuşi, asta e doar la suprafaţă, zice Will, iar ea încuviinţează, ştiind că nu e vorba doar de faptul că soţul ei îşi apără cel mai bun prieten, ci că aşa şi stau lucrurile.

Fiindcă, deşi Hugh poate părea uşor afectat, realitatea e foarte diferită. Sub aparenţa autoironică, Hugh e puternic, e motivat şi foarte, foarte ambiţios. De aceea s-a şi descurcat atât de bine. Will vine dintr-o familie veche şi înstărită – nu că ar mai fi rămas mulţi bani acum, în afară de câteva terenuri şi tablouri. Familia lui April era îmbogăţită de curând – taică-său apăruse de nicăieri, un băiat tupeist din Essex care făcuse avere la oraş şi o încasase la momentul potrivit. Dar familia lui Hugh nu era nici una, nici alta, în ciuda educaţiei de care a avut parte. Tatăl lui era medic de familie, maică-sa casnică, provinciali care strânseseră bani pentru educaţia unicului copil, renunţând la propriile nevoi şi punându-şi toate speranţele în el.

Aşa că Hugh, încă din momentul în care a plecat de la Pelham, a încercat să demonstreze că a meritat acest sacrificiu, iar acum, în mare măsură, a şi reuşit. A călcat pe urmele tatălui său până la absolvire, dar apoi s-a orientat rapid şi profitabil spre domeniul privat. Acum e şeful unei clinici de chirurgie plastică de mare succes din Edinburgh. Una dintre primele lui cliente a fost mama lui April. Hannah nu ştie cât de mult câştigă, dar îşi poate da seama după apartamentul lui că trebuie să-i meargă extrem de bine; nu poţi să-ţi iei o astfel de locuinţă în centrul Edinburgh-ului cu bani puţini.

— Deci, ce spunea? continuă Will, şi Hannah trebui să-şi îndrepte gândul spre conversaţia cu Emily.

Senzaţia cumplită din stomac îi revenise.

— Spunea…

Hannah se opreşte. A sosit chelnerul cu aperitivele, iar în timp ce comandă fiecare există un moment de răgaz, apoi Will o îndeamnă:

— Spunea?

— M-a întrebat dacă sunt bine şi…

— Da?

Will pare îngrijorat şi nedumerit acum, poate şi uşor iritat, e greu să-ţi dai seama.

— E un ziarist. A tot încercat să ia legătura cu ea. Şi cu mine. E un prieten de-al lui Ryan şi el crede că…

Oh, Doamne, e greu.

Lasă cuţitul şi furculiţa jos, trage cu putere aer în piept şi se forţează să rostească cuvintele.

— Crede că e posibil să fi fost o greşeală. Crede că, de fapt, condamnarea lui Neville a fost o eroare judiciară.

— Rahat.

Will nici măcar nu se opreşte să se gândească la cuvintele ei; reacţia lui e rapidă şi hotărâtă, loveşte cu palma în masă, făcând farfuria şi tacâmurile să zdrăngănească şi să sară. Cei de la masa vecină se uită surprinşi în jur, şi Hannah tresare, însă Will nu coboară vocea.

— O mare prostie. Sper că i-ai spus lui Emily să nu vorbească cu el?

— Deja a făcut-o, spune ea, practic în şoaptă, de parcă ar vrea să compenseze pentru tonul lui Will, apoi, văzându-i expresia, dă înapoi.

— Nu despre Neville. Se pare că, în mare parte, au vorbit despre Ryan. Dar nu crezi…

Hannah se opreşte.

Nu crezi că există măcar o posibilitate? e ceea ce vrea să întrebe. Dar nu e în stare să pronunţe cuvintele. A fost destul de greu să le sucească şi să le răsucească în mintea ei fără a le articula.

— Iubito.

Will pune tacâmurile jos şi se întinde peste masă luând-o de mână, obligând-o să fie atentă.

— Hannah, nu face asta. Nu începe să te îndoieşti de tine. Şi pentru ce? Doar pentru că Neville e mort? Asta nu schimbă dovezile, nu schimbă ce ai văzut.

Şi asta e chestia. Ştie că Will are dreptate.

Bineînţeles că are dreptate.

Ce arată de fapt că Neville s-a dus în mormânt susţinându-şi nevinovăţia? Nimic. Au existat o grămadă de criminali care şi-au negat vinovăţia până în ziua morţii.

Dar, adevărul e că Neville s-ar fi putut îndrepta deja către eliberarea condiţionată, dacă şi-ar fi jucat rolul, şi-ar fi acceptat vinovăţia, iar acum şi-ar fi ispăşit pedeapsa. În schimb, a petrecut ani întregi după moartea lui April susţinându-şi nevinovăţia şi lansând apeluri după apeluri inutile, dar toate acestea nu au dus la nimic, cu excepţia faptului că numele i-a rămas în permanenţă în presă, iar furia opiniei publice s-a menţinut la cote înalte.

Oare un om vinovat *chiar* s-ar fi împuşcat în felul ăsta singur în picior?

— Hannah? Hannah, iubito, ştii asta, nu? Nu este vina ta, îi spune Will şi o strânge de mână, obligând-o să-l privească în ochi.

— Ştiu.

Îşi trage mâna şi închide ochii, încercând să îndepărteze migrena care începe să se instaleze sub şaua din plastic a ochelarilor ei. Dar când îi închide, nu chipul lui Will plin de dragoste şi preocupare îl vede, ci pe cel al lui Neville. Şi nu pe Neville care a bântuit-o încă din universitate – încruntat şi plin de o atitudine defensiv-agresivă –, ci pe Neville cel de deunăzi. Bătrânul bântuit şi hăituit, care privea din ecran cu un fel de teamă rugătoare.

Şi ştie ea – ce a spus Will? Ei bine, nu este adevărat.

Este numai vina ei. Totul.

Înainte

— Oh, Hannah. Mai poţi rămâne câteva clipe? Miles, tu eşti liber, zise domnul Myers în timp ce ea îşi închidea mapa şi se ridica în picioare, gata să plece la sfârşitul seminarului.

Partenerul ei de seminar încuviinţă şi plecă, lăsând-o pe Hannah în picioare, uşor jenată, întrebându-se ce urma să-i spună domnul Myers. Oare greşise cu ceva? Păruse mulţumit de eseul ei de data asta, însă nu acelaşi lucru se putea spune despre eforturile sale anterioare. Trecură câteva clipe, înainte de a-şi da seama că domnul Myers vorbea, iar ea nu era atentă.

— …o mică petrecere, zicea el. Întotdeauna dau una, la sfârşitul fiecărui trimestru. Invit câţiva dintre studenţii deosebit de promiţători. Creăm conexiuni, e destul de distractiv.

Hannah rămase nemişcată, ţinându-şi răsuflarea, nedorind să facă o presupunere care putea fi rapid infirmată. *Studenţi deosebit de promiţători.* Oare chiar vorbea despre ea? Dar, cu siguranţă n-ar fi pomenit despre petrecere, dacă nu intenţiona să o invite.

— Este vinerea aceasta. Ceva foarte neprotocolar, doar un pahar de sherry la reşedinţa mea. Cel puţin, nu-ţi va fi greu s-o găseşti!

Hannah râse, apoi, nemaiavând altceva de zis, replică:

— Mulţumesc. Foarte mult. Adică… da, mi-ar plăcea să vin.

— Minunat. La 8 seara.

— Să aduc ceva?

— Nu, doar pe tine.

Afară, pe coridor, se sprijini de perete simţind cum un zâmbet i se răspândeşte pe chip. *Deosebit de promiţători.* Să fie oare adevărat?

Marea întrebare, bineînţeles, era cu ce să se îmbrace. Foarte neprotocolar, zisese domnul Myers, ceea ce era cel mai rău tip de invitaţie. Măcar la cele

care ziceau „ţinută de seară” sau „robă academică” ştiai ce ai de făcut. *Foarte neprotocolar* putea însemna orice, de la rochii de seară la blugi.

— Blugi, zise April cu hotărâre, când Hannah îi ceru sfatul.

— Şi un camizol plisat din poplin, cu guler înalt, fără mâneci, cu un singur nasture perlat care se închide la spate. Ţinută business din faţă, ţinută de petrecere din spate, continuă April.

— Da, zise Hannah cu nerăbdare, dar eu nu *am* un…

Ce era? Un ceva plisat?

— …o astfel de bluză. Vineri e peste două zile. N-am timp să merg la cumpărături.

Sau bani, se gândi ea, dar nu o spuse. Astfel de consideraţii nu aveau greutate în ochii lui April.

— Poate *tu* nu ai, dar am eu. Vino aici.

Hannah nu mai fusese în dormitorul lui April de câteva săptămâni. Având o cameră de zi comună, nu era nevoie să intre una în camera celeilalte pentru a socializa, şi din moment ce Will era un vizitator frecvent, lui Hannah îi era mereu aproape teamă de ceea ce ar fi putut să găsească în caz că bătea la uşă.

Acum era uimită din nou, nu doar de diferenţa dintre camera lui April şi propria-i cameră – o diferenţă care se strecurase şi în camera de zi, unde mobilierul plictisitor şi regulamentar al universităţii fusese uşor-uşor înlocuit sau completat de gustul ei luxos şi scump –, ci şi de dezordine. Hainele zăceau peste tot: piese vestimentare de firmă îngrămădite în colţuri. Bluze cu ştrasuri aruncate peste lămpi. Pantofi Jimmy Choo atârnând neglijent de o baretă pe spătarul scaunului de birou. Şi nu doar haine. Ceşti de cafea pe jumătate băute îşi făceau veacul pe pervaz, etalând un strat extravagant de mucegai. Cărţi împrăştiate ca nişte păsări cu aripile întinse. O cutie de medicamente deschisă, care îşi împrăştiase conţinutul pe noptieră. O gogoaşă pe jumătate mâncată îmbiba cu grăsime un teanc de eseuri, iar o paletă de machiaj zăcea deschisă pe covor, cu pudra colorată cursă pe jos, într-o moviliţă.

Într-un colţ, o lampă aprinsă răspândea o lumină scăzută şi aurie, iar April se apucă cu mâinile de cap.

— Oh, rahat, de fiecare dată când intru aici sunt şocată de cât de îngrozitor e. Mi-aş dori să o pot plăti pe Sue să facă ordine, dar e aşa o javră.

— Nu e o javră, e doar ocupată, îi răspunse Hannah în mod reflex, dar privea haosul din jur şi era întru totul de acord că va fi nevoie şi de altcineva, în afară de April, pentru a rezolva situaţia din cameră.

Se adunaseră săptămâni întregi de dezordine, iar regulile universităţii precizau că pentru vacanţa de Crăciun trebuiau să-şi elibereze camerele.

— Cum găseşti ceva aici?

— Păi, în orice caz, ştiu unde e camizolul. L-am probat, dar este prea mare pentru mine, aşa că poţi să-l iei.

Îşi croi drum prin toată acea dezordine până în colţul îndepărtat, lângă o oglindă lungă, cu ramă aurită, care părea veche şi valoroasă, şi începu să scotocească printr-un morman de haine.

— Aha!

Vocea ei răsună triumfătoare, în timp ce ridică o bluză plisată şi apretată, de culoarea fildeşului vechi.

— Iată-l. Va fi perfect. Încearcă-l! Haide!

April nu schiţă niciun gest de a se întoarce sau de a-i acorda puţină intimitate, aşa că, după o pauză uşor ciudată, Hannah se întoarse cu spatele şi îşi scoase tricoul pe care-l purta, lăsând bluza să-i alunece peste cap.

Apoi se întoarse.

— Deci?

Îşi putu da seama imediat, chiar şi fără a se uita în oglindă, că April avea dreptate – bluza i se potrivea. Expresia ei îi spunea asta. April aplaudă, după care o răsuci pe Hannah astfel încât să-i poată încheia singurul nasture-perlă de la ceafă.

— Oh, e *perfect,* şopti April ceremonios şi serios.

O întoarse din nou pe Hannah cu faţa la oglindă.

— Apleacă-te!

Hannah se aplecă ascultătoare şi April îşi exprimă dezaprobarea.

— Nu poţi să porţi sutien. Toată şmecheria la bluza asta e spatele; uite, când stai dreaptă e absolut decentă.

Îi arătă ridicând o oglindă de mână, astfel încât Hannah să-şi poată vedea singură spatele.

— Apoi când te apleci sau te răsuceşti…

Hannah făcu acest lucru, expunând o fâşie din coloana vertebrală care se văzu imediat dintre pliseuri. Imaginea era într-adevăr cu totul distrusă de sutienul ei foarte simplu, cumpărat de la supermarket, care se vedea prin deschizătură.

— Dar n-ai nevoie de sutien. Oh, o să arăţi splendid.

— Mulţumesc, zise Hannah, cam jenată. Şi… Adică ar trebui să o dau la curăţat uscat, înainte de a ţi-o returna? Sau să o spăl?

— Ţi-am spus.

April părea nerăbdătoare.

— E al tău.

— Dar, April…

Hannah ridică eticheta care încă atârna de o cusătură interioară.

— Nu-l pot lua – e nou-nouţ. N-o să-i tai eticheta, l-ai putea returna şi…

Ochii ei coborâră pe preţ.

— Iisuse Hristoase! April, a fost *800 de lire*!

— N-am de gând să-l returnez. Aşa că, dacă nu-l iei tu, o să putrezească acolo, în colţul ăla, îi zise April cu nepăsare.

Se trase câţiva paşi mai în spate, evaluând-o cu seriozitate pe Hannah, apoi zise:

— Blugii îţi vin bine, dar ai nevoie de nişte pantofi potriviţi. Ai nişte pantofi cu toc?

Hannah încuviinţă şi se duse în camera ei să-şi perechea de Dolcis negri, pe care i-i cumpărase maică-sa pentru evenimente oficiale şi interviuri chiar înainte de începerea trimestrului. Când se

întoarse încălţată cu ei, April abia putu să-şi ascundă dezgustul.

— Uite, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar pantofii ăştia sunt o insultă pentru bluza aia. Ce număr porţi?

— 37, zise Hannah.

Ştia că expresia ei trebuie să fi părut revoltată. Pantofii erau simpli, dar în ochii ei arătau absolut inofensiv. Şi ce dacă nu-şi putea permite sandalele de firmă ale lui April? Nu toată lumea era moştenitoarea unei averi colosale.

Prietena ei nu-i dădea atenţie, era prea ocupată să cotrobăie prin încâlceala de pantofi din fundul şifonierului. Două perechi de pantofi Louboutin zburară pe lângă genunchii lui Hannah, urmate de o singură sanda Jimmy Choo. Apoi April se ridică, ţinând o pereche de pantofi Manolo Blahnik, verde-închis. Erau din piele de crocodil în relief, decupaţi la vârf şi cu aproximativ opt centimetri mai înalţi decât stilul obişnuit al lui Hannah.

— Uite. Ăştia *sunt* un împrumut. Apropo, e una din perechile mele preferate. Dar nu-ţi face griji în legătură cu zgârieturile, i-am purtat deja pe afară.

Terminând de protestat, Hannah îşi strecură picioarele în pantofi. Erau extrem de înalţi şi pentru o clipă se clătină, dar apoi îşi recăpătă echilibrul şi rămase dreaptă, privindu-se în oglindă. În spatele ei, April îi desprinse părul din clemă şi i-l lăsă liber peste umeri. Din oglindă, o privea o altă persoană. Mai înaltă. Mai încrezătoare. Purtând bluza şi pantofii de firmă de parcă era născută pentru asta. Pantofii îi scoteau în evidenţă verdele ochilor şi fildeşul îi sublinia pielea palidă şi părul negru. Arăta ca şi cum ar fi fost frumoasă. Arăta ca şi cum ar fi fost una dintre prietenele lui April.

— Uite, arăţi splendid! zise April, cu chipul atât de aproape de al lui Hannah, încât aceasta îi putea simţi răsuflarea în ureche.

După două zile, Hannah îşi puse din nou bluza de poplin, de data asta fără sutien, şi-şi contură ochii cu tuş şi fard de pleoape fumuriu. În cele din urmă, se dădu cu puţin ruj roşu-închis, dar ştiu imediat că era o greşeală; gura îi părea parcă comic de mare, iar, împreună cu machiajul dramatic al ochilor, efectul era exagerat, de clovn. Aşa că îl şterse cu un şerveţel, lăsând doar un strat subţire, ca şi cum tocmai ar fi fost sărutată cu patimă. Străina aceea neobişnuită de zilele trecute o privea din nou din mica oglindă de deasupra biroului ei.

— April, strigă ea, păşind cu grijă spre camera de zi. Ce crezi?

Se auzi zornăitul unei clanţe şi April apăru în pragul camerei sale. Era şi ea machiată, cu faţa palidă şi buzele roşii, şi purta o rochie din mătase neagră, mulată, extrem de simplă, care-i scotea în evidenţă claviculele şi curbura gâtului alb şi făcea ca părul ei auriu să strălucească de parcă ar fi fost electrizat.

— Perfect, zise ea, zâmbind larg. Arăţi de milioane.

— Aşa ar trebui, zise Hannah cu regret, privind în jos la pantofi. Mai bine nu întreb cât costă ăştia sau o să fiu îngrozită dacă-mi rup vreun toc. Ieşi în oraş?

— Da, zise April şi zâmbetul îi deveni poznaş. Dar nu departe. Vin cu tine.

Hannah simţi o gheară în măruntaie.

— Oh… April, îmi pare atât de rău, dar e o petrecere pentru studenţii lui. Şi nu pentru toţi, nici măcar pe Miles nu l-a invitat. Îmi pare rău, mă simt foarte prost. Ar fi trebuit să-ţi explic.

— Ai făcut-o, îi zise April.

Îngenunche lângă minifrigiderul din colţul camerei, în care Hannah îşi ţinea laptele pentru cafeaua de dimineaţă, şi scoase o sticlă de Dom Pérignon.

— Dar nu-mi pasă. Vin şi eu. Oh, nu-ţi face griji. O să fac să reiasă clar că nu m-ai invitat tu. A merge

neinvitată la o petrecere este ocupaţia mea preferată, adăugă ea, când Hannah începu să protesteze.

Se ridică şi îşi puse sticla sub braţ.

— În fine. Domnul Myers este destul de seducător. Nu te las să-l ai doar pentru tine.

Preţ de o clipă lungă, Hannah rămase pur şi simplu privind-o pe April cu o exasperare neputincioasă, fără să ştie dacă să fie furioasă sau să bată în retragere, apoi se resemnă.

— Bine. Presupun că nu te pot opri. Dar nu veni împreună cu mine, altminteri o să pară că te-am invitat eu.

— Bine, răspunse April. De fapt, ştii ce? O să plec eu prima.

Şi înainte ca Hannah să o poată opri, deschise uşa apartamentului, traversă holul şi bătu tare la uşa domnului Myers.

Uşa se deschise şi sunetul muzicii de cameră străbătu holul, însoţită de un val de râsete de studenţi, urmate de vocea domnului Myers, plină de ospitalitate şi bonomie.

— Bună!

Apoi, uşor nedumerit, continuă:

— Scuze, te pot ajuta cu ceva?

— Bună.

În vocea lui April nu era nicio urmă de jenă şi, aruncând o privire prin crăpătura uşii, cu chipul împurpurat de o umilinţă anticipativă, Hannah o văzu întinzând o mână şi aplecându-se confidenţial spre domnul Myers.

— Sunt vecina dumneavoastră, April. Am auzit un zvon că petrecerile dumneavoastră de sfârşit de trimestru ar fi cele mai tari din Pelham, dar prietena mea – ajunsă aici, făcu o pauză suficient de lungă pentru ca Hannah să se nelinişteasca –, Joanne, mi-a spus că nu voi fi invitată niciodată, pentru că nu sunt suficient de deşteaptă. A pus pariu pe o sticlă de şampanie că nu voi trece niciodată de uşă, dar eu m-am gândit că poate v-aş putea convinge să beţi dumneavoastră premiul…

Îi întinse sticla de Dom Pérignon şi lăsă fraza neterminată, zâmbindu-i domnului Myers cu o expresie ameţitoare de implorare, adoraţie şi o mică, foarte mică urmă de flirt.

— Păi…

Hannah auzi tonul amuzat al domnului Myers şi-l văzu măsurând-o pe April de sus în jos, admirându-i membrele suple, gâtul subţire şi fragil, rochia mulată şi scumpă, fără – Hannah bănuia cu tărie acest lucru – lenjerie intimă pe dedesubt. În cele din urmă, ochii lui coborâră spre şampanie.

— Oenoteca Dom Pérignon. Măi, măi, măi. Nu putem s-o lăsăm pe Joanne să contribuie la amplificarea reputaţiei acestui colegiu de instituţie elitistă, nu-i aşa?

Uşa se deschise mai mult şi domnul Myers se dădu în spate.

April schiţă un zâmbet orbitor şi făcu un pas înainte în apartamentul lui, dar în timpul ăsta se întoarse pentru o fracţiune de secundă, iar Hannah o văzu făcându-i foarte discret cu ochiul peste umărul gol. Apoi dispăru şi uşa se închise în urma ei.

După

Mâncarea e delicioasă şi, cumva, pe parcursul celor trei feluri şi al cafelei, Hannah reuşeşte să uite de Neville, de April şi de toate grijile ei – sau cel puţin să le împingă în străfundurile minţii – şi să se bucure doar de Will. La urma urmelor, s-ar putea să nu mai aibă prea multe seri de felul ăsta. Odată ce se va naşte bebeluşul, vor pune capăt micilor cine plăcute la restaurant, cel puţin pentru câteva luni bune. Trebuie să profite cât mai mult de timpul care le-a mai rămas doar pentru ei doi.

Vorbesc despre şeful lui Will, despre posibilul post de partener şi ce ar însemna dacă l-ar obţine. Mai mulţi bani, da. Dar şi mai multe ore, mai multă responsabilitate, mai multă presiune pentru a aduce clienţi noi. Toate acestea ar fi o sabie cu două tăişuri, cu un nou-născut în acelaşi timp. Vorbesc despre naştere, despre amestecul ciudat de emoţii şi responsabilitate pe care îl aduce venirea pe lume a unui copil. Se apropie termenul-limită până la care trebuie să aleagă un spital, iar ei nici măcar n-au început să se intereseze de cursuri prenatale. Hannah vorbeşte despre serviciu, despre clientul amuzant care vine o dată la câteva săptămâni şi o întreabă de cărţi despre care a citit în ziar, dar ale căror titluri nu şi le poate aminti niciodată. Cea de săptămâna asta a fost de *un autor scoţian. Pe copertă are un băieţel şi un nume ciudat.* Will ghiceşte răspunsul corect fără prea multe indicii – *Shuggie Bain.* Uneori, Hannah se întreabă dacă memoria clientului este într-adevăr atât de proastă sau dacă a devenit un fel de joc între ei. Şi mai este o doamnă în vârstă, care vine în fiecare marţi şi cumpără o carte, apoi se întoarce marţea următoare şi îi spune lui Hannah câte puncte i-ar acorda din zece. N-a dat niciodată zece. *Hamnet* a primit 8,75. Săptămâna asta, *Razorblade Tears*[17] a obţinut 9,2. Primul roman *Bridgerton* a obţinut 7,7. *Împăratul muştelor* a obţinut un surprinzător 4,1. Lui Hannah

îi este imposibil să prezică ce carte va obţine un scor mare – unele dintre cele mai încrezătoare recomandări ale sale au dat greş, însă trăieşte cu speranţa că va găsi ceva câştigător.

În cele din urmă, Will cere nota de plată, apoi se ridică pentru a merge la baie. Nota soseşte în timp ce el e plecat. În mod normal, Hannah s-ar uita doar la total, după care ar împinge-o de-a lungul mesei, împreună cu cardul contului lor comun, dar de data asta se uită la notă, se uită cu adevărat la ea. Doar aperitivele au costat mai bine de 10 lire fiecare. Şi 27 de lire pentru o sticlă de pinot grigio, iar Will nici n-a băut-o pe toată, doar jumătate. De ce Dumnezeu au comandat o sticlă când ea nu bea? Şi grisinele! 3 lire pentru grisine. Habar n-avea că te taxau pentru ele.

Plăteşte şi rămâne aşezată, cu bărbia sprijinită în mâini, aşteptând să se întoarcă Will, când aude o voce limpede şi puternică în spatele ei.

— Dragă, tu numeşti chestia asta cocktail Vesper? Are mai degrabă gust de gin tonic, şi nu unul foarte bun.

Toate firele de păr de pe ceafa lui Hannah se ridică. Vocea vine dinspre barul restaurantului. Este tărăgănată, încrezătoare şi dureros de familiară.

Fără să se gândească de două ori, Hannah se ridică în picioare, se răsuceşte, dărâmându-şi scaunul care cade cu zgomot pe podea. Dar chiar în timp ce scanează şirul de persoane de la tejgheaua cromată, inima i se strânge şi ştie adevărul. Nu era April. *Niciodată* nu e April. Este doar o femeie bogată, cu accent englezesc. Propria ei nostalgie a făcut restul, cum a făcut-o de sute de ori înainte.

— Dă-mi voie, zice o voce lângă cotul ei, iar Hannah se întoarce şi vede o siluetă înaltă cu ochelari care-i întinde poşeta.

— Hugh!

Reuşeşte să schiţeze un zâmbet în timp ce ia geanta.

— Ce surpriză plăcută! Mulţumesc.

Nu e o surpriză, nu chiar. Edinburgh este un oraş mic în multe feluri, şi cabinetul lui Hugh nu e departe de restaurant. Dar e un loc destul de mare, încât este totuşi destul de puţin probabil să dai peste prieteni din întâmplare.

— Cu plăcere, îi răspunde Hugh, cu acelaşi formalism ciudat şi timid pe care îl are de când îl ştie, chiar şi după un deceniu de prietenie şi mai multe evenimente marcante decât îşi poate aminti ea – a fost cavalerul de onoare al lui Will la nunta lor, pentru numele lui Dumnezeu.

Se sărută pe ambii obraji şi, în timp ce inspiră aftershave-ul scump al lui Hugh, îşi aminteşte, amuzată, cât de ciudat şi teatral i se păruse prima dată acel sărut continental când sosise la Oxford. Iar acum, iată, sărută în aer fără să se gândească de două ori.

— Ce mai faci? îl întreabă ea.

— Sunt bine, îi răspunde Hugh gânditor, privind-o cu un aer evaluativ uşor deranjant, de parcă ar fi fost una dintre pacientele lui.

— Mai important e ce mai faci tu? M-am gândit la tine ieri, când am auzit ştirea.

— Sunt… bine.

Nu e o minciună, nu chiar. Dar Hugh e cel mai bun prieten şi confident al lui Will, nu al ei. Ea… ei bine, ea n-a prea *avut* o cea mai bună prietenă, dacă e să fie sinceră, nu de la April. Nu că n-ar avea prietene. Merge la un pahar cu Robyn, din când în când, şi cunoaşte o mulţime de oameni de la serviciu sau de la diversele ei hobbyuri de scurtă durată – olăritul a fost cel care a durat cel mai mult. Dar nu trebuie să fii psihanalist pentru a pune lucrurile cap la cap, iar Hannah nu e proastă, ştie adevărul – de la moartea lui April, nu şi-a mai permis să lase pe nimeni să devină atât de important pentru ea. Fiindcă nu are încredere că acea persoană nu-i va fi răpită. Will este singura excepţie, singura persoană care i-a străpuns acea armură autoprotectoare. Şi poate că a reuşit asta doar pentru

că l-a lăsat ea să-i intre sub piele înainte de moartea lui April.

— Hugh!

Vocea vine de peste umărul lui Hannah şi ea se întoarce şi-l vede pe Will strecurându-se printre mese în direcţia lor.

— Prietene! Ce mai faci?

Se îmbrăţişează, un fel de bătaie bărbătească pe spate, iar Hugh zice:

— Sunt bine. Tocmai îi spuneam lui Hannah că m-am gândit la voi când am auzit ştirea.

— Mda. E… cum să zic, e greu, recunoaşte Will cu o ridicare stângace din umeri.

Ochii lui îi întâlnesc pe cei ai soţiei. Ştie cât de mult detestă ea să vorbească despre asta, mai ales în public. Amândoi trăiesc cu groaza că cineva ar putea să se aplece şi să-i bată pe umăr – *Îmi pare rău, dar nu am putut să nu aud…*

Probabil că Hugh le simte disconfortul, pentru că se îndreaptă, îl prinde pe Will de umăr şi le spune:

— Păi, în fine, nu vă mai reţin. Dar hai să bem ceva. A trecut atâta timp.

— Aşa e. Tocmai mă gândeam deunăzi că nu te-am mai văzut de când s-a terminat sezonul de cricket, iar în trei cred că n-am mai ieşit din… Doamne, iunie probabil?

Asta fusese chiar în perioada în care aflaseră despre copil. Hannah încetase atunci să mai accepte invitaţii la pub, pentru că nu era pregătită să spună nimănui vestea şi devenea din ce în ce mai greu să dea explicaţii despre starea ei de oboseală şi refuzul de a bea. Dar acum e altceva. E vizibil gravidă şi, în orice caz, Hugh a fost una dintre primele persoane pe care le-a sunat Will după ecografia de la 12 săptămâni.

— Ar trebui să luăm prânzul împreună. Curând. Să profitaţi de libertatea voastră cât o mai aveţi, spune Hugh, în timp ce-şi încheie nasturii pardesiului.

Râde, iar Hannah şi Will fac la fel.

— Ai grijă de tine, Hugh, îi zice Hannah şi vorbeşte serios.

Ţine sincer la Hugh şi treaba asta trebuie să fie dificilă şi pentru el. La urma urmelor, şi el a fost acolo în acea noapte. N-a trecut prin tot ce a trecut Hannah, nu era cel mai bun prieten al lui April, dar şi el a fost târât prin tribunale, a depus mărturie despre ora la care au găsit-o şi despre cât de tare s-a chinuit s-o readucă la viaţă. Şi apoi, ea şi Will se au unul pe celălalt. Hugh, însă, nu are pe nimeni. Locuieşte singur, nici măcar o iubită stabilă nu are, din câte ştie Hannah, deşi probabil că în seara asta a cinat cu cineva. El nu e ca Will, care socializează cu atâta uşurinţă şi care găseşte ceva în comun cu orice persoană pe care o întâlneşte. E fermecător şi blând şi curtenitor, dar există în el o reţinere care cu greu poate fi trecută cu vederea; din acest punct de vedere seamănă mai mult cu Hannah. Poate că acesta este şi motivul pentru care l-a urmat pe Will la Edinburgh şi pentru care a avut grijă să păstreze legătura cu Emily, chiar şi după atâţia ani. La fel ca Hannah, nici el nu-şi face prieteni cu uşurinţă, aşa că nu-şi permite să-i piardă.

Ea şi Will îl privesc pe Hugh cum îşi pune umbrela sub braţ şi dispare în întunericul sclipitor al unei nopţi ploioase în Edinburgh, cu felinarele strălucind pe treptele abrupte, cu aleile din piatră de culoarea mierii, devenite brune acum de la atâta umezeală.

Pentru o clipă, Hannah îl vede profilându-se sub un felinar. Apoi dispare.

Înainte

În timp ce uşa se închidea în urma lui April, Hannah descoperi că se simţea furioasă într-un fel pe care nu-l putea explica pe deplin. Nu era suficient că April avea frumuseţe, haine, bani şi că trebuia să împartă o cameră cu ea şi… şi… şi…

Şi pe Will era ceea ce voia să spună cu adevărat, dar nu îndrăznea să recunoască nici măcar în sinea ei.

Şi totuşi. Oare chiar trebuia să se amestece în tot ce era al lui Hannah?

Pentru o secundă, Hannah fu tentată să se întoarcă înapoi în cameră, să-şi şteargă machiajul şi să arunce pantofii în dezastrul din şifonierul lui April. Dar ştia că ar fi fost o prostie. Domnul Myers o aştepta. Iar ea îi spusese că va veni. Ar fi fost nepoliticos să nu se ducă şi să-şi taie singură craca de sub picioare.

În loc de asta numără în gând până la zece, apoi, clătinându-se nesigur, traversă palierul şi ciocăni la uşa domnului Myers.

— Bună?

O fată înaltă şi suplă îi deschise uşa, măsurând-o pe Hannah din cap până-n picioare cu un uşor aer de superioritate. O rafală de râsete şi conversaţii năvăli pe lângă ea, inundând coridorul.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Bună, zise Hannah pe un ton uşor nervos. Sunt Hannah. Domnul Myers m-a invitat la petrecere.

— Hannah Jones!

Vocea cunoscută a domnului Myers se auzi din spatele fetei, iar el îşi strecură braţul în jurul umerilor ei într-un gest care ar fi putut fi pur şi simplu un mod părintesc de a o da deoparte pentru a-şi face loc în pragul uşii, însă ar fi putut fi şi ceva mai posesiv. Purta o jachetă de catifea bordo şi aceeaşi eşarfă albă de mătase pe care o purtase la primul seminar al lui Hannah.

— Bine ai venit, bine ai venit! Intră şi simte-te ca acasă în umilul meu lăcaş. Ia un pahar de şampanie.

Fata suplă se trase înapoi şi domnul Myers o pofti pe Hannah într-o cameră de zi cu lambriuri de lemn, plină de studenţi. Privind în jur, Hannah văzu că într-o proporţie covârşitoare erau fete; putea zări şi câţiva băieţi ici şi colo, dar raportul era probabil de cinci la unu în favoarea fetelor. Poate că nu era surprinzător totuşi, având în vedere că domnul Myers preda engleza, o materie aleasă preponderent de fete.

Lângă şemineul în care focul trosnea se afla o măsuţă pe care se găsea o tavă cu pahare goale, iar domnul Myers luă un pahar înalt şi-l umplu dintr-o sticlă pe care Hannah o recunoscu ca fiind cea pe care o luase April din frigider.

— Hannah, dă-mi voie să ţi-i prezint pe câţiva dintre studenţii mei preferaţi, spuse expansiv domnul Myers, rotindu-şi mâna în jurul grupului. Aceasta este Clara Heathcliffe-Vine, o adevărată eminenţă în cadrul Oxford Union.

El arătă spre o fată mică, cu figură de spiriduş, ghemuită pe locul de la fereastră şi care se întoarse la auzul numelui ei şi încuviinţă scurt, înainte de a-şi continua conversaţia.

— Orion Williams, student din anul trei, cu adevărat strălucit.

Îi indică un băiat înalt şi brunet, care stătea lângă şemineu şi care salută uşor stângaci şi îi oferi lui Hannah un zâmbet timid.

— Rubye Raye, steaua strălucitoare a grupului meu din anul doi, spuse Myers şi se înclină cu o solemnitate simulată în faţa fetei care îi deschisese uşa.

— Şi… oh, aceasta este una dintre cele mai noi protejate ale mele, ăăă… efervescenta April Clarke-Cliveden.

Se dădu într-o parte şi Hannah o văzu pe April cocoţată pe braţul unui fotoliu cu spătar înalt, lângă un băiat cu umeri largi, îmbrăcat cu o jachetă

bleumarin, pe care Hannah o recunoscu vag ca aparţinând unui club sportiv.

— Hei, lume!

Domnul Myers îşi trecu un braţ pe după umerii lui Hannah, ea simţindu-i palma fierbinte şi uşor umedă pe umărul gol.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe extrem de talentata Hannah Jones. Care e pe cale să demonstreze, încă o dată, că multe dintre cele mai luminate minţi ale Oxfordului provin dintr-un mediu modest, monoparental şi de la o şcoală publică.

În cameră se auzi un murmur de aprobare. *Suntem atât de deschişi la minte. O adevărată meritocraţie.*

Hannah deschise gura, apoi o închise la loc, incapabilă să se gândească la ce ar trebui să spună.

Încă se străduia să găsească răspunsul potrivit, când una dintre studentele din spatele domnului Myers îl atinse pe braţ şi îi şopti ceva, iar el tresări.

— Oh, mulţumesc, bine că mi-ai adus aminte, Madeleine. Scuză-mă Hannah. Trebuie să mă ocup de gustări.

O strânse uşor de umăr, apoi îi dădu drumul şi plecă grăbit.

— Nu mi-am dat seama că ai fost atât de vitează, zise o voce zeflemitoare în urechea ei, iar Hannah se întoarse şi văzu că April se îndepărtase de băiatul în jachetă şi stătea în spatele ei.

Râdea.

— Câtă tenacitate să te lupţi să progresezi tocmai de pe străzile meschine din Dodsworth.

— Oh, dispari. Nu ştiu de unde a scos toate astea. Eu cu siguranţă nu i-am spus că provin dintr-un mediu modest, o repezi Hannah supărată.

— Acceptă complimentul şi fugi, draga mea. Eu aşa aş face.

Ştiu, aproape că zise Hannah, însă îşi muşcă buza.

După o oră de la începerea petrecerii, Hannah începu să-şi dorească să nu fi venit. Picioarele îi agonizau în pantofii lui April şi asculta o istorioară lungă şi plictisitoare despre canotaj spusă de băiatul în jachetă bleumarin, cel de care prietena ei se descotorosise mai devreme.

Departe de a fi serata sofisticată pe care şi-o imaginase, aceasta părea să se rezume la faptul că domnul Myers îşi fuma trabucurile puturoase şi îşi petrecea timpul cu trei dintre cele mai frumoase fete din asistenţă, una dintre ele fiind April. Stătea lăsat pe spate într-un fotoliu lângă foc, cu April aşezată pe unul dintre braţele acestuia, Ruby pe celălalt, şi o roşcată frumoasă, pe care Hannah nu o cunoştea, pe un taburet la picioarele lui. În timp ce se uita spre ei, April se întoarse şi mimă ceva peste capul domnului Myers. Hannah nu era sigură ce anume spusese, însă expresia lui April deborda de un amuzament uşor răutăcios. Se gândi că era posibil să fi fost *Atât de previzibil.*

— …absolut superbă. Poate la un pahar sau ceva? spunea campionul la canotaj, după care se opri, părând să aştepte un răspuns.

Hannah se scutură şi îşi întoarse privirea de la locul în care domnul Myers îşi strecurase o mână în jurul taliei lui April, aparent pentru a-i oferi mai multă stabilitate pe braţul îngust al fotoliului.

— Scuze. Ce ai spus?

— Am zis că eşti absolut superbă, zise băiatul roşind tare, o roşeaţă care i se întinsese de la gulerul cămăşii până la breton. Mi-ar plăcea să te invit să bem ceva cândva. Poate la Vincent? Sunt membru. Sau în altă parte. Tu alegi.

Hannah simţi că, prin simpatie, i se colorează şi ei obrajii.

— Oh Doamne… e atât de amabil din partea ta, dar…

Ce ar putea spune? Că avea iubit? Era o minciună, iar o anchetă de două minute la SCJ ar fi scos-o la iveală. Asta era problema cu viaţa la colegiu. Deşi i se păruse atât de mare în prima zi,

ajunsese rapid să-şi dea seama cât de mic era Pelham în realitate. O parte din ea se întreba dacă n-ar trebui să spună da. Chiar avea de gând să-şi petreacă trei ani tânjind după cineva care nu se uitase niciodată de două ori la ea şi, mai ales, care ieşea cu cea mai bună prietenă a ei?

Ieşi în oraş, îmbată-te, culcă-te cu altcineva şi scoate-ţi-l pe Will din minte o dată pentru totdeauna! Asta i-ar fi spus unei prietene aflate în situaţia ei. Dar indiferent cine era menit s-o ajute să-l uite pe Will, inima ei ştia că acest băiat nu era, cu siguranţă, acea persoană.

— Îmi pare rău, există… există altcineva, zise ea în cele din urmă, sperând că asta va fi suficient şi că el nu va mai întreba altceva.

Băiatul căpătă o nuanţă şi mai intensă de roşu, chipul său devenind de culoarea rodiei, deasupra jachetei bleumarin.

— Oh. Da. Sigur. Bineînţeles. Nu-ţi face griji. Adică, da, dacă te răzgândeşti – Jonty Westwell, îi zise el întinzându-i mâna. Stau în Cloisters.

— Mulţumesc, zise Hannah. Mulţumesc pentru invitaţie.

Se ridică, încercând să găsească o scuză pentru a pune capăt conversaţiei.

— Ăăă… cred că… o să mă duc până la baie.

— Da, sigur. Nicio problemă. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Şi eu mă bucur că te-am cunoscut, îi zise Hannah, după care îşi goli paharul cu vin, îl puse jos şi ieşi şchiopătând dureros pe coridor, unde rămase câteva clipe trăgându-şi răsuflarea, stânjenită din cauza încurcăturii pe care o crease refuzându-l cu eleganţă pe Jonty.

— Deeeci… auzi o voce tărăgănată în spatele ei, iar când se întoarse o văzu pe April închizând uşa domnului Myers.

— Altcineva, zici? Cine-i norocosul?

Hannah simţi cum i se aprind din nou obrajii.

— Oh, Doamne, am spus-o doar aşa, ca să scap de el.

— Ar fi trebuit să spui da! îl cunosc pe Jonty. E prost ca noaptea, dar e un drăguţ, şi mai relevant e că taică-său deţine Westwell Pharmaceuticals.

— Nu poate fi atât de prost, îi răspunse Hannah iritată, scoţându-şi primul dintre pantofii lui April, apoi pe celălalt.

Se simţea de parcă ar fi coborât o treaptă pe o scară imaginară, devenind brusc cu 15 centimetri mai scundă decât April.

— Adică a intrat la Oxford ca să studieze engleza.

— Of, tu, zise April cu afecţiune. Eşti atât de naivă, Hannah. În primul rând, e campion la canotaj. În al doilea rând, am menţionat faptul că taică-său deţine Westwell Pharmaceuticals?

— Aşa şi? Tot trebuie să treci examenul de admitere.

April scoase un sunet dispreţuitor pe nas.

— Oh, asta! Am avut un fost la Carne, care trăia destul de bine luând BMAT[18]-ul în locul altora.

— Ăla e pentru medicină, replică Hannah, însă cu jumătate de gură.

— Ei bine, oricare o fi echivalentul pentru engleză. Doar pentru că tu n-ai face asta, nu înseamnă că toată lumea e la fel de principială.

— April, n-ar trebui să vorbeşti aşa.

— De ce nu? Pentru că oamenii vor crede că şi eu mi-am cumpărat admiterea? Aşa şi? Deja cred asta, de ce să nu le ofer satisfacţia că au dreptate? zise April râzând.

— Dar n-au! Eu ştiu foarte bine că n-au dreptate. De ce vorbeşti aşa? Ţi-am citit eseurile, April. N-ai nimic de demonstrat, explodă Hannah.

— Exact, zise April şi deodată nu mai râse, ci deveni extrem de serioasă. N-am nimic de demonstrat. Aşa că lasă-i să spună ce vor.

— Eu mă duc la culcare. Tu ce faci? o întrebă Hannah după un moment de tăcere.

— Nu ştiu, zise April privind pe fereastra din capătul scărilor peste acoperişurile strălucitoare ale

facultăţii, şi mai departe, spre luncile de dincolo de Isis, vărgate în negru şi alb în lumina îngheţată a lunii.

— Nu ştiu. Horatio ne-a întrebat, pe mine şi pe încă vreo două fete, dacă ieşim în oraş la un pahar. Totuşi, nu ştiu dacă merită să mă deranjez.

— *Horatio*?

Hannah ştia că acel singur cuvânt deborda de dezaprobare, însă era prea târziu pentru a-l retrage.

— Nu e profesorul *meu*, se răţoi April.

— E, totuşi, *un* profesor. Nu crezi că e puţin cam nepotrivită chestia asta?

— Nu suntem la liceu, îi răspunse April iritată.

Apoi se întoarse şi deschise uşa către camerele domnului Myers, lăsând să iasă o rafală de fum de ţigară şi râsete.

— Nu ştiu. Nu m-am decis. Nu mă aştepta.

— Păi… zise Hannah şi uşa se trânti în urma lui April. Nu te voi aştepta, termină ea propoziţia către coridorul gol şi oftă, ridică pantofii de împrumut şi traversă holul pentru a se duce la culcare.

După

După ce ajung acasă de la restaurant, Will se trânteşte în pat şi cade imediat într-un somn adânc, dar Hannah, deşi în taxi se simţea obosită, descoperă că nu poate adormi. Încearcă lapte cald, nişte zgomot alb pentru a acoperi sforăitul lui Will, dar nimic nu funcţionează. O dor încheieturile. O dor sânii. O doare totul şi nu-şi poate găsi o poziţie confortabilă în pat.

În cele din urmă îşi scoate căştile şi face ceva ce n-a mai făcut de luni, de ani chiar. Deschide Instagram şi caută @THEAprilCC. Contul lui April.

April a fost prima persoană cu cont de Instagram pe care a cunoscut-o Hannah, în zilele când filtrele erau strict pentru cafea şi o grămadă de persoane nici măcar nu aveau cameră la telefon. Dar April fusese una dintre primele câteva persoane care descărcaseră aplicaţia şi, cumva, ştiuse că aceasta va avea succes.

Acum, Hannah navighează printre selfie-uri vechi, cu filtre scăldate de soare şi rame care le fac să semene cu fotografiile Polaroid. Sunt fotografii ale lui April într-o barcă, în barurile colegiului, un instantaneu în care trage de cravată un băiat în smoching, în josul străzii St. Aldate's[19]. Toate amintirile de la beţie, surâzătoare şi dezinvolte ale vieţii studenţeşti de acum un deceniu.

Cunoaşte bine fotografiile, nu doar pentru că presa le-a scos la suprafaţă din motive de publicitate. În primele zile, când acestea erau tot ce mai rămăsese din April şi din propria ei viaţă la Pelham, se uitase obsesiv la ele, acordând atenţie fiecărui like, citind fiecare comentariu, căci fiecare era o mărturie a impactului pe care îl avusese April asupra lumii şi a golului imens pe care-l lăsase.

RIP April <3

OMG tot nu pot să cred că nu mai eşti. Te iubesc.

Uau arăta bine ce păcat lol

Nu era sănătos, ştia asta chiar şi atunci. Dar, în cele din urmă, durerea pe care i-o provocau pozele depăşise nevoia de a le privi, de a-şi demonstra că April fusese reală, un om în carne şi oase, la fel de frumoasă, plină de viaţă şi fericită aşa cum şi-o amintea. Aşa că, la un moment dat, pe măsură ce comentariile începuseră să se stingă şi like-urile să se rărească, se forţase să nu mai revină la ele.

Dar acum, privindu-le, e frapată din nou de frumuseţea luminoasă, lipsită de artificialitate a lui April, nu doar din fotografiile în care e îmbrăcată elegant, cu un şold scos în afară şi machiaj impecabil, ci mai ales de cea din instantanee – April întinsă în pat, scăldată în soarele dimineţii, fără machiaj, zâmbind somnoroasă către cameră. *Oh, salut,* scrisese ea sub acesta, urmată de o serie de hashtaguri *#fărăfiltru, #selfiefărămachiaj, #duminicădimineaţa, #Doamnearătîngrozitor.*

Mi-e dor de tine… scrie Hannah în comentarii şi pentru o clipă degetul îi zăboveşte deasupra săgeţii „trimite”. Dar nu postează. Şterge cele patru cuvinte şi se întoarce la pagina de pornire, derulând fotografiile vechi de un deceniu.

Un Will tânăr, cu pomeţi ascuţiţi, râzând spre ea de pe malurile râului Isis o face să se oprească o clipă, surprinsă de vulnerabilitatea lui. Acolo, la jumătatea paginii, se găseşte o fotografie care-i taie mereu răsuflarea, chiar dacă ştie că urmează să apară – o fotografie cu ea şi April, una lângă alta, ţinând fiecare în mână un pahar. April are gura ţuguiată pentru un selfie, însă Hannah pare luată prin surprindere. Râde nesigură, privind nu spre cameră, ci spre prietena ei. *E un cocktail Shirley Temple, tati, pe cuvânt *emoticon sărut** scrie în legendă şi Hannah simte că ceva se încleştează înăuntrul ei, un amestec de suferinţă, furie şi… oh, nici măcar nu mai ştie ce simte. Un lung răstimp, se uită la fotografie, la ele două, atât de sfâşietor de tinere şi de vulnerabile. Şi de fericite. Fericite într-un fel în care nu-şi mai aminteşte să fi fost de foarte mult timp.

Dorinţa de a se întoarce peste ani şi de a le avertiza pe cele două fete din fotografie e aproape dureros de puternică, atât de puternică încât, dintr-odată, Hannah n-o mai poate suporta. Închide telefonul şi stă privind în întuneric, gândindu-se la ce ar fi putut fi.

★

Poate din cauza fotografiilor, a doua zi dimineaţă Hannah se trezeşte devreme, înainte de răsărit, dintr-un vis cu April. N-a fost coşmarul obişnuit – umbra lui Neville pândind în întuneric; trupul lui April, auriu în lumina lămpii, cu obrajii încă îmbujoraţi.

În schimb, se plimba pe una dintre acele alei medievale înguste care şerpuiesc în sus, de la grădini până în Lawnmarket, în faţa castelului Edinburgh. Mergea încet, cu mâna peste copilul din pântec. Apoi, în timp ce cotea în pasaj, a văzut-o – o sclipire de aur, o strălucire de mătase. Şi cumva a ştiut că era April.

Hannah a iuţit pasul, mergând cât de repede reuşea prin pasajul sinuos, urcând treptele în grabă, iar în faţa ei putea auzi paşii lui April şi-i vedea silueta alunecând rapid şi uşor pe zidurile aleii, lângă felinare, dar nu izbuti să o prindă.

Sus, acolo unde treptele te aruncau brusc în agitaţia din Lawnmarket, cu turişti, cimpoieri şi standuri de suveniruri, s-a oprit să-şi tragă răsuflarea şi a privit în jur, să vadă încotro o luase April.

Şi a văzut-o – o ultimă străfulgerare a unui chip zeflemitor care dispărea în mulţime departe, în josul străzii. Lucrul cel mai ciudat a fost că era April, însă nu acea April pe care o cunoştea Hannah, nu cea din fotografiile de pe Instagram, cu pielea proaspătă ca roua, cu urma unei rotunjimi de copilaş persistând la curbura maxilarului. Era April aşa cum ar fi arătat acum – o femeie în pragul vârstei de 30 de ani, cu trăsăturile ascuţite care-i etalau osatura ascunsă de moliciunea adolescenţei.

În vis, Hannah se grăbea către ea croindu-şi drum prin mulţime, forţându-se să o zărească pentru o ultimă privire fugară…

Şi apoi s-a trezit.

Acum stă întinsă, cu respiraţia accelerată, încercând să se ancoreze din nou în prezent. O lumină cenuşie pătrunde prin deschizătura draperiilor şi lângă ea poate auzi respiraţia lentă şi uşoară a lui Will. Vezica ei dă semne de agitaţie – mereu trebuie să meargă la toaletă în aceste zile –, dar încă nu se poate da jos din pat. Are nevoie de câteva clipe pentru a se orienta, pentru a-şi aminti ce e real şi ce nu.

A trecut mult timp de când n-a mai visat-o pe April. Şi încă şi mai mult de când a zărit-o în cealaltă parte a unei încăperi aglomerate. A fost o vreme când se pomenea că scruta mulţimile în căutarea chipului ei, când inima înceta să-i mai bată la auzul unui anumit fel de râs ce se înălţa deasupra vacarmului, la vederea unui cap blond tuns scurt îndreptându-se către bar. Dar în ultimii câţiva ani acele apariţii au devenit din ce în ce mai rare, cel puţin până în noaptea precedentă.

Acum e ca şi cum vestea despre moartea lui Neville ar fi răscolit mâlul amintirilor şi imaginile din trecut se ridică la suprafaţă din adâncuri, nu cele păstrate în contul de Instagram al lui April, ci altele, mai intime, mai *reale.* În timp ce stă întinsă, privind micile fisuri şi crăpături din tavan, chipurile celorlalţi plutesc în faţa ochilor ei, însă nu cum sunt acum, ci aşa cum erau pe atunci. Hugh într-o dimineaţă ceţoasă, străbătând Curtea Nouă gol puşcă, doar cu ochelarii pe nas, în urma unui pariu, în vreme ce mierlele se înălţau în jurul lui bătând din aripi şi strigându-şi indignarea. Emily aplecată deasupra cărţilor în biblioteca Bodleian, cu acea mică linie provocată de încruntare gravată între sprâncenele ei negre şi groase. Şi Ryan. Ryan sărind de pe podul Pelham în Cherwell, în ţinută de gală, cu cravată albă. Ryan alergând pe Broad Street la bustul gol, cu tricoul de fotbal fluturându-i ca un

banner deasupra capului, după o victorie a celor de la Sheffield Wednesday. Ryan în pubul The Eagle and Child[20], dând pe gât halbe de bere amară şi turuind despre tarele capitalismului, apoi urcându-se pe o masă şi strigând: „Ridicaţi-vă, tovarăşi muncitori şi puneţi stăpânire pe mijloacele de producţie!”, iar apoi sărind peste bar şi bând direct de la robinetul de bere, înainte ca barmaniţa uluită să-l poată opri.

Pentru treaba asta a fost dat afară, îşi aminteşte ea.

— Data viitoare o să-ţi dau interdicţie pe viaţă, parazit afurisit! urlase proprietarul în timp ce-l azvârlea în stradă, cu ceilalţi rostogolindu-se şi chicotind după el.

— Tovarăşi muncitori, pe naiba, rahat cu ochi ce eşti!

Acum se întreabă ce mai face şi se simte mai ruşinată ca oricând de felul în care s-a descotorosit de el după colegiu.

Alături, Will se foieşte, iar ea se uită la el şi simte cum dragostea îi contractă măruntaiele cu o forţă aproape dureroasă. Dintotdeauna l-a iubit cel mai mult în momentele în care l-a privit fără ştirea lui. Treaz, e stăpân pe sine, cizelat, încă într-o foarte mare măsură băiatul perfect manierat, de şcoală privată, care-i oferise un loc în sala de mese în prima seară, iar o parte din ea simte că n-a reuşit niciodată să-l cunoască mai bine decât atunci.

Dar când doarme sau în momentele lui de neatenţie, e Will. Will *al ei*. Iar ea îl ştie şi îl iubeşte până în măduva oaselor.

El pare să viseze, pe chip emoţiile i se alungă unele pe altele, ochii i se mişcă neliniştiţi în spatele pleoapelor închise. Hannah se întreabă la ce s-o fi gândind, aşa cum o face atât de des. Oare va învăţa vreodată să-l citească, să-i vadă adevărata profunzime a sentimentelor, pe care le ascunde în felul lui său blând şi amuzant? Dar poate că tocmai de aceea îl iubeşte atât de mult – pentru

inaccesibilitatea lui, pentru rarele sclipiri de vulnerabilitate pe care le rezervă doar pentru ea.

O singură dată l-a văzut plângând, iar asta a fost după moartea lui April, când s-au îmbrăţişat şi au plâns, au tot plâns pentru ceea ce pierduseră amândoi, dar şi pentru ceea ce găsiseră unul în celălalt.

Înainte

Când reveni la Oxford după vacanţa de Crăciun, Hannah simţi că se întoarce acasă.

„De ce se numeşte trimestrul Hilary?” o întrebase maică-sa în maşină, în drum spre gară, iar Hannah îi răspunse, fără să stea pe gânduri: „Pentru că sărbătoarea Sfântului Hilary de Poitiers cade la mijlocul lui”, după care i-a venit să râdă de ea însăşi, de persoana care devenise. Cum de ştia asta după doar un trimestru? Nu conta. O ştia, în acelaşi fel în care ştia cum putea cineva să obţină o distincţie şi ce se purta la colecţii.

Colecţii. Până şi cuvântul îi dădea o senzaţie de furnicătură în stomac. Trei mici silabe, pentru care n-ar prea trebui să aibă emoţii, dar avea.

— Nu sunt examene preliminare, îi spusese maică-sii, care era nedumerită. Pe acestea le dai la sfârşitul primului an. Colecţiile se dau la începutul fiecărui trimestru şi acoperă tot ce ai învăţat în cel anterior.

— Deci sunt doar nişte teste? Nu înseamnă nimic?

Maică-sa avea dreptate, dar se şi înşela foarte tare. Colecţiile nu contau pentru diplomă sau pentru orice altceva, din câte îşi dăduse Hannah seama, însă, toată lumea intra în vrie când venea vorba de ele, chiar şi cei din anul doi, care trecuseră deja de câteva ori prin acest chin.

Care e sensul unui trimestru de opt săptămâni, îi trimisese Will un mesaj a doua zi de Crăciun, *când ne obligă să facem restul lucrărilor în vacanţă? E doar pentru ca profesorii să aibă timp să-şi scrie cărţile? Nu-mi vine să cred că toţi prietenii mei sunt în oraş şi beau până cad laţi, iar eu sunt ţintuit aici, recapitulând la greu.*

Hannah trebui să admită că avea dreptate.

Totuşi, nu doar colecţiile îi dădeau un sentiment de nelinişte. Vederea mesajului de la Will îi declanşase un val violent de plăcere, urmat de un

junghi la fel de puternic de vinovăţie. Era ridicol ca la simpla vedere a numelui său apărând pe ecranul telefonului să înceapă să rânjească ca o idioată. Era *iubitul lui April.* Absolut interzis! Problema era că în vreme ce creierul ştia asta, inima nu părea să fie capabilă să-şi amintească.

Înaintea vacanţei, sperase pe jumătate ca pasiunea ei pentru Will să se stingă, iar absenţa de şase săptămâni să-i ofere suficient timp pentru a-i uita zâmbetul ironic, forma mâinilor lungi şi suple şi felul în care o privea din cealaltă parte a aglomeratei Săli Comune a Juniorilor, cu un zâmbet care-i făcea inima să ia foc. Dar acel unic mesaj îi demonstrase că nu aşa stăteau lucrurile. Încă îl plăcea. Foarte mult. Ceea ce o făcea în mod oficial cea mai rea prietenă din lume.

În loc să-i răspundă lui Will, îi scrisese un mesaj lui April, încercând să-şi potolească vina.

Ce mai faci? Crăciun fericit! Sper că ai avut o zi minunată.

Mersi. *A fost al dracului de nasoală, deşi am primit o geantă Balenciaga, aşa că, după ploaie…* îi răspunsese April.

Pauză.

A ta cum a fost?

Bunicică, *deşi n-am primit o geantă Balenciaga, dar să vedem partea bună a lucrurilor,* îi răspunse Hannah.

Ha ha! îi răspunse April, însoţindu-şi mesajul cu imaginea unei broaşte care râde.

În timp ce trenul intra în gara Oxford, Hannah fu inundată nu de dorul de casă, ci de tot ce ar fi putut însemna opusul. De senzaţia de întoarcere acasă. De gândul la Pelham, la April şi la cămăruţa lor plină de căpriori înalţi, care o făcea să zâmbească de fericire, senzaţie pe care nici măcar perspectiva colecţiilor n-o putea face să pălească.

Tocmai cobora din tren, când îl văzu pe Ryan în faţa ei pe peron şi aproape că o luă la fugă, împingându-se fără milă în mulţimea de studenţi, încercând să-l ajungă din urmă. Nu era uşor cu un

rucsac în spate şi târând după ea o valiză, dar reuşi să-l prindă la bariera pentru bilete, în faţa căreia se oprise, scotocind în portofel.

— Ryan! Cum a fost în vacanţă?

— Hei, Hannah Jones! Ce mai faci, pui? zise Ryan cu un zâmbet larg, după care se întoarse şi o îmbrăţişă strâns.

— Sunt bine. Dar tu?

— Destul de bine, mda. Am avut o vacanţă faină, dar sunt încântat ca mă întorc.

— Pun pariu că ţi-a lipsit Emily?

— În orice caz, mi-a lipsit sexul, îi răspunse Ryan cu un zâmbet care o provoca să reacţioneze.

Hannah îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii foarte bine că dacă ai fi într-adevăr porcul sexist care pretinzi că eşti, Emily nu s-ar fi legat la cap cu tine.

— E ca toate femeile deştepte. În mod secret îşi doreşte un om al cavernelor care să o care pe umăr, zise Ryan, trăgându-şi geanta printre turnicheţi.

Hannah clătină din cap, refuzând să apuce momeala.

Împărţiră un taxi până la Pelham, făcând schimb de bârfe şi punându-se la curent în timp ce acesta îşi croia drum de-a lungul străzilor aglomerate.

— Ale naibii colecţii. Mda, am recapitulat. Mi-ar plăcea să mă prefac că n-am făcut-o, dar nu putem avea toţi un tătic bogat, care să doneze o aripă de bibliotecă, dacă am picat examenul, gemu Ryan când ea îl întrebă despre recapitulare.

— Joacă teatru. Ştii asta, nu? Toată chestia aia cu *sunt petrecăreaţă şi nu-mi pasă.* De fapt învaţă, învaţă foarte mult şi e al naibii de deşteaptă, îi răspunse Hannah, puţin iritată în numele lui April.

— Dar nu e vorba doar de ea, nu-i aşa? Ci de toţi. Cei veniţi din şcolile private, care au şocul vieţii lor când îşi dau seama că nu putem fi *toţi* cei mai buni din clasă. Adică, uite-te la mine şi la Will, suntem prieteni, sigur. Dar numai unul dintre noi va ajunge în capul listei. Şi amândoi ne dorim asta. Toată

lumea de la Pelham îşi doreşte asta. Iar pentru unii dintre ei va fi prima oară când nu vor fi acolo.

Hannah încuviinţă cu seriozitate. Era adevărat – Pelham nu era cel mai academic dintre colegiile de la Oxford, dar cu siguranţă înclina mai degrabă în această direcţie, decât spre cultura sportivă şi cea a consumului de alcool a unora dintre celelalte. Pe o scară de la muncă grea la distracţie la greu, Pelham în mod cert o preţuia mai mult pe prima. Dar nici nu era cel mai meritocratic dintre colegii. Aşa cum subliniase Ryan, avea un mare număr de studenţi veniţi de la şcoli private, mai mare decât media deja ridicată de la Oxford. Luate împreună, cele două creau o atmosferă ciudat de febrilă, care combina privilegiile academice cu o înţelegere panicată a faptului că nimeni nu avea parte de favoruri aici – nu existau profesori amabili care să ajute la îngrăşatul porcului în ajun sau care să le sugereze ce lucrări să revizuiască. Nu existau ore suplimentare, nu existau mămici sau tătici care să organizeze meditaţii după orele de curs şi şcoli de vară de urgenţă. Erai pe cont propriu – înotai sau te scufundai. Iar Hannah habar n-avea în ce tabără se va afla.

★

— Hannaaaaah!

Ţipătul făcu să-i ţiuie urechile lui Hannah când deschise uşa apartamentului şi cineva traversă camera de zi în trombă pentru a o cuprinde în braţe, aproape făcând-o să-şi piardă echilibrul din cauza rucsacului greu.

— April!

Hannah îşi lăsă valiza jos râzând şi o îmbrăţişă la rândul ei pe April.

— Ce mai faci? Îmi pare rău că ai avut un Crăciun nasol.

— Nu nasol e cuvântul. A fost o grămadă mare de rahat aburind, zise April, trântindu-se înapoi pe canapea. Dacă n-ar fi soră-mea, nu cred că m-aş mai obosi să mă mai întorc acasă în vacanţa următoare.

— Ai o soră?

Hannah era surprinsă. Nu ştia de ce, fiindcă April nu spusese niciodată explicit că ar fi singură la părinţi, dar aşa presupusese că stăteau lucrurile.

— Mda, are 11 ani şi e o mică răsfăţată, dar n-aş lăsa nici măcar un câine singur cu părinţii mei de Crăciun. Oh, apropo, zise ea şi întinse o mână spre o punguţă de cadouri aşezată pe masa din faţa canapelei, ţi-am luat ceva.

— Pentru mine? April, nu trebuia.

— Păi, am făcut-o, aşa că taci şi-nghite.

Surprinsă, Hannah îşi scutură rucsacul de pe umeri şi se îndreptă spre fotoliul din faţa şemineului. Punga era micuţă, albă, fabricată dintr-o hârtie rigidă, cu mânere din panglică ripsată neagră, iar înăuntru se afla un pachet miniatural, ambalat în hârtie verde-închis. Îl scoase cu grijă, desfăcu banda adezivă şi extrase cutiuţa strălucitoare din interior.

— Chantecaille, citi Hannah.

Nu era o marcă pe care o cunoştea, dar îşi dădu seama după ambalaj şi după cum o simţea în mână, că acest lucru se datora faptului că era mult prea scumpă pentru a se afla în raionul de cosmetice de la Superdrug.

— E o ojă?

— Un ruj. M-am săturat până peste cap să te văd folosind unsoarea aia groaznică de osii pe care o numeşti ruj.

Luă cutia de la Hannah, o deschise în partea de sus şi-i zise:

— Deschide gura, te rog.

Hannah făcu precum i se spuse, depărtându-şi buzele în acel zâmbet ciudat şi încremenit pe care fetiţele îl învăţau privindu-şi mamele în oglindă, şi închise ochii în timp ce April îi atingea gura într-un fel atât de intim, încât o trecu un fior pe şira spinării. Când deschise din nou ochii, April avea o privire satisfăcută.

— Ştiam eu. Du-te şi te uită în oglindă.

Hannah se conformă.

Fata care o privea era şi totuşi nu era ea. Era Hannah, însă buzele ei erau moi, pline şi de un roz-trandafiriu intens care implora să fie sărutate. Culoarea era spectaculoasă, fără a o face să arate ca un clovn, aşa cum i se întâmplase cu rujul ei roşu-închis. Era perfectă.

— Mulţumesc, îi zise ea lui April, după care, fără măcar să-şi dea seama, se pomeni îmbrăţişându-şi prietena, simţindu-i oasele fine şi subţiri ca de pasăre, cu faţa cufundată în norul ei de păr blond-platinat, în timp ce-i inspira parfumul straniu şi întunecat pe care îl folosea mereu.

— Te iubesc, April. Chiar mi-a fost dor de tine de Crăciun.

Hannah mai degrabă o simţi, decât o auzi pe April înghiţind în sec lipită de umărul ei. O răsuflare, un nod în gât. Simţi degetele lui April încordându-se pe coloana ei ca şi cum aproape că nu mai voia să-i dea drumul.

Apoi se trezi împinsă şi aceeaşi April nonşalantă dintotdeauna îşi dădu ochii peste cap, râzând.

— Mda, sigur, vacă sentimentală ce eşti. Acum, haide. Mergem jos la bar. Trebuie să beau ceva.

După

Zilele ploioase au fost întotdeauna preferatele lui Hannah la librărie. Nu sunt bune pentru afacere – clienţii obişnuiţi stau acasă şi turiştii urcă în taxiuri şi merg la muzee, înainte de a colinda în sus şi în jos pe Victoria Street şi pe străduţele care înconjoară castelul. Însă adevărul e că, deşi îi plac clienţii, nu ei sunt motivul pentru care a venit să lucreze la Tall Tales.

Întotdeauna s-a simţit cel mai în siguranţă înconjurată de cărţi. La biblioteca din Dodsworth, urmărindu-i cu bucurie pe cititorii matinali, în timp ce maică-sa corecta lucrări în secţiunea de atlase şi dicţionare. La Blackwell's din Oxford, un adevărat corn al abundenţei în materie de cultură, în care găseai orice, de la Eschil şi până la benzi desenate cu X-Men. La Biblioteca Bodleian – un adevărat templu viu, închinat literaturii şi studiului. În liniştea bibliotecii de la Pelham, cu veiozele ei joase luminând băncile de lemn negru. Hannah nu i-a înţeles niciodată pe cei care se căsătoresc în capela colegiului lor – ea nu are nicio religie, nu simte nicio conexiune cu acel loc îndepărtat şi auster, cu psalmii, imnurile şi pildele lui în limba latină. Ea şi Will s-au căsătorit la primăria din Edinburgh, în cadrul unei ceremonii civile care a durat doar câteva minute. Însă biblioteca… Să se căsătorească cu Will în biblioteca de la Pelham, da, asta şi-ar fi putut imagina – liniştea profundă şi reverenţioasă, ei doi înconjuraţi de tot ceea ce omenirea a cunoscut vreodată despre dragoste, fiecare roman, fiecare poem, fiecare cuvânt.

Aşa că atunci când a venit în Edinburgh, cu ani în urmă, fugind de scrisorile de la Pelham pline de întrebări despre viitor la care nu avea răspuns, probabil că fusese firesc să-şi caute o slujbă într-o librărie. O slujbă de bibliotecar profesionist ieşea din discuţie, fără o diplomă. La fel şi una într-o editură. Odinioară, Hannah visase să devină

editoare, cu teancuri de manuscrise pe birou şi un perete de cărţi editate de ea, în camera de zi. Dar anunţurile menţionau toate cel puţin o diplomă de licenţă, iar unele cereau şi un masterat sau calificări de specialitate. Librăriile, însă… librăriile nu erau atât de pretenţioase. Lui Cathy nici măcar nu i-a păsat de lipsa ei de experienţă în vânzări. *Atâta timp cât iubeşti cărţile, totul va fi bine*, îi zisese ea.

Şi aşa a fost. La început, ea şi Cathy lucraseră cot la cot, aceasta învăţând-o cum funcţionează casa, cum să ţină evidenţa stocului, pe cine să ajute şi pe cine să lase în pace.

Acum, după nouă ani, când Cathy aproape că s-a retras, Hannah este cea care conduce afacerea, cum ar face oricine; ea împreună cu Robyn. Hannah e cea care vorbeşte cu distribuitorii, verifică stocurile, decide câte romane noi de Paula Hawkins vor dori, dacă să-l pună pe Haruki Murakami în vitrină şi când să-l ivite pe Ian Rankin pentru o lansare de carte. Robyn este specialistă în literatura pentru copii şi are grijă de pagina de Facebook a librăriei şi de contul de Twitter.

Astăzi, plouă tare încă de la prânz, şi de atunci au un singur client. Un tânăr care răsfoieşte de ceva vreme cărţile din încăperea din spate. Lui Cathy nu-i place să-i hărţuiască pe clienţi cu oferte de ajutor decât dacă ei par cu adevărat pierduţi. *Nimic nu-i mai rău decât să te simţi asaltat,* le spune ea mereu. Însă clienţii care dau târcoale prin camera din spate, în afara razei lor vizuale, reprezintă un semnal de alarmă pentru furturi – mai ales studenţii cu rucsac –, fiindcă acolo se află secţiunea de nonficţiune, care găzduieşte cele mai scumpe cărţi din librărie: volume academice de referinţă şi cărţi de artă Taschen, de 50 de lire. Dacă *ai avea* de gând să furi ceva, de-acolo ai începe.

— Dacă nu ia nimic, să se care, şopteşte Robyn când se întoarce din camera personalului şi-l găseşte tot acolo, iar Hannah râde.

— Mă duc să văd ce vrea.

Tuşeşte, în timp ce intră în secţiunea nonficţiune, nedorind să fie văzută că se furişează pe lângă clienţi. Bărbatul se îndreaptă şi se întoarce, iar Hannah vede că nu este atât de tânăr pe cât credea. Din cealaltă parte a librăriei, părul nisipiu şi obrajii îmbujoraţi îl făceau să arate ca un adolescent cu ghiozdan, dar de aproape poate vedea că a trecut de mult de vârsta adolescenţei, iar în timp ce el se ridică, Hannah zăreşte un crâmpei de piele roz prin părul rărit de pe ceafă. Are probabil în jur de 25 de ani, puţin mai tânăr decât ea. Deci nu e student. Şi probabil nici hoţ.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă ea.

— Oooh, b-bună. De fapt, cred că da.

Vocea îi este ezitantă, iar când vorbeşte are un uşor accent. Nu e scoţian. Galez, poate?

— Caut o biografie a lui Ted Bundy.

Ted Bundy.

Hannah simte cum i se subţiază buzele. Încearcă să nu judece ceea ce citeşte lumea – *Nu există plăcere vinovată,* este mottoul lui Cathy, la care Hannah subscrie în cea mai mare parte. De la Jeffrey Archer la Geoffrey Chaucer, de la *Străina*[21] la *The Outsider*[22] – toate cărţile fac ca roţile editurilor să se învârtă şi banii să intre în casa de marcat, iar dacă ele reuşesc să ofere cuiva câteva ore fericite, pentru ea e de-ajuns. Însă, cu toate astea, nu reuşeşte să înţeleagă de ce ar vrea cineva să cumpere cărţi despre crime reale. De ce ar vrea să se scufunde în mod voluntar în nefericirea unor oameni ca ea?

— Nu ştiu sigur. Sunteţi în locul potrivit. Dacă avem vreuna, în această secţiune se găseşte. Dacă nu, aş putea s-o comand pentru dumneavoastră, îi răspunde ea, încercând să-şi păstreze vocea normală.

Rămân unul lângă celălalt cu capetele aplecate, uitându-se la teancul de biografii despre crime reale, dar în cele din urmă Hannah îşi clatină capul.

— Nu, îmi pare rău, se pare că nu avem. Îl căutaţi în mod special pe Bundy sau vă pot recomanda altceva? *Mă ascund în întuneric*[23] se spune că e foarte bun.

Bate cu degetul în cotorul cărţii.

— De fapt, eu nu am citit-o, dar colegei mele Robyn i-a plăcut foarte mult şi a avut recenzii excelente. Este despre vânătoarea declanşată pentru prinderea criminalului Golden State[24]. Nu e chiar o biografie – e mai mult despre partea de investigaţie, cred.

— Bine, îi răspunde bărbatul, spre surprinderea ei.

Hannah scoate cartea de pe raft, o carte zdravănă, cu coperţi cartonate, care costă aproape 20 de lire.

— Mulţumesc, o voi lua.

— Excelent, mai era şi altceva? întreabă Hannah.

Se îndreaptă spre casa de marcat, aşteptându-se ca el să spună nu, dar ceva de pe chipul lui îi atrage atenţia. Pare straniu de… agitat. În expectativă.

— De fapt, da, zice el, iar vocea i se înalţă cu o jumătate de octavă, ca unui adolescent. Sunteţi Hannah Jones?

Ea se opreşte brusc.

Întregul corp îi devine instantaneu rigid, apoi obrajii încep să-i dogorească. Pentru o clipă lungă doar se uită fix la el, încremenită, încercând să-şi dea seama ce să spună. Ar trebui să mintă? Să plece? Să refuze să răspundă?

Însă nu mai contează ce i-ar spune. Tăcerea ei înmărmurită este în sine un răspuns şi poate vedea după chipul bărbatului că înţelege asta, în ciuda felurilor subtile în care ea şi-a schimbat înfăţişarea de la proces încoace – ochelarii pe care a început să-i poarte tot timpul, nu doar când se uită la televizor; părul lung pe care l-a sacrificat pentru anonimat. Diferenţa e suficientă pentru a păcăli un observator ocazional. Dar tipul ăsta e în mod clar departe de a fi aşa ceva. Încearcă să nu pară satisfăcut, însă este. Şi-a atins ţinta.

— Cine eşti? reuşeşte ea să spună în cele din urmă şi propria-i vocea o surprinde.

E un şuierat furios.

— Cine *eşti*?

Tânărului îi cade puţin faţa alb-rozalie şi pare uşor rănit.

— Sunt scriitor. Numele meu este Geraint.

Bineînţeles.

— Îmi pare rău, zice el. Ţi-am trimis un e-mail în care te întrebam dacă ar fi în regulă să t-t-trec să mă prezint, dar n-am primit niciun răspuns, aşa că m-am gândit…

La dracu'.

La dracu'!

Bărbatul continuă să vorbească, spune ceva despre un articol, un podcast, un interviu, dar cuvintele n-au niciun sens peste zumzetul din capul ei.

— Nu pot să fac asta, îl întrerupe ea.

Vocea încă îi este aspră şi-i sună ciudat în propriile urechi.

— Nu aici. Nu mai poţi veni aici, înţelegi?

— Îmi pare foarte rău, zice el, iar acum pe chip i se citeşte părerea de rău.

Arată abătut.

— Ar fi trebuit să mă gândesc. Nu mi-a trecut niciodată prin minte…

— Pleacă, izbucneşte Hannah cu disperare, iar el încuviinţează şi aşază cu grijă cartea înapoi pe raft.

— Îmi pare *foarte* rău, repetă el, de data asta accentuând cuvântul, însă ea se îndepărtează, incapabilă să-l privească, incapabilă să se gândească la altceva în afară de a pleca de lângă el.

— Ryan a zis…

Acest cuvânt rupe vraja.

Ryan.

Hannah se opreşte şi se întoarce.

— Ai vorbit cu Ryan?

— Da, suntem buni prieteni. Ryan a fost cel care mi-a sugerat să vin să te văd.

— Cum… cum se simte?

— E… Vreau să spun că e în regulă. E mai bine decât înainte.

Ea înghite în sec, incapabilă să recunoască că n-are de unde să ştie cum a fost, fiindcă nu l-a văzut de mai bine de cinci ani. Ce fel de prietenă face aşa ceva?

— Chiar îmi *pare* rău. Îmi cer scuze că m-am năpustit aşa asupra ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era nici momentul, şi nici locul potrivit, îi spune din nou bărbatul – Geraint –, de data asta cu tristeţe.

— E în regulă, îi răspunde ea, deşi nu este, nici n-a fost vreodată, şi ar vrea să-şi tragă o palmă pentru că a spus-o.

— Uite ce e, trimite-mi un e-mail, bine? Îţi voi răspunde, promit. Dar nu poţi veni aici. Aici e locul în care lucrez, iar ei nu ştiu nimic despre… acea perioadă.

— Înţeleg. Îţi voi trimite un e-mail. Mulţumesc, Hannah, zice el coborându-şi vocea până la şoaptă, de parcă ar fi conspiratori.

Şi apoi pleacă.

După ce uşa librăriei se închide în urma lui, Hannah descoperă că-i tremură picioarele şi se îndreaptă împleticit până la fotoliul-pară din colţul de lectură, unde se aşază cuprinzându-şi faţa în mâini şi încearcă să se oprească din tremurat.

De ce, *de ce* a spus asta în legătură cu e-mailul? Acum va trebui să-l citească. Şi să răspundă. *De ce*?

Pentru că era singura cale de a scăpa de el, realizează ea. Sau i s-a părut că era singura cale. Şi pentru că o parte din ea, în adâncul sufletului, încă este fata drăguţă şi politicoasă din Dodsworth, care îşi doreşte ca oamenii să o placă şi care nu vrea să dezamăgească sau să supere pe nimeni.

Timp de o fracţiune de secundă, încearcă să-şi imagineze cum s-ar fi descurcat April cu tânărul.

Cu un *Du-te dracu'* spus probabil pe tonul ei cel mai plictisit şi tărăgănat. După care ar fi râs, odată ce el ar fi plecat, şi ar fi făcut mişto de chelia lui prematură.

Dar apoi îşi alungă gândul din minte. Nu se poate gândi la April. Nu acum. Mai ales acum.

Se ridică în picioare chiar în momentul în care telefonul începe să-i vibreze. Primul ei gând este *Acum ce mai e?* Al doilea e impulsul de a-l opri, de a-l trimite în căsuţa vocală. Nu poate vorbi cu maică-sa, nu acum. Dar când se uită la ecran nu e Jill. Nu e nici măcar Will.

E un apel de la spital.

Apasă pe răspunde.

— Alo?

— Ah, da, alo.

Femeia de la celălalt capăt pare energică şi puţin enervată.

— Sunteţi Hannah de Chast…

Se poticneşte la numele de familie, aşa cum li se întâmplă întotdeauna oamenilor.

— De Chasti-gan?

— Da.

Hannah nu se oboseşte să-i corecteze pronunţia.

— E totul în regulă?

— Ei bine, şi da, şi nu, sunt Elli, de la secţia de obstetrică. Vă notasem cu o programare la ora 14. Aţi uitat?

Pentru a doua oară în acea zi, sângele i se scurge din faţă, apoi îi năvăleşte înapoi.

— Îmi pare atât de rău!

Se încurcă în cuvinte, chiar în timp ce se îndreaptă spre camera personalului, făcându-şi loc printre vitrinele şubrede cu toată graba de care e în stare în condiţii de siguranţă.

— Am uitat complet… S-a întâmplat ceva… chestiuni de familie…

Of, *nu* din nou cuvântul ăla, dar acum e prea târziu pentru a-l retracta.

— Îmi pare atât de rău, am întârziat prea mult?

— Păi, aveţi noroc, următoarele doamne au sosit devreme aşa că vă pot reprograma la 14:20, dacă puteţi ajunge la timp. Unde vă aflaţi?

— Imediat după colţ. Îmi pare *atât* de rău.

Hannah a ajuns în camera personalului. Îşi înşfacă pardesiul agăţat de partea interioară a uşii, băgându-şi braţele în mâneci în timp ce vorbeşte.

— Voi fi acolo în cinci minute, promit.

În timp ce închide o vede pe Robyn uitându-se la ea pe deasupra ceainicului.

— E totul în regulă?

— Da. Nu. Adică, am uitat de programarea la moaşă. Îmi pare foarte rău, te poţi descurca?

— Sigur! Dar calmează-te. O să-ţi faci singură rău!

— Eşti o minune, îi spune Hannah cu răsuflarea tăiată, apoi îşi înşfacă geanta şi iese în goană.

Înainte

— Deci, mergem să bem ceva? zise Hannah, venind în camera de zi, unde April se uita pe telefon.

Tocmai terminase de pus ultimele lucruri la locul lor şi apartamentul arăta, în sfârşit, din nou ca acasă.

— Sigur, zise April.

Se întinse ca o pisică, răsfirându-şi toate degetele de la mâini şi de la picioare.

— Barul Pelham? Nu cred că am chef să merg în oraş.

— Sigur. Dar putem s-o luăm prin clădirea Cloade? La sosire m-am întâlnit cu Ryan şi a zis să batem şi la el, dacă mergem să bem ceva.

Ultima parte o spusese cu o uşoară îmbujorare în obraji, ştiind că-şi căuta un alibi ca să treacă prin Cloade, care n-avea nicio legătură cu Will, dar ştiind, evident, că April îl va lua şi pe Will cât vor fi pe-acolo, aşa că, până la urmă, ajungea la acelaşi lucru. Luându-l pe Ryan, se asigura de compania lui Will.

— Nicio problemă, zise April.

Îşi înşfăcă telefonul, cheile şi geanta, aruncă o privire în oglindă şi o urmă pe Hannah în jos pe scări şi apoi de-a lungul curţii, spre Cloade.

În timp ce traversau curtea din faţa clădirii mari, solide şi moderne, Hannah se pomeni aruncând în mod automat o privire spre fereastra lui Will, aşa cum făcea întotdeauna, a doua din dreapta, înghesuită între cea a lui Hugh şi cea a lui Ryan. Era întunecată, însă alături, fereastra lui Ryan era luminată şi deschisă, în ciuda aerului rece de afară.

— Pun pariu că fumează, zise April cu expresie uşor poznaşă, care lui Hannah îi făcu stomacul să se strângă de nelinişte.

Ajunsese să recunoască acea expresie a lui April şi, de obicei, prevestea o boroboaţă. Singura întrebare era cât de departe va merge.

Când ajunseră în faţa camerei lui Ryan, Hannah ridică mâna pentru a bate, dar April îşi duse degetul la buze. Ochii îi râdeau.

— Simţi mirosul? şopti ea.

Hannah încuviinţă. Mirosul de iarbă se strecura pe sub uşă, în ciuda mochetei groase, împreună cu acordurile melodiei *New York Girls* a trupei Bellowhead.

— Nu spune nimic, şopti April, apoi ridică mâna şi bătu, un cioc-cioc limpede şi hotărât, diferit de bătaia ei obişnuită.

— Ăăă, cine e? se auzi vocea lui Ryan din interior.

April îi făcu cu ochiul, apoi vorbi, spre marea surprindere a lui Hannah, însă cu o voce complet diferită, snoabă şi formală.

— Domnule Coates, sunt profesoara Armitage. Am primit o reclamaţie conform căreia un miros de iarbă, cunoscută drept canabis, a fost detectat răspândindu-se din camera dumneavoastră. Aţi putea, vă rog, să deschideţi uşa?

— Rahat, auzi Hannah, foarte înăbuşit din interior, concomitent cu zgomotul unor persoane care se ridicau în grabă.

Muzica fu oprită brusc. Apoi, din nou vocea lui Ryan, dar mai tare:

— Îîîîî, doar un minut, doamnă profesoară… tocmai… tocmai… sunt pe veceu. Aşteptaţi o secundă.

O nouă rafală de zgomote agitate se auzi din cameră – sunetul uşii de la baie deschizându-se, apoi cel al unei toalete la care se trăgea apa.

— Deschide fereastra, auzi ea şoptit imperativ din interior.

Apoi, în replică la cererea pe care reuşise s-o audă: *Păi, deschide-o mai larg, boule*.

Între timp, April se strâmba de râs, dar îşi reveni suficient încât să spună:

— Domnule Coates, domnule Coates, trebuie să vă rog să aveţi amabilitatea de a deschide imediat această uşă! deşi la ultimul cuvânt existase o

poticnire suspectă în vocea ei, când apa de la toaletă fusese trasă din nou.

— O secundă! se auzi vocea lui Ryan, de data asta cu o notă de disperare, după care uşa se deschise şi Ryan, roşu la faţă, cu părul ciufulit şi cu hainele degajând un puternic miros de iarbă, apăru în prag.

Pentru o secundă, se uită la amândouă perplex, încercând să înţeleagă cum stau lucrurile, dar, când April izbucni într-un hohot de râs nestăvilit, îi pică fisa şi întregul chip îi deveni purpuriu de o furie cu greu reprimată.

— Javră nenorocită, zise el înşfăcând braţul lui April şi târând-o în cameră.

April încă hohotea, dar încerca să se smulgă din strânsoarea lui.

— Lasă-mă în pace, tâmpitule! Mă doare!

— Ar trebui să doară, la dracu'.

O împinse şi ea căzu pe spate într-un fotoliu, uitându-se în sus la el cu un amestec de iritare şi sfidare, în timp ce-şi freca braţul.

— Tocmai am aruncat trei grame ca lumea la budă, din cauza ta, vacă proastă ce eşti!

— Hei, hei, Ryan, calmează-te, zise Will.

Traversă camera şi se aşeză între Ryan şi April. Părea împărţit între uşurare şi iritare.

— Haide, a fost doar o glumă. April n-avea de unde să ştie că o vom arunca la toaletă.

— Mda, habar n-am avut că o să fii atât de prost. De ce n-ai aruncat-o pur şi simplu pe fereastră, ca orice persoană normală? replică April.

— Pentru că am crezut că o să fiu exmatriculat, dar-ar dracii, zise Ryan printre dinţii încleştaţi.

Stătea deasupra lui April, de parcă ar fi vrut să o lovească. Hannah nu era sigură că n-ar fi făcut-o, dacă Will n-ar fi fost de faţă.

— Presupun că toată chestia asta e foarte amuzantă pentru o gagică snoabă ca tine, nu? Dar ăia ca noi, care n-au un tătic bogat care să mituiască oamenii, trebuie să suportăm consecinţele acţiunilor noastre. Dacă sunt exmatriculat, asta e. Kaput. Am

încurcat-o rău de tot. Şi ştii ce, înţeleg de ce nu pricepi chestia asta. N-am crezut că şi tu eşti o jăvruţă atât de proastă, poate te-ai molipsit stând cu ea, zise el şi se întoarse spre Hannah.

— Hei, las-o în pace. N-are nimic de-a face cu asta, aşa că ia-te de cineva pe măsura ta, zise April, ridicându-se şi înfruntându-l pe Ryan.

— Şi aia ai fi tu, nu? zise Ryan cu un fel de râs care aducea a mârâit.

Făcu un gest arătând spre diferenţa dintre ei – April, care probabil nu avea mai mult de 1,65 m şi 50 de kilograme îmbrăcată, şi Ryan, care avea peste 1,8 m şi constituţia unui jucător de rugby.

— Ei bine, cel puţin tu ai coaie.

— Cu două mai multe decât tine, i-o întoarse April.

Rămaseră aşa câteva clipe, uitându-se urât unul la altul, un fel de tensiune palpabilă trosnind în aerul dintre ei, atât de puternică, încât Hannah simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— Labagiule.

— Târfă.

— Hei, hei, zise o voce de pe coridor şi amândoi se întoarseră şi o văzură pe Emily stând în prag, cu mâinile în şolduri.

— Care e treaba cu misoginismul ăsta agresiv, Coates?

— Misoginism agresiv, pe dracu', se răsti Ryan. Tocmai m-a făcut să arunc la budă trei grame de iarbă.

— Mda, eu l-am *făcut*, zise April sarcastic. Cu puterea miiinţii mele, uhuuu!

Îşi undui degetele în faţa lui Ryan şi el o plesni enervat peste mână.

— Am bătut la uşă în timp ce fuma şi idiotul a fost atât de speriat, încât şi-a aruncat la budă toată marfa.

— Frumoasă mişcare, Coates.

Emily ridică o sprânceană.

— Cu aşa un calm, poate e mai bine să nu te apuci de trafic de droguri.

— Amândouă vă puteţi băga ceva dureros acolo unde nu vă luminează soarele. Şi tu – îndreptă un deget spre Will – nu sta acolo de parcă n-ai şti că e o adevărată pacoste. Am aruncat 50 de lire pe apa sâmbetei. Şi unii dintre noi chiar trebuie să muncim pentru bani, în loc să mulgem piaţa de capital ca să câştigăm bani nemeritaţi pe spinarea muncitorilor, mârâi Ryan.

— Oho, ei bine acum se îngroaşă gluma, domnule Capitalismul E Hoţie. 50 de lire, asta e adevărata problemă? La fel stau lucrurile şi cu voi, socialiştii, nu-i aşa? Banii sunt o invenţie şi datoriile un instrument de subjugare a proletariatului, asta până când *vă* datorează cineva 10 lire, moment în care nu mai încetaţi să trăncăniţi despre asta. Uite, ia.

Îşi scoase portofelul şi începu să frunzărească printre bancnote.

— 20, 40, 60: uite, 50 de lire pentru rahatul de iarbă şi ceva în plus pentru deranj. Cumpără-ţi ceva drăguţ, iubitule.

April îi întinse banii. Ryan rămase acolo uitându-se urât, cu o venă pulsându-i în mod vizibil la tâmplă şi muşchii maxilarului mişcându-i-se. Expresia lui oscila între furie şi altceva, ceva ce Hannah nu reuşea să definească. Nu umilinţă, nu părea umilit. Mai degrabă o dorinţă puternică de a o plesni pe April peste faţă.

Dar apoi, păru să se hotărască. Întinse mâna şi luă banii, cu o mică plecăciune comică şi trăgându-se la mişto de moţul din frunte.

— Vai, vă mulţumesc, milady. Umilul dumneavoastră servitor, bineînţeles, e o plăcere să fiu regulat de dumneavoastră în orice zi a săptămânii.

Hannah oftă zgomotos şi schimbă o privire cu Emily. Se simţea ca şi cum fusese evitată o criză, deşi nu era foarte sigură de ce fel şi cum anume. Oare Ryan ar fi lovit-o pe April în faţa tuturor, inclusiv a lui Will? Părea puţin probabil, dar fusese

ceva în aerul dintre ei, *ceva* electric, puternic şi foarte periculos.

— Măi să fie. Ce s-a întâmplat aici? Miroase a foc de tabără, zise o altă voce, calmă şi ezitantă, din spatele ei.

Hannah se întoarse şi îl văzu pe Hugh în prag, clipind ca o bufniţă în spatele ochelarilor. În timp ce-l privea, el îşi dădu bretonul din ochi şi schiţă un rânjet destul de prostesc.

— Te-ai răsfăţat cu puţină iarbă?

— Iisuse Hristoase. Unde dracu' am nimerit, în vreun roman de-al lui P.G. Wodehouse[25]? mormăi Ryan în şoaptă.

— Bună, Hugh, îi spuse April.

Traversă camera şi îl sărută pe Hugh pe ambii obraji.

— Mulţumesc pentru cadoul de Crăciun.

Cadoul de Crăciun? Hannah era oarecum descumpănită. Nu se gândise că Hugh şi April erau suficient de apropiaţi pentru asta. Aruncă o privire spre Will, pentru a vedea ce părere avea despre această remarcă ciudată, însă el strângea tutunul împrăştiat pe birou şi nu părea să fi auzit. Hugh îi răspunse ceva, vocea lui părând puţin jenată, dar prea scăzută pentru ca Hannah să poată desluşi ce, iar April râse, nu chiar amabilă.

— Uite ce e, de ce *ai* venit de fapt? Că doar n-a fost ca să mă faci să-mi arunc marfa la veceu ca un mare idiot, nu-i aşa? zise Ryan.

— Nu, zise April pe un ton glacial. Eu şi Hannah mergem la bar. Vii şi tu?

Hannah se aşteptase ca Ryan să o refuze, dar în loc de asta, spre surprinderea sa, el încuviinţă.

— În regulă. Am nevoie de o halbă. Iar tu… zise el îndreptând un deget spre April, cu 50 de lire sau fără 50 de lire, faci cinste. Ai priceput?

— Am priceput, zise April.

Îl luă pe Ryan de braţ şi-l strânse puţin, după care zise cu vocea ei falsă şi arogantă de profesoară:

— Mă iubiţi cu adevărat, domnule Coates, ştiţi că mă iubiţi.

— Pe dracu', nu, zise Ryan.

Dar asprimea îi dispăruse din voce, şi când April îl împunse în coaste, el o gâdilă, făcând-o să râdă, să ţipe şi să se zvârcolească, după care o urmări în jos pe scări şi prin curte, cu ceilalţi venind în urma lor.

— Atac! Molestare! ţipă April în timp ce dădeau colţul bibliotecii.

— Oh, Doamne! gemu Will în timp ce amândoi dispăreau printre formele întunecate ale grădinii de trandafiri. Jur că de la ea o să mi se tragă moartea. O să mă omoare, Hannah. O va face cu adevărat.

— Dar tu o iubeşti, nu-i aşa? zise Hannah încetişor.

După aceea, se întrebă dacă doar îşi imaginase felul în care Will se oprise, apoi îşi îndreptase privirea în altă parte, înainte de a răspunde, fără a se uita în ochii ei.

— Da, zise el în cele din urmă, apoi râse. Bineînţeles că da. Ştii cum se spune – nu pot trăi cu ea, dar nici fără ea. Corect?

— Corect, repetă Hannah.

Hugh şi Emily îi depăşiseră, ea şi Will erau singuri în grădina de trandafiri, acum tăiaţi pentru iarnă, iar colegiul era şi el tăcut şi pustiu în felul acela în care doar o clădire enormă, plină de câteva sute de studenţi şi profesori, putea fi uneori, în mod inexplicabil.

— Bineînţeles c-o iubeşti.

După

După aproape 15 minute, Hannah urcă scările, transpirând abundent, până în sala de aşteptare a clinicii de obstetrică, strângând într-o mână fişa de gravidă şi în cealaltă geanta. Chipul îi este stacojiu, iar inima îi bubuie în piept. Cum a putut să uite de programare?

În timp ce intră, o uşă din cealaltă parte a sălii de aşteptare se deschide şi prin ea se iveşte capul unei femei.

— Sunteţi Hannah de Chasting?

— Da! Îmi pare atât de rău.

Se străduieşte să nu gâfâie prea evident.

— Este în regulă, intraţi.

Hannah o urmează în micul birou şi se aşază pe scaunul din plastic dur, dându-şi jos haina pentru ceea ce ştie că va urma. Simte cum un fir de transpiraţie îi alunecă de-a lungul coloanei şi se freacă de spătarul scaunului, pentru a face să înceteze senzaţia de mâncărime.

— V-aţi adus fişa? o întreabă moaşa.

Hannah încuviinţează şi îi înmânează dosarul.

— Şi proba de urină?

— Oh, Doamne.

Hannah îşi duce mâna la frunte.

— Îmi pare atât de rău, în toată zăpăceala asta am uitat cu desăvârşire de ea…

— E în regulă, îmi puteţi da una după ce terminăm. Deci suntem…

Se uită la un calendar de lângă biroul ei.

— În săptămâna a 22-a plus patru zile, aşa e? Bine. Urcaţi-vă pe patul de examinare, ca să măsurăm burtica.

Încuviinţând din nou, Hannah se întinde, încercând să nu şifoneze rola gigantică de hârtie întinsă peste husa alunecoasă. Rochia ei este din jerseu elastic şi, stând aşa, poate vedea umflătura încă surprinzătoare a abdomenului, netedă şi rotundă sub ţesătură. Moaşa scoate o bandă de

măsurare şi o măsoară de la coaste până la osul pubian, apoi, cu o mişcare abilă, îi strecoară un stetoscop sub rochie şi ascultă câteva clipe înainte de a încuviinţa şi a nota câteva cifre în fişa lui Hannah.

— Toate bune. Măsuraţi exact cât trebuie pentru 22 de săptămâni, iar bătăile inimii bebeluşului sunt bune şi puternice. Perfect, ridicaţi-vă.

O ajută pe Hannah să se ridice, cu un braţ puternic şi palid, şi aşteaptă până ce ea îşi roteşte picioarele şi le coboară de pe patul de examinare.

— Haideţi să luăm tensiunea acum.

Îi înfăşoară manşonul de plastic în jurul braţului, rece pe pielea ei încă încinsă, şi pompează. Apasă stetoscopul de partea interioară a braţului şi lasă manşonul să se dezumfle, numărând. O mică încruntătură îi încreţeşte fruntea.

— Hmm, aşteptăm să treacă un minut, apoi o luăm din nou. Ce ar fi să daţi proba de urină în timpul ăsta? E o toaletă pe hol.

Îi înmânează un flacon transparent şi face semn cu capul către uşă, iar Hannah se ridică ascultătoare şi se îndreaptă spre coridor, puţin neliniştită. La toaletă închide ochii, încercând să-şi alunge toate gândurile despre April, Ryan şi Geraint, dar nu reuşeşte şi ele i se adună în jur, invadându-i mintea, pătrunzând în acest moment care ar trebui să fie despre ea şi copilul ei.

În cele din urmă, recipientul e aproape plin şi intră din nou în micul cabinet înmânându-i flaconul moaşei cu un vag sentiment de jenă, care pare să nu lipsească niciodată din actul de a preda un recipient cu propria urină, cald încă, indiferent de câte ori o face. Moaşa introduce un beţişor în recipient, citeşte ceva şi încuviinţează.

— Foarte bine. Nimic îngrijorător aici. Acum, haideţi să luăm din nou tensiunea şi după asta am terminat.

Hannah întinde braţul, iar moaşa îi pune manşonul şi îl umflă din nou, de data asta mult mai strâns, sau poate că aşa îl simte ea pentru că e a

doua oară. Nu e sigură, tot ce ştie e că nu mai este doar uşor inconfortabil, ci aproape dureros.

E linişte. Hannah poate simţi sângele zvâcnindu-i în braţ, încercând să treacă de constricţie, şi o aude pe moaşă respirând greu pe gură. Se pare că e răcită şi are nasul înfundat.

Apoi femeia se îndreaptă şi desface manşonul.

— Bine, probabil că nu e ceva de care să ne îngrijorăm, dar încă e destul de mare.

— Am alergat până aici, precizează Hannah, coborându-şi mâneca.

Nu spune nimic despre şocul pe care l-a avut cu Geraint înainte de a o suna moaşa, dar e destul de conştientă că, probabil, acest lucru n-a ajutat.

— Haideţi să ne vedem săptămâna viitoare pentru un control, sunt sigură că totul va reveni la normal.

— Săptămâna viitoare?

Hannah e neliniştită. Rutina normală presupune să se prezinte o dată pe lună. Faptul că acest lucru e considerat suficient de îngrijorător pentru a o programa la un control suplimentar o tulbură.

— Sunteţi sigură?

— Deci asta înseamnă pe 21… la ora 14 nu pot, spune moaşa mişcându-şi degetul de-a lungul agendei cu programări.

— De fapt, toată după-amiaza e complet blocată, dar aş putea să vă văd la 9:40 dimineaţa. E OK aşa?

Hannah oftează. Încuviinţează şi îşi scoate telefonul pentru a-şi nota programarea.

— Da. Dar sunt sigură că a fost din cauză că am întârziat şi am alergat până aici.

— Sunt convinsă că aveţi dreptate. Însă paza bună trece primejdia rea, nu? Acum mergeţi acasă şi relaxaţi-vă.

Hannah încuviinţează, dar în timp ce pleacă, gândul la e-mailul lui Geraint îi apare în minte ca un intrus şi se pomeneşte gândindu-se cu regret:

Dacă ar fi atât de simplu.

Înainte

— Nu pot face asta.

Hannah rămase în centrul camerei de zi, frângându-şi degetele, cu greaţa şi groaza amestecându-i-se în capul pieptului.

— Nu pot. Nu pot să mă duc acolo şi să aflu în faţa tuturor.

— Bine. Merg eu.

April se ridică şi se întinse cu poftă.

— Îţi dau mesaj. Castaniete pentru locul întâi, degetul mare ridicat pentru al doilea şi craniu cu oase încrucişate pentru al treilea.

— Tâmpito, îi spuse Hannah, dar nu se putu abţine să râdă.

Într-un fel, atitudinea lui April era exact ce avea nevoie – un memento de a nu lua totul *prea* în serios. Nu era sfârşitul lumii, chiar dacă ea aşa simţea. Ceea ce înrăutăţea situaţia era nedreptatea lucrurilor: April nici măcar nu dăduse colecţiile, se părea că profesorul ei nu credea în susţinerea lor din primul an. Will şi Ryan făcuseră doar un fel de eseu extins şi primiseră notele în aceeaşi săptămână. Hugh, pe de altă parte, mersese livid şi tremurând, îmbrăcat în robă academică, să susţină un examen scris în toată regula şi îşi verifica cutia poştală în fiecare dimineaţă, să vadă dacă-i sosiseră rezultatele.

Hannah nu era sigură cum se aşteptase să primească rezultatele, poate pe o bucăţică de hârtie strecurată în cutia ei poştală sau printr-un e-mail de la profesorul Myers. În schimb, pe neaşteptate, primise un mesaj de grup de la Rubye, una dintre fetele de la petrecerea domnului Myers. *Notele sunt afişate pe uşa biroului domnului M. Rx* Şi asta a fost tot. Nicio fotografie. Niciun indiciu referitor la cum se descurcaseră. Şi se părea că toată lumea care studia engleza îl primise, ceea ce însemna că exista o şansă foarte mare ca toţi să fie acolo şi să se

zgâiască la numele ei, în timp ce ea stătea aici, prea speriată să meargă să se uite.

— Nu. Trebuie să merg. E mai bine să ştiu, zise ea hotărându-se.

— Ştii că e o prostie, nu? Ştii asta? Nu contează pentru nimic, îi spuse April, punându-şi mâna pe braţul ei.

Hannah încuviinţă. Dar nu era adevărat. Chiar în acea secundă, lista însemna totul.

★

Zece minute mai târziu, Hannah mergea pe coridor spre uşa biroului domnului Myers, cu palmele transpirate lipite de blugi. Chiar şi de la distanţă, putea vedea că pe uşa de lemn erau lipite trei foi de hârtie, şi o fată, pe care o recunoscu ca fiind la engleză în anul trei, stătea aplecată, parcurgând-o pe cea din dreapta. Pe măsură ce Hannah se apropie, ea se ridică şi se întoarse, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Succes. Sper să iei cât ţi-ai dorit, îi zise ea.

— Mulţumesc, şi tu. Adică, sper că ai luat. Cât ţi-ai dorit, adică.

Fata zâmbi din nou, puţin condescendent de data asta, cu un uşor aer de *calmează-te, dragă,* după care trecu pe lângă Hannah, lăsând-o să studieze singură listele scurte de nume.

Cea din partea stângă era cu cei din primul an şi se uită automat de la jumătate în jos, unde se afla în mod normal litera *J* în alfabet, înainte de a realiza că nu era alcătuită în ordine alfabetică, ci într-un sistem confuz şi aleatoriu. Partenerul ei de seminar, Miles Walsh, se afla aproximativ în locul în care s-ar fi aşteptat să fie numele ei. Lângă fiecare nume era un şir de simboluri: –βα, β+ citi Hannah lângă numele lui Miles. Şi γ++, β–, lângă cel al altcuiva. I se puse un nod în gât. Ce însemna asta? Era oare acesta un fel de truc extrem de crud de la Oxford, care îi flutura semnele prin faţa ochilor în cine ştie ce cod impenetrabil?

— Oh, bună, zise o voce din spatele ei, şi Hannah se răsuci pe călcâie şi îl văzu pe Jonty Westwell, băiatul de la petrecerea domnului Myers.

— Ai venit să-ţi vezi nota? La fel şi eu. Mi-aş fi dorit să nu le fi afişat în mod public. Majoritatea seminariştilor fac asta doar la examenele preliminare. Cât am luat?

— Habar n-am, pentru că sunt într-un blestemat de sistem străin. Ce înseamnă chestia asta? Ce e un afurisit de y+ pe limba noastră? zise Hannah, cu o voce aspră din cauza furiei pe care nu reuşea să şi-o stăpânească decât pe jumătate

— Oh! zise Jonty şi începu să râdă. Doamne, da, scuze. La şcoala mea se folosea notarea în limba greacă, aşa că am uitat cât de ciudat trebuie să fie pentru cei care sunt obişnuiţi cu procentele. Ăla nu e un y, este un gama – ştii tu, ca alfa, alfa minus, beta, gama plus şi aşa mai departe. Ah, iată-mă.

Îşi trecu degetul de-a lungul listei pentru anul doi, până la o poziţie aflată cam pe la jumătate.

— Beta alfa, gama plus plus. Ar fi putut fi mai rău. Ştiam că am făcut praf al doilea eseu. Tu unde eşti?

Şi se uită plin de curiozitate la lista anului întâi, după care râse.

— Ei bine, n-ai nevoie de mine ca să-ţi traduc asta.

Hannah se uită în locul spre care arăta el – la numele ei aflat în capul listei, cu α, α scris alături de el.

— Ce vrei să spui? întrebă ea nesigură, şi Jonty zâmbi.

— Myers le scrie în ordinea poziţiei ocupate pe clasă. Deci, având în vedere că eşti prima, probabil că poţi ghici că eşti bine mersi. Dar, în caz că nu ţi-ai dat seama, ai alfa, alfa.

După care, văzând că ea nu răspunde, ci doar se uită le el aşteptând traducerea, o lămuri.

— Nu *există* alfa plus. Alfa e cea mai bună notă. Ai obţinut-o pentru amândouă lucrările. Aş zice că te-ai descurcat bine.

★

— Şam-pa-ni-e, scandă April când Hannah se întoarse îmbujorată şi incapabilă de a-şi ascunde zâmbetul enorm.

— Nu pot. Chiar nu pot. Este…

Se uită la telefon.

— E aproape ora 18, am un eseu de terminat pentru mâine şi, în afară de asta, sunt falită.

— Hannah! Nu în fiecare zi ajungi în fruntea clasei la primele examene. Te scot în oraş la un pahar, fie că-ţi place, fie că nu, îi zise April autoritară.

— Bine. Dar numai *unul,* bine? Serios, doar unul. Trebuie să mă întorc pentru cină şi e *musai* să termin eseul ăsta. Trebuie predat mâine la prima oră, zise Hannah, puţin reticentă, dar râzând.

— Doar unul. Jur pe roşu. Şi ştiu şi locul *perfect* unde să te duc, zise April cu seriozitate.

★

După 45 de minute, Hannah, dată cu noul ei ruj Chantecaille şi încălţată cu o pereche de pantofi de împrumut, era aşezată pe un scaun înalt într-un bar privat în care aveau acces doar membrii, pe care nici măcar nu-l remarcase vreodată, cu un cocktail Bellini în mână, pe care nu-şi amintea să-l fi comandat. În timp ce April pălăvrăgea despre baluri de Sfântul Valentin şi rochia pe care şi-o comandase la Londra, Hannah luă o înghiţitură din cocktail şi simţi alcoolul pătrunzându-i în sânge, dând tuturor lucrurilor o calitate îndepărtată şi ireală, de parcă s-ar fi uitat la ea însăşi de la mare înălţime. Totuşi, nu era doar băutura, ştia asta. Cu fiecare zi pe care o petrecea alături de April se simţea din ce în ce mai disociată de vechiul său eu, prăpastia dintre această existenţă aurită şi umilul Dodsworth devenind tot mai mare, până când părea că niciun tren n-o va mai putea parcurge.

— Zâmbeşte, îi porunci April şi îşi ridică iPhone-ul sus, deasupra barului, înclinându-şi capul spre cel al lui Hannah, cu un mic botic provocator care-i

făcea buzele să arate ca două cireşe roşii şi pline de volum.

Hannah zâmbi, iar camera făcu clic, după care April încărcă poza într-o aplicaţie de pe telefonul ei, însoţită de comentariul *E un cocktail Shirley Temple, tati, pe cuvânt *emoticon sărut**.

— *Ăsta* cu siguranţă nu-i un Shirley Temple. Nici măcar nu arată ca unul, zise Hannah, arătând spre cocktailul Bellini din mâna stângă a lui April.

— Nu, dar tata nu se uită la pagina mea de Instagram, aşa că nu contează, zise April mai degrabă cu amărăciune.

Hannah se uită plină de curiozitate la ea în timp ce stătea acolo, legănându-şi un picior şi derulând pagina de profil cu o cută între sprâncenele fin pensate. Niciodată nu era foarte sigură cât de mult din rolul săraca-fată-bogată era doar atât – un rol. Pe de o parte, nu fusese martora niciunei dovezi a existenţei părinţilor lui April. Persoana ce se apropia cel mai mult de o figură parentală pe care o văzuse ea fusese Harry, supraveghetorul/garda de corp care o însoţise pe April la Pelham în prima zi. Pe de altă parte, era valabil pentru o mulţime de studenţi de la Pelham. Unii părinţi îi lăsaseră repede acolo şi fugiseră. Alţii rămăseseră prin preajmă câteva ore făcând conversaţie, înainte de a fi goniţi. Şi mulţi dintre ei, mai ales studenţii internaţionali, veniseră neînsoţiţi de părinţi. April nu era singura în situaţia asta.

— Dar mama ta? o întrebă Hannah cu senzaţia că păşeşte pe o gheaţă destul de subţire, fără a şti cât de adâncă era apa de sub picioarele ei.

Ştia că April *avea* o mamă, deoarece se referise la ea în trecere o dată sau de două ori, dar era ceva în tonul pe care-l folosea April când discuta despre subiect care o avertiza pe Hannah că dincolo de suprafaţă se ascundeau emoţii complicate, destul de diferite de exasperarea afectuoasă a lui Hannah faţă de Jill.

— Oh, e o ratată de profesie, zise April.

Luă un beţişor de pe bar şi amestecă gânditoare în cocktailul ei.

— Ştii tu, Prozac înainte de prânz, Stoli după. Puţină băutură slab alcoolizată cu Vicodin înainte de culcare.

— Stoli? repetă Hannah nedumerită şi April îşi dădu ochii peste cap.

— Vodcă, draga mea. Ce provincială eşti!

Hannah nu zise nimic. Probabil fusese o ironie afectuoasă, dar era adevărat, *era* provincială şi nu-i era ruşine cu asta. Nu acesta era motivul tăcerii sale. Mai degrabă era din cauză că nu ştia ce să spună, confruntată cu această avalanşă neaşteptată de informaţii. Voia April să fie compătimită? Sau avea nevoie doar de o acceptare degajată?

— Doamnelor, vă mai pot aduce un cocktail?

Barmanul rupse tăcerea, împingând spre ele o farfurioară cu măsline. Era îmbrăcat cu o cămaşă de un alb imaculat şi o vestă neagră, iar accentul său era spaniol sau portughez, Hannah nu-şi dădea seama. Era extrem de chipeş şi nu fu surprinsă când April îşi puse telefonul deoparte şi îşi aşeză ambele coate pe bar, oferindu-i bărbatului o frumoasă privelişte a decolteului ei într-o bluză transparentă, din mătase albă.

— Ce ne oferi? întrebă ea, cu un uşor tors în voce.

— Ce v-ar plăcea? replică barmanul, cu un zâmbet în colţul buzelor. Pentru dumneavoastră, doamnelor, aş putea face ceva special.

— Ce crezi? o întrebă April, întorcându-se către ea, iar Hannah îşi reprimă un gând vinovat legat de eseul care aştepta nescris acasă şi de efectul nu doar al unuia, ci a *două* cocktailuri pe stomacul gol.

— Păi… eu *am spus* unul, dar… presupun că aş mai putea sta pentru încă unul. Însă după aceea *trebuie* să mă întorc.

— Atunci, doar unul, zise April cu un uşor oftat teatral. Deci, mai bine am profita. Fă-ne…

Înfipse o măslină într-un beţişor de cocktail şi şi-o duse la buze, învârtind-o uşurel între dinţi cu o

încetineală hipnotizantă, în timp ce se gândea.

— Fă-ne… Oh, ştiu, fă-ne un Vesper. Ştii tu, ca în *Casino Royale.*

— Excelentă alegere, zise barmanul şi se întoarse, scoţând trei sticle de pe raftul din spatele barului cu un gest teatral, răsucind una în aer înainte de a turna un jet lung de alcool incolor în shaker.

Când băuturile fură în cele din urmă amestecate, barmanul strecură lichidul rece în două pahare mari de martini şi luă o fâşie de coajă de lămâie. Foarte, foarte atent, o strânse deasupra paharului din partea stângă, pulverizând uleiul din coajă peste suprafaţa băuturii sub forma unui norişor fosforescent, după care aruncă coaja şi repetă acţiunea cu paharul din partea dreaptă. În cele din urmă împinse uşor paharele astfel încât să alunece de-a lungul barului, iar suprafaţa curbată a lichidul alb şi tulbure tremură.

— *Aquí tenéis*[26], zise el şi făcu o mică plecăciune înspre April. O băutură numită după o femeie frumoasă, pentru două femei frumoase.

— Flirtezi, îi zise April.

Îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură lungă şi elegantă, golindu-l aproape până la jumătate.

— Oh, Doamne, e delicios. Ce crezi, Hannah?

Hannah îşi ridică paharul, îl duse la buze şi luă o înghiţitură care să se potrivească cu a lui April. Aproape se înecă. Era destul de mult alcool pur, din câte îşi putea da seama. De fapt, avea gust de gin sec.

— Iisuse, bolborosi ea, punând paharul jos.

O usturau ochii. Rujul Chantecaille lăsase o urmă roz-închis pe pahar.

— Ce e *în* ăsta?

— Şase părţi de gin, două părţi de vodcă, o parte de Lillet Blanc, zise barmanul pe un ton laconic.

April râse şi îşi ridică paharul înspre el.

— Beau pentru asta.

— Şi câte unităţi de alcool înseamnă asta? zise Hannah.

Ştia că părea sclifosită şi critică, însă nu se putea abţine.

— Contează? zise April.

Vocea îi era cam rigidă, de parcă încerca să-şi ascundă iritarea.

— Nu e ca şi cum ai intenţiona să conduci până acasă. Iisuse, parcă ai fi tata.

După care luă o altă înghiţitură din cocktail.

— Asta înseamnă…

Hannah se uită la propriul pahar, încercând să-i estimeze conţinutul. Trebuia să fie aproape jumătate de litru de lichid.

— Vreau să spun cât e, echivalentul a patru, poate cinci ginuri cu apă tonică? Corect?

Se întoarse spre barman care doar ridică din umeri şi îi zâmbi lui April de parcă era o glumă ştiută doar de ei.

— Şi cât *costă* unul ca ăsta?

— Cui îi pasă? zise April şi acum enervarea din vocea ei era evidentă şi nu încerca să şi-o ascundă. Nu mai fi atât de meschină, Hannah. Trec toate astea în contul lui tati. Nici nu va observa.

Ridică paharul şi dădu pe gât restul cocktailului ei Vesper cu o expresie aproape sfidătoare.

— La fel din nou, îi zise ea barmanului, împingându-şi paharul gol înspre el. Pentru *amândouă.* Şi cum te cheamă?

— Raoul, zise barmanul zâmbindu-i lui April şi arătându-şi dinţii foarte albi şi foarte egali. Încă două cocktailuri Vesper, imediat. Plăcerea va fi de partea mea.

— Unul, te rog, Raoul, zise Hannah pe un ton ferm.

Îşi înghiţi restul cocktailului, apoi se ridică în picioare, simţind cum valul de alcool i se urcă la cap.

— April, îmi pare rău, nu e vorba doar de bani, *trebuie* să mă întorc. Am un eseu de predat mâine. Ţi-am spus.

— Dă-l dracu’ de eseu! Eu le fac oricum în ultimul moment.

— *L-am* lăsat deja până în ultimul moment. Ţi-am spus, trebuie să-l predau mâine dimineaţă.

— Mâine! Mâine e la ore distanţă! Eu dau cel mai bun randament la 3 dimineaţa, o luă April în derâdere.

— Păi, atunci, excelent, zise Hannah.

Argumentele îi scăpau odată cu stăpânirea de sine.

— Bravo ţie. Eu nu. De fapt, sunt destul de inutilă după miezul nopţii şi seminarul meu cu domnul Myers e la ora 9, aşa că…

— Oh, domnul *Myers,* o întrerupse April persiflând-o.

Făcu o mutră spre barman pe care Hannah n-o putu înţelege, dar era caraghioasă, de parcă ar fi avut secrete pe care le-ar fi putut dezvălui, dacă ar fi vrut.

— Da, domnul Myers, zise Hannah.

Începea să se enerveze. Simţea cum i se înroşesc obrajii. De ce era April mereu aşa? Era prietena perfectă, până nu mai era. Amuzantă, generoasă, de-a dreptul inspirată în anumite ocazii. Când avea chef, nu exista nimeni altcineva cu care Hannah să fi preferat să-şi petreacă timpul. Dar apoi, cu o simplă apăsare de buton, se transforma şi devenea răutăcioasă.

— Ce-i cu el?

— Eu nu mi-aş face griji în legătură cu *el.*

— Ce-ar trebui să însemne asta? Trebuie să-mi fac griji în legătură cu el, April, e profesorul meu.

— Păi – April întinse mâna şi o ciupi pe Hannah de nas – bravo – o ciupi din nou – ţie.

— Vrei să încetezi? zise Hannah iritată, împingând mâna lui April, poate mai tare decât intenţionase, însă era ceva extrem de enervant în legătură cu gestul: nota lui de condescendenţă, invadarea fizică a spaţiului ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, April, eu mă întorc şi cu asta am terminat.

— Bine, zise April.

Apoi se aşeză picior peste picior, înfăşurându-şi braţele în jurul corpului, arătând exact ca o pisică siameză care se încolăceşte pentru a-şi linge blana. Lumânările de pe bar se reflectară în inelele imense de pe degetele ei şi ea se aplecă încrezătoare peste bar.

— Eu şi Raoul vom fi în regulă, nu-i aşa, Raoul?

— Voi avea mare grijă de prietena dumneavoastră. Nu vă faceţi griji, mă voi asigura că domnişoara Clarke… Cliveden ajunge în siguranţă acasă, zise barmanul şi îi zâmbi din nou lui Hannah.

— Poţi să-mi spui April. Şi *nu* permit asta întregului personal, îi zise ea, aplecându-se şi mai mult peste bar, astfel încât bluza îi alunecă mai jos, iar Hannah văzu un crâmpei dintr-un sutien roz.

— Bine, zise Hannah.

Ultimul cuvânt fu cel care îi puse capac, acel mic memento al lumii în care trăia April, iar ea nu.

— OK, asta e. Plec, îţi mulţumesc pentru seara minunată, April. Mă duc să mănânc ceva şi îţi sugerez să faci şi tu acelaşi lucru.

April nu zise nimic. În schimb, îi întoarse intenţionat spatele lui Hannah şi începu să-l privească pe Raoul tăind o spirală lungă de coajă de lămâie.

Hannah ezită câteva clipe, întrebându-se dacă făcea lucrul corect, dar nefiind sigură ce alte opţiuni avea, îşi luă geanta, se întoarse şi o luă către ieşire.

În faţa uşii se afla un portar şi o deschise în timp ce ea se apropia.

— Vă pot chema un taxi, domnişoară?

— Nu, nu mulţumesc, zise Hannah. O s-o iau pe jos, dar…

Se opri în prag, neştiind ce să spună, cum să se exprime.

— Da, domnişoară?

Portarul era amabil, în jur de 70 de ani, probabil. Arăta ca un bunic.

— Prietena mea e încă sus. Vă puteţi asigura că ajunge cu bine acasă? A băut cam mult…

— Nu trebuie să-mi ziceţi de două ori, domnişoară.

Portarul îşi atinse partea laterală a nasului şi făcu cu ochiul, dar nu în felul în care o făcuse barmanul, în mod aluziv. Chestia asta era pur şi simplu părintească.

— Mă voi asigura personal de asta. Unde trebuie să ajungă?

— La Colegiul Pelham. E studentă.

— Lăsaţi asta în seama mea. Va fi în regulă.

Îi făcu semn cu capul spre ploaia care tocmai se pornise, transformând dalele de piatră ale trotuarului în oglinzi întunecate şi felinarele în stropi de aur.

— Sunteţi sigură că nu vreţi un taxi? Pot trece contravaloarea în contul domnului Clarke.

Hannah zâmbi, ştiind că el îi evaluase hainele şi pe cele ale lui April, şi că avea o idee foarte bună despre câţi bani avea în cont, după care clătină din cap.

— Nu, sunteţi foarte amabil, mulţumesc. Voi fi în regulă. Am pelerina de ploaie.

— În regulă, atunci. Noapte bună, domnişoară. Aveţi grijă.

— Noapte bună, zise Hannah.

Şi, trăgându-şi gluga pe cap, ieşi afară, în noaptea ploioasă de iarnă.

După

Hannah ajunge acasă în acelaşi timp cu Will. Tocmai îşi caută cheia în geantă, când aude huruitul înfundat al unei motociclete care se apropie pe alee, se întoarce şi-l vede venind, orbitor de strălucitor, spre ea. Se opreşte, deschide suportul cu piciorul şi îşi desface casca.

— Cum ţi-a mers azi? o întreabă el.

Ea încă încearcă să se gândească ce să spună, cum să înceapă, când el priveşte în altă parte, îşi ia geanta din portbagajul din spate al motocicletei şi se îndreaptă spre uşa de la intrare.

Când ajunge sus, se cufundă într-un fotoliu cu un oftat, privindu-l pe Will cum îşi scoate geaca de piele şi o scutură pentru a-i îndrepta cutele.

— Hai să comandăm ceva de mâncare, zice ea, ignorând strângerea de inimă provocată de gândul la preţ. Nu mă simt în stare să gătesc.

— O zi proastă? o întreabă Will, ridicându-şi privirea, şi Hannah încuviinţează, apoi regretă că a făcut-o.

Nu vrea să vorbească despre asta, dar acum va trebui să o facă. Mereu îl critică pe Will că nu vorbeşte despre sentimentele şi gândurile lui; nu poate face şi ea la fel. În plus, trebuie să-i spună despre cum au decurs lucrurile la control. E copilul lui, n-ar fi corect să-i ascundă asta.

— Am avut un puseu de tensiune la control. A fost din vina mea. Am alergat până acolo, îi spune ea în cele din urmă.

— OK… zice Will, lungind cuvântul.

Se aşază pe braţul canapelei, lângă ea, cu chipul nedumerit.

— E ceva grav?

— Ar putea fi, după câte se pare. Poate fi un semn de preeclampsie, care e destul de gravă, deşi moaşa nu pare să creadă că e vorba de aşa ceva. Dar vrea să revin săptămâna viitoare la un nou control.

— Săptămâna viitoare?

Chipul lui Will nu trădează prea multe emoţii, dar Hannah îl cunoaşte suficient de bine ca să-i citească pâlpâirea de alarmă ascunsă sub aparenţe.

— Păi, e stresant pentru tine. Pare destul de stupid că n-a aşteptat ca tensiunea să scadă şi apoi să ţi-o măsoare din nou.

— A făcut-o. Dar tot mare a fost. Cred că sunt doar stresată… Oh, Doamne, nu ştiu. Mi-a spus să merg acasă şi să mă relaxez, aşa că asta fac.

— Stresată? zice Will.

A sesizat imediat cuvântul, iar lui Hannah îi vine să-şi dea una.

— Stresată în legătură cu ce? E vorba tot despre Neville?

Hannah nu zice nimic.

— Han, iubire, am discutat despre asta. S-a terminat. Neville nu mai e. E timpul să treci peste asta.

Nu s-a terminat, vrea să spună Hannah printre dinţii strânşi*, dacă am făcut o greşeală. Nu s-a terminat, dacă Geraint Williams are dreptate şi dovezile mele au lăsat să putrezească în închisoare persoana greşită. Dacă totul e adevărat, este foarte, foarte departe de a se fi terminat.*

Dar nu o spune. Nu poate. Nu se poate hotărî să spună acele cuvinte cu voce tare, să transforme această posibilitate în realitate.

— Chiar am nevoie de o cană cu ceai, zice ea în cele din urmă, iar Will încuviinţează şi se ridică bucuros că are ceva de făcut, un mod de a arăta că e un soţ bun în toată povestea asta.

În timp ce sunetele fierbătorului şi ale lui Will care mută ceştile şi recipientele în bucătărie se strecoară pe hol, îşi dă seama, fără prea mare tragere de inimă, că trebuie să-i spună adevărul despre întâlnirea de la librărie. Orice altceva ar fi o trădare. Dar se întreabă cum o va face.

— Will, zice în cele din urmă, când amândoi s-au aşezat, el pe canapea, cu meniurile firmei de catering în faţă, ea ghemuită sub o pătură pufoasă şi cu o cană de ceai de mentă care-i încălzeşte mâinile.

El ridică privirea.

— Da? Mă gândeam să comandăm pizza. Ce părere ai?

— Pizza e în regulă, dar mai e ceva. S-a mai întâmplat ceva azi.

— La clinică?

— Nu, la serviciu. A venit un… un tip la librărie. Ziaristul despre care ţi-am spus, cel care mi-a trimis un e-mail…

— A venit la *librărie?*

Will pune meniurile jos şi se întoarce către ea. Expresia lui o ia prin surprindere – tocmai ăsta e motivul pentru care nu voia să-i spună, de teamă că va reacţiona exagerat. Dar pe chipul lui e întipărită o furie care e cu mult peste ceea ce se aştepta. Will ştie prin ce a trecut cu presa de-a lungul anilor; a văzut-o cum şi-a schimbat numărul de telefon, înfăţişarea şi chiar numele. Se enervează în numele ei suficient de tare, încât să-i înjure pe reporterii care sună acasă, ba chiar să-i ameninţe uneori, dar astea nu ating nici pe departe dimensiunile a ceea ce vede acum în reacţia lui.

Faţa îi este imobilă, aproape nefiresc de imobilă, însă în ea se simte o furie reţinută care o sperie, iar în dreptul tâmplei i se zbate o venă şi ştie că asta înseamnă că e pe cale să-şi piardă cumpătul. Will nu şi-l pierde foarte des, pe parcursul întregii lor relaţii i s-a întâmplat doar o dată sau de două ori. Dar când o face, şi-l pierde *cu adevărat*. Îşi aminteşte că o dată a lovit un bărbat noaptea târziu, când se întorceau acasă de la bar. Tipul se luase de o femeie cu văl pe cap, strigându-i nişte aluzii rasiste oribile, iar când Will i-a atras atenţia, bărbatul a refuzat să-şi ceară scuze, apoi a vrut să-l lovească. A ratat. Dar Will a ripostat şi pumnul lui şi-a atins ţinta. Şi nu l-a lovit doar o dată, ci l-a lovit întruna, în timp ce Hannah privea cu un fel de teroare mută şi încremenită, incapabilă să protesteze, atât de şocată era. În acea noapte, Will a fost aproape de a fi arestat pentru ultraj. A fost salvat de doi martori care au confirmat abuzul de natură rasistă şi faptul

că celălalt bărbat lovise primul. Asta şi faptul că se dovedise că bărbatul avea un lung cazier de infracţiuni rasiste grave i-au făcut pe poliţişti să treacă cu vederea comportamentul lui Will.

Dar Hannah n-a uitat niciodată acel moment în care şi-a văzut iubitul blând şi iubitor lovind pe cineva. Acel moment în care starea lui de spirit s-a schimbat într-o clipă şi a devenit cineva capabil să provoace răni grave unei alte fiinţe umane. Văzându-i chipul acum, îşi aminteşte de acea noapte şi un fior îi aleargă de-a lungul şirei spinării.

— Hannah? zice Will cu vocea foarte plată, dar în ea există un sunet ca un avertisment, iar ea înghite în sec şi se forţează să răspundă.

— Da. Se pare că a spus în e-mailul lui că s-ar putea să treacă pe-acolo.

Îşi dă seama că încearcă să găsească scuze, că îşi minimalizeze propriul şoc şi indignarea faţă de acea violare a intimităţii, pentru a-i preîntâmpina furia.

— Şi pentru că n-am răspuns, s-a gândit că am fost de acord. În fine, i-am spus… i-am spus că la serviciu nu e locul potrivit pentru asta şi o să-mi trimită un e-mail…

— O să *ce*? izbucneşte Will, ridicând vocea.

— Will, te rog să te calmezi.

Vocea lui Hannah e rugătoare şi se urăşte pentru asta.

— E un prieten de-al lui Ryan. Nu pot să-i spun pur şi simplu să se care.

— Poţi şi o vei face!

Tocmai acel *o vei face* are efect asupra ei. Dacă ar fi spus *ar trebui să o faci,* probabil că Hannah ar fi încuviinţat. Dar acel *o vei face* are în el o notă dictatorială, de parcă nu ar fi soţia, ci angajata lui, *servitoarea* lui. Şi asta o face să se zbârlească toată.

Părinţii lui Will nu fuseseră de acord cu căsătoria lor – *prea curând, prea tineri,* aşa spuseseră, cu o vagă aluzie la faptul că Will încă era traumatizat de pierderea lui April, dar lui Hannah i se păruse că argumentul nerostit al obiecţiilor lor fusese *prea comună*. În general, ea şi Will nu vorbesc despre

asta. Nu discută că nici părinţii, şi nici sora lui n-au venit la nunta lor şi că n-au acceptat-o niciodată cu adevărat pe Hannah în familia lor. Ocolesc faptul că mama lui Hannah vine regulat în vizită şi o ajută, că tatăl ei a contribuit cu cea mai mare parte a mobilei când s-au mutat împreună şi a garantat pentru chiria la primul lor apartament, în timp ce familia lui Will realmente se preface că ea nu există.

Hannah poate tolera toate astea pentru că este vorba de familia lui Will, nu de el.

Dar acel arogant *o vei face* e prea mult.

— Poftim? *O voi face?* Ăsta-i un ordin? spune ea acum, punând cana jos şi împreunându-şi braţele.

— N-am vrut să sune aşa, zice Will, şi îl vede cum se luptă să-şi înfrâneze furia.

Trage cu putere aer în piept şi îi zice mai încet:

— Am vrut doar să spun că nu ştii deloc să te pui pe tine pe primul plan, Hannah. Nu văd de ce ar trebui să te simţi datoare faţă de un prieten de-al lui Ryan pe care nu l-ai întâlnit niciodată, doar pentru că te simţi vinovată în legătură cu ce i s-a întâmplat lui după facultate.

— Nu ăsta-i motivul, se răsteşte Hannah, dar nu-i adevărat şi Will ştie.

Amândoi se simt îngrozitor în legătură cu Ryan; erau împreună când sunase Hugh, iar Hannah îşi aminteşte şocul devastator pe care-l avusese Will. *Ryan? Un accident cerebral? Dar e atât de tânăr.*

Oare ce se întâmplase la Pelham să fi fost cauza? Stresul, nopţile nedormite, şase ani de TSPT[27]… Dacă n-ar fi fost chestia cu Neville, oare Ryan ar fi fost în regulă?

Nu vor şti niciodată. Dar ceea ce ştiu *amândoi* este că au fost nişte nemernici că nu l-au vizitat. Sunt patru ani de la accidentul cerebral al lui Ryan. Patru ani. Oh, da, au trimis felicitări şi cadouri de Crăciun, au trimis mesaje de felicitare când s-au născut fetiţele lui Ryan, dar, în principiu, asta a fost minimul absolut. Aşa că negarea lui Hannah e lipsită de sens şi o ştiu amândoi.

— Bine, zice ea în cele din urmă, asta e doar o parte a poveştii; dar tot ce i-am spus a fost că poate să-mi trimită un e-mail. Ce rău poate face?

— Ei bine, răul e ăsta.

Will flutură un braţ înspre ea, care stă ghemuită în fotoliu.

— Nu vreau să fii stresată din cauza asta, din cauza teoriilor conspiraţioniste ale unui scriitoraş aspirant. Şi ce dacă Neville nu şi-a recunoscut niciodată vina? O mulţime de oameni n-o fac. Nu trebuie să existe cine ştie ce mare motiv ascuns pentru asta. Şi Hannah, eşti…

Se opreşte, şi ea ştie motivul. Ceea ce vrea să spună este *Eşti însărcinată cu copilul meu, vreau să ai grijă de tine,* dar se abţine. Nu vrea să transforme copilul într-o armă îndreptată împotriva ei.

Faptul că n-o spune o face să capituleze.

Se ridică şi se duce spre locul unde stă el pe canapea şi, împingând deoparte meniurile de catering, îl sărută.

— Ştiu. Şi promit că voi avea grijă de mine. Îmi va trimite doar un e-mail. Îi voi răspunde la întrebări, apoi îl voi face să înţeleagă că asta-i tot. Bine?

— Bine, zice Will.

El îi dă părul de pe frunte şi îi zâmbeşte.

— Te iubesc, Hannah Jones.

— Şi eu te iubesc, Will de Chastaigne. Cum de am fost atât de norocoşi să ne găsim unul pe celălalt?

— Locul potrivit la timpul potrivit? zice Will.

Dar e doar pe jumătate adevărat, iar Hannah o ştie.

★

Mai târziu, după cină, când stau pe canapea şi se uită la un film pe Netflix, telefonul lui Hannah bâzâie, atenţionând-o că a primit un e-mail, iar când se uită, i se strânge stomacul. Aruncă o privire la Will. El e absorbit de film.

— Mă duc la toaletă, zice ea încet, punându-şi telefonul în buzunar.

Will ridică privirea.

— Vrei să-l pun pe pauză?

— Nu, e în regulă. Ştiu scena.

E *Amélie* şi l-a văzut de zeci de ori. Will încuviinţează şi se întoarce din nou spre ecranul televizorului, iar ea se strecoară afară din cameră şi intră în baie, unde se aşază pe vasul de toaletă şi citeşte e-mailul.

> Bună Hannah, sunt Geraint. Îmi pare rău că am năvălit peste tine la librărie. Uite, mi-ar plăcea să ne întâlnim la o cafea ori să stăm de vorbă la telefon, sau orice altceva îţi convine ţie. Mi-am petrecut ultimii cinci ani investigând ce s-a întâmplat în noaptea în care a fost ucisă April Clarke-Cliveden şi am stat de vorbă cu John Neville, iar, după cum presupun că ştii, el a fost absolut ferm de la proces încoace că n-a avut nimic de-a face cu moartea fetei, că s-a dus în camera ei pentru a-i livra un pachet şi că ea era cât se poate de bine când a plecat.
>
> Înţeleg foarte bine că acest lucru deschide o cutie de viermi[28] cu care tu, probabil, nu vrei să ai de-a face, dar simt că el mi-a dat o sarcină, iar moartea lui mă obligă să o duc la bun sfârşit. Nu pentru a-i dovedi nevinovăţia, am o minte deschisă în această privinţă. Dar vreau să aflu adevărul şi să nu las lucrurile neterminate. Pentru că există anumite lucruri care nu se leagă. De ce n-a fost găsit ADN-ul lui Neville pe corpul lui April? De ce n-a auzit nimeni o luptă? Cei doi băieţi din camera de dedesubt au spus că au auzit-o mergând, dar că nu părea să

fie vorba de cineva care se lupta să trăiască.

Mi-aş dori să-mi acorzi doar câteva minute din timpul tău pentru a-ţi pune câteva întrebări care m-au nedumerit tot timpul în legătură cu seara aceea şi cu succesiunea evenimentelor. Evident, dacă nu te simţi în stare să mă ajuţi cu asta, înţeleg. Nu-mi datorezi nimic. Dar eu simt că-i datorez ceva lui John Neville şi, mai important, simt că-i datorez ceva şi lui April. Pentru că, dacă e adevărat că John Neville n-a ucis-o, există un criminal în libertate. Şi vreau să văd că acea persoană e adusă în faţa justiţiei. Sper că şi tu simţi acelaşi lucru.

Sunt în Edinburgh săptămâna viitoare şi aş fi disponibil oricând pentru o cafea sau pentru o discuţie la telefon, dacă nu poţi în această săptămână. Numărul meu de telefon îl găseşti mai jos.

Cele mai calde urări şi îţi mulţumesc încă o dată pentru timpul acordat,

Geraint Williams

P.S. Te rog să-l saluţi pe Ryan din partea mea, dacă vorbeşti cu el!

Hannah lasă încet telefonul jos şi rămâne cu coatele pe genunchi şi privirea aţintită pe cabina de duş din faţa ei. Ştie ce ar spune Will. Ar spune *Las-o baltă.* I-ar spune să nu deschidă „cutia de viermi” la care Geraint a făcut referire în e-mail. Dar tocmai asta e problema. Acea metaforă e puţin cam prea aproape de adevăr şi scoate la iveală ceva ce a refuzat să recunoască faţă de ea însăşi de mult timp. Căci *există* acolo lucruri murdare, contorsionate şi neterminate, care putrezesc sub suprafaţa a ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, lucruri la care a refuzat să se gândească şi să se uite de multă vreme. Şi n-ar trebui să fie aşa.

Nu poate lăsa asta aşa pur şi simplu. Oricât de mult ar trebui. Pentru că dacă nu va afla adevărul, stafia lui Neville o va bântui la nesfârşit.

Will crede că moartea lui Neville i-a eliberat, dar Hannah abia începe să-şi dea seama că nu-i adevărat. De fapt, dacă ceea ce a spus Emily e corect, dacă s-a făcut o greşeală, atunci e exact contrariul. Cât Neville era în viaţă, putea să lupte pentru a-şi reabilita numele. Însă acum, că a murit, această responsabilitate a trecut în seama altora. A ei.

Dar se grăbeşte. Poate ceea ce are Geraint de spus nu reprezintă deloc noi dovezi. Poate e doar vreo teorie a conspiraţiei pe care o lansează. Dacă e aşa, cel mai bun lucru pe care-l poate face e să termine cu chestia asta distrugându-i iluziile şi, odată cu ele, propriile sale temeri.

Hannah ridică din nou telefonul şi apasă butonul de răspuns la e-mailul lui.

> Dragă Geraint, miercurea viitoare am zi liberă. Dacă eşti disponibil la 10 dimineaţa, m-aş bucura să ne întâlnim la cafenea, chiar lângă…

Se opreşte, se gândeşte, după care şterge ultimele zece cuvinte. De fapt, nu se bucură să facă nimic şi nu vrea să-l ducă pe Geraint la cafeneaua la care merge în fiecare weekend cu Will. Nu. Mai bine să aleagă alt loc. Unul pe care n-ar deranja-o să-l evite în viitor, dacă întâlnirea ar decurge prost.

> am putea să ne întâlnim la Bonnie Bagel, în New Town, pentru o cafea şi pentru a-ţi răspunde la orice întrebări ai avea. Nu pot să promit că îţi voi da răspunsurile pe care le vrei; tot ce am spus la proces a fost adevărat. John Neville a manifestat un comportament asiduu de hărţuire, asta cu luni bune înainte de acea noapte, şi l-am văzut îndepărtându-se de

scara noastră la câteva clipe după ce April a fost ucisă. Nu a negat niciodată că a fost în camera noastră şi nu a explicat niciodată ce făcea acolo – portarii nu ar fi trebuit să livreze pachete, aşa că partea asta din povestea lui a scârţâit de la bun început. Concluzia e că eu cred că John Neville a fost vinovat. Sper să te pot linişti în această privinţă când ne vom întâlni.

Hannah

Apoi îşi închide e-mailul, închide telefonul, trage apa la toaletă şi se întoarce să se aşeze lângă Will în living.

Înainte

Hannah era îngheţată şi udă când ajunse la Pelham. Şi pe lângă asta trecuse şi de ora 21 – auzise ceasurile bătând când intrase pe High Street –, iar seara portarii începeau să încuie intrările din spate fix la ora 21. Plănuise să se strecoare prin poarta Cloade de pe Pelham Street, pentru a evita să treacă pe lângă Ghereta Portarilor de la intrarea principală. Acum, s-ar putea să nu mai aibă altă opţiune. Totuşi, uneori le lua ceva timp până făceau rondul. Merita să încerce.

În timp ce cotea pe Pelham Street, auzi dangătul de şi un sfert venind dinspre clopotniţa capelei şi iuţi pasul. *Te rog să nu fii încuiată,* se pomeni şoptind. *Te rog, să nu fii încuiată.*

Şi, în mod uimitor, nu era. Uşa de lemn era încă deschisă. Înăuntru nu se afla nimic altceva decât o grilă metalică cu un cititor de carduri, care bloca accesul publicului larg în campus.

Hannah avea degetele reci şi amorţite în timp ce îşi căuta cardul Bod în buzunar, întrebându-se în tot acest timp dacă nu cumva urma să vadă silueta lui John Neville deplasându-se cu dificultate de-a lungul curţii ca să încuie, dar în cele din urmă şi-l găsi. Îl trecu prin aparat, îşi ţinu răsuflarea, iar când încuietoarea scoase un clic, împinse poarta grea de metal şi se strecură înăuntru.

Curtea îmbibată de ploaie era străbătută de un zigzag de dungi negre şi aurii, iar lumina caldă şi strălucitoare răspândită de ferestrele camerelor clădirii Cloade se reflecta în steagurile ude de ploaie. Când trecu prin faţa ei, Hannah nu se putu abţine să se întoarcă să privească în sus, spre etajul trei, unde era camera lui Will.

Perdelele nu erau trase şi fereastra lui era un pătrat strălucitor de culoarea ambrei, iar Hannah îl putea vedea chiar şi prin ploaie aplecat deasupra biroului, scriind. În timp ce-l privea, el ridică o mână pentru a se freca obosit la ochi, iar ea îşi

întoarse privirea, simţindu-se ca o intrusă, şi intră sub arcade.

De ce? se întrebă ea în timp ce se îndepărta, străduindu-se să nu se uite din nou peste umăr. De ce se tortura în felul ăsta? Privindu-l pe Will când el nu ştia, surprinzându-se că-i urmărea linia maxilarului la micul-dejun sau conturul nasului spart în timp ce ridica privirea spre masa înaltă, în timpul cinei oficiale. Era iubitul lui April, fructul complet interzis, chiar şi dacă se despărţeau. Nu puteai să ieşi cu fostul iubit al celei mai bune prietene. Pur şi simplu aşa ceva nu se făcea.

În ciuda tuturor lucrurilor, asta erau ea şi April. Cele mai bune prietene. În ciuda diferenţelor dintre mediile din care proveneau şi personalităţile lor, în ciuda faptului că acum, chiar în această secundă, April bea cocktailuri Vesper într-un bar privat, în timp ce Hannah se târa spre casă prin ploaie. Fuseseră reunite de simpla întâmplare că erau colege de cameră, iar din asta se născuse o afecţiune puţin probabilă, dar autentică.

Nu putea să trădeze aşa ceva. Nici acum, nici altădată.

Când ieşi de la adăpostul arcadelor, Campusul Nou era tăcut, nu se auzea niciun sunet, în afară de cel al ploii. Aleea de pietriş scârţâia sub tălpile ei în timp ce traversa campusul. Sub bolta scării VII îşi strânse umbrela, o scuturǎ de apă şi porni încet în sus, pe scări. Din spatele fiecărei uşi răzbătea un sunet diferit. Liniştea studiului; hohotele de râs ale prietenilor adunaţi laolaltă; ritmul liniştit al muzicii ascultate de cineva, cu volumul dat un pic prea încet pentru ca Hannah să poată recunoaşte melodia.

Când coti pe ultimul palier, se opri. Uşa domnului Myers era închisă. Dar cea de vizavi, uşa de la apartamentul lor, era întredeschisă. Oare i-o luase April înainte? Venise cu un taxi, poate?

Încruntându-se, Hannah puse mâna pe uşa de lemn şi o împinse.

Şi apoi se auzi sunetul umbrelei ei căzând pe duşumea cu un pocnet şi un foşnet al materialului

ud şi propria ei exclamaţie şocată.

— Ce faci aici?

Cuvintele care-i ieşiră din gât erau ciudat de joase şi guturale, rostite cu o voce care nu părea să-i aparţină.

— Bună seara şi ţie.

John Neville se ridică din locul în care stătuse aplecat deasupra măsuţei de cafea din mijlocul camerei. Îi putea simţi mirosul, acel uşor miros stătut al corpului care făcea ca toţi nervii ei să se înfioare.

— Ce *faci* în *camera* mea? întrebă ea din nou, ridicând fără să vrea vocea.

— Ei bine, îmi place asta, zise Neville.

Acum stătea complet drept, cu 30 de centimetri mai înalt decât ea, aproape atingând cu capul candelabrul delicat din ceramică pe care îl montase April peste becul regulamentar. Silueta lui arunca o umbră lungă de-a lungul camerei. Faţa lui lătăreaţă era o imagine a inocenţei rănite, iar în mână ţinea ceva înfăşurat în hârtie maro.

— Aveai un pachet, nu încăpea în cutia poştală, aşa că m-am gândit să-ţi fac un serviciu şi să ţi-l aduc. Dacă aşa ştii să-mi mulţumeşti, data viitoare nu mă voi mai obosi.

— Mulţumesc, zise Hannah cu o voce gâtuită şi întinse mâna după pachet.

Tremura, dar spera ca Neville să nu observe acest lucru. Avea un singur gând. Să-l facă să iasă din camera ei.

— Acum te rog să mă scuzi, sunt foarte obosită.

— Şi, mă rog, unde ai fost? zise Neville pe un ton de conversaţie. Arăţi ca un şobolan înecat. O să te îmbolnăveşti zdravăn cu pelerina aia scurtă de ploaie.

Nu făcea niciun gest de a pleca sau de a preda pachetul, iar lui Hannah îi trecu dintr-odată prin minte un gând panicat. Ce se întâmpla dacă nu pleca? Dacă *rămânea?* Nu putea să-l constrângă fizic să plece.

Deodată, nu mai putu suporta. Trecu pe lângă el şi se duse spre dormitor, deschise uşa şi intră, încuind-o în urma ei, după care rămase cu spatele lipit de uşa solidă de stejar, copleşită de o ameţeală stranie.

Tremura cuprinsă de un amestec de şoc şi frig, iar acum, uitându-se la ea, se văzu aşa cum trebuie să o fi văzut şi Neville – cu blugii uzi leoarcă şi bluza subţire lipită de piele unde ploaia îi pătrunsese prin haină sau îi picurase din păr, cu bumbacul ud evidenţiind fiecare coastă şi fiecare cusătură a sutienului. Se simţea imposibil, insuportabil de expusă.

Încă strângea geanta în mâna stângă şi îşi scoase telefonul, uitându-se la el în timp ce dinţii îi clănţăneau, întrebându-se pe cine ar putea să sune. Ghereta Portarilor era de facto serviciul de securitate al colegiului. Chiar dacă mai era şi un alt portar de serviciu – lucru de care se îndoia, fiindcă serile erau de obicei liniştite –, nu-l putea ruga să-şi dea afară colegul.

Pe April? Nu după felul în care rămăseseră lucrurile, şi, oricum, ea se afla într-un bar în cealaltă parte a oraşului şi probabil că era deja beată.

Pe domnul Myers? Locuia vizavi şi se apropia cel mai mult de ideea de autoritate. De fapt, dacă avea de gând să spună cuiva despre comportamentul lui Neville, probabil că lui ar trebui să-i spună, fiindcă, în calitate de profesor, el ar trebui să fie primul la care să poată să apeleze pentru îndrumare. Dar pe Hannah o încerca un ciudat sentiment de vinovăţie la gândul de a-l reclama pe Neville la autorităţile colegiului. Ce-ar fi putut să spună? *Mi-a adus un pachet.* Nu suna tocmai convingător. Şi, în afară de asta, nu ştia numărul domnului Myers.

Stătea în picioare, încă paralizată, încercând să-şi dea seama ce să facă, când de afară se auzi un ciocănit care o făcu să tresară, cu inima zvâcnindu-i în piept. Primul ei gând fu că era Neville, care încerca să intre în dormitorul ei, dar suna prea slab

pentru asta; ciocănitul nu fusese la uşa ei, ci undeva mai departe.

Îşi ţinu respiraţia, încercând să-şi oprească dinţii din clănţănit în timp ce-şi lipi urechea de uşă, încercând să-şi dea seama dacă Neville mai era acolo.

Nu se auzea niciun sunet, nici măcar scârţâitul duşumelei, apoi ciocănitul se auzi din nou, şocant de tare în liniştea aceea. Trebuia să fie cineva care încerca să intre în apartament. Asta însemna că Neville plecase?

Încet, încercând să nu scoată niciun sunet, Hannah răsuci încuietoarea şi deschise uşa către camera de zi. Becul de sus fusese stins, dar o lampă era aprinsă în nişa de lângă şemineu, luminând camera suficient cât să vadă că era pustie. Uşa dinspre coridor era închisă.

Apoi ciocănitul se auzi din nou, o ultimă bătaie puternică şi o voce odată cu ea.

— April? Hannah? Sunteţi acolo?

Will.

Hannah aproape că zbură către uşă, iar degetele ei amorţite orbecăiră după încuietoare. Când reuşi în cele din urmă să o deschidă, îl văzu pe Will stând acolo.

— Lumina voastră era… începu el, dar ceva pe chipul ei trebuie să-i fi spus că lucrurile nu erau în regulă, pentru că expresia i se schimbă aproape instantaneu.

— Hannah? Eşti bine? Unde-i April? S-a întâmplat ceva?

Hannah nu putea vorbi. Putea doar să clatine din cap: *Nu, nu sunt bine, nu, nu s-a întâmplat nimic.* La urma urmelor, ambele răspunsuri erau adevărate. Will închise uşa în urma lui şi o conduse spre canapea. Apoi, o aşeză jos cu blândeţe.

— Hannah, tremuri. Ce s-a întâmplat? Vrei să chem pe cineva?

— Nu, reuşi ea să spună. Sunt bine. Îmi pare rău, eu…

Apoi, izbucni în lacrimi.

Înainte de a-şi da seama cu adevărat ce se întâmpla, braţele lui Will o cuprinseseră, iar ea plângea pe umărul lui, simţindu-i căldura, moliciunea pielii de la baza gâtului, inspirându-i parfumul de detergent de rufe, gel de duş şi piele caldă.

— Eşti în regulă, îi auzi ea vocea, ciudat de intimă şi apropiată, şi îi simţi căldura respiraţiei pe ureche în timp ce-i spunea întruna: Eşti bine. Sunt cu tine. Eşti bine. E în regulă. Aşa, aşa. Sunt cu tine.

Hannah simţi cum tremuratul i se domolea, respiraţia îi devenea mai calmă, iar ea nu voia să se mai mişte. Voia să rămână acolo, la adăpostul braţelor lui Will, simţindu-i căldura şi protecţia. Buzele ei se lipiră de tricoul lui, în golul de sub claviculă. Nu era un sărut, dar ar fi putut să fie. Şi deodată ştiu că dacă nu se îndepărta, avea să facă ceva foarte, foarte prostesc.

— Îmi pare rău, reuşi să spună în cele din urmă.

Se îndreptă. Will îi dădu drumul, deşi – era oare doar imaginaţia ei? – i se păru că fusese ceva uşor reticent în felul în care îi dăduse drumul, şi îşi lăsă braţul de-a lungul spătarului canapelei, într-un gest care semăna cu o îmbrăţişare, chiar dacă, de fapt, nu se atingeau.

Hannah tuşi, îşi dădu părul pe spate şi se şterse la ochi, recunoscătoare că lumina din camera de zi era scăzută. Ochii ei roşii şi faţa umflată nu vor arăta aşa de rău ca în realitate.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba? o întrebă Will.

Vocea lui era liniştită. Hannah înghiţi în sec. *Nu prea* era răspunsul cinstit. Adevărul era că acum, când Neville plecase, nu-şi dorea nimic altceva decât să se prefacă că întreaga poveste nu se întâmplase, dar cu Will acolo era imposibil. Urmă un lung moment de tăcere în vreme ce Hannah încerca să găsească cuvintele potrivite, o parte din ea sperând că Will va umple spaţiile libere sau poate că pur şi simplu se va ridica în picioare şi va spune: *Bine, trebuie să plec.* Dar el nu făcu nici una, nici

alta. Stătea acolo într-o tăcere încărcată. Hannah era dureros de conştientă de braţul lui întins de-a lungul spătarului canapelei, de faptul că dacă s-ar fi sprijinit de perne, antebraţul lui i-ar fi atins ceafa.

— N-a fost nimic, zise ea în cele din urmă.

Era o minciună, şi încă una foarte evidentă. Dar avea senzaţia că se clătina pe marginea unei prăpăstii şi că, dacă i-ar spune lui Will adevărul, ar însemna să sară, punând în mişcare evenimente pe care era posibil să nu le mai poată opri.

— M-am purtat prosteşte. E vorba despre portarul ăla, Neville, s-a purtat cu adevărat ciudat cu mine încă de când am sosit aici. Nimic concret, dar… Şi apoi m-am întors şi l-am găsit *în* cameră. N-a făcut nimic… zise ea, în grabă, văzând chipul lui Will. A fost doar şocul, atâta tot.

— Era *în* camera ta? zise Will, ignorând ultima parte.

Părea nu atât furios, cât incredibil de nedumerit.

— Scuză-mă, dar ce? De când vin portarii în camerele studentelor? De fapt în orice cameră studenţească, că tot veni vorba?

— Mi-a adus un pachet.

Hannah se simţea de parcă îi căuta scuze, dar la urma urmelor era adevărul. Îi adusese un pachet. Era acolo, pe măsuţa de cafea din faţa lor.

— Era prea voluminos pentru cutia poştală.

— În regulă, dar… pentru câteva clipe Will păru să nu-şi găsească cuvintele. Dar asta *nu* are sens. Adică, de când fac portarii aşa ceva? Cu siguranţă, normal ar fi să-l păstreze în spaţiul de corespondenţă! Ei nu duc chestii în camerele studenţilor, dar chiar dacă *ar face-o,* n-ar trebui să intre singuri în camere la… se uită la ceasul de la mână… aproape ora 22, pentru numele lui Dumnezeu. Ai fi putut fi adormită. Şi cum a intrat? Ai lăsat uşa descuiată?

— Nu… nu ştiu.

Hannah fu luată prin surprindere de întrebare. Nu se gândise cum intrase Neville. Acum ideea începea să o îngrozească. Portarii aveau chei? Sau era

posibil ca ea şi April să fi lăsat uşa întredeschisă? Se grăbiseră şi April se întorsese să-şi ia mănuşile.

— E posibil, zise ea încet, dar… nu cred că am făcut asta.

— Chestia asta nu-i în regulă, Hannah, zise Will.

Scutură din cap şi îşi trecu o mână peste faţă, de parcă încerca să îndepărteze ceva, un fel de murdărie.

— Nu-i nimic, zise Hannah, aproape implorând.

Un sentiment de panică începu s-o cuprindă, ca şi cum evenimentele îi scăpaseră de sub control. Îşi dorise ca Will să o facă să se simtă mai bine în legătură cu asta, nu mai rău.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ba nu e nimic, e *ciudat.* El e cel care ţi-a spus că-i plac fetiţele?

— Ce? Hannah fu luată prin surprindere. Iisuse, nu. A zis că-i plac fetiţele politicoase. Dar cum de… tu n-ai fost acolo în acea seară.

— Mi-a spus Ryan. Şi chiar e vreo diferenţă? Fetiţe? Fetiţe politicoase? E al naibii de ciudat.

— E ciudat, dar nu ciudat în sensul ăla.

Hannah simţea că o trec toate căldurile.

— Adică, n-a spus-o aşa. A vrut să spună că-i plac fetele politicoase. Oh, Doamne, e o prostie.

— Da, *este* o prostie. De ce îl aperi?

Will părea uluit acum. Şi furios. Cu colţul ochiului, Hannah văzu cum muşchii antebraţelor i se încordau şi se relaxau în timp ce-şi încleşta pumnul pe spătarul canapelei, după care se forţă să se liniştească.

— Eu nu, doar că…

Simţi cum i se strânge gâtlejul din cauza unui amestec de frustrare şi furie neputincioasă. Cum îndrăznea Neville să facă asta? Să intre în camera ei, murdărind tot ce atingea? Şi de ce se comporta Will de parcă *ea* era problema?

Simţi sângele urcându-i-se în obraji şi se ridică în picioare.

— Sunt în regulă, zise ea.

Se îndreptă spre fereastră, în mod deliberat fără să se uite la Will, incapabilă să-i întâlnească privirea. În bovindou îşi trecu degetul peste condensul de pe geamuri, făcând ca mici pârâiaşe de apă să se prelingă în canelurile de plumb, şi privi în noapte. De cealaltă parte a arcadelor putea vedea vitraliile capelei strălucind puternic şi turla înălţându-se în noapte. Ploaia se oprise, iar cerul era senin şi presărat cu stele. Se înfioră, simţind răcoarea strecurându-se prin geamul vechi şi prin hainele ei încă ude.

— Nu-l apăr. Doar mă gândesc că poate am exagerat. Am fost şocată să-l găsesc în cameră, dar… dar asta a fost tot, zise ea în cele din urmă.

— Bine, zise Will.

Vocea îi era liniştită şi ea auzi foşnetul materialului în timp ce el se ridică şi îşi drese glasul.

— Eşti… vrei să rămân? Aş putea să stau în camera lui April… Sau pe canapea.

Hannah închise ochii. Îşi dorea mai mult decât orice să spună da. Nu putea pune zăvorul la uşa apartamentului – April nu şi-ar fi putut folosi cheia ca să intre –, iar gândul de a sta în cameră şi a aştepta ca Neville să se întoarcă, oricât de improbabil ar fi fost aşa ceva, era mai mult decât putea suporta. Dar cealaltă opţiune, gândul că Will s-ar afla la doar câţiva metri distanţă, fără April între ei… era insuportabil într-un mod cu totul diferit.

— Sunt bine, zise ea, dar vocea îi era atât de stinsă, încât nu ştia dacă nu cumva vorbea cu ea însăşi.

Auzi paşii lui Will care făcură să scârţâie duşumeaua veche în timp ce traversă camera şi veni în spatele ei.

— Scuze, zise el. N-am auzit…

În timp ce vorbea, îşi puse timid mâna pe umărul ei, pielea lui simţindu-se şocant de caldă prin bumbacul subţire şi umed al cămăşii ei. Hannah

tremură incontrolabil, fără să vrea, şi Will îşi retrase mâna de parcă ar fi fost curentat.

— Scuze, scuze, zise băiatul, iar ea îşi dădu seama că el crezuse că era un fior de repulsie.

— Nu, zise ea întorcându-se, este…

Apoi, cumva – şi nici mai târziu Hannah nu reuşi niciodată să fie sigură cum se petrecuseră lucrurile –, fie că ea se aplecă spre Will, fie că el se lipi de ea, sau poate că trupurile lor se întâlniră pur şi simplu într-una dintre acele ciocniri stupide şi neîndemânatice când două persoane se deplasează în aceeaşi direcţie în timp ce încearcă să se evite, oricum, cert e că ea n-a ştiut niciodată.

Ştia doar că era cumva lipită de el, cu şoldurile şi cu sânii, iar el era lipit de ea, care nu voia, nu putea să se mişte. Iar apoi gurile lor se atinseră, buzele şi limbile, într-un fel care făcu ca ceva din adâncul ei să se topească într-o baltă de dorinţă.

Ei îi scăpă un sunet, un fel de geamăt uşor, şi buzele lui Will se lipiră de gâtul ei, iar mâinile lui erau sub cămaşa ei, şi ea se lipi de el, simţindu-l şi ştiind, simţind că şi el îşi dorea asta la fel de tare ca ea.

Apoi ceva se întâmplă – un zgomot pe coridor – şi amândoi se desprinseră în acelaşi timp, gâfâind îngroziţi, privindu-se cu pupile sălbatic de dilatate şi cu gurile încă moi şi umede de la sărut.

— La naiba, zise Will.

Chipul lui era alb în lumina lunii care se revărsa prin fereastră şi dintr-odată păru să aibă mai mult de nouăsprezece ani. Se întoarse, îndesându-şi înnebunit cămaşa în pantaloni, scuturându-şi capul de parcă încerca să îndepărteze amintirea atingerii ei, amintirea lucrului care tocmai se întâmplase.

— La naiba. Doamne, ce… îmi pare… îmi pare atât, atât de rău…

— Will, reuşi Hannah să spună. Will, n-a fost doar vina ta… amândoi…

— *La naiba,* gemu el din nou.

Şi, cumva, ea ştiu că nu era vorba doar de ceea ce tocmai făcuse, de ceea ce tocmai făcuseră amândoi,

ci de ceea ce însemna asta – imposibilitatea ca ei să mai fie vreodată împreună de-acum, pentru că trădarea lor comună cu siguranţă ar distruge-o pe April.

Rămase privindu-l neputincioasă în timp ce el traversă camera, îşi înşfăcă jacheta de pe spătarul canapelei şi se opri apoi o clipă în prag, uitându-se la ea.

— Hannah, te rog… zise el, apoi se opri.

Ea nu ştia ce avea de gând să spună. *Te rog să nu-i spui lui April? Te rog să nu mă urăşti? Te rog să nu te mai apropii de mine?*

Aşa că aşteptă. Inima îi bătea în gât.

Dar el doar scutură din cap.

— Ai grijă de tine, zise el în cele din urmă.

Şi apoi plecă, închizând foarte încet uşa în urma lui, de parcă i-ar fi fost frică să nu facă zgomot.

După

Clopoţelul de deasupra uşii de modă veche de la Bonnie Bagel scoate un clinchet în timp ce Hannah o deschide. Înăuntru se opreşte câteva clipe să-şi tragă sufletul, aşteptând ca ochelarii să i se dezaburească. Când lentilele i se limpezesc, se uită în jurul micii cafenele; nu-i nimeni, deşi a întârziat zece minute.

Pentru o clipă îşi simte inima mai uşoară. Poate că a renunţat şi a plecat? Oricum, nu va rămâne ca să afle. Îi va trimite un e-mail: *Sunt aici, dar probabil că ai plecat.* E pe punctul de a se întoarce pe călcâie, respirând mai uşor, cu sentimentul palpabil că şi-a făcut datoria faţă de tânăr, când o femeie iese în grabă din bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Bună, scumpo, nu te-am auzit intrând. Unde ai dori să te aşezi?

— Păi…

Hannah ezită.

— De fapt, eram aici ca să mă întâlnesc cu un prieten, dar cred că a plecat. Probabil ar trebui să…

Se întoarce spre uşă, când femeia o întrerupe, voioasă şi fericită că poate fi de ajutor.

— Un tânăr cu păr nisipiu? Nu, nu, n-a plecat, e în camera din spate, acolo. A zis că veţi sta de vorbă, aşa că a vrut o masă mai retrasă. Şi uite că astăzi toate sunt aşa! Nu ştiu ce-i face pe turişti atât de timizi, nu poate fi ploaia, pentru că n-am avut niciunul cu care să vorbesc despre asta.

Izbucneşte într-un hohot de râs relaxat. Hannah simte cum îi pică faţa, apoi încearcă să şi-o recompună într-o expresie mai potrivită pentru cineva care tocmai a evitat o călătorie inutilă.

— Oh, bun. Mulţumesc, zice ea pe un ton slab.

— Să-ţi aduc o cană cu ceva? Ceai? Cafea? Sau o brioşă, poate?

— Eu… ăăă… aş vrea doar o apă minerală, vă rog. Plată, îi zice Hannah.

Femeia încuviinţează.

— Ţi-o aduc sus, scumpo. E chiar pe acolo, pe scări.

Hannah încuviinţează şi ea, apoi îşi pune geanta pe umăr şi se îndreaptă spre arcada pe care i-a indicat-o femeia şi urcă un rând de trepte.

Geraint stă aşezat la o masă lângă fereastră, dar se ridică atunci când intră ea.

— H-Hannah, bună!

Soarele străluceşte prin fereastră, făcându-i vârfurile urechilor roz, creând impresia că el roşeşte, deşi nu e sigură de asta.

— Bună, îi răspunde ea stânjenită.

Geraint trage un scaun şi face un mic gest către el, iar ea se aşază, simţindu-se ca o idioată, şi începe să se întrebe dacă nu cumva a făcut o greşeală imensă. E recunoscătoare pentru intimitate, dar nu se aşteptase să fie ascunsă în felul ăsta în partea din spate a cafenelei; îi va fi foarte greu să o şteargă repede, dacă discuţia ia o turnură care nu-i place. Urmează o scurtă pauză.

— Vrei să vezi meniul? o întreabă Geraint.

Hannah clatină din cap.

— Nu, e în regulă, mulţumesc. Am comandat deja la parter. Ce mai faci?

E o întrebare stupidă, de fapt fără sens, însă nu ştie ce altceva să spună şi, din câte se pare, nici Geraint, fiindcă se agaţă recunoscător de ea.

— Mda, bine, adică sunt foarte bucuros că ai fost de acord să ne întâlnim. Voiam doar să spun că… ştiu că a fost… Adică vreau să spun că nu mă aşteptam…

Nu prea mi-ai dat de ales, se gândeşte ea înciudată, dar îi vine greu să-i poarte pică, acum că se află faţă în faţă. Pare atât de neliniştit şi inofensiv. Atât de… *amabil.*

— Ziceai că eşti prieten cu Ryan? îl întreabă în cele din urmă, când pare să se fi liniştit, iar Geraint încuviinţează.

— Mda, lucra la *Herald* când am ajuns şi eu acolo, după universitate, şi a fost… ei bine, cred că

l-aş putea numi mentorul meu.

Se uită în jos la mâini, chipul părându-i dintr-odată mult mai în vârstă.

— E un tip aşa de treabă. Mi-a părut groaznic de rău pentru ceea ce i s-a întâmplat.

— Mda, şi mie, zice Hannah încet. Cum – înghite în gol –, cum se mai simte?

— Bine, cred. A fost destul de groaznic, la început. Obişnuiam să merg să-l vizitez în locul acela oribil de recuperare, ştii tu, ăla care mirosea a varză.

Hannah dă din cap, dar e un fel de minciună. Ea nu cunoaşte locul despre care vorbeşte Geraint. E dureros de conştientă de felul în care ea şi Will l-au lăsat baltă pe Ryan, deşi nu-i cu totul corect în ce-l priveşte pe Will. Dacă ar fi fost după el, Will – şi e destul de sigură de asta – ar fi păstrat legătura cu ceilalţi, aşa cum a păstrat-o şi cu Hugh. Ea a fost cea care a fugit din Anglia, a rupt legăturile cu toţi de la Pelham, refuzând să se întoarcă, să dezgroape amintiri. Will a vrut să-i invite pe Ryan şi pe Emily la nunta lor, să fie o întâlnire cum se cuvine, cu invitaţii la nuntă şi un hotel la graniţa dintre Anglia şi Scoţia. Hannah a fost cea care a insistat pentru Oficiul Stării Civile, doar cu Hugh cavaler de onoare şi tatăl ei care să o conducă. Şi Will, aşa cum face mereu, a fost de acord, nedorindu-şi să o facă să sufere.

Dar acum, ascultându-l pe Geraint vorbind despre periplul istovitor al lui Ryan pentru a-şi reveni după accidentul vascular cerebral, îşi dă seama ce au făcut, ce a făcut *ea* şi simte un junghi ascuţit, la jumătatea drumului dintre suferinţă şi vină.

— Dar el se bucură foarte tare să fie din nou acasă, cu Bella. Ştiu că e o mare diferenţă. Asta şi faptul că poate vorbi şi scrie din nou la calculator. Cred că îi venea să se urce pe pereţi din cauză că nu putea să vorbească *sau* să scrie, mai ales cineva ca el, vreau să spun că Ryan nu s-a abţinut niciodată să-şi dea cu părerea, nu-i aşa?

Hannah râde, un hohot de râs tremurat, dar autentic. Pentru că e adevărat. Şi pentru că oricât de crunt ar fi, poate vedea umorul bietului Ryan, cel care vorbea întotdeauna cel mai mult şi cel mai tare la petreceri, cel care te ţintuia de perete în bucătărie pentru a-ţi vorbi despre stadiul final al capitalismului şi despre Marx şi Engels, tocmai el să ajungă să fie redus la tăcere împotriva voinţei sale, trebuind să asculte toate trăncănelile asistentelor fără nici măcar un singur *Cred că vei găsi* sau *Uite, iubire, dacă nu l-ai citit pe David Graeber…*

E adevărat.

Urmează un lung moment de tăcere. Geraint amestecă în cafea, privind în adâncurile ei de parcă ar putea găsi un început de conversaţie acolo, dacă agită lichidul negru destul de tare. Pentru o clipă, arată ca şi cum ar fi pe cale să vorbească, apoi se aud paşi pe scară şi amândoi se întorc şi o văd pe patroana cafenelei intrând cu o sticlă de apă minerală şi un pahar cu gheaţă pe o tavă, într-un echilibru uşor precar. O aşază pe măsuţă, apoi le zâmbeşte.

— Iată, dragilor. Dacă mai doriţi şi altceva, strigaţi-mă, sunt jos. O să vă aud. Vă las în pace acum.

După care pleacă.

Hannah desface sticla de apă şi îşi toarnă în pahar, mai mult pentru a avea ceva de făcut decât pentru că i-ar fi cu adevărat sete. Şi apoi, pentru că are sentimentul tot mai puternic că dacă nu deschide ea discuţia, nu vor trece niciodată la subiect, zice:

— Bun. Deci ce voiai să mă întrebi?

Geraint roşeşte şi pentru o clipă pe chipul lui se citeşte o strălfulgerare de uşurare aproape absurdă, ca şi cum ea l-a absolvit de ceva. Îşi bea cafeaua cu hotărâre şi vorbeşte.

— Mai întâi, îţi mulţumesc că ai fost de acord să vorbim despre asta. Nu-mi pot imagina cât de dificil trebuie să-ţi fie să revii la toate astea după atâţia ani.

Amin, gândeşte Hannah, însă nu zice nimic, doar aşteaptă ca el să continue.

— Să-ţi spun ceva despre mine. Prima dată am auzit despre caz pe când eram adolescent şi presupun… ei bine, presupun că am fost foarte fascinat. Am fost un copil cam preocupat de moarte şi era ceva în legătură cu asta, ceva în legătură cu April…

Se opreşte, lăsând fraza neterminată.

Pun pariu că era, se gândeşte Hannah, dar, din nou, nu o spune. Ştie, totuşi, cu precizie ce a fost acel *ceva* despre care vorbeşte Geraint – instantaneele cu chipul minunat al lui April, cu pometii ei înalţi, fotografiile în care stătea tolănită pe malul râului Isis cu un umăr gol, în vreme ce breteaua bluzei îi aluneca în jos pe braţ. April era iubita imaginară a oricărui adolescent cu faţa plină de coşuri, iar faptul că fusese ucisă o făcuse, probabil, şi mai inaccesibilă şi, prin urmare, mai sigur de dorit.

— În fine, am continuat să citesc relatări ale cazului, iar la începutul acestui an am scris un articol lung despre el – s-a numit „Moartea unei fete perfecte – după zece ani, zece întrebări fără răspuns”. Poate l-ai citit?

Hannah clatină din cap. Nu ştie dacă să fie sinceră, să-i spună lui Geraint că de ani întregi n-a citit nimic în presă despre uciderea lui April, dar el continuă să vorbească.

— Articolul a devenit viral şi, ei bine, ca să n-o mai lungesc, am fost solicitat să fac un podcast în zece părţi despre acest caz.

— Bine, zice Hannah încet.

Nu ştie de ce, dar un podcast o face să se simtă şi mai neliniştită decât un articol. Apoi îi trece ceva prin minte.

— Nu înregistrezi această conversaţie, nu-i aşa?

— Ăăă, nu. Nu încă. Adică, de obicei înregistrez chestii doar pentru mine, dar n-aş transmite nimic din discuţia de astăzi. Sunt încă în faza de cercetare. Ai prefera să nu o fac? Pot doar să iau notiţe, dacă

asta te face să te simţi mai confortabil, îi spune Geraint, puţin stânjenit.

— Aş prefera aşa, îi răspunde Hannah pe un ton puţin înţepat.

Ştie că este iraţională. Care e diferenţa între un citat pe hârtie şi unul înregistrat pe telefon? Şi totuşi, ideea ca Geraint să-i înregistreze vocea tremurătoare, vorbind despre acea noapte, i se pare de nesuportat.

— În regulă, sigur.

Îşi pune telefonul deoparte şi scoate un pix şi un carnet.

— Uite ce e, vreau să fiu foarte clar, nu vreau ca asta să fie o „albire". N-am de gând să dovedesc nevinovăţia lui Neville, dacă într-adevăr el a făcut-o. De fapt, *de asta* am şi vrut să vorbesc cu tine, ca să mă asigur că am făcut dreptate în cazul împotriva lui. Eu doar… eu doar vreau să înţeleg ce s-a întâmplat. Există goluri pe care n-am fost în stare să le umplu niciodată.

Hannah nu zice nimic. Ţine paharul de apă atât de strâns, încât degetele îi sunt albe.

— Ai putea… te-ar deranja… să revezi ce s-a întâmplat în acea noapte? o întreabă Geraint acum.

Expresia lui e timidă şi îşi tot răsuceşte degetele, jucându-se cu pixul.

Hannah trage cu putere aer în piept. Chestia asta nu e ceva nou, sunt lucruri pe care le-a revăzut de mii de ori înainte; ai crede că durerea s-a atenuat, dar nu-i aşa, sau nu cu totul. Totuşi, e mai bine dacă îi dă lui Geraint toate detaliile, pentru ca apoi el să poată pleca şi să se poată descotorosi de orice mică teorie a conspiraţiei pe care a visat-o.

— Era târziu. Fusesem în barul facultăţii. Hugh era acolo, la fel şi Ryan. Emily lucra la nişte probleme în bibliotecă. Will nu era în campus, se dusese acasă în weekend. Era ultima seară în care se mai juca piesa lui April, *Medeea,* şi aranjaserăm o mică petrecere – nişte cocktailuri speciale şi tot tacâmul. După vreo trei sferturi de oră, April a urcat

în cameră să se schimbe… şi nu s-a mai întors. Aşa că m-am dus să văd ce-i cu ea.

Închide ochii, amintindu-şi. Amintindu-şi senzaţia ierbii sub picioarele ei, în timp ce ea şi Hugh alergau uşor de-a lungul Grădinii Membrilor. Strălucirea care venea de la fereastra dormitorului lui April, în timp ce traversau curtea.

Şi apoi, Neville. Furişându-se afară prin deschizătura care dădea spre scara numărul VII, paşii lui surprinzător de uşori pentru un bărbat atât de masiv. Ea se oprise, îngheţată, aproape aşteptându-se ca el să o vadă, însă dacă o văzuse, nu dăduse niciun semn. Doar se întorsese şi se grăbise în noapte, iar ea continuase să meargă până la baza scărilor.

Şi apoi, şi apoi, şi apoi…

— Am urcat scările până pe palierul nostru. Şi uşa era deschisă.

Vocea îi sună straniu în propriile urechi.

— Exact ca înainte, exact ca în noaptea în care m-am întors şi l-am găsit pe Neville acolo, aşteptând. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă. Dar n-am ştiut. N-am bănuit nimic, chiar dacă Neville fusese pe scară. Ar fi trebuit să ştiu.

Imaginile îi apar acum în faţa ochilor, întipărite în memorie asemenea lucrurilor văzute printre fulgere. Mâna ei pe uşă. Un evantai de păr negru, peruca lui April din Medeea, răsfirată pe covor. Şi apoi…

Dar aici se taie totul. *Mintea se protejează de ceea ce este prea dureros pentru a fi înfruntat,* i-a spus odată un psiholog, ceea ce a făcut ca furia să crească în ea, pentru că suna de parcă ar fi *vrut* să uite, de parcă ar fi fost un act de egoism suprem.

— După asta nu-mi mai amintesc prea multe, zice ea acum.

Îşi duce paharul la buze şi ia o înghiţitură lungă, simţind cum apa rece ca gheaţa îi amorţeşte gâtul şi o face să simtă în dinţi mii de ace dureroase.

— Deci amintirile nu s-au mai întors niciodată? o întreabă Geraint, scriind, şi ea scutură din cap.

— Frânturi, uneori, în vise. Dar nu sunt niciodată sigură cât de mult e amintire şi cât e doar mintea mea care reconstruieşte ceea ce crede că am văzut. Nimic pe care să mă pot baza. Totuşi, l-am văzut cu siguranţă pe Neville coborând scările dinspre camera noastră. De asta sunt absolut sigură.

— Chestia e că John Neville era din oraşul meu, îi zice Geraint acum.

Hannah îşi ridică privirea de la paharul ei de apă.

— Da?

— Da, maică-sa stătea chiar după colţ de casa mătuşii mele, şi evident că asta nu-l face nevinovat, dar presupun că mi-a dat o altfel de perspectivă asupra lui. Am auzit totul despre apărarea lui şi despre lacunele din acuzare. Nu e doar chestia cu locul faptei, deşi şi aia e destul de ciudată. Faptul că n-au găsit nicio urmă de ADN de-al lui Neville pe trupul lui April e ceva ce nimeni n-a explicat niciodată cu adevărat. Bine, ucigaşul ar fi putut folosi mănuşi, dar nu pare credibil că Neville ar fi putut să o stranguleze pe April fără ca ea să-l zgârie sau să riposteze. De fapt, nimeni n-a auzit niciun zgomot de luptă, deşi în camera de dedesubt se aflau oameni. Dar nu e doar asta, există o grămadă de alte unghiuri pe care apărarea nu le-a adus niciodată în discuţie. De exemplu, ştiai că se presupune că April era însărcinată când a murit?

Se aude un zăngănit. Hannah a răsturnat sticla cu apă. Din fericire era goală sau aproape goală, iar acum, cu obrajii în flăcări, se chinuie s-o ridice înainte de a se rostogoli de pe masă, încercând să se gândească ce să spună la această afirmaţie extraordinară.

— Scuze, zice Geraint, de parcă el ar fi fost cel care a răsturnat sticla.

Îşi mută carnetul şi şterge mica băltoacă de apă cu şerveţelul lui.

— Scuze, scuze. Să înţeleg că nu ştiai?

— Nu, zice Hannah slab.

Dă să-şi pună mâna peste abdomen, apoi se opreşte. Încă este în stadiul în care sarcina nu e

complet evidentă pentru străini. Cei care o cunosc îşi pot da seama că şi-a schimbat silueta, dar Geraint s-ar putea să creadă că are pur şi simplu câteva kilograme în plus şi, dintr-un motiv oarecare, nu vrea ca el să ştie, deşi nu-şi poate da seama de ce.

Simte o fluturare stranie în interiorul ei şi senzaţia îi taie răsuflarea. Oare e copilul? Încă nu l-a simţit lovind – cărţile spun că la o primă sarcină e normal să se întâmple oricând între săptămânile 20 şi 24. Tocmai a trecut cu puţin de 23 de săptămâni şi a aşteptat cu sufletul la gură, încercând să-şi dea seama dacă orice mică fluturare este copilul ei sau doar un muşchi care se contractă. Acum e complet distrasă, iar Geraint trebuie să-i spună:

— Hannah? Eşti în regulă?

— Sunt bine, zice ea, aducându-şi mintea înapoi în prezent. Sunt… nu, n-am ştiut. Dar, ca să fiu sinceră…

Se opreşte. Nu vrea să-i spună lui Geraint în faţă că e o minciună. O va face să pară plină de prejudecăţi, fixată pe opinia ei. Dar cuvintele lui au înfuriat-o. April, însărcinată? E ridicol.

— Uite, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar sunt… se opreşte şi corectează timpul verbului, aşa cum a mai făcut-o de atâtea ori înainte, *am fost* colega ei de cameră, cea mai bună prietenă a ei. Mi se pare foarte puţin probabil ca ea să nu-mi fi spus aşa ceva. Şi, dacă ar fi fost adevărat, de ce n-au pomenit avocaţii lui Neville de asta la proces? Asta e… asta realmente nu mi se pare adevărat. Îmi pare rău.

— Oh, sunt de acord. Şi eu am respins-o când am auzit-o prima dată. Dar când l-am întrebat pe Ryan, mi-a confirmat.

Hannah rămâne complet nemişcată. Habar nu are ce să spună şi îşi dă seama că se uită cu gura căscată la Geraint. O închide, dar cuvintele încă nu vor să iasă, iar tăcerea pluteşte între ei, apăsătoare. Totuşi, în mintea ei, se petrece exact opusul. Sunt prea multe cuvinte – cuvinte care zumzăie şi bâzâie ca nişte albine într-un borcan. Ryan. April. *Însărcinată.*

De ce i-ar fi spus lui Ryan, dintre toţi oamenii? Doar dacă nu cumva…

Dar Geraint vorbeşte, întrerupându-i gândurile care i se învălmăşesc în cap.

— Teoria lui Ryan a fost că apărarea nu a adus chestia asta în discuţie pentru că a crezut că ar putea părea că este învinovăţită victima. Ştii tu, să mânjeşti trecutul sexual al cuiva pentru a distrage atenţia de la ceea ce i s-a întâmplat. Au crezut că va da foarte rău în ochii juraţilor şi s-au gândit că l-ar putea scăpa pe Neville atrăgând atenţia asupra altor vicii ale probelor. Doar că… n-a funcţionat.

— Şi Ryan ţi-a spus asta? A confirmat?

Geraint încuviinţează.

— Ţi-a zis şi de ce i-a spus April?

Geraint scutură din cap.

Hannah se lasă pe spate, încercând să priceapă ceva din asta. Dar nu poate. N-are niciun fel de sens. Să fi fost oare adevărat? Sau o altă farsă de-a lui April?

— Chestia e că… chestia pe care trebuie să ţi-o aminteşti este că April era… ei bine, inventa chestii.

— Ce vrei să spui?

Acum, Geraint e cel nedumerit.

— Era… presupun că ai putea-o numi farsoare, deşi, privind în retrospectivă, nu pare foarte amuzant. Obişnuia să facă lucruri ca să-i scoată pe oameni din sărite. Lucruri elaborate uneori. De exemplu, lui Hugh i-a trimis o chestie despre faptul că telefonul lui mobil ar putea fi rechemat pentru o verificare şi l-a convins să sune la Nokia şi să facă acel test de diagnosticare. Numai că, bineînţeles, numărul nu era de la Nokia, ci era al lui April. A adoptat un accent ciudat şi l-a trecut prin presupusul test, nu-mi mai amintesc toată povestea, dar poanta era să tastezi ceea ce se presupunea că era un cod de comandă numerică pentru diagnosticare – era pe vremea când unele dintre telefoanele mai vechi încă mai aveau o tastatură numerică. Numai că atunci când tastai numerele, într-un mesaj apărea *Sunt un cretin.*

— Ha! zice Geraint, apoi pare uşor ruşinat de propria-i neseriozitate, de parcă ar fi uitat, pentru o clipă, de gravitatea motivului pentru care se află aici şi de modul în care a apărut subiectul respectiv.

— Deci… ăăă… crezi că aceasta a fost o farsă pentru Ryan? o întreabă el mai reţinut.

— Poate, zise Hannah, dar sună slab în urechile ei, şi o ştie.

Inima încă îi bate cu putere şi mintea i se învârte, încercând să desluşească lucrurile.

De ce l-ar fi ales April pe *Ryan,* dintre toate posibilităţile, ca să i se destăinuie? Şi de ce ar fi crezut-o Ryan?

Se gândeşte la uşa închisă a lui April, dimineaţa devreme, la sunetele inconfundabile ale unor oameni care fac sex, răzbătând prin lemnul uşii.

Se gândeşte la felul în care a intrat la micul-dejun şi l-a găsit pe Will deja acolo, voios şi neştiutor. *Aş putea fi obraznic şi să te rog să-mi mai iei o cafea dacă te duci într-acolo?*

— Îmi pare rău, zice ea acum.

Îşi împinge paharul şi se ridică.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec. Am o întâlnire. Sper că ţi-am fost de ajutor.

Dar ştie că nu i-a fost. Nu ştie ce vrea Geraint de la ea, dar, orice ar fi, e destul de sigură că n-a obţinut. Nu i-a spus nimic din ceea ce nu ştia deja. Ea, pe de altă parte, are o grămadă de informaţii şi gânduri nedorite pe care va trebui să le cearnă, să le sorteze şi, în cele din urmă, să trăiască cu ele. *De ce am venit aici?* vrea să strige în timp ce se îndreaptă către uşă. *De ce am fost de acord cu asta?*

— Mda, mulţumesc, zice Geraint.

S-a ridicat şi el în picioare şi o urmează către uşă, cu toate că ea vrea cu disperare să-i spună să n-o facă.

— Chiar apreciez. Ascultă, te-aş putea suna cândva, dacă mai dezgrop lucruri?

Ea se opreşte, se întoarce, încercând să păstreze o figură neutră, pentru a nu-i dezvălui toată groaza

care se zbate dedesubt. Să dezgroape? De ce? De ce ar face asta?

— Ce vrei să spui? zice ea cu o voce lipsită de inflexiuni. Ce fel de lucruri?

— Păi, ştii tu, vorbesc cu oameni – cu avocaţii lui Neville, cu unii membri ai familiei lui April. Dacă e ceva ce cred că ai dori să ştii…

Nu, vrea ea să spună. De fapt, vrea să strige. *Nu există nimic în legătură cu cazul ăsta pe care aş vrea să-l ştiu. Vreau să-l uit, să trec mai departe, să mă prefac că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată. Lasă-mă în pace!*

Dar nu poate uita. Nu se poate preface că nu s-a întâmplat. Nu dacă e adevărat că a făcut o greşeală. Fiindcă Geraint are dreptate – a petrecut mai bine de un deceniu încercând să gâtuie acele îndoieli, să le respingă, să le ascundă. Dar ele au fost mereu acolo, devorând-o. De ce *şi-ar fi* susţinut Neville nevinovăţia an de an, sabotându-şi propria şansă de eliberare, dacă era cu adevărat vinovat? De ce *n-a auzit* nimeni niciun zgomot de luptă, de ce *n-a fost* nicio urmă de ADN la locul faptei? Acestea sunt toate întrebările care i-au plutit în minte în orele lungi dintre miezul nopţii şi răsărit, întrebări pe care le-a împins înapoi, le-a înecat în somnifere şi terapie şi în monotonia reconfortantă a vieţii de zi cu zi.

Şi acum asta – vestea că April ar fi putut fi gravidă… e ultima picătură. Ceva ce nu poate ignora, nu poate respinge.

Închide ochii. Imaginea lui Neville, bătrânul slab şi firav din clipurile de ştiri ale BBC-ului, îi pluteşte în faţa ochilor, cu expresia lui bântuită şi rugătoare…

Îi deschide din nou.

— Bine.

Cuvântul care-i iese pe buze este scurt, ciuntit, aproape sugrumat, rostit în ciuda voinţei ei.

Apoi se întoarce, coboară scările tropăind, împinge o bancnotă de cinci lire pe tejgheaua de la

casierie şi pleacă fără a aştepta restul, cu patroana drăguţă uitându-se surprinsă după ea.

— Eşti în regulă, dragă? aude în timp ce uşa se închide după ea şi vrea să spună că da.

Vrea să spună *Sunt în regulă, nu-i nimic, totul va fi bine.*

Dar nimic din toate astea nu-i adevărat.

Înainte

— Vii? Sigur vii?

Era premiera piesei lui April şi pentru prima dată de când se cunoscuseră, cu aproape opt luni în urmă, Hannah vedea cum arăta April când era cu adevărat stresată. Se plimba de colo-colo prin cameră răspândind o energie tensionată, repetând replicile în şoaptă şi înjurând când le încurca.

— Hannah! zbieră ea acum, fiindcă Hannah nu-i răspunsese imediat. Am *zis* promiţi că vii?

— Da! îi răspunse Hannah exasperată.

Apoi, simţind că fusese răutăcioasă, adăugă, mai blând:

— Da, April, promit. Am zis, nu?

— Ştiu, dar toată lumea e atât de preocupată de nenorocitele astea de examene preliminare. Îmi fac griji că toţi vor rămâne să recapituleze. A trebuit să-l oblig pe Hugh să spună că vine. Nu mă pot gândi la nimic mai rău decât să mă uit la o sală goală în seara premierei.

— Nu va fi goală. Voi fi acolo. Şi Emily a zis că vine sigur.

Will venea? Nu ştia şi nu-şi dădea seama cum putea să întrebe. Ceva nu mai era în regulă cu April şi Will de ceva vreme, dar pentru Hannah devenise din ce în ce mai imposibil să afle ce se întâmplase. Îi era prea teamă de ce i-ar putea spune April sau că s-ar putea să se dea singură de gol.

— Sunt sigură că şi ceilalţi din distribuţie vor veni cu prieteni. Cineva chiar a pus şi un fluturaş în bar. Sunt convinsă că va veni o grămadă de lume. La ce oră ar trebui să fii acolo?

— La 18, zise April, apoi se uită la telefon. Rahat. Trebuie să plec. Machiajul durează o veşnicie. *Jură-mi* că vei fi acolo, da?

— Da, voi fi acolo. În primul rând. Acum, du-te!

După ce April plecă, Hannah o sună pe Emily.

— Em? Sper că ţi-ai amintit de premiera din seara asta. Are emoţii.

— În seara asta e?

Hannah simţea că Emily se străduia să-şi amintească.

— Da, în seara asta. Piesa lui April, îţi aminteşti. La Burton Taylor.

— Rahat.

Urmează o pauză. Hannah o poate auzi pe Emily dând clic pe nişte chestii din agenda ei de pe calculator.

— Am examen mâine.

Erau ultimele două săptămâni ale trimestrului şi se aflau în toiul examenelor de sfârşit de an, primele care chiar contau.

— Em, *trebuie* să vii. O s-o ia razna. E deja incredibil de stresată că va juca în faţa unei săli goale. Dacă n-o să fim noi acolo…

— I-am spus că voi veni şi voi veni. Dar va trebui să plec devreme.

— Nu-ţi face griji, şi eu va trebui să mă întorc. Am de recapitulat.

În momentul ăsta, era un lucru de la sine înţeles. Doar cei câţiva norocoşi ale căror examene preliminare erau deja încheiate nu făceau nopţi albe şi nu-şi blestemau nepăsarea din timpul trimestrului Michaelmas pentru că nu-şi luaseră notiţe mai bune.

— April cum se descurcă? zise Emily. Adică, ştiu că nu merge la cursuri şi n-am văzut-o în sala de mese de aproape trei săptămâni. A repetat întruna şi acum joacă în fiecare seară săptămâna asta, nu? Învaţă *ceva*?

— Sincer, nu ştiu, zise Hannah.

Şi ea se întrebase acelaşi lucru când April venea seară de seară pe la 23, electrizată şi plină de o jubilaţie agitată.

— Cred că abia dacă doarme. M-am trezit noaptea trecută să merg la toaletă la ora 4 şi ea încă era trează şi scria ceva la calculator.

— Drăcia dracului. Orice ar lua, vreau şi eu. În momentul ăsta, abia dacă-mi mai pot aminti propriul nume.

— La fel şi eu. Mai am doar o lucrare, dar e cea mai nasoală.

Hannah se gândea la traducerile anglo-saxone care zăceau pe biroul ei, marcate peste tot de încercările ei de a-şi aminti complicatele declinări gramaticale. Cu greu putea face o traducere acceptabilă cu *Ghidul de limbă engleză veche* pe care-l avea în poală. Cum avea să se descurce la examen fără niciun fel de surse ajutătoare, nu putea să-şi dea seama.

— Păi, bine… zise Emily acum, cu aerul cuiva care vrea să încheie o conversaţie. Mai bine mă întorc la tocit. La ce oră pleci?

— Piesa începe la ora 20 şi aş zice că, probabil, facem 15 minute pe jos… Deci, să zicem, la 19:30? Vin…

Se opri, încercând să se gândească cum să formuleze întrebarea.

— Ştii dacă mai vine cineva?

— Probabil Will. Nu cred că April l-ar lăsa să scape. Şi presupun că Hugh, având în vedere că el face mereu ce-i spune April. Ryan a încercat să se sustragă, a zis că are nu ştiu ce chestie de rugby, dar i-am zis că dacă eu suport să trec prin chestia asta, ar putea cel puţin să mă susţină. Mai bine i-aş trimite un mesaj să văd dacă şi-a amintit. Vine direct acolo.

— Deci… mergem împreună până acolo?

— Sigur. La 19:30 la poarta principală?

— De fapt… începu Hannah şi apoi se opri.

Nu voia să-i spună adevărul lui Emily, că nu mai folosea aproape niciodată poarta principală, decât dacă n-avea încotro. Neville părea să nu părăsească niciodată Ghereta Portarilor şi, ori de câte ori folosea intrarea boltită, el ieşea din micul biroul din spate şi se posta în uşa gheretei cu mâinile încrucişate şi cu ochii fixaţi asupra ei cât traversa Campusul Vechi, până ce se făcea nevăzută în Grădina Membrilor. Hannah nu privea niciodată în urmă, nu-i recunoştea niciodată prezenţa, dar faptul că mergea de-a lungul curţii vechi cu ochii lui fixaţi

pe spatele ei care se îndepărta îi făcea pielea de găină şi de fiecare dată se pomenea luptându-se cu dorinţa de a o lua la goană.

Problema era că existau atât de puţine lucruri de care se putea lega. Din seara în care îl găsise în camera ei, nu-i spusese nimic direct, dar supravegherea lui tăcută era şi mai rea. Şi nu era vorba doar de gheretă. Seara trecută, în timp ce se pregătea de culcare, auzise ceva afară. Când se dusese la fereastră, văzuse o siluetă care stătea în mijlocul curţii, uitându-se fix la ea. Era imposibil să distingă vreun chip în întuneric, dar cu greu putea confunda silueta aceea înaltă şi lată în umeri, iar în sinea ei, Hannah era convinsă că era Neville, care o privea în timp ce se pregătea de culcare.

Trăsese draperia cu mâini tremurătoare, făcându-i inelele să scrâşnească şi să zornăie pe bară, dorindu-şi ca April să fi fost acolo, şi nu la repetiţii. De atunci, ţinuse draperiile trase, chiar şi în timpul zilei. *E ca în mormânt aici!* îi spusese a doua zi mămoasa Sue, femeia de serviciu, când intrase să facă curat, însă Hannah doar clătinase din cap şi aprinsese lumina.

— Da? Nu? o îmboldi Em acum, întrerupându-i şirul gândurilor.

— De fapt… hai să ieşim pe poarta de la Cloade. E mai aproape.

Asta era mai mult sau mai puţin o minciună, dar dacă Emily crezu asta nu i-o spuse.

— Vin să te iau, da?

— Bine, zise Emily. La 19:30. Ne vedem atunci.

★

Când ajunseră la teatru, Hannah văzu că temerile lui April în legătură cu sala goală fuseseră nefondate. Cu un sfert de oră înainte de începerea piesei, mica sală era aproape plină, iar promisiunea pe care i-o făcuse lui April, de a sta în primul rând, era imposibil de ţinut.

Tocmai se uita cu mare atenţie de-a lungul rândurilor, căutând două locuri apropiate, când

Emily îi dădu un ghiont şi îi arătă ceva în cealaltă parte a sălii.

Hannah se întoarse şi îl văzu pe Ryan ridicându-se, agitând un braţ şi arătând cu mâna liberă spre două locuri neocupate. Lângă el se afla Hugh, aplecat peste un manual, chinuindu-se probabil să mai recapituleze câteva minute, iar lângă *el* – dar aici stomacul i se strânse.

De la sărutul din trimestrul trecut, evitase pe cât posibil compania lui Will. Nu fusese uşor să se asigure că nu mânca în sala de mese odată cu el sau că se îndepărta rapid de o bancă liberă în bibliotecă, dacă îl vedea cu capul aplecat la o masă alăturată. Dar trimestrul acesta lucrurile deveniseră mai uşoare. Toată lumea recapitula din greu pentru examenele preliminare, iar repetiţiile lui April însemnau că nu era aproape niciodată în cameră, aşa că nu era nici Will.

Chiar şi când fuseseră obligaţi să fie împreună – la cina oficială sau la festivităţile de care nu putuse scăpa – se asigurase că nu se aflau niciodată în imediată apropiere şi avusese senzaţia că şi Will făcea la fel. Acum, cu Emily trecând printre rânduri spre locurile pe care Ryan le păstrase pentru ele, părea că nu mai exista nicio scăpare.

— Bună. Era şi timpul. A fost criminal să păstrez locurile astea libere, zise Ryan în timp ce ele îşi făceau loc prin mulţime.

— Scuze, zise Emily, deşi nu părea să-şi ceară scuze. Ştii şi tu cum e, Coates. Locuri de vizitat, oameni de văzut.

Se strecură pe lângă Will şi Hugh în spaţiul liber de lângă Ryan, iar Hannah, cu inima cât un purice, îşi dădu seama că ultimul loc liber, singurul rămas pentru ea, era lângă Will.

Se priviră unul pe celălalt şi înţelese că şi el avea aceleaşi ezitări ca şi ea şi că ajunsese la aceeaşi constatare: nu exista niciun motiv plauzibil pentru a schimba locurile, cel puţin nu fără a ridica semne de întrebare. Scaunul liber era al doilea de la capătul rândului, între Will şi Hugh. Chiar dacă Hannah s-ar

fi prefăcut că uitase ceva sau că avea nevoie la toaletă, singura schimbare logică ar fi fost ca Will să se mute pe scaunul de lângă Hugh şi să o lase pe ea lângă interval. Nu exista nicio scuză posibilă pentru a se muta mai departe pe rând.

Will schiţă un mic zâmbet resemnat şi ea ştiu că şi el îşi făcuse acelaşi calcul şi că încerca să-i semnalizeze că era în regulă. Că puteau totuşi să stea unul lângă altul. Sala n-avea să ardă din temelii dacă stăteau la câţiva centimetri unul de celălalt timp de două ore.

Totuşi, Hannah se strecură pe locul dintre Hugh şi Will cu sentimentul că făcea ceva foarte stupid. Stătea acolo tăcută, ascultându-i pe Ryan şi Emily ciorovăindu-se şi pe Hugh mormăind pe sub mustaţă notiţele recapitulative. Şi în tot acest timp fu îngrozitor de conştientă că braţul ei acoperit de cardigan se afla la doar câţiva milimetri distanţă de umărul lui Will. El avea mâinile strânse între genunchi, ca şi cum ar fi vrut să se micşoreze cât mai mult posibil şi să-şi ţină mâinile cât mai departe de ea, dar scaunele erau înguste, iar Hugh se lăbărţase, fără să bage de seamă, peste cotiera ei. Tot ce putea face Hannah era să nu-şi atingă braţul de cel al lui Will şi nici genunchiul de al lui, iar pe măsură ce luminile se stingeau şi auditoriul amuţea, sentimentul de intimitate nu făcea decât să crească.

Nu fusese niciodată atât de conştientă de corpul ei, de căldura pielii altcuiva, de sunetul respiraţiei lor şi de fiecare mişcare minusculă pe care o făcea fiecare dintre ei. Pe măsură ce tăcerea cobora şi întunericul îi învăluia, Hannah descoperi că-şi ţinea răsuflarea, din cauza efortului de a-şi ţine fiecare muşchi încordat departe de Will, şi se văzu nevoită să o elibereze cu o grabă tremurătoare.

— Eşti în regulă? şopti Hugh lângă ea şi ea încuviinţă.

— Da, scuze. A fost doar un… un strănut înăbuşit.

Era o scuză stupidă, dar Hugh păru să o accepte. Totuşi, lui Hannah îi venea să se ia la palme.

Un singur reflector se aprinse pe scenă, iar în timp ce se aprindea simţi ceva, cea mai uşoară şi mai blândă atingere pe genunchi, pe cel aflat în partea dinspre Will. Dură doar o clipă şi fu atât de uşoară, încât în alte circumstanţe ar fi crezut că şi-o imaginase, dar, cu fiecare muşchi conştient de prezenţa lui, ştia că nu i se păruse, şi asta era tot ce putu face ca să nu sară în sus.

Totuşi, ştia ce însemna. Ce încerca Will să-i transmită.

E în regulă.

Închise ochii şi îşi apăsă pumnii peste ei. *E în regulă. E în regulă. Totul va fi în regulă.*

Iar apoi îi deschise, şi acolo era o fată, stând în ochiul îngust de lumină. Nu era April, era cineva pe care Hannah nu o cunoştea, dar se aplecă înainte, bucuroasă că-şi putea distrage atenţia de la propriile gânduri.

— Îmi doresc din tot sufletul ca acea corabie să nu fi plecat niciodată.

Vocea fetei se auzi clar de pe scenă şi spectacolul începu.

★

— Să fiu al naibii, se auzi vocea lui Ryan, înălţată peste vacarmul din bar în timpul pauzei, a fost impresionantă. E extraordinară. Ştiai că e atât de bună?

Se întoarse spre Will care clătină din cap.

— Nu, adică ştiam că e bună. A jucat în câteva piese de teatru la şcoală, eu nu le-am văzut, dar iubita mea de atunci juca şi ea şi îmi spunea tot timpul că April era o actriţă bună, dar habar n-aveam că era *atât* de bună.

Bună era puţin spus, gândi Hannah. April nu era bună. Era electrizantă. Hannah nici măcar n-ar fi putut spune de ce. Nu era vorba de înfăţişare. Regizorul alesese în mod ciudat ca actorii să arate ca nişte personaje de pe o amforă grecească, cu peruci negre ca smoala, piele de teracotă şi ochii creionaţi puternic cu dermatograf, aşa că din punct

de vedere fizic era destul de greu să-i deosebeşti pe scenă. Nu era vorba nici de tehnica ei, deşi aceasta era bună. Existau actori care-şi spuseseră replicile mai bine şi mai clar, cu mai multă expresivitate şi însufleţire.

Era vorba de altceva. Când se afla pe scenă era imposibil să-ţi iei ochii de la ea, chiar şi atunci când vorbea altcineva. Când ieşea, lăsa în urmă un gol care te făcea incapabil să o uiţi, iar Hannah se trezise uitându-se cu nerăbdare spre culise, întrebându-se când avea să revină pe scenă.

Mai presus de toate, era faptul că April *era* Medeea. Radia angoasa, trădarea şi furia Medeei. Fiecare replică clocotea de ele, iar ea transformase ceea ce ar fi putut fi un portret rigid, clasic, în ceva absolut uman şi credibil.

Tocmai îşi terminau băuturile din pauză când o voce din spatele lor o făcu pe Hannah să se întoarcă.

— Care-i treaba, nenorociţilor?

— April!

Emily o îmbrăţişă pe April cu o spontaneitate neobişnuită.

— Ce faci aici? N-ar trebui să fii în culise?

— Ah, reguli, reguli, zise April cu o fluturare a mâinii. Lăsaţi asta, am venit să aud ce părere aveţi despre spectacol.

— April, n-ai nevoie de mine ca să-ţi mângâi egoul, zise Emily cu un rânjet. Dar dacă vrei să mă auzi spunând-o – eşti o afurisită de revelaţie, femeie!

— Vai, mulţumesc, zise April cu infatuare.

Nu spusese chiar *Ştiu*, dar lăsase să se înţeleagă asta.

— Ce mai ziceţi, gaşcă?

Îi dădu lui Ryan un pumn în coaste, iar el rânji şi se îndepărtă uşor jenat.

— Bine. Te-ai descurcat bine, Cliveden.

— Mersi. Ce ziceţi de perucă?

Şi îşi mângâie părul.

— Chiar îmi place. N-am mai avut păr lung de ani buni, dar sunt tentată s-o şutesc după ce se

termină spectacolul. Hugh? Ce părere ai?

— Arată… arată fermecător, zise Hugh roşind.

Chiar şi după aproape opt luni în care mâncaseră, băuseră şi socializaseră împreună, era clar că April încă îi dădea emoţii.

— Foarte clasic.

— Şi? zise April.

Cerşea complimente, dar Hannah n-o putea învinovăţi.

— Eşti absolut superbă, April.

Hugh pricepuse aluzia şi se supusese. Genul acesta de politeţuri de modă veche se aflau în zona lui de confort.

— Ar fi trebuit să-ţi aduc flori.

— Dă-le dracu' de flori. Trebuia să-mi aduci ceva mai tare de atât, zise April. Exact ce mi-a recomandat doctorul, nu-i aşa?

Îi făcu cu ochiul lui Hugh şi îşi trecu posesiv braţul pe sub braţul lui. Hugh roşi din nou, mai violent de data asta, şi Hannah avu puternica impresie că se străduia să nu se îndepărteze.

— D-deci ce, atunci, şampanie? contracară el.

— Mă îndoiesc că au şampanie de calitate aici, dar un gin tonic dublu ar fi un bun început, zise April.

Hugh încuviinţă, îşi desprinse braţul de al ei cu o uşurare prost disimulată şi începu să-şi facă loc prin mulţime spre bar. April se întoarse spre Will.

— Deci? Niciun compliment din partea ta, Will de Chastaigne?

— Ai fost foarte bună, April, zise Will, dar în vocea lui era o iritare care o făcu pe Hannah să ridice privirea.

Orice ar fi fost, se pare că April auzise şi ea, pentru că se încruntă.

— *Foarte bună?* Asta-i tot? Tot ce primesc?

— Bine, ai fost excepţională. E mai bine aşa?

— Ceea ce vreau, zise April printre dinţi, e ceva puţin mai impetuos decât *excepţională.* Dacă Hugh poate scoate *absolut superbă,* cred că afurisitul meu

de iubit ar putea reuşi mai mult decât o recenzie de trei cuvinte. Ce zici de-un sărut de felicitare?

Se lăsă o tăcere încărcată, apoi Will se aplecă şi o sărută conştiincios pe April pe buze.

Hannah ştia că ar trebui să-şi întoarcă privirea. *Voia* să-şi întoarcă privirea, dar în loc de asta rămase ca hipnotizată în timp ce April îşi trecea mâinile prin părul lui Will, trăgându-i capul spre ea, forţându-l să-şi deschidă gura într-un sărut lung şi umed cu limba, care părea că nu se mai termină, până când, cu o smucitură disperată, Will se îndepărtă.

Rămase în picioare, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând, privind-o pe April fără să spună un cuvânt. Pe piept şi pe faţă era pătat cu fard de culoarea cuprului, iar negrul rujului lui April i se vedea pe buze ca o vânătaie. April îl privea triumfătoare.

Apoi, fără un cuvânt, se răsuci pe călcâie.

— Trebuie să plec. Urmez imediat după ce începe actul doi, aruncă peste umăr.

După care plecă, dispărând în mulţime, un mic cap negru mişcându-se prin marea de studenţi.

— Ce dracu' a fost asta? zise Emily cu uimire.

Will scutură din cap. Îşi atinse faţa cu degetele şi se uită la fardul de pe ele.

— Are cineva un şerveţel?

— Sunt şerveţele de hârtie la bar, zise Emily, ridicând vocea spre locul în care se afla Hugh la tejghea. Hugh! Adu-ne, te rog, nişte şerveţele!

— E totul în regulă între voi doi, prietene? îl întrebă Ryan.

Vocea lui era stânjenită şi se legăna pe călcâie cu mâinile înfipte în buzunarele din spate, de parcă se temea că vor trăda ceva în legătură cu starea lui de spirit.

— Excelent.

Vocea lui Will era laconică. Hugh se întorsese de la bar cu un pahar de plastic cu gin tonic şi un teanc de şerveţele, iar Will le luă şi îşi şterse gura şi bărbia.

— Cum arăt?

— Stai puţin, zise Emily.

Luă cel mai curat dintre cele două şerveţele şi tamponă urmele de portocaliu care mai rămăseseră pe pometii şi pe maxilarul lui Will.

— Gata. Totuşi, nu pot face nimic în legătură cu tricoul.

— E în regulă, zise Will din nou, cu o voce care părea un mârâit.

Nu e în regulă, voia Hannah să spună. Se uită la el, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Oare aflase April ceva? Îi spusese Will?

Tocmai deschidea gura, căutând ceva de spus, când gongul sună şi ei se întoarseră şi începură să se strecoare înapoi în sală.

Abia în timp ce se aşezau, Hannah observă ceva sau mai degrabă pe cineva. Cineva care era sigură că nu fusese acolo în prima parte a piesei. Un bărbat care stătea cu aproximativ două rânduri mai în spate de primul rând, foarte înalt şi lat în spate.

Era John Neville.

După

După ce părăseşte cafeneaua Bonnie Bagel, Hannah se pomeneşte hoinărind fără nicio ţintă pe străzile ude de burniţă din New Town, cu mintea zbârnâindu-i de gânduri despre April şi Neville. Se plimbă pe culoarele înghesuite ale unui Tesco Express, mai mult pentru a se feri de ploaie decât pentru că ar avea într-adevăr nevoie de ceva, când îi sună telefonul.

— Bună!

E Will.

— Ai făcut rezervare undeva sau să fac eu?

Rahat. Seara de ieşit în oraş. Uitase cu desăvârşire, iar acum gândul de a sta în faţa lui Will două ore într-un restaurant, fără telefoane, televizor ori e-mailuri care să le distragă atenţia sau să umple golurile din conversaţie… nu e sigură că poate face faţă.

— Mă gândeam că poate mergem la Mono, zice Will acum.

E clar că este în pauza de prânz; în fundal poate auzi zumzetul unui local care vinde sendvişuri.

— Dar crezi că putem obţine o rezervare aşa din scurt? Sau rămâne varianta Contini, însă mergem acolo atât de des. Nu ştiu. Tu ce crezi?

Ce crede? Habar n-are. Ştie doar că întrebarea la ce restaurant să meargă pare dureros de insignifiantă după bomba lansată de Geraint, şi că nu poate avea acea conversaţie acolo, la supermarket. Înghite cu dificultate.

— Uite, te superi dacă nu ieşim în seara asta? Simt… simt că ar trebui să economism banii.

Urmează un scurt moment de tăcere.

— Sigur, zice Will.

Vocea îi e distorsionată la celălalt capăt al firului, dar tot poate auzi o uşoară nedumerire în glasul lui.

— Dar, ştii, nu trebuie să mergem într-un loc de fiţe, am putea să luăm doar peşte şi cartofi prăjiţi.

— Ştiu, zice Hannah.

Ridică o pungă de orez organic, se uită la preţ, apoi îl schimbă cu unul normal.

— Dar nu e doar asta – mâine am din nou programare la moaşă şi simt că ar trebui să mă odihnesc.

— Bineînţeles, zice Will, iar acum nedumerirea a fost înlocuită de preocupare. Nu te simţi bine?

— Mă simt bine, serios. Vreau doar o seară liniştită în faţa televizorului. E în regulă?

— Bineînţeles, zice Will din nou. Atunci să fie o seară liniştită. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zice ea, după care Will închide şi ea rămâne acolo, uitându-se la pungile cu paste, iar cuvintele lui Geraint îi răsună în minte.

April era însărcinată. April era *însărcinată?* Dacă e adevărat, atunci totul se schimbă. Deschide o groază de motive şi posibilităţi care n-au nimic de-a face cu Neville. Mai e şi Ryan, bineînţeles, presupusa sursă a acestei informaţii. Dacă e adevărat, dacă April chiar i-a spus că era însărcinată şi Ryan chiar a crezut-o, Hannah se poate gândi doar la o singură explicaţie plauzibilă, oricât de improbabilă ar fi la prima vedere: Ryan trebuie să se fi culcat cu April. Altfel de ce i-ar fi spus lui primul, dintre toţi cei din grupul lor? April nici măcar nu-l *plăcea* în mod special pe Ryan, aşa că ideea de a-l alege tocmai pe el drept confident e absolut bizară. Dar din câte se pare chiar l-a ales. Şi când se gândeşte la acest lucru, Hannah şi-o poate imagina pe April culcându-se cu Ryan. Sau cel puţin culcându-se cu *cineva*.

Pentru că nu fusese doar acea dimineaţă când îl găsise pe Will în sala de mese, deşi ar fi trebuit să fie în pat cu April; au mai fost şi alte dăţi. Nopţi în care auzise zgomote de paşi prin camera de zi, urmate de şoapte înăbuşite şi chicoteli în hol. După-amiezi în care surprindea un miros de ţigări diferit de cele ale lui Will venind dinspre camera lui April. Dimineţi în care găsea lângă uşa de la intrare pantofi care nu erau ai lui, când pleca la cursuri.

Întotdeauna fusese ceva între April şi Ryan. Nu prietenie, asta cu siguranţă nu. Dar era foarte uşor ca acel antagonism spinos să mascheze un tip de atracţie foarte diferit. Hannah îşi aminteşte de încărcătura electrică stranie care efectiv pârâise între ei în seara în care April îi făcuse farsa lui Ryan şi de energia bizară de la premiera piesei lui April şi nu-i vine greu să creadă că Ryan se culca cu April. Deloc.

Dar dacă e aşa, nu e doar Ryan implicat, şi tocmai acesta e motivul pentru care este distrasă şi pentru care răspunsurile ei la întrebările lui Will sunt scurte şi tensionate. Pentru că, dacă e adevărat… dacă e adevărat, îi dă şi altcuiva un motiv.

Lui Will.

Este absurd, bineînţeles, îl cunoaşte pe Will aşa cum îşi cunoaşte propria inimă. Dar dacă acest lucru iese la iveală – iar dacă Geraint face săpături e posibil să iasă – îl va distruge pe Will. Văzuse frânturi din articolele de pe internet care făceau trimiteri răutăcioase la *De Chastaigne, care acum este căsătorit cu colega de camera a lui April,* ca şi cum fericirea lor era cumva cumpărată cu preţul morţii lui April. *Întotdeauna e iubitul* este un clişeu, dar clişeele sunt numite aşa dintr-un motiv. Cu această nouă informaţie, platformele de bârfe de pe internet vor lua foc. Viaţa ei şi a lui Will va deveni din nou un chin, cu paparazzi la uşa lor şi speculaţii în ziare.

Cum poate să ţină acest lucru ascuns de el? Pare imposibil, dar şi să-l întrebe dacă ştia şi a ascuns ceva atât de important pare la fel de imposibil. Ar fi ca şi cum l-ar întreba dacă a minţit-o pe durata relaţiei lor şi ar recunoaşte că ea crede că ar fi putut să facă asta. Cum să întrebi pe cineva aşa ceva? Şi dacă el îi spune…

Telefonul bâzâie şi se uită la el, dându-şi seama că a rămas încremenită în mijlocul culoarului, ţinându-l în mână ca pe o busolă. E un mesaj de la Will.

Han, îmi pare rău că nu mi-am amintit despre consultaţia prenatală. Sunt un soţ îngrozitor. Te rog nu te stresa, sunt sigur că totul e în regulă. Copilul nostru e în regulă. Te iubesc. Pup

Un val de vinovăţie o copleşeşte când îşi dă seama de ceea ce tocmai a făcut – s-a folosit de această consultaţie, de *copilul* lor, ca alibi pentru stresul provocat de Geraint.

Încearcă să se gândească ce să răspundă, în momentul în care telefonul îi bâzâie din nou.

De ce nu-ţi iei o zi liberă, ca să te odihneşti cum trebuie? Să te relaxezi cu adevărat, pupici

Eşti un soţ MINUNAT. Şi e o idee bună. Te iubesc, pup

Îşi pune telefonul deoparte, ia punga de orez şi se duce să plătească, dar presentimentul din stomac îi spune că nu s-a terminat. Trebuie să afle dacă Geraint spune adevărul, dacă April chiar era însărcinată, altfel îşi va petrece următorii zece ani stresându-se în legătură cu asta. Şi doar o sigură persoană ştie sigur.

Îşi va lua zi liberă mâine, aşa cum i-a sugerat Will. Dar nu ca să se relaxeze.

Se va duce la control. După care se va duce să-l vadă pe Ryan. Şi îl va întreba despre acele zvonuri. Dar asta înseamnă… asta înseamnă că va *trebui* să-i spună lui Will.

★

E târziu sau ce înseamnă târziu pentru Hannah în aceste zile. Sunt în pat. Will navighează pe telefon şi Hannah citeşte un exemplar foarte uzat al cărţii *Un spion care ştia prea multe.* L-a ales pentru că voia o lectură reconfortantă şi familiară, dar ştie că ceasul ticăie şi că nu mai poate amâna această conversaţie. I-o datorează lui Will.

Pune cartea pe noptieră.

— Will…

— Mm?

El abia dacă ridică privirea. Poate vedea că e pe Twitter. Nu postează sub propriul nume – amândoi

au învăţat pe pielea lor că asta nu e o idee bună –, dar are un cont sub pseudonimul Două Roţi Bune, unde redistribuie bloguri indignate despre intersecţii rutiere prost proiectate şi articole despre motociclete vintage.

— Will… ştiai…

Înghite cu greu. Se opreşte. Încearcă din nou.

— Ai auzit… ai auzit vreodată vreun zvon că April era… gravidă?

— Ce?

Will se îndreaptă şi se întoarce să se uite la ea. Toropeala de după cină, satisfacţia celor două beri îi dispar brusc de pe chip şi expresia lui este circumspectă şi alertă.

— Scuze, *ce* ai spus?

— Am… am auzit un zvon… ceva pe internet…

Of, Doamne, uite-o, minciuna pe care încerca să n-o spună, dar acum a spus-o şi nu o mai poate retracta.

— Cineva a zis că April era însărcinată când a murit.

— Of, ce tâmpenie absolută, zice Will şi chipul i se transformă, arătând atât de şocat şi nefericit, încât îşi doreşte să nu fi adus niciodată vorba despre asta, chiar dacă simte o oarecare alinare văzând cât de surprins este.

— Bineînţeles că nu era gravidă. De unde scot oamenii rahaturile astea otrăvitoare? Şi, mai exact, de ce le citeşti?

— Nu ştiu, nu căutam forumuri conspiraţioniste, pur şi simplu s-a ivit, zice ea, şi într-un fel e adevărat.

Geraint s-a ivit pur şi simplu din senin, ca o alertă Google nedorită.

— Deci crezi că e o porcărie?

— Bineînţeles ca e o porcărie. Spun că a apărut la autopsie, iar medicul legist ce-a făcut? A decis să nu spună nimănui despre asta?

— Nu, zice Hannah, dar cuvintele lui Will i-au limpezit mintea, spulberând o parte din ceaţa

provocată de stres şi îngrijorare, deoarece, bineînţeles, el are perfectă dreptate.

Dacă ar fi fost adevărat, *bineînţeles* că ar fi ieşit la iveală la autopsie.

— Nu, n-a avut nimic de-a face cu autopsia, a fost doar un zvon, ceva de genul că ar fi făcut un test de sarcină chiar înainte de a muri, dar ai dreptate, e puţin probabil.

Ar fi trebuit să vorbească mai devreme cu Will despre asta. Deja se simte mai bine. Se răsuceşte şi îi cuprinde mijlocul cu braţul.

— Adică, mai mult ca sigur că i-ar fi spus unuia dintre noi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ne-ar fi spus. Şi, oricum, n-are niciun sens. Ideea e că April nu l-ar fi atins nici cu prăjina pe John Neville, darămite să facă sex cu el. Doamne, oamenii sunt nişte imbecili nenorociţi.

Hannah nu zice nimic. Doar îl strânge mai tare şi el o îmbrăţişează, iar acum *el* e cel tensionat, însă nu de stres, şi nici de frică. Pe măsură ce braţele ei se strâng în jurul lui îi poate simţi furia, îi poate simţi muşchii din braţe şi din umeri în timp ce se străduieşte să se calmeze, ca să n-o supere. Totuşi, într-un mod ciudat, furia lui e reconfortantă. Pentru că a ratat complet ideea. N-a reuşit să înţeleagă ce spunea Geraint, scenariul despre vină şi răzbunare pe care îl implică teoria sarcinii, iar asta e, cumva, mai liniştitor decât orice altceva.

★

— Păi… încă e puţin cam mare.

Moaşa desface manşonul de pe braţul lui Hannah şi ei nu-i vine să creadă. Fusese atât de sigură că va fi bine. Luase autobuzul, sosise cu zece minute mai devreme, stătuse inspirând adânc în sala de aşteptare, aşteptând să se calmeze. Şi acum asta? Se simte de parcă corpul a trădat-o.

— Cât de mare? întreabă ea cu o voce ciudată şi gâtuită.

— Fluctuează în jurul valorii de 14 cu 9. Ceea ce… nu e ideal. Aţi observat dacă vi se umflă

gleznele? Dureri de cap neobişnuite?

— Nu şi nu.

Hannah simte că obrajii îi ard de enervare.

— Dar, staţi aşa, 14 cu 9 nu e aşa de *mare,* nu? Credeam că orice sub această valoare e normal.

— Din punct de vedere clinic, da, însă femeile însărcinate sunt puţin diferite.

Vocea moaşei este blândă, dar simte în ea şi o uşoară notă de condescendenţă, care face să i se ridice părul pe ceafă. *Nu sunt proastă,* vrea să spună. *Ştiu că sunt gravidă.* Dar îşi dă seama că n-ar fi prima persoană care ar avea de furcă cu moaşa încercând să conteste valorile care sunt chiar acolo, pe diagrama din faţa ei, şi că furia sa nu este îndreptată cu adevărat împotriva femeii care stă alături, ci împotriva ei însăşi.

— Nu există proteine în urină, aşa că nu sunt prea îngrijorată, dar orice creştere a tensiunii trebuie monitorizată, asta-i tot. Cum era când aţi făcut programarea?

Răsfoieşte fişa lui Hannah, dar ea ştie deja răspunsul. Nu-şi poate aminti valoarea exactă, dar era normală spre mică.

— 11,5 cu 8, da, e un salt cam mare. Bine, hai să nu ne facem griji în legătură cu asta acum, dar va trebui să vă întoarceţi săptămâna viitoare, pentru o verificare rapidă. Şi, între timp, dacă observaţi vreun edem brusc, dureri de cap sau pierderi de vedere, sunaţi urgent la obstetrică.

Moaşa îşi trece degetul de-a lungul caietului de programări.

— Am un loc liber la 10 dimineaţa, joia viitoare, dacă vă convine. Şi încercaţi să nu vă faceţi griji, e posibil să fie doar o întâmplare.

Dar Hannah nu ascultă. E prea concentrată pe ceea ce a spus moaşa înainte de asta. *Va trebui să vă întoarceţi săptămâna viitoare.*

— Nu pot, zice ea fără să se gândească. Nu-mi mai pot lua altă dimineaţă liberă.

Cu toate că nu-i adevărat. Controalele din timpul sarcinii sunt un drept legal şi, în afară de asta, Cathy

e mult prea drăguţă ca să facă tam-tam în legătură cu aşa ceva. Ar fi prima care i-ar spune să-şi ia toată ziua liberă, fără cerere de concediu, dacă ar şti despre asta.

— Dacă aveţi nevoie de un bilet pentru angajator, vă pot da eu unul, fără probleme, zice moaşa. Sunt obligaţi prin lege să vă lase să…

Dar Hannah clatină din cap. Nu are nevoie de bilet. Pur şi simplu nu *vrea* să fie în această situaţie.

Abia când e în stradă, cu fişa de gravidă sub braţ şi cu vântul răcorindu-i obrajii încinşi, realizează cât e de adevărat. Nu e vorba doar de tensiune. Nu vrea nimic din toate astea – nu vrea să fie aici şi acum, confruntându-se în continuare cu urmările unei tragedii care a aterizat în viaţa ei ca o bombă, în urmă cu mai bine de zece ani. *De ce eu*? vrea să se vaite. Dar e un lucru prea egoist ca să-l spună chiar şi în minte, darămite cu voce tare. Pentru că, dacă se ajunge la asta, de ce oricare dintre ei? De ce Will, interogat ore întregi de poliţişti, hăituit pe reţelele de socializare, încercând mereu să se descotorosească de reputaţia de a fi iubitul unei fete ucise? De ce Ryan, doborât de un atac cerebral la puţin peste 20 de ani, un ghinion atât de teribil, încât pare imposibil să i se întâmple cuiva, asta pe lângă ceea ce a suferit în facultate? De ce Emily? De ce Hugh? De ce Pelham? Şi, mai presus de toate, de ce *April?* De ce frumoasa şi strălucitoarea April, care avea toată viaţa înaintea ei? De ce, de ce, *de ce* merita să i se ia asta?

Dar răspunsul era, bineînţeles, că nu meritase. Deloc. S-a întâmplat pur şi simplu.

★

Călătoria cu trenul până în York durează două ore şi jumătate, iar Hannah şi-a uitat cartea, aşa că îşi cumpără una din gară, un roman de Louise Candlish pe care Robyn îl recomanda ca deosebit de captivant, în speranţa că o va împiedica să fie obsedată de discuţia pe care urmează să o aibă cu Ryan. O vreme funcţionează, dar pe măsură ce

trenul se apropie de York, constată că emoţiile preiau controlul şi dă paginile fără a se concentra cu adevărat. Chiar are de gând s-o facă? Nu l-a mai văzut pe Ryan de peste cinci ani, iar de la accidentul vascular nici n-au mai vorbit, în primul rând pentru că el nu putea şi apoi… ei bine… după asta nu mai există nicio scuză serioasă în afară de propriul ei egoism.

Acum se întreabă dacă e nebună că face asta – să apară din senin şi fără să anunţe. Dacă o trimite la plimbare? Ryan n-are cum să fie plecat, presupune ea. Ar fi trebuit să sune. Ar fi trebuit să anunţe, să stabilească cu Bella, să verifice dacă el era pregătit să vadă lume. Dar e prea târziu pentru asta. E în tren. Practic, nu poate să se mai întoarcă. Nu. Va trebui să ducă asta până la capăt, chiar dacă va fi să ajungă până la Ryan numai pentru ca el să-i spună în faţă că a întârziat patru ani; oricum va fi mai bine decât printr-un mesaj.

Când ajunge în York ia un taxi, citind cu grijă adresa lui Ryan din lista de contacte din telefon. Apoi ajunge, în sfârşit, în faţa unei case îngrijite de la periferie, cu un garaj într-o parte şi un mic pătrat de gazon în faţă.

Inima îi bate în gât şi nu se poate împiedica să se gândească la tensiunea ei, la ce îi face copilului, dar se forţează să traverseze aleea, să păşească în faţa uşii de lemn de culoare deschisă de la intrare şi să sune la sonerie.

Nu ştie la ce să se aştepte. La Bella, cel mai probabil, sau la vreo îngrijitoare în uniformă. Însă, indiferent la cine se gândea, nu e persoana care deschide uşa, dând cu stângăcie scaunul cu rotile din drum, în timp ce îl trage înapoi.

— Ryan!

Rosteşte numele fără să vrea – o tresărire de surpriză. Timp de un minut chipul lui e inexpresiv şi nedumerit în vreme ce priveşte în sus la ea, cu o cută între sprâncene. Pare mai în vârstă decât îşi aminteşte, mai matur decât ar justifica anii trecuţi. Arată mult mai slab şi mai tras la faţă decât Will, cu

care e de-o seamă. Dar nu e doar asta, există ceva lăsat în muşchii feţei lui, un fel de rigiditate asimetrică sub barba deasă şi neagră pe care şi-a lăsat-o de când a terminat facultatea. Apoi expresia i se limpezeşte şi zâmbeşte, un colţ al gurii ridicându-i-se mai mult decât celălalt.

— Păi să mă ia dracu' dacă nu e afurisita de Hannah Jones. Ce Dumnezeu faci aici, femeie?

Şi e tot el. E acelaşi Ryan. Vocea îi e uşor neclară, zâmbetul uşor strâmb, dar este acelaşi vechi Ryan.

Hannah stă acolo, zâmbind cu nervozitate. Constată că nu ştie ce să spună. Ryan zâmbeşte privind-o, bucurându-se puţin de stângăcia ei – încă are acel talent de a-i pune pe oameni în încurcătură –, dar e încântat să o vadă, asta-i cert.

— De ce ţi-a luat atât de mult timp?

Înainte

— Unde e? Emily bătea cu iritare din picior. Trebuie să mă întorc, am un munte de lucrări de recapitulat până mâine.

Hannah se uită la telefon. Era trecut de ora 22. Porţile trebuie să se fi închis de mult. Stăteau în foaier, aşteptând-o pe April să termine şi să iasă, dar după aproape jumătate de oră ea tot nu apăruse.

— Ar trebui să mergem în culise? întrebă Hugh, uitându-se cam agitat la Will.

Will ridică din umeri. Vorbise foarte puţin de la altercaţia cu April, iar acum stătea în foaier cu chipul împietrit şi cu urmele de fard încă întinse pe tricou. Hannah se pomeni întrebându-se la ce se gândea.

— Păi, eu plec, zise Emily, hotărându-se. Vii, Han?

Hannah era nehotărâtă. O parte din ea trebuia cu disperare să se întoarcă să se pregătească pentru ultimul examen. Altă parte se simţea ca ar fi fost o prietenă neloială, dacă ar fi lăsa-o baltă pe April în seara premierei. Dar dacă Emily pleca, probabil că i se alătura Ryan şi, cine ştie, poate şi Hugh.

— Nu ştiu.

Aruncă o privire la Hugh, apoi la Ryan.

— Ce ziceţi? Rămâneţi?

— Eu plec. Mi-e al naibii de foame. Am venit direct de la antrenamentul de rugby şi n-am băut decât vreo două beri. Nu mai pierd timpul pe aici, când aş putea să-mi iau un kebap mare din oraş, zise Ryan.

— Trebuie să mă întorc şi eu, răspunse Hugh.

Vocea lui era uşor reticentă şi acum se uită la Will.

— Am examen mâine. O să fii în regulă, Will?

Will nu zise nimic, doar încuviinţă scurt.

— Bine, zise Emily, ca şi cum asta rezolva problema. În cazul ăsta, noi o ştergem. Ne vedem la moşie, Will.

★

În faţa teatrului, Hannah se pomeni că se uită în susul şi în josul străzii, aşteptându-se să-l vadă pe Neville la pândă în întuneric, dar, spre uşurarea ei, el dispăruse.

— Eşti în regulă? o întrebă Hugh, mai degrabă din curiozitate.

Hannah începu să râdă nervos.

— Da, scuze. Am crezut că am văzut…

— Ce anume?

Hannah îşi muşcă buza. Nu le împărtăşise prea multe celorlalţi despre comportamentul lui Neville după ziua în care acesta îi spusese despre *fetiţe,* în Ghereta Portarilor. De atunci, nu fusese nimic de care să se agaţe şi începuse să se simtă aproape ruşinată de antipatia ei faţă de el. Ei bine, nimic până în seara în care venise în camera ei cu pachetul, dar asta se întâmplase cu săptămâni în urmă şi, în plus, evenimentul era atât de legat de ceea ce se întâmplase după aceea, de sărutul ei cu Will, încât îi fusese aproape imposibil să vorbească. Întreaga seară fusese atât de marcată de sentimentele ei pentru Will şi de ruşinea legată de ceea ce făcuse, încât se temea că dacă desfăcea un capăt al acelei situaţii încurcate, avea să se desfacă tot ghemul, şi că risca să-l trădeze şi pe Will în acest proces.

— Am crezut că l-am văzut pe unul din portarii de la colegiu, zise ea în cele din urmă.

Hugh păru nedumerit, dar Emily, aflată cu câţiva paşi mai în faţă, se răsuci pe călcâie.

— Oh, Doamne. Că doar nu pe ciudatul ăla de Neville? Dubiosul cu *fetiţele*?

— Ba da, zise Hannah.

Simţi cum o nefericire profundă pune stăpânire pe ea, undeva în interior.

— Mi s-a părut… mi s-a părut că l-am văzut pe unul din locurile din faţă, în a doua jumătate a spectacolului. Dar nu ştiu dacă era el.

— El era, zise Ryan oarecum pe neaşteptate. M-am ciocnit de el la coada de la toaleta pentru bărbaţi. Încă te deranjează?

— N… nu ştiu, zise Hannah.

Se simţea că şi cum cineva trăgea încet de un bandaj de pe o rană, expunând locul foarte crud şi foarte sensibil aflat dedesubt.

— El doar… e mereu acolo, mereu prin preajmă. O dată a venit în camera noastră – nu vreau să vorbesc despre asta, încheie ea în grabă, văzând că Emily era gata să deschidă gura pentru a scoate o interjecţie de oripilare şi furie. I-am spus să plece şi a făcut-o, dar pur şi simplu îl găsesc înfiorător şi nu ştiu ce să fac în legătură cu asta.

— Trebuie să te duci la autorităţile facultăţii! răbufni Emily. Chestia asta nu e normală!

— Şi ce să le spun? Că a venit să vadă piesa prietenei mele? Că m-a făcut să mă simt ciudat?

— Are dreptate, zise Ryan peste umăr. Nu e chiar o armă fumegândă, nu?

Emily tocmai deschidea gura să răspundă, când Ryan se opri arătând către o stradă laterală şi o furgonetă parcată în intersecţie unde se vindea kebap, o coadă de mai multe persoane şerpuind de-a lungul trotuarului.

— Hei, văd cina. Aşteptaţi. Mă întorc într-o clipă.

— Ai văzut coada aia? Şi nu m-ai auzit că vreau să recapitulez? explodă Emily.

— Atunci nu mă aştepta, îi strigă Ryan.

Era deja la jumătatea străzii, îndreptându-se către furgonetă.

— Să ţii patul cald!

— N-ai tu norocul ăsta! îi strigă Emily, apoi oftă exasperată.

— Idiot. Păi, eu plec. O să stea jumătate de oră la coada aia, asta *dacă* are noroc, după care o să vrea să mănânce. Hannah?

— Vin cu tine, zise Hannah.

Se uită la ceasul de la mână, încercând să-şi dea seama de probabilitatea ca Neville să se fi întors deja la Pelham. Oare locuia în campus? Îşi dădu

seama că n-avea nicio idee despre vieţile portarilor în afara locului de muncă.

— Hugh?

— Păi, mie mi-e cam foame. Aş putea… aş putea să mă alătur lui Ryan? zise Hugh, de parcă le cerea aprobarea.

Părea puţin nesigur. Hannah avea impresia că el şi Ryan nu fuseseră niciodată cu adevărat cei mai buni prieteni, erau legaţi mai degrabă prin intermediul lui Will, decât printr-o legătură reală, personală. Dar poate că Hugh încerca să schimbe acest lucru.

— Fă-ţi de cap, îi zise Emily.

— Ne vedem mai târziu, Coates! zbieră ea în josul aleii după Ryan, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

★

Era aproape ora 23 când ajunseră la Pelham şi Hannah constată că paşii îi încetineau pe măsură ce se apropiau de poarta de intrare, întrebându-se dacă Neville era acolo.

— Haide, îi zise Emily nerăbdătoare, în timp ce traversau Pelham Street.

— Du-te tu. Eu vreau să verific dacă poarta de la Cloade mai e deschisă.

— Nu va fi, îi zise Emily.

Se opri, uitându-se mai atent la Hannah.

— E vorba de Neville? Vrei să văd dacă e în gheretă?

— Nu, e în regulă. Va trebui să baţi la uşă la ora asta din noapte şi după aia cum o să explici că te întorci după mine? O să fiu curajoasă. Adică, şi ce dacă e acolo? Nu mă mănâncă, zise Hannah, destul de obosită.

— Bine, dar în primul rând dă-mi voie să mai spun încă o dată cât de extrem de aiurea e că îţi complici viaţa pentru a-l evita pe acest bărbat, în loc să mergi la autorităţile facultăţii, iar în al doilea rând, ştii că poţi să escaladezi zidul din spatele clădirii Cloade?

— Ce? Hannah se cuprinse cu braţele, încercând să nu tremure din cauza curentului care venea din josul Pelham Street.

Era iunie, dar aerul nopţii era rece, în ciuda cardiganului pe care-l purta.

— Nu, habar n-am avut. Unde? Toate zidurile au doi metri jumătate şi sunt acoperite cu ţepuşe.

— Există o porţiune unde poţi pune piciorul. Mi-a arătat Ryan. A folosit-o o dată când şi-a uitat cardul de acces şi i-a fost lene să o ia prin faţă. Vrei să-ţi arăt?

— Da! zise Hannah, cu mai multă nerăbdare decât intenţionase, după care se simţi ridicolă.

— Adică, nu că asta ar fi o problemă. Nu mă deranjează să trec pe lângă gheretă. Ar putea fi doar, ştii tu. Folositor. Într-o zi.

Emily îi aruncă o privire pentru a-i arăta că ştia cât de mult îşi dorea Hannah să dea ochii cu Neville, dar nu zise nimic, doar o coti pe Pelham Street. Trecură de poarta Cloade fără să se oprească, apoi dădură colţul şi dispărură pe o străduţă ce ducea printre case spre Meadow, un teren mare din spatele facultăţii Pelham, folosit vara pentru partidele de crichet şi pentru lenevit în zilele însorite. Aici, zidul înalt care împrejmuia colegiul pe patru laturi era acoperit de iederă şi plante căţărătoare, iar Emily merse încet printre copacii pitici, croindu-şi drum la lumina telefonului, înainte de a se opri, în cele din urmă, într-un loc în care iedera era deosebit de deasă.

— Aici. Vezi? Iedera face un fel de saltea peste ţepuşe şi poţi pune un picior pe piatra care iese în relief pe la jumătate, ca să te ridici.

— Asta? zise Hannah arătând neîncrezătoare spre o piatră aflată la cel puţin un metru de la pământ. Poate reuşeşte Ryan, eu cu siguranţă nu pot. E mult prea sus.

— Mda, aia. Ryan a trebuit să mă ajute să mă caţăr, dar poate găsim un buştean, zise Emily.

Căută în jur prin tufişuri, folosind telefonul pe post de lanternă, apoi păru să-şi dea seama că era o

cauză pierdută. Nu exista nimic suficient de solid în preajmă.

— Bine, rectific. Schimbăm planul. Te ridic eu şi tu mă tragi pe mine, dacă poţi. Dacă nu poţi, mă duc pe la intrarea principală.

Hannah încuviinţă, Emily făcu o punte din mâinile ei şi se propti de zid, iar Hannah îşi puse greutatea pe carnea vie şi flexibilă a degetelor unite ale lui Emily şi simţi cum o împinge cu toată forţa.

Mâinile lui Hannah se prinseră de partea de sus a zidului, însă pentru o secundă nu fu sigură că va reuşi. Piatra era veche şi sfărâmicioasă, iar plantele agăţătoare începură să se desprindă sub degetele ei. Dar apoi, piciorul ei stâng găsi ceva – piatra în relief despre care pomenise Emily, care îi oferi suficientă priză să se ridice, gâfâind şi bâjbâind, şi să-şi arunce piciorul drept peste partea de sus a zidului.

— Au!

Ţipătul de durere ieşi mai tare decât se aşteptase.

— Eşti în regulă? o întrebă în şoaptă Emily de dedesubt.

— Sunt bine, îi zise Hannah, deşi nu era adevărat.

Îşi zgâriase coapsa într-una dintre ţepuşele din partea de sus a zidului, iar acum, în timp ce se trăgea pentru a se aşeza călare, simţea o umezeală care se întindea şi care cu siguranţă era sânge. Se atinse uşor, simţind firele de denim rupte şi o umezeală rău prevestitoare.

— Cred că tocmai m-am înţepat într-o ţepuşă. Voi supravieţui, însă să le fie ţărâna uşoară blugilor mei cei noi.

Izbucni într-un râs tremurat.

— Bine, e rândul tău. Eu te trag, tu sari.

Se propti, întinzând o mână în jos pentru Emily, acum doar o siluetă neagră şi o lumină de la ecranul telefonului în întuneric.

— Ştii ce, spuse vocea lui Emily cu reţinere, dacă mă gândesc mai bine, cred că o să zic pas. Poţi coborî?

Hannah se uită la locul în care trebuia să sară de cealaltă parte. Nu era chiar atât de sus şi exista un contrafort pe care se putea lăsa în jos pentru a amortiza căderea.

— Cred că voi fi în regulă. Eşti sigură?

— Mda, cred că scurtătura asta probabil e bună dacă eşti un jucător de rugby de 1,8 m, însă nu-i aşa de fantastică dacă eşti o intelectuală fragilă de 1,5 m ca *moi*, ca să nu mai zic că sandalele astea sunt preferatele mele. Dacă eşti sigură că poţi coborî fără probleme, eu voi intra pe la gheretă.

— Sunt sigură. Succes cu recapitularea, zise Hannah.

— Mersi, ne vedem la micul-dejun.

Hannah rămase ascultând în timp ce paşii lui Emily se îndepărtau scrâşnind în întunericul pădurii, apoi îşi ridică celălalt picior peste zid şi rămase contemplând locul în care trebuia să sară.

Cel mai uşor ar fi, se gândi ea, să se întoarcă şi să se întindă pe burtă; atunci ar putea să se ţină cu mâinile de zid şi să coboare cu picioarele înainte pe contrafort. Începu să se răsucească cu greu, simţind cum i se înfigeau în şold viţele groase şi răsucite de iederă şi cum protesta partea interioară a coapsei, în vreme ce materialul blugilor se freca de tăietură.

Însă, până la urmă, reuşi să se întindă pe burtă, cu picioarele bălăngănindu-i-se deasupra locului în care se gândea că ar trebui să fie contrafortul şi începu să se lase cu precauţie în jos. Era întinsă aproape la maximum, cu braţele tremurându-i din cauza efortului neobişnuit, în momentul în care simţi că ceva, *cineva* o înşfacă de gleznă.

Hannah izbi instinctiv cu piciorul. Mâna îi dădu drumul, iar ea auzi o voce bărbătească strigând de durere şi pe cineva clătinându-se înapoi. Apoi braţele ei cedară şi ea o luă spre pământ într-o alunecare plină de coaste julite şi glezne lovite.

Ateriză cu greutate, dar se ridică aproape imediat şi începu să alerge spre partea laterală a clădirii Cloade, în ciuda durerii din genunchi şi coapsă. Nu ştia cine o înşfăcase, dar ştia că nu voia să aştepte să

afle. Ceea ce făcuse era împotriva regulilor şi dacă vreun profesor sau membru al personalului facultăţii ar afla, ar avea probleme.

— Hei! auzi ea în spate, în timp ce persoana pe care o lovise cu piciorul îşi revenea.

Era vocea unui bărbat, dar ciudat de subţire, aproape în falset.

— Hei, tu, opreşte-te!

Hannah se forţă să alerge mai repede şi dădu colţul spre pasajul care ducea spre Campusul Nou.

Şi apoi, cel care era în spatele ei o placă.

Simţi o zdruncinătură în coloana cervicală când urmăritorul o înşfăcă de guler, trăgând-o în spate, şi picioarele zburându-i de sub ea. Se prăbuşi la pământ, cu coatele şi genunchii pe aleea de pietriş, iar aerul îi ţâşni cu putere din plămâni, lăsând-o cu răsuflarea tăiată. Simţi corpul unui bărbat aterizând cu toată greutatea peste ea, acoperind-o aproape complet, şoldurile acestuia presându-i spatele, iar pieptul strivind-o de pământ. Un braţ o apăsa pe spate şi pe ceafă. Nu putea respira, dar putea simţi un miros – ceva îngrozitor de cunoscut – acel iz dezgustător şi stătut al corpului şi umezeală.

O cuprinse panica.

— Dă-te jos de pe mine! se înecă ea încercând să vorbească, dar cuvintele îi ieşiră atât de înăbuşite, încât abia dacă puteau fi desluşite; individul îi strivea faţa de pietriş, abia dacă putea respira.

Mâinile îi erau ude de transpiraţie, tot corpul îi tremura de frică, iar plămânii ei urlau după oxigen. Îi simţea şoldurile strivindu-le pe ale ei de pământ, însă mai simţi şi altceva, ceva tare, gros şi zorit împungând-o în tot acest timp.

— Dă… încercă ea din nou, dar cuvintele i se dizolvară într-un horcăit.

Stele verzi începeau să-i explodeze în interiorul craniului, întunecându-i vederea.

— D… dă-t…

Şi apoi o altă voce, una mai groasă, necunoscută.

— Ce Dumnezeu se întâmplă acolo, domnule Neville?

— Am găsit o persoană cățărându-se pe zid, zise Neville respirând precipitat.

Se aşeză în genunchi, sprijinindu-se cu toată greutatea pe braţul lui Hannah în timp ce făcea asta. Ea rămase acolo gâfâind şi tremurând, în vreme ce el se ridica încet în picioare, simţind cum îi dispare încet din piept îngrozitoarea senzaţie de zdrobire.

— Ei bine, dar totuşi nu cred…

Hannah nu aşteptă să audă mai mult. Un singur instinct acţiona în ea – să fugă.

Când Neville îşi luă şi ultima parte din greutate de pe ea, se răsuci ca un animal prins în cursă şi se smulse de sub el, după care dispăru împleticindu-se după colţul curţii, intră în scara VII şi o luă în sus pe scări, urcând câte trei trepte o dată, până când, în sfârşit, se găsi în sanctuarul apartamentului, lipită cu spatele de uşa straşnică şi solidă de lemn a dormitorului ei, apoi se prăbuşi la podea, izbucnind în lacrimi.

După

— Deci, zice Ryan, cu un alt zâmbet asimetric.

Stăteau în camera de zi, sorbind din ceaiul pe care îl făcuse Hannah sub îndrumarea lui.

— Ce te aduce aici?

După care adoptă un accent arogant, în dezacord cu cel normal, şi psalmodiază:

— Zvonurile despre moartea mea au fost mult exagerate[29].

Hannah râde, nu se poate abţine. E acelaşi Ryan, mişţocar şi sarcastic, chiar şi după toate prin câte a trecut.

— Nu-mi vine să cred cât de bine arăţi, îi spune ea şi el zâmbeşte.

— Da, păi, ar fi trebuit să mă vezi acum câţiva ani. Cu scutece pentru adulţi, dispozitive medicale de ridicare şi restul rahaturilor. Eram destul de sexy.

— Şi Bella cum se descurcă?

— E nemaipomenită. A fost colacul meu de salvare. Ea şi fetele.

Fetele. Bineînţeles. Aproape uitase că Ryan avea acum două fetiţe.

— Ce vârstă au?

— Mabel are aproape patru ani şi Lulu doi. Mabel s-a născut imediat după accidentul cerebral. Bella a zis mereu că nu puteam suporta să împart…

Se opreşte, se încruntă abia perceptibil, ca şi cum ar fi în căutarea unui cuvânt, apoi îşi descreţeşte fruntea şi încheie:

— …lumina reflectoarelor. Totul trebuia să fie despre mine.

— Eu şi Will aşteptăm un copil, zice Hannah şi îşi atinge uşor abdomenul simţindu-se ca o caraghioasă, dar nu poate trece peste asta, peste faptul că *acolo* se află el, copilul lor, un creuzet al ei şi al lui Will ce creşte în pântecul ei.

— Ştiai?

— Da. Mi-a zis Hugh. Felicitări. Îţi vor face viaţa bucăţi şi ţi-o vor lipi la loc cu vomă şi rahat, dar tot

va fi mai frumoasă decât ai crezut vreodată că poate fi.

Hannah zâmbeşte, iar Ryan îi zâmbeşte la rândul lui, de data asta puţin trist. Poate că se gândeşte la felul în care propriile lor vieţi au fost rupte în bucăţi după moartea lui April.

— N-am ştiut că ai ţinut legătura cu Hugh, zice ea mai mult ca să schimbe subiectul.

— Mda, e ciudat, nici eu n-aş fi pariat că am putea fi prieteni prin corespondenţă şi nici n-am auzit prea multe despre el după facultate. Dar a luat el legătura cu mine după accidentul cerebral. A fost un prieten bun.

Mai bun decât tine şi Will. Cuvintele plutesc în aerul dintre ei. Ryan nu le rosteşte – nu le-ar reproşa aşa ceva, Hannah ştie –, dar asta nu le împiedică să fie adevărate.

Hannah înghite în sec. Trebuie să aducă vorba despre asta, nu suportă felul în care amândoi dansează în jurul trădării ei, fără să menţioneze anii de tăcere, absenţa vizitelor.

— Îmi pare rău, Ryan, spune ea. Îmi pare *foarte rău* că n-am venit să te vedem. Şi ştiu că şi lui Will îi pare rău în legătură cu asta. A fost doar… nu ştiu. Am fugit atât de mult timp de tot ce avea legătură cu Pelham. De aceea am şi ajuns în Edinburgh. Şi nu vreau să crezi că eu, Will şi Hugh am format o găşcuţă drăguţă acolo, n-a fost aşa. Will a venit să *mă* caute. Nu cred că l-aş fi căutat vreodată din proprie iniţiativă… totul a fost prea dureros. Iar Hugh…

Se opreşte. Nu s-a gândit niciodată de ce a ajuns Hugh în Scoţia.

— Cred că Hugh l-a urmat pe Will, spune ea în cele din urmă. Sau cred că a avut un rezidenţiat în chirurgie, la un moment dat. Poate pur şi simplu i-a plăcut acolo. Dar n-am vrut niciodată să te tai de pe listă, aşa cum pare că am făcut-o. Sau pe Em. A fost mai degrabă…

Se opreşte iar, căutându-şi cuvintele.

— Mai degrabă ca şi cum încercam să supravieţuiesc.

— E în regulă, îi spune Ryan cu blândeţe.

Îşi întinde mâna bună şi o atinge pe a ei, foarte uşor.

— Toţi am fost cam aiurea. La urma urmelor, cât de des te-am sunat înainte de accidentul cerebral? O dată, poate de două ori? Şi asta a fost doar ca să-ţi spun despre nuntă – un mod de a face ca totul să fie despre mine, nu? Şi, da, n-am să te mint, lucrurile au fost cam urâte aici. Dar nici tu nu te-ai distrat prea bine. Nu e vorba doar de tine… cu Em abia dacă am mai vorbit din facultate. Ne-am dezamăgit reciproc. Cu toţii am făcut-o.

Hannah încuviinţează. Simte cum în spatele ochilor o înţeapă lacrimile. Vrea să-i spună cât de mult i-a lipsit, cât de des s-a gândit la el şi la Em, dar nu-şi găseşte cuvintele.

— Crezi că a fost din cauza lui April? reuşeşte ea să spună în cele din urmă. Accidentul cerebral, vreau să spun? Mereu m-am întrebat.

— Ce, din cauza…

Ryan se opreşte de parcă ar căuta un cuvânt.

— …stresului, vrei să spui?

Hannah încuviinţează. Ryan ridică din umeri puţin strâmb, unul ridicându-se mai mult decât celălalt.

— Poate a contribuit şi asta, dar numai în ceea ce priveşte propriul meu comportament. În concluzie, beam prea mult, fumam prea mult, mâncam rahaturi, tensiunea arterială era proastă… toate astea au fost alegerea mea. Mă rog, nu şi tensiunea arterială.

Ryan râde.

— Asta e genetică. Dar ar fi trebuit să mă tratez în loc să bag capul în nisip ca struţul.

Hannah îşi muşcă buza. Nu vrea să se gândească la asta.

— Deci, ce te aduce până aici? o întreabă Ryan din nou, de data asta cu aerul că vrea să schimbe discuţia.

Hannah ia o înghiţitură de ceai – aducându-şi aminte cât de mult urăşte ceaiul PG Tips –, după care trage cu putere aer în piept.

— Cunoşti un reporter pe nume Geraint Williams?

— Ger?

Pare puţin surprins.

— Da, bineînţeles că-l cunosc. E un tip de treabă. Am lucrat împreună la *Herald.* De ce întrebi?

— A venit să mă vadă la librărie. Probabil ai auzit că John Neville a murit?

— Am auzit. Cam greu să ratez aşa ceva, să fiu sincer. A fost pe toate programele de ştiri.

Hannah încuviinţează.

— Ei bine, Geraint a venit să mă caute după aceea. Lucra la un podcast, cu cooperarea lui Neville, sau cel puţin asta a zis. Şi a vrut să cunoască versiunea mea.

— Aşa, zice Ryan.

Se încruntă uşor, dar nu ca şi cum ar contrazice-o, ci mai degrabă ca şi cum ar încerca să vadă încotro se îndreaptă lucrurile.

— Am băut o cafea şi el… ei bine, el crede că Neville e…

Ia o înghiţitură de ceai fierbinte, încercând să se forţeze să rostească cuvintele.

— El crede că e posibil ca Neville să fi fost nevinovat.

Spre surprinderea ei, Ryan nu dă înapoi. Doar încuviinţează uşor.

— Da, păi, nu e singurul. Cu aşa o apărare, e normal să existe întrebări.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Hannah, şi acum e rândul ei să se încrunte.

Ryan oftează şi se ridică uşor, de parcă presiunea şezutului în scaun îl deranjează. Nu poate folosi cu adevărat decât o singură mână, observă Hannah. Cu acea mână prinde ceaşca, manevrează scaunul, acum se ridică în lateral pe un braţ, după care se prăbuşeşte la loc, cu un scârţâit al frânelor scaunului cu rotile.

— Uite ce e, tu nu faci parte din acest circuit, n-ai de unde să ştii. Dar jurnaliştii – noi vorbim destul de mult cu avocaţii şi, ei bine, există o părere destul de… o părere…

Se opreşte, cu o expresie descurajată.

— Ce anume?

— Oh, rahat, cum se numeşte?

Faţa i se strâmbă de iritare.

— Când toată lumea este de acord cu acelaşi lucru. Unanimă, ăsta e cuvântul pe care îl căutam. Îmi pare rău, de când cu accidentul vascular cerebral, lucrurile parcă au căzut în nişte goluri. Cuvinte, nume, chipuri. Se ameliorează, dar revine când sunt obosit. Ce spuneam?

— O părere unanimă, îl ajută Hannah, iar Ryan încuviinţează.

— Asta e. O părere unanim împărtăşită că apărarea lui n-a făcut o treabă foarte bună. Adică, în esenţă, la ce s-a rezumat? Tu l-ai văzut coborând scările. Asta a fost tot. Nu prea e mult pentru a închide un tip pe viaţă.

— Dar hărţuirea? spune Hannah.

Se simte brusc iritată, de parcă Ryan ar acuza-o de ceva.

— Toate lucrurile care au ieşit la iveală la proces despre celelalte fete pe care le spionase? Făcea parte dintr-un tipar de comportament agravant, nu asta a spus judecătorul?

— A spus şi există o discuţie că jumătate din ce-a spus n-ar fi trebuit să fie ad…

Se opreşte şi îşi apasă mâna pe genunchi cu frustrare.

— La naiba, şi ăsta a dispărut.

— Admis? îndrăzneşte Hannah să spună, nesigură de eticheta pe care vrea el s-o pună, dar Ryan încuviinţează uşurat.

— Da! *Mulţumesc.* Admis. A influenţat juraţii şi niciunul dintre lucrurile alea nu-l făceau un criminal, nu?

— Ryan, m-a atacat!

— *Sau* şi-a făcut treaba şi a oprit pe cineva pe care-l văzuse pătrunzând prin efracţie în campus, zice Ryan, apoi îşi ridică mâna, văzând-o că începe să protesteze. Uite ce e, nu spun că tu te-ai înşelat – ai spus ce s-a întâmplat şi restul a fost la latitudinea juraţilor. Nu era treaba ta să-l aperi pe Neville. Eu doar îţi spun de ce unii au o problemă cu verdictul. Dar acum e prea târziu.

Ea încuviinţează, gânditoare. *Este* prea târziu acum, e adevărat. Nu-l mai poate aduce pe Neville înapoi. Dar, în acelaşi timp, ştie că nu poate lăsa lucrurile aşa. Dacă există chiar şi cea mai mică şansă ca Geraint să aibă dreptate.

— A… mai fost ceva… zice ea, foarte încet, apoi se opreşte.

Nu ştie cum să spună asta. Nu e acelaşi lucru cu a-l întreba pe Will, bărbatul pe care-l iubeşte, bărbatul cu care e căsătorită, *iubitul lui April.* Dar e tot un fel de acuzaţie.

— Ciripeşte, scumpo, zice Ryan, dar cu blândeţe, ca şi cum ar şti că îi e greu.

Hannah inspiră adânc.

— Geraint a zis… susţine că April ţi-a spus…

Se opreşte din nou, înghite în sec, simţind cum sângele îi pulsează în gât. Chestia asta *nu poate* fi un lucru bun pentru copil.

— A zis că April era însărcinată, termină ea în grabă.

Indiferent la ce se aştepta Ryan, nu era asta. Faţa i se albeşte sub barba închisă la culoare. Dar nu e surprins sau nu atât de surprins pe cât ar fi trebuit, dacă afirmaţia ar fi fost o noutate pentru el.

Urmează un lung moment de tăcere. Ryan îşi duce cana la buze, înghite încet şi dureros, apoi o pune jos şi încuviinţează tremurător.

— E adevărat? întreabă Hannah.

Ryan ridică din umeri, unul ridicându-i-se mai sus decât celălalt.

— Cine ştie? Ştii şi tu cum era April.

— Crezi că a fost o farsă?

— Nici acum nu ştiu. Noi…

Chipul i se crispează şi îşi îndepărtează ochii de la ea, nevrând să-i întâlnească privirea.

— Ne culcam împreună; probabil că ştiai asta deja.

Hannah expiră. Nu ştie ce să spună. E ciudat să i se confirme bănuielile.

— N-a… n-am ştiut sigur, zice ea în cele din urmă. Dar retrospectiv… nu sunt foarte surprinsă. Cât timp?

— Aproape tot anul ăla, zice Ryan.

Gura i se strâmbă într-o expresie nefericită.

— Prima dată a fost înainte să ştiu că ea şi Will erau un cuplu – n-aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut că erau împreună oficial; cel puţin asta am încercat să-mi spun. Când am aflat, m-am simţit ca un nemernic. Dar o făcusem deja o dată, aşa că…

Ridică din nou din umeri.

— Dar Emily? zice Hannah.

I se pune un nod în gât când se gândeşte la Em şi la această trădare în serie. April n-a fost niciodată prietena lui Em în felul în care a fost prietena lui Hannah. Întotdeauna a existat un pic de antagonism acolo, puţină neîncredere. Dar *erau* prietene. Îşi petreceau timpul împreună.

— Mda, m-am simţit ca un nemernic şi faţă de ea. Mai mult decât un nemernic. Dar a fost o problemă – odată ce am făcut-o prima dată, April m-a avut la mână.

— Ce, vrei să spui că te-a forţat să o faci?

Hannah nu încearcă să-şi ascundă scepticismul din voce. Totul e un pic prea convenabil pentru Ryan, iar April nu trebuia să şantajeze emoţional pe nimeni ca să se culce cu ea. Ar fi avut candidaţi care aşteptau la coadă, dacă asta şi-ar fi dorit.

Chipul lui Ryan e nefericit.

— Ştiu. Ştiu la ce te gândeşti. Şi da, bineînţeles că adevărul e că aş fi putut să opresc lucrurile oricând aş fi vrut. Am avut de ales – de fiecare dată când mă suna, îmi trimitea mesaje sau se dădea pe lângă mine la plecarea din bar spunându-mi că *Will e ocupat,* aş fi putut s-o refuz. Ştiu asta. Spun doar

că e al naibii de greu să refuzi pe cineva care o are pe iubita ta pe apelare rapidă. Ştiam că eram un nenorocit, dar… da, n-o să mint. Voiam să i-o trag lui April. Aşa că am făcut-o. Ştiam că nici ea nu voia să se afle.

Gura i se strâmbă şi Hannah încă poate vedea în ochii lui ura de sine, dar există şi un alt fel de ură acolo, şi acum înţelege… sau crede că înţelege. Antipatia lui Ryan faţă de April era reală, dar nu pentru că ea era bogată şi frumoasă şi că viaţa îi fusese servită pe tavă. Cel puţin, nu era *doar* asta. Ryan o ura din cauza a ceea ce făceau împreună.

— Atunci, cum a fost cu sarcina? întreabă ea.

Are gâtul uscat şi ia o altă înghiţitură de ceai. E mai rece acum.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu sunt sigur. Nu mă mai văzusem cu ea în acele ultime două săptămâni, era atât de ocupată cu repetiţiile şi altele. Dar mi-a trimis un mesaj în dimineaţa de după premiera piesei. Mesajul spunea doar atât: *Uită-te în cutia poştală.* Aşa că m-am uitat. Şi acolo era un plic lipit, care conţinea un test de sarcină – două linii. I-am trimis un mesaj înapoi: *E o glumă?* Şi ea mi-a răspuns: *Cu siguranţă nu.*

— Rahat.

Hannah nu ştie ce să creadă. Era genul de farsă pe care ar fi făcut-o April, dar, în acelaşi timp…

— Părea real?

— De unde dracu' să ştiu eu? zice pe un ton răspicat. Nu mai văzusem niciodată un test de sarcină. Ar fi putut desena liniile alea cu un… un…

Faţa i se schimonoseşte în timp ce caută cuvântul lipsă, iar Hannah îşi muşcă buza, încercând să se abţină să intervină.

— Cu un *pix,* din câte ştiam. Dar… da, dacă e să fiu sincer, părea real. Suficient cât să mă arunce în vrie, în orice caz. Mi-am petrecut restul săptămânii panicându-mă şi, alternativ, făcând pe mine de frică, spunându-mi că probabil nu era al meu… şi apoi… şi apoi…

Se opreşte. Hannah vede că are lacrimi în ochii.

— Şi apoi, April a fost ucisă.

— De ce n-ai spus nimic? îl întreabă ea cu blândeţe.

Ryan scoate un râs scurt ca un icnet şi îşi trece mâna bună prin păr, făcându-l să se ridice asemenea ţepilor unui porc spinos.

— De ce crezi? Pentru că fusese strangulată şi ştiam că dacă le spuneam despre test, eu *şi* Will am fi fost în bătaia puştii. Şi pentru că nu *ştiam.* Habar n-aveam dacă nu cumva fusese doar una dintre afurisitele ei de farse prosteşti. M-am gândit că, dacă *era* adevărat, atunci vor afla la… la chestia medicală… La autopsie, asta e, şi totul va ieşi la iveală fără că eu să fiu nevoit să admit că ştiam ceva. Am aşteptat şi am aşteptat zile, apoi săptămâni, dar apelul n-a venit niciodată. Apoi l-au arestat pe Neville şi m-am gândit…

Se opreşte. Ochii îi sunt plini de lacrimi şi un muşchi îi zvâcneşte în obraz. Hannah vede că e obosit, epuizat, de fapt. Simte o înţepătură de remuşcare.

— Am fost atât de al naibii de recunoscător, ştii?

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt.

— A fost doar o glumă bolnavă de-a lui April. Dar mai târziu… mai târziu am început să mă întreb.

— Îmi pare rău, zice Hannah şi se ridică în picioare. Îmi pare foarte rău, Ryan, n-ar fi trebuit să dezgrop toate astea. Ascultă, ar trebui să plec, te-am ţinut prea mult de vorbă şi trebuie să mă întorc în Edinburgh îna…

Se opreşte, împotmolindu-se la ultimele cuvinte. *Înainte să ajungă Will acasă* e ceea ce intenţiona să spună, dar nu vrea să recunoască faţă de Ryan că e acolo fără ca Will să ştie.

— Înainte de ora de vârf, încheie ea stânjenită.

Ryan încuviinţează.

— Mi se pare corect. Uite ce e, ai grijă de tine, bine? Şi dacă vrei hăinuţe pentru bebeluş…

Face semn cu mâna spre camera de zi, care e presărată cu jucăriile de plastic lăsate în urmă de

două fetiţe.

— După cum poţi vedea, trebuie să facem curăţenie. Şi nu cred că Bella mai vrea alţi copii.

— Mulţumesc, îi spune Hannah.

Îi zâmbeşte. E o uşurare să facă asta după atmosfera serioasă a ultimei jumătăţi de oră.

— Mi-ar plăcea. Să ai şi tu grijă de tine.

— Voi avea, zice el.

O conduce în scaunul cu rotile până la uşă şi i-o deschide. Apoi, în prag, îi face semn să se aplece şi, spre surprinderea lui Hannah, îi dă un sărut pe obraz. Buzele îi sunt moi, şi barba şi mai moale, mult mai fină decât barba de trei zile a lui Will, atunci când uită să se bărbierească.

— Nu meritai asta, Hannah Jones. Să ţii minte, bine?

— Aşa o să fac, îi spune Hannah.

Înghite în sec, simţindu-şi brusc ochii fierbinţi de la lacrimile nevărsate.

— Mulţumesc, Ryan. Eşti…

Nu ştie ce vrea să spună.

Eşti un om bun.

Eşti un prieten mai bun decât aveam dreptul să ne aşteptăm eu sau Will.

Nici tu nu meritai asta.

Dar nu-şi găseşte cuvintele. În schimb, doar îl sărută, simţindu-i barba moale pe buze şi apoi îşi ia geanta şi se îndreaptă către tren.

Înainte

Când Hannah se trezi a doua zi, o făcu încet, dureros, târându-se cu greu din visele întunecate în care era urmărită, hăituită şi bătută. Pe măsură ce îşi revenea în simţiri, deveni conştientă că muşchii care o dureau şi oasele lovite nu făceau parte din vis, ci erau reale. Încă era complet îmbrăcată sub pătură şi putea simţi sângele închegat pe partea interioară a coapsei şi felul în care o trăgea materialul acolo unde se uscase în tăietură. Avea zgârieturi pe pomeţi şi pe bărbie, în locurile în care faţa i se frecase de pietriş, şi fiecare articulaţie părea să-i fi înţepenit peste noapte.

Rămase multă vreme întinsă acolo, clipind şi încercând să se obişnuiască cu ce se întâmplase şi cu ce putea face în această privinţă, apoi deveni conştientă de altceva: de sunetele inconfundabile de sex care se auzeau dinspre camera lui April.

Dintr-odată, Hannah ştiu că nu putea să mai rămână acolo ascultând, întrebându-se dacă era Will, cu buzele învineţite încremenite într-un zâmbet timid, furişându-se afară pe uşa apartamentului, sau cineva complet diferit care se strecura nevăzut. Nu voia să ştie. Oricare dintre cele două posibilităţi era insuportabilă.

În schimb, îşi înşfăcă prosopul şi hainele de schimb şi ieşi din apartament pe palier, unde se afla baia. Sub apa fierbinte, tăieturile şi juliturile erau şi mai dureroase, iar vânătăile de pe pielea ei şi mai clar definite. Trebuia să facă ceva. Trebuia *să spună* ceva. Nu conta, cu siguranţă, că se căţărase pe un zid. Nu intrase fără să aibă dreptul s-o facă, era un membru al colegiului care nu merita să fie agresat.

Dar cui ar fi putut să-i spună? Evident, nu celorlalţi portari, cu toate că ei trebuiau să fie prima instanţă pentru ameninţări imediate la adresa securităţii. Şi nici decanului. Hannah nu-l întâlnise niciodată, dar îl văzuse la masa principală la cinele oficiale şi asistase la discursul său de la începutul

semestrului, şi nu-şi putea imagina cum ar putea să i se adreseze unei persoane atât de austere şi distante cu o astfel de problemă.

Cine mai rămânea…? Domnul Myers…? Nu se putea gândi la altcineva pe care să-l abordeze.

Rămase o vreme sub jetul de apă fierbinte, gândindu-se la problemă, încercând să-şi imagineze cum ar fi trebuit să o aducă în discuţie cu domnul Myers, încercând cuvintele în minte. *M-a agresat*? Nu, nu era chiar aşa. Asta avea o notă mai… sexuală decât îşi dorea, deşi amintirea pubisului lui Neville apăsându-i posteriorul era încă neliniştitor de vie în mintea ei.

S-a aruncat peste mine. Asta era mai aproape de ţintă. Dar rezuma oare gravitatea a ceea ce se întâmplase? Transmitea oare adevărata teamă pe care o trăise simţind greutatea zdrobitoare a lui Neville peste ea, braţul lui pe ceafă, corpul lui care o ţintuia la pământ în timp ce-i zdrobea faţa de pietriş?

M-a rănit.

Nu. Asta avea nuanţa jalnică a unui copil într-o încăierare la locul de joacă, cu toate că era adevărat.

În cele din urmă, Hannah renunţă şi închise robinetul, ştergându-se cu delicateţe, încercând să nu-şi deschidă zgârieturile şi juliturile de seara trecută care erau parţial vindecate. Se îmbrăcă, apoi rămase în picioare nesigură, cu prosopul şi pijamaua într-o mână şi cu trusa de toaletă în cealaltă.

Ceea ce ar fi trebuit să facă, ceea ce ar fi fost logic să facă era să se întoarcă în camera ei şi să-şi lase lucrurile înainte de a coborî la micul-dejun. Dar nu putea face faţă. Musafirul lui April putea fi încă acolo şi Hannah nu ştia ce ar fi mai stânjenitor, să o înfrunte pe April legat de posibila trădare a lui Will sau să dea buzna în timpul partidei lor de sex de împăcare şi să fie nevoită să facă faţă îngrijorării şi milei lui Will pentru faţa ei vânătă.

Niciunul dintre aceste lucruri nu o atrăgea, cel puţin nu înainte de cafea.

Aşa că îşi rulă pijamaua în interiorul prosopului umed, îl luă sub braţ şi coborî scările spre hol şi spre micul-dejun.

— Hannah! Aici!

Auzi vocea lui Emily înainte să o vadă fluturându-şi braţul din cealaltă parte a sălii şi arătând spre un loc liber pe banca de lângă ea. Trăgând cu putere aer în piept, Hannah îi făcu şi ea semn cu mâna, apoi înaintă cu grijă printre studenţii care luau micul-dejun, cu tava pe care avea cafea, pâine prăjită şi brânză.

Când ajunse la masă, aproape că îi era teamă de reacţia lui Emily, dar aceasta era ocupată să vorbească cu Hugh, care stătea vizavi şi nu părea să fi observat zgârieturile de pe faţa lui Hannah. Cu un ciudat sentiment de uşurare, Hannah se strecură în spaţiul liber cu capul plecat şi nu spuse nimic în timp ce începu să mănânce.

— Ei bine, zise Hugh în cele din urmă, împingând deoparte o felie de pâine prăjită neatinsă şi ridicându-se în picioare, ar fi bine să plec. Am primul examen la ora 14 şi nu m-am pregătit suficient.

Părea aproape bolnav de nervi şi Hannah se trezi întrebându-se vag de ce se lăsase convins să meargă la piesa lui April în seara dinaintea examenelor, când era în mod clar atât de timorat.

— Urează-mi noroc.

— Mult noroc, spuse Hannah şi îi zâmbi încurajator.

În timp ce făcea asta, faţa ei intră în lumina care se filtra prin ferestrele înalte cu detalii de plumb şi Hugh se opri. Îşi puse tava la loc pe masă şi îşi aranjă încruntat ochelarii.

— Hannah, ce s-a întâmplat cu obrazul tău?

— Ce… ah.

Îşi atinse cu degetele zgârietura de pe obraz şi râse jenată.

— E chiar atât de rău?

— Hannah? zise Emily aplecându-se în faţă şi dând la o parte cu un deget perdeaua de păr a lui Hannah, după care expresia i se schimbă.

— Uau, ai căzut de pe zidul ăla?

— Nu, zise Hannah.

Simţi brusc un val de jenă şi încă ceva… ceva mai apropiat de vină, deşi n-ar fi putut spune care era motivul. Îşi smuci părul din mâna lui Emily, lăsându-l să-i cadă din nou peste obraz.

— Nu, nu chiar. Am fost… ei bine, m-a prins cineva.

— Te-a prins cineva?

Hugh se încruntă.

— Făcând ce anume?

— M-am căţărat pe zid şi, ei bine…

Se opri, aruncând o privire peste umăr ca să vadă dacă mai asculta şi altcineva. De ce se simţea atât de ruşinată de ce se întâmplase?

— Unul dintre portari… cumva… s-a aruncat peste mine.

Râse tremurat, încercând să destindă atmosfera.

— Mă doare cam tot corpul în dimineaţa asta. Mă face să mă gândesc că până la urmă jucătorii de rugby îşi merită premiile alea stupide.

— Unul dintre portari? zise Emily cu o voce dură, ignorând încercările de diversiune ale lui Hannah.

— Hannah, despre ce portar vorbim? Doar nu despre…?

Hannah nu zise nimic, dar încuviinţă şi Emily se schimbă la faţă.

— Iisuse Hristoase? Ce-a spus? Ai reclamat asta?

— Nu încă, zise Hannah.

Îşi păstra vocea scăzută, îngrozitor de conştientă de indignarea răsunătoare a lui Emily.

— N-a spus nimic, n-am aşteptat să vorbesc cu el. A apărut cineva şi am fugit.

— Oh, Doamne Dumnezeule!

Emily se ridică în picioare ca şi cum furia era prea mare pentru a putea fi stăpânită cât timp stătea aşezată.

— Hannah, gata. Nu ştiu ce să spun. De ce nu m-ai sunat?

— M-am simţit…

Hannah se opri, apoi înghiţi în sec.

— M-am simţit… n-am…

Dar Emily clătina din cap şi Hannah ştia că nu era nevoie să termine propoziţia, pentru că, într-un fel, Emily, la fel ca toate femeile care fuseseră vreodată singure şi înfricoşate noaptea, înţelegea prea bine amestecul ciudat de vinovăţie, dezgust şi ură de sine pe care îl trăia.

Faţa lui Hugh, în schimb, era un amestec de alarmare şi uluire şi se uită mai întâi la Emily, apoi la Hannah, apoi din nou la Emily, de parcă ar fi căutat îndrumare.

— Ce… adică, Doamne. Poţi… putem să facem ceva? îngăimă el în cele din urmă.

Avea obrajii roşii, cu toate că Hannah nu ştia dacă era din cauza furiei sau a stânjenelii.

— Nu-ţi face griji, Hugh, zise Emily cu o voce sumbră. Mă ocup eu de asta. Tu du-te la examen. Hannah, o să reclamăm chestia asta.

— O voi face, zise Hannah pe un ton hotărât, încercând să recapete controlul asupra situaţiei.

Dar Emily scutură din cap.

— Nu *o voi face*; o faci acum, cât timp încă mai ai vânătăile, cât timp nu se pot scutura de asta. O să mergem la decan.

— *Nu.*

Vocea lui Hannah fusese ascuţită, iar acum oamenii chiar se uitau la ele. Îşi coborî vocea, străduindu-se să vorbească mai calm.

— Nu, serios, cred că e prea drastic. M-am gândit la chestia asta în duş azi-dimineaţă. Vreau să merg la domnul Myers. El e profesorul meu şi scrie în regulament că e prima persoană de contact pentru orice problemă care necesită îndrumare.

— Domnul Myers?

Emily păru să se îndoiască.

— Nu el e ăla dubios? Tipul care invită mereu studenţi în camera lui?

— A dat câteva petreceri. Am fost şi eu cu April la una. N-a fost chiar Sodoma şi Gomora, îi răspunse Hannah pe un ton epuizat.

— Bine. Deci vom merge la el. Eşti pregătită?

Hannah deschise gura, după care se opri.

Nu era pregătită. Probabil n-avea să fie niciodată pregătită. Dar vedea că Emily n-avea de gând s-o lase să scape prea uşor.

După 15 minute, se aflau în faţa uşii de la biroul domnului Myers, ascultând zgomotele din interior.

— E cu cineva, şopti Hannah. Ar trebui să ne întoarcem mai târziu.

Dar înainte ca Emily să-i poată răspunde, uşa se deschise şi o fată pe care Hannah o recunoscu de la petrecere ieşi, scuturându-şi părul lung şi negru pe spate, în timp ce trecu pe lângă ele pe hol.

— Să aveţi o vacanţă bună, domnule M., îi zise ea peste umăr.

— *Au revoir*, Rubye, strigă domnul Myers în urma ei. Ne vedem la anul. Ah, Hannah, zise el uşor surprins. Nu avem seminar săptămâna asta din cauza examenelor, ai uitat?

— Nu, îi răspunse Hannah fără tragere de inimă. N-am uitat. Şi dacă nu e un moment potrivit…

— Hannah voia să vorbească cu dumneavoastră în legătură cu ceva, interveni Emily. Ceva important. Aveţi zece minute la dispoziţie, domnule Myers?

— Zece minute?

Domnul Myers se uită la ceasul de la mână, apoi încuviinţă.

— Da, zece minute pot să stau. Intraţi.

Se dădu la o parte, iar Hannah şi Emily trecură pe lângă el şi intrară în micul birou. Jaluzelele erau lăsate pentru a împiedica soarele de vară să pătrundă în interior, aruncând pete de lumină şi umbră în încăpere. Hannah se cocoţă destul de agitată pe marginea scaunului pe care îl folosea la seminarii, lăsându-şi părul să-i cadă în jurul feţei, în timp ce Emily se aşeză pe fotoliul din colţ şi îşi încrucişă braţele cu o expresie sumbră.

— Cu ce te pot ajuta, Hannah? o întrebă domnul Myers pe un ton amabil.

Hannah simţi o gheară în stomac la gândul a ceea ce era pe punctul de a declanşa, dar se ţinu tare. De data asta, John Neville mersese prea departe. *Trebuia* să spună ceva.

— Este vorba despre unul dintre portari, spuse ea.

Avea gâtul uscat şi înghiţi în gol, dorindu-şi ca la micul-dejun să fi băut altceva în loc de o cafea tare.

— John Neville. Cel foarte înalt.

— Da, îl ştiu pe domnul Neville, zise domnul Myers încruntându-se, de parcă nu prea înţelegea încotro voiau să ducă toate astea.

— M-a prins aseară căţărându-mă pe zidul din spatele clădirii Cloade, spuse Hannah.

Inima îi bătea cu putere.

— Şi m-a… ei bine, m-a placat ca la rugby. La pământ. El…

Înghiţi din nou în sec. Avea senzaţia că ceva îi bloca gâtul, făcând-o să respire cu dificultate.

— S-a aruncat peste mine. Nu m-am putut mişca. A fost…

Se opri, incapabilă să se gândească cum să continue.

— A fost… reuşi să spună din nou, apoi închise ochii.

— Hannah e rănită, domnule Myers, interveni Emily furioasă. Uitaţi-vă la faţa ei. A fost absolut exagerat. Şi face parte dintr-un tipar de comportament cu adevărat ameninţător faţă de Hannah şi…

— Domnişoarelor, staţi puţin, staţi puţin, interveni domnul Myers, ridicând o mână. Ce e cu faţa ta, Hannah?

Fără nicio tragere de inimă, Hannah îşi dădu deoparte perdeaua de păr care-i proteja obrazul vânăt şi se aplecă în faţă, în zona scăldată în soare. Domnul Myers privi semnele în tăcere câteva clipe, apoi îşi încrucişă braţele.

— Înţeleg. Spune-mi ce s-a întâmplat, pas cu pas, Hannah. Te-ai căţărat pe zid? De ce te-ai căţărat pe

zid?

— N-am… începu Hannah, apoi se opri.

Avea de gând să spună: *N-am vrut să mă vadă Neville trecând pe lângă gheretă*, dar acum se temea că ar fi sunat ca şi cum i-ar fi purtat ranchiună lui Neville dinainte.

— Era o scurtătură, termină ea, destul de lamentabil. Poarta de la Cloade era închisă.

— Foarte bine, deci te-ai căţărat pe zid. Şi după asta ce s-a întâmplat?

— Am coborât pe partea cealaltă şi am simţit că cineva mă prinde de gleznă.

— Cineva? La început n-ai ştiut că era Neville?

— Nu, la început n-am ştiut că era el, era întuneric şi eu eram speriată, aşa că am lovit cu piciorul şi am fugit.

— Şi el s-a luat după tine?

— Da, a strigat ceva de genul *opreşte-te* sau *opreşte-te, intrusule.* Nu-mi amintesc.

— Foarte bine şi apoi ce s-a întâmplat?

— M-a ajuns din urmă lângă arcade, spuse Hannah.

Cuvintele i se păreau grele în gură. Auzi din nou paşii răsunători ai lui Neville în spatele ei, senzaţia de biciuire când acesta o apucase de guler, trăgând-o înapoi.

— M-a apucat de haină, apoi mi-a pus piedică şi am căzut, iar el s-a aruncat peste mine. Şi-a pus braţul peste ceafa mea. N-am putut…

Respira cu repeziciune, inima îi bătea în urechi.

— Nu mai puteam să respir. Am început să văd stele verzi.

— Şi apoi?

— Şi apoi a venit altcineva şi a zis ceva de genul *ce se întâmplă,* iar el s-a ridicat în picioare şi eu… eu am fugit pur şi simplu. Eram atât de speriată!

— Dar ai văzut că era el?

— Când mi-a pus piedică, da. Am ştiut că era el.

Vocea îi tremura acum. Simţea cum lacrimile i se strâng în colţurile ochilor.

— Sunt *absolut* convinsă că era el, i-am recunoscut vocea şi…

Se opri. Nu se putea hotărî să spună *mirosul lui*. Implica un anumit nivel de intimitate pe care şi-ar fi dorit să nu-l transmită.

— Şi mai era şi altcineva acolo, spuse ea în schimb, poticnindu-se în cuvinte. Un bărbat. Cred că era un membru al personalului facultăţii. Oricine ar fi fost, a vorbit cu Neville. Va confirma povestea mea, va confirma că Neville a fost cu siguranţă cel care m-a placat. Şi nu e vorba doar de faţa mea, uitaţi.

Se ridică în picioare, trăgând de tivul cămăşii, ridicând-o în sus pentru a-şi arăta trunchiul, zgârieturile roşiatice care se transformau repede în vânătăi purpurii şi tărcate.

— Uitaţi, *nu* inventez.

În spatele ei, Hannah o auzi pe Emily trăgându-şi răsuflarea la vederea coastelor ei lovite, iar ea îşi lăsă cămaşa să cadă din nou şi se aşeză la loc, cu obrajii în flăcări.

— Ei bine, uite, permite-mi să spun în primul rând că *nu* încerc absolut deloc să pun la îndoială ceea ce ai trăit, spuse încet domnul Myers.

Se ridică şi el în picioare, mergând până la fereastră de parcă ar fi încercat să-şi dea timp să se gândească la răspuns.

— Pare… ei bine, profund neplăcut, şi nu sunt deloc surprins că eşti tulburată din cauza asta. Dar încerc doar să înţeleg succesiunea evenimentelor din perspectiva lui Neville. Chiar tu spui că nu ţi-ai dat seama că era Neville până când nu te-a doborât?

— Şi? replică Hannah înfuriată.

Respira sacadat, dându-şi seama că vocea îi devenise mai stridentă şi mai acuzatoare decât intenţiona.

— Nu, zise ea, mai egal. Nu, aşa este, nu l-am recunoscut.

— Deci e foarte posibil ca nici Neville să nu te fi recunoscut. Pur şi simplu a văzut o persoană intrând prin efracţie în campus şi, pe bună dreptate, a rugat-

o să se oprească, apoi a urmărit-o, când persoana nu s-a oprit.

— Domnule Myers, aţi văzut vânătăile alea? spuse Emily, ridicându-se la rândul ei în picioare.

Vocea ei era periculos de calmă şi Hannah îşi dădea seama că abia mai reuşea să-şi ţină cumpătul.

— I-aţi văzut faţa? Nu doar că a urmărit-o, ci s-a repezit la o studentă fără apărare şi i-a înfipt faţa în pământ până când n-a mai putut vorbi şi, mai exact, nu e prima dată când a vizat-o pe Hannah, de fapt…

— Ei bine, tocmai asta e, a intervenit domnul Myers. Asta încerc să înţeleg aici. Pentru că, evident, dacă spuneţi, domnişoară…?

— Emily Lippman, zise Emily pe un ton sec.

— Domnişoară Lippman, faptul că acest lucru face parte dintr-un model de comportament inadecvat, este o acuzaţie destul de gravă, dar nu văd cum se potriveşte cu asta. Conform propriei mărturisiri, Hannah a recunoscut că era o noapte foarte întunecată şi că nu l-a recunoscut pe Neville decât în momentul în care a atacat-o. Nu ştiu, în aceste circumstanţe, cum ar fi putut Neville să o vizeze în mod special pe Hannah. Din câte văd eu, a atacat pur şi simplu un presupus intrus, poate ceva mai dur decât era necesar, dar…

— A intrat în camera mea, zise Hannah.

Inima îi bătea cu putere.

— A intrat în camera mea când nu eram acolo…

— Şi s-a întâmplat ceva deplasat în timp ce se afla acolo?

— Daţi-l naibii de deplasat, n-ar fi trebuit să se afle într-o afurisită de cameră studenţească în primul rând! strigă Emily.

La asta, domnul Myers se schimbă la faţă. Ridică o mână.

— Domnişoară Lippman, îmi pare rău, dar trebuie să vă rog să vorbiţi mai încet şi, dacă mai înjuraţi din nou, o să vă cer să părăsiţi acest birou. Aş vrea să aud versiunea lui Hannah. Hannah, s-a întâmplat ceva? Când a venit în camera ta?

— A spus că avea un pachet, spuse Hannah.

Gâtul îi era uscat şi îşi întoarse privirea de la domnul Myers, uitându-se pe fereastră. Ochii o înţepau din nou şi clipi de mai multe ori, încercând să împiedice lacrimile care ameninţau să-i curgă. Nu voia, *nu* voia să plângă în faţa domnului Myers.

— N-a vrut să mi-l dea când i l-am cerut.

— Şi avea într-adevăr un pachet?

Hannah nu zise nimic. Închise ochii şi încuviinţă.

— Ei bine, spuse domnul Myers, pe un ton ceva mai vioi, de genul *Sunt înţelegător, dar această întrevedere se apropie de sfârşit*. Îmi pare foarte rău că aţi avut ceea ce a fost în mod clar o experienţă foarte neplăcută, dar pot să vă sugerez ca între timp să vă abţineţi de la a vă căţăra pe zidurile campusului şi să intraţi în mod corespunzător, ca toţi ceilalţi. Bun, o să vorbesc cu domnul Neville despre asta…

— Ce? izbucni Hannah, îngrozită. Nu! Vă rog, nu, nu-i spuneţi că v-am spus toate astea.

— Ei bine, nu pot să mă ocup de aceste… aceste *acuzaţii*, fără să aud şi versiunea domnului Neville despre ce s-a întâmplat, spuse domnul Myers.

Expresia lui era exasperată, empatia îi scăzuse dramatic şi se îndreptă spre fereastră, întorcându-le spatele amândurora, înainte de a se întoarce la birou şi a se aşeza pe un colţ, zâmbind cu ceea ce era în mod clar un efort vizibil de a fi înţelegător.

— Uite ce e, Hannah, concluzia e că pot merge mai departe *dacă* vrei asta. Dar nu fără să vorbesc cu domnul Neville ca să aud şi versiunea lui. Care e decizia ta?

Hannah se uită la Emily. Avea braţele împreunate peste piept, în mod evident abia stăpânindu-şi furia, dar nu vorbi, doar ridică din umeri într-un mod foarte concis care voia să spună *asta e decizia ta.*

Rahat.

Domnul Myers se uită la ceasul de la mână. Nu se obosi să-şi mascheze gestul.

— Mă pot gândi la asta? întrebă Hannah.

Vocea îi sună mică şi nesigură în propriile-i urechi. Nu părea vocea cuiva care aduce o acuzaţie

credibilă.

— Cu siguranţă.

Domnul Myers se ridică din nou în picioare, plin de căldură şi bonomie acum.

— Nu te grăbi.

Se îndreptă spre uşă, semnalând clar că întrevederea se încheiase.

— Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să mă pregătesc pentru seminarul de la ora 10. Abia aştept să ne vedem săptămâna viitoare pentru seminarul final, Hannah. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnişoară Lippman.

Dar în timp ce ieşeau pe coridor, Hannah ştia, cu o certitudine deprimantă, că un singur lucru era sigur. Săptămâna viitoare nu se va mai întoarce la seminarul domnului Myers. De fapt, nu ştia dacă va mai putea vreodată să dea ochii cu el.

După

În trenul de întoarcere spre Edinburgh, se uită pe fereastră, reluând la nesfârşit cuvintele lui Ryan. *E o glumă?*

Un test de sarcină.

Un test de sarcină pozitiv. Nu e nimic ce nu ştia din conversaţia cu Geraint, dar acum, auzind-o din gura lui Ryan…

Era real?

Ar fi putut să-l deseneze cu un… cu un pix*, din câte ştiu.*

La naiba. *La naiba*. Îşi freacă faţa. O parte din ea vrea să şteargă amintirea conversaţiei şi toate bănuielile otrăvitoare pe care i le-a stârnit, dar ştie că nu poate. Nu doar din cauză că nu se poate gândi la nimic altceva, ci şi pentru că, în caz că i s-ar da posibilitatea de a-şi şterge ca prin magie cuvintele lui Ryan din memorie, n-ar face-o. Nu poate renunţa la asta. Fiindcă, indiferent dacă este adevărat sau nu, indiferent dacă April, farsoare înrăită, ar fi fost suficient de crudă încât să-i facă lui Ryan această farsă dureroasă şi de nescuzat, este o piesă lipsă din puzzle, una care a apărut din senin, aruncând în aer întregul tipar existent.

Un test de sarcină pozitiv – real sau nu – este exact ce lipsea din cazul lui Neville. Este un motiv. Şi nu doar pentru Ryan. Este un motiv pentru Will şi pentru oricine altcineva care se culca cu April.

Hannah îşi aminteşte din nou zgomotele care veneau din spatele uşii închise a dormitorului în dimineaţa de după premiera piesei lui April. Şi, mai mult ca oricând, îşi doreşte să se fi oprit, să fi deschis uşa şi să fi văzut cine se afla acolo.

Pentru că *n-a fost* Ryan, de asta este sigură sau cel puţin atât cât poate fi de sigură fără să-l întrebe în mod direct. Nu doar din cauza felului în care a reacţionat la premiera piesei, îndepărtându-se de April de parcă n-ar fi vrut să o atingă, ci şi din cauza a ceea ce spusese în conversaţia lor. *Mi-a*

trimis un mesaj în dimineaţa de după premieră. Dacă April ar fi fost în pat cu Ryan, de ce i-ar fi trimis un mesaj, dându-i vestea abia cu o oră şi ceva mai târziu? N-ar fi plauzibil să treci de la sex zgomotos şi lipsit de griji la un test de sarcină într-o singură dimineaţă. Ryan nu s-ar fi lăsat păcălit, s-ar fi întrebat de ce nu-şi făcuse griji cu doar o oră şi ceva mai devreme.

Dar dacă n-a fost Ryan, atunci cine?

Will este următorul candidat evident. Dar Hannah nu este sigură nici în privinţa lui. Ceva n-a fost în regulă în acea seară, la piesă. Un fel de rezervă sau ostilitate între el şi April, care nu părea să se potrivească cu sunetele puternice şi zgomotoase care treceau prin perete în dimineaţa următoare. Şi, cu toate că roşeşte la gândul ăsta, Hannah ştie ce sunete scotea – *scoate* – Will în timpul actului sexual atât atunci, cât şi acum. Priveşte peisajul rural care trece unduindu-se hipnotic pe lângă fereastră, gândindu-se la soţul ei, cum stă deasupra sprijinindu-şi greutatea pe antebraţe, uitându-se în ochii ei tăcut, concentrat, atent. El nu geme, nu mârâie şi nu se zbate ca într-un film pentru adulţi.

De ce? *De ce* n-a rămas ea în acea dimineaţă? De ce nu s-a ghemuit şi n-a aşteptat în fotoliul din camera de zi să vadă cine a ieşit din dormitorul lui April?

De ce nu i-a mărturisit lui April ce se întâmplase? Pentru că era traumatizată şi în faza de negare.

Pentru că se refăcea după – abia acum, după zece ani, poate rosti cuvintele fără a simţi că sunt prea puternice – o agresiune. Şi pentru că nu ştia. Habar n-avea cât de importantă va deveni această întrebare. Nu ştia că, mulţi ani mai târziu, atât de multe lucruri vor sfârşi prin a atârna de ea. Fericirea ei. Viitorul ei. Căsătoria ei.

Chiar în acel moment, trenul intră într-un tunel şi, pentru o clipă, rămâne fără curent. Luminile din vagon se sting doar pentru o fracţiune de secundă şi atunci Hannah simte ceva. Chiar sub ombilic. O fluturare, ca un balon care se sparge sau ca o bandă

elastică care se rupe ori ca ceva mic, alunecos şi cu pene care se unduieşte înăuntru ei.

Rămâne complet nemişcată. Nici măcar nu respiră.

Apoi trenul iese din tunel şi vagonul este din nou inundat de lumină, iar ea rămâne perfect nemişcată, cu mâna pe burtă, radiind de fericire. Şi pentru prima dată de la moartea lui John Neville nu se mai gândeşte la April, la trecut sau la faptul că poate a condamnat un om nevinovat să moară în închisoare.

Se gândeşte la copilul său şi la noua viaţă din pântecul ei. Şi fericirea îi e atât de intensă încât doare.

Înainte

— Păi, du-te dracu'.

— Păi, du-te *tu* dracu'.

Vocile se auzeau clar prin uşa camerei lui April, făcând-o pe Hannah să tresară, întrebându-se dacă ştiau că ea era chiar de cealaltă parte a peretelui, lucrând la ultimul eseu al semestrului. Se gândea să strige *Hei, unii dintre noi încearcă să înveţe*, ca un mod glumeţ de a-i alerta de prezenţa sa, dar înainte de a face asta uşa dormitorului lui April se deschise şi Will ieşi, trântind-o cu furie în urma lui.

— Oh!

Avu eleganţa de a roşi atunci când o văzu stând acolo.

— Scuze, nu mi-am dat seama…

— Nu, Doamne, adică… e în regulă, spuse Hannah.

Puse jos *Faerie Queene* şi se ridică stângaci, frângându-şi degetele.

— Nu mă deranjaţi.

Minciuna făcu să i se coloreze obrajii.

— Adică, aş fi putut… ar fi trebuit… să mă mut. Eşti…

Eşti bine, voia să întrebe, dar nu ştia dacă suna a condescendenţă sau a lipsă de loialitate. Trebuia să fie prietena lui April, April care probabil asculta de cealaltă parte a uşii chiar în acel moment. Nu putea fi văzută luându-i partea lui Will.

Dar Will se încruntă şi traversă acum camera spre ea, privind-o cu o intensitate tulburătoare.

— Hannah, ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Hannah simţi un gol în stomac. Oare aşa avea să fie în următoarele câteva zile? Va trebui să spună povestea la nesfârşit?

— Se vede?

Ştia că evita întrebarea, dar încă nu se hotărâse ce să facă în legătură cu Neville. Chiar ar fi capabilă să meargă mai departe?

Will încuviinţă.

— Adică, nu arată *groaznic,* dar arată de parcă te-ai certat cu o uşă şi ai pierdut.

— Cam asta a fost, spuse Hannah cu un râs tremurat.

Era o altă minciună – sau cât se poate de aproape de una care nu avea nicio şansă –, dar nu putea suporta să-i spună adevărul lui Will. Reacţia lui ar fi fost mai rea decât cea a lui Emily. Probabil că ar fi fost dusă pe sus până la decan şi ar fi trebuit să se confrunte din nou cu acel scepticism exagerat de politicos.

— Vii sâmbătă la ultima reprezentaţie a lui April? întrebă ea în cele din urmă, mai mult pentru a schimba subiectul decât pentru că ar fi vrut cu adevărat să ştie.

Gura lui Will se strâmbă şi privirea lui o întâlni pe a ei.

— Nu, în weekend e ziua de naştere a mamei şi ea nu… de fapt, lasă, nu contează. Ideea e că plec acasă în Somerset. Mă voi întoarce duminică. De asta ne… în fine. Ai auzit.

Timp de un minut rămaseră în tăcere, susţinându-şi unul altuia privirea cu o intensitate aproape dureroasă. Ochii lui erau de un căprui limpede, ca apa de turbă. Hannah putea vedea cum i se mişca un muşchi în partea laterală a maxilarului în timp ce înghiţea în sec. Făcu un pas spre ea cu mâna întinsă, şi ceva îi tremură pe şira spinării – un freamăt de dorinţă atât de puternic, încât îl simţi ca pe un şuvoi de apă curgând peste pielea ei.

O clipă crezu că o va atinge. Dar apoi, involuntar, ea aruncă o privire spre uşa închisă a dormitorului lui April şi gestul acela simplu rupse vraja dintre ei. Will îşi lăsă ochii în jos şi făcu un pas înapoi, ca şi cum tocmai îşi amintise de ce se afla acolo.

— Ei bine, ne mai vedem, îi spuse el.

După care plecă.

Urmă o pauză lungă, apoi uşa dormitorului lui April se deschise. Era încruntată şi Hannah avea impresia că ascultase şi aşteptase ca Will să plece.

— Eşti în regulă? Ce s-a întâmplat? o întrebă Hannah.

— Afurisita de mamă a aşa-zisului meu iubit s-a întâmplat, zise April.

Bătea din picior, radiind în jur o energie furibundă şi încrâncenată.

— Cum îndrăzneşte? Sâmbătă este ultima seară – ştie ce înseamnă asta pentru mine, dar nu, mami nu se simte bine, mami împlineşte 50 de ani, mami trebuie să fie pe primul loc.

Ultimele cuvinte le rosti cu o voce de copil plângăcios care suna atât de nepotrivit pentru Will, încât Hannah simţi că trebuie să protesteze. O ocheadă aruncată spre chipul lui April, care tuna şi fulgera, o făcu să se răzgândească.

— Dar a venit la premieră, îndrăzni ea, însă April se năpusti asupra ei.

— Aşa şi? E afurisitul meu de iubit! Sau *a fost.* Mă gândesc serios, având în vedere că nu dă doi bani pe sentimentele mele. Seara premierei este cea mai joasă ştachetă posibil. Adică toată lumea a venit la premieră, chiar şi Hugh! Chiar şi nenorocita de *Emily*! Ăsta e cel mai important lucru pe care l-am făcut vreodată, Han. E prea mult să sper că Will va veni să mă susţină în loc să se ducă la mama lui ipohondră?

Mama lui e bolnavă? asta era ce gândea Hannah, dar văzu imediat că n-avea niciun sens să i-o spună lui April. N-ar fi făcut decât să-i aţâţe indignarea.

— Dă-l încolo. Voi veni eu sâmbătă. Şi ştii ce? O să facem ceva după aceea. O petrecere. Una ca lumea. O să invităm toată distribuţia aici, la bar, vom organiza cocktailuri tematice. Medeea. Ce ar trebui să fie? Ceva însângerat – suc de merişoare cu vodcă şi sirop de rodii!

— Ăsta nu cumva e Sex on the Beach? zise April, dar Hannah putu vedea că se înmuia, că ideea unei petreceri o încânta.

Furia tensionată i se relaxase puţin, aşa că se îndreptă spre fotoliu şi se aruncă în el, făcându-i arcurile să scârţâie.

— O petrecere ar fi destul de mişto, totuşi. Chiar ai face asta pentru mine?

— Bineînţeles, zise Hannah şi-i dădu lui April un pumn amical în braţ.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea.

Urmă un moment de pauză, apoi chipul lui April înflori într-un zâmbet larg şi radios – zâmbetul acela care îţi dădea senzaţia că un proiector de un megawatt tocmai fusese îndreptat asupra ta.

— Tu, Hannah Jones, eşti cea mai bună, asta eşti, după care se ridică în picioare, netezindu-şi fusta. Bun. Vii la cină?

— Nu pot. Am de terminat eseul ăsta. Mi-am petrecut toată săptămâna recapitulând pentru examenele preliminare şi acum sunt atât de-al naibii de epuizată, încât nici nu mai pot gândi limpede.

April se opri, se uită la ea, apoi zise, cu un mic zâmbet fluturându-i în colţul buzelor, astfel încât gropiţa din obraz îi apăru şi îi dispăru ca prin minune:

— Aş putea să te ajut eu cu asta, dacă vrei.

— Să mă ajuţi cu eseul?

Hannah îşi ridică privirea spre ea, încruntându-se.

— Ai citit Spenser?

— Nu, vreau să spun să te ajut cu concentrarea.

Se întoarse, se duse înapoi în camera ei şi Hannah o auzi cotrobăind prin haosul de pe noptieră. Apoi ieşi cu două pilule în palmă, întinzându-le spre Hannah.

Hannah se uită la ele. Erau nişte capsule mici, pe jumătate colorate, pe jumătate transparente, umplute cu zeci de biluţe mititele în interior.

— Ce sunt astea? Un fel de NoDoz sau ceva de genu’ ăsta?

— NoDoz pentru adulţi, zise April.

Schiţă din nou acel mic zâmbet, cu gropiţa apărându-i şi dispărându-i din obraz.

— Haide, ia-le. Mai sunt o grămadă acolo de unde au venit astea.

— Eu… eu, adică, vreau să spun mulţumesc, dar, sincer, aproape am terminat. Trebuie doar să închei

ultimul paragraf şi apoi îl pot preda.

— Bine. Cum vrei, zise April cu lejeritate.

Îşi puse cu dezinvoltură pilulele în buzunar, după care îşi luă haina.

— Ah, şi vodcă, merişoare, şampanie şi lichior de coacăze.

— Ce?

— Pentru Medeea. Vodcă, merişoare, şampanie şi lichior de coacăze. Într-o cupă de şampanie. Şi cu o cireaşă maraschino[30] deasupra.

— S-a făcut, zise Hannah şi April zâmbi.

După

Pe drumul de întoarcere de la gară, Hannah îl sună pe Will.

— Copilul a mişcat!

El e în stradă, Hannah poate auzi sunetele din fundal, sirena unei maşini de pompieri care trece.

— Ce ai spus?

Will ridică vocea peste zgomotul sirenei.

— Ce s-a mişcat? Scuze, e foarte mult zgomot.

— Nu ce! Cine! Copilul. L-am simţit, Will, l-am simţit pe copilul nostru mişcând.

Urmează o fracţiune de secundă de tăcere, după care îi aude râsul neîncrezător şi plin de bucurie.

— A mişcat? Chiar l-ai simţit?

— Da! De două ori! Eram în drum spre casă şi l-am simţit. Will, a fost cel mai ciudat lucru, ca şi cum ar fi fost nişte bule care se sparg sau ceva de genul ăsta. A fost *atât* de straniu. Adică, am mai avut şi înainte chestii de care nu am fost sigură, dar asta… asta a fost atât de stranie. Am ştiut pur şi simplu. Am *ştiut* că era el.

— El?

Încă nu aflaseră sexul copilului. Fusese mai mult decizia lui Hannah decât a lui Will – un fel de superstiţie, deşi nu-şi poate da seama de ce anume nu vrea să ştie.

— Sau ea, spune Hannah şi roşeşte. Doar că mi se pare aiurea să-i mai spun acesta[31], din moment ce devine o persoană reală.

— Vreau foarte tare să-l simt şi eu, zice Will şi ea poate auzi zâmbetul încântat din vocea lui. Crezi că va fi posibil deja?

— Nu ştiu.

Îşi pune o mână peste abdomen acum, de parcă ar vrea să testeze, dar bineînţeles că nu se mişcă.

— Nu sunt sigură. Eşti în drum spre casă?

— Da, am plecat devreme.

Vocea i se schimbă şi deodată pare epuizat şi enervat.

— La muncă a fost nasol. Crezi că e normal să-ţi urăşti şeful?

Hannah îşi muşcă buza. Bietul Will. Nu şi-a dorit niciodată să fie contabil. El voia să schimbe lumea, dar a nimerit în asta când s-a mutat la Edinburgh, iar acum nu-şi permite să renunţe.

— Păi… eu n-o urăsc pe Cathy, răspunde ea cam lamentabil.

— Chestia e că nu sunt prea multe Cathy prin preajmă. Nu în contabilitate, în orice caz. Şi, după cum obişnuia să spună tata, dacă munca ar fi menită să fie distractivă, oamenii nu te-ar mai plăti ca s-o faci.

Hannah râde, dar după ce vorbesc despre cină şi îşi iau la revedere, pune telefonul deoparte cu un sentiment de tristeţe. Will a fost mereu cel care a adus bani în casă – contabilitatea se plăteşte mai bine decât munca într-o librărie, asta e tot ce poate spune. Însă acum are impresia că presiunea iminentului ei concediu de maternitate îl afectează. Şi realmente nu ştie ce să facă în legătură cu asta.

★

— Îl pot simţi? Se mişcă acum?

Will a urcat treptele câte două odată şi acum o cuprinde pe Hannah într-o îmbrăţişare ca de urs, cu pielea rece a jachetei pe obrazul ei. Hannah scutură din cap.

— Nu cred. Nu-l simt nici eu în acest moment, dar chiar dacă aş putea, nu cred că tu, din exterior, ţi-ai da seama. E prea devreme. După câte îmi amintesc, în cărţi scrie că, în mod normal, tatăl simte mişcările bebeluşului cam din luna a şasea.

— S-a mişcat, zice Will, ca şi cum ar încerca cuvintele.

Stă acolo, cu un zâmbet uriaş şi prostesc pe chip, ca şi cum n-ar şti ce să facă, apoi o sărută, de parcă nu se poate stăpâni, cu mâinile de-o parte şi de alta a feţei ei, cu buzele reci peste buzele ei calde.

— Copilul nostru a mişcat. Oh, Doamne Dumnezeule, Hannah, chestia asta e reală. Se

întâmplă cu adevărat.

Ştiu, vrea să-i spună, dar nu o face, doar stă acolo, zâmbindu-i la rândul său, simţind balonul comun de fericire între ei, uriaş şi fragil.

— Ce-i cu mirosul ăsta? zice el acum, rupând reveria.

— Oh, rahat, ceapa!

Hannah uitase de ceapă, entuziasmată să audă pe scară paşii lui Will.

— Fac paste bolognese.

Merg amândoi în bucătărie, unde Hannah se uită în tigaie, răzuind ceapa care s-a lipit de fundul ei.

— Cred că o să fie în regulă. Doar puţin caramelizată, poate.

— Vor fi delicioase, îi spune Will pe un ton liniştitor.

— Hei, cum a fost la control, apropo?

Doamne, controlul la moaşă. Pare că s-a întâmplat cu un milion de ani în urmă şi, pentru o clipă, Hannah trebuie să se străduiască să-şi amintească ce s-a întâmplat.

— Oh… e în regulă… adică, nu complet în regulă. Tensiunea tot a fost cam mare. Dar nu e mare scofală. Moaşa nu crede că e vorba de preeclampsie sau ceva serios, doar că probabil trebuie să mă relaxez puţin. Vrea să revin săptămâna viitoare la control, doar ca să verifice.

Face o pauză. Acesta este momentul în care trebuie să spună ceva. Despre vizita ei la Ryan. Pentru că nu *poate* să-i ascundă asta lui Will. Îl priveşte şi pe el.

— Am avut zi liberă după control, zice ea cu grijă.

Apoi răstoarnă carnea tocată în tigaie, pentru ca să nu fie nevoită să se uite la el în timp ce spune:

— Aşa că… ei bine, am fost să-l văd pe Ryan.

— Poftim? Will îşi face mâna pâlnie la ureche.

Carnea sfârâie şi şuieră, împiedicându-l să audă clar peste zgomotul de prăjire.

— Pe cine ai văzut? N-am auzit ce ai spus.

— M-am dus să-l văd pe Ryan, zice ea, mai tare.

Pune lingura jos şi se întoarce.

— Pe Ryan al nostru. Pe Ryan Coates.

— Stai o secundă.

Will se încruntă. Nu prea reuşeşte să-i citească expresia de pe chip – pare a fi neîncredere amestecată cu un fel de enervare controlată, pe care încearcă să n-o arate. Un val de roşeaţă îi urcă de la gulerul jachetei de motociclist în sus, colorându-i obrajii bronzaţi.

— Ai fost tocmai până în York ca să-l vezi pe Ryan Coates? Şi nu mi-ai spus?

— N-a fost ceva premeditat, zice ea repede, deşi e doar pe jumătate adevărat. Nici măcar n-am sunat dinainte ca să-l anunţ. Aproape că ajunsesem acolo când mi-am dat seama că era posibil să fie plecat.

Măcar partea asta e corectă.

— Dar a *trebuit* să o fac*,* Will, nu puteam să-mi scot din cap ceea ce a zis Geraint şi voiam să aud de la Ryan, să aflu dacă Geraint e un hărţuitor paranoic sau dacă într-adevăr sunt prieteni. Trebuia să ştiu dacă inventa toate astea, poate chiar să implic şi poliţia.

Will pare puţin luat prin surprindere, de parcă vede sensul cel puţin în această ultimă parte, dar încă dă cu nedumerire din cap.

— Şi nu puteai da telefon? Adică – York! Nu e chiar după colţ, nu?

— Nu e chiar atât de departe, de fapt a fost chiar plăcut să mă relaxez în tren şi am simţit – nu ştiu cum să zic, Will. Am simţit că îi eram datoare cu această călătorie. Să ne vedem faţă în faţă, în loc să-l sun şi să-l iau la întrebări. Nu mă simt chiar mândră de sprijinul pe care i l-am dat după atacul cerebral. Tu te simţi?

Will are eleganţa de a se arăta uşor ruşinat de asta. Face un gest foarte uşor cu capul, jumătate încuviinţare, jumătate clătinare din cap, nici una, nici alta, dar ea ştie ce vrea să spună. Da, înţelege ce vrea să spună. Nu, nici el nu este mândru de acţiunile sale. Ryan era un prieten, unul dintre cei mai buni prieteni ai lor. Îi datorau mai mult.

— Ce mai face? zice el în cele din urmă.

Se îndepărtează şi începe să-şi dea jos jacheta, mai mult pentru a face ceva, după cum are impresia Hannah. Ceafa încă îi e roşie.

— Păi… surprinzător de bine, de fapt.

Se uită la spatele lui Will, la forma umerilor lui sub cămaşă, încercând să şi-l imagineze lovit peste noapte, aşa cum se întâmplase cu Ryan. Ideea îi provoacă o durere ascuţită sub inimă.

— Încă este într-un scaun cu rotile, dar vorbeşte surprinzător de bine – are doar o foarte uşoară problemă de pronunţie şi mai ratează câte un cuvânt, dar nimic important. Nu i-am văzut copiii, dar par adorabili. Iar Bella e clar că e de păstrat.

— Da… zice Will lent. Da, chiar a dat lovitura cu Bella. Deci, ce a spus? Despre reporterul ăla? Şi presupun că aţi vorbit despre – înghite în sec – despre April?

— Da, zice Hannah.

Se aşază pe un taburet lângă blatul de bucătărie, frecându-şi picioarele care o dor.

— Da, aşa e. Chiar îl cunoaşte pe Geraint. Spune că e un tip de treabă şi că împărtăşeşte şi el unele din preocupările lui Geraint. Şi a zis…

Oh, Doamne, chiar poate spune asta? Dar trebuie s-o spună. Nu poate ascunde conversaţia de Will, nu din moment ce îl privesc atâtea lucruri. N-ar fi corect.

— A spus că se culca cu April. Ştiai?

— Eram aproape sigur, spune Will, foarte scurt.

Se duce la aragaz, preluând de unde a lăsat ea. Ea vede că muşchii umerilor îi sunt încordaţi sub cămaşă.

— Şi… a confirmat zvonul despre care ţi-am spus aseară. Despre…

Se opreşte. E mult mai greu decât credea. Cum poate fi atât de greu să-i spună adevărul bărbatului pe care îl iubeşte?

— În legătură cu testul de sarcină. Will, ea i-a spus lui Ryan că era însărcinată. A zis că, cel puţin, *a lăsat să se înţeleagă* că era copilul lui.

Foarte încet, roşeaţa se scurge de pe ceafa lui Will. Pentru un lung răstimp stă pur şi simplu acolo, nemişcat, cu umerii lăsaţi.

— Iisuse.

— Ştiu.

Ea simte un nod în stomac.

— Ryan nu ştie dacă i-a spus adevărul despre sarcină, dar… chiar i-a zis asta.

— De ce? zice Will, şi vocea lui e ca un geamăt.

— De ce l-ar fi minţit ea pe Ryan?

— Nu, vreau să spun, de ce *tu,* Hannah?

Pune lingura jos şi se întoarce cu faţa la ea, şi ea vede că faţa îi e palidă şi posomorâtă.

— De ce faci asta? De ce acum?

— De ce fac ce anume? De ce încerc să aflu adevărul? Pentru că Neville e mort, Will. *Mort*. Şi trebuie să ştiu dacă am condamnat un nevinovat să moară în închisoare! Nu înţelegi asta?

— Nu, înţeleg, spune el.

Acum se controlează, nota de nelinişte din voce i-a dispărut şi, când vorbeşte din nou, cuvintele îi sunt aproape nefiresc de egale, de parcă i-ar silabisi ceva unui copil mic.

— De fapt, cred că tu eşti cea care nu înţelege, Hannah. Nu vezi ce faci? Dacă n-a făcut-o Neville, *altcineva a făcut-o*. Da, Neville e mort şi nu poţi schimba asta. Atunci de ce nu poţi lăsa chestia asta în pace?

Acum ea se holbează la el, ca şi cum în colţul bucătăriei ei s-ar afla un străin.

— Will, tu chiar vrei să spui că dacă ucigaşul lui April e încă liber, nu-ţi pasă?

— Spun că ucigaşul lui April – aşa cum a fost judecat şi condamnat *de justiţie* – a murit în închisoare şi că acesta a fost cel mai bun lucru pentru toată lumea! Ce bine ai de gând să faci dezgropând toate astea? Găsind motive acolo unde n-au existat şi dezgropând mizerii vechi de zece ani? Adică, şi ce dacă April i-a trimis lui Ryan un test de sarcină – chiar te duci la poliţie cu chestia asta? Pentru ce? Pentru ca un tip în scaun cu rotile,

cu două fetiţe şi o soţie care-l adoră, să putrezească în închisoare în locul lui John Neville?

— Nu spun că Ryan a făcut-o, ripostează Hannah pe un ton aprins.

Însă Will o întrerupe:

— Atunci cine? Hugh? Emily? *Eu*?

— Nu fi prost, tu nici măcar nu erai în campus în seara aia, se răsteşte Hannah. Dar au fost sute de alţi studenţi şi membri ai personalului care n-au fost anchetaţi din cauza dovezilor *mele* împotriva lui Neville. Nu pot să las asta să treacă, chiar dacă tu nu dai doi bani pe ce s-a întâmplat cu April!

Închide gura după ce spune asta şi rămâne acolo gâfâind, îngrozită de propriile-i cuvinte. Ştie că a mers prea departe. Will nu e prost, orice, dar asta nu. Şi cu siguranţă îi pasă de April, la fel ca şi ei.

Stă şi aşteaptă să o tragă la răspundere pentru incorectitudinea a ceea ce tocmai a spus, pentru iresponsabilitatea ei de a urmări acest lucru. Aşteaptă să o facă egoistă, sau obsedată, ori să-i atragă atenţia că n-a avut nicio problemă să-l lase pe Neville să putrezească timp de zece ani, aşa că de ce *acum*, ce schimbă moartea lui?

Nu i-ar fi putut răspunde la nimic din toate astea. Pentru că, dacă i-ar fi spus oricare dintre aceste lucruri, ar fi avut dreptate.

Dar el n-o face. Nu spune absolut nimic. Doar se întoarce cu spatele la ea, pune tigaia înapoi pe foc şi continuă să amestece.

Înainte

— Vine, îi spuse Hannah lui Ryan, ridicându-şi privirea din telefonul mobil.

Aşa cum promisese, Hugh, instalat într-o cameră aflată deasupra Gheretei Portarilor, îi trimisese un mesaj când grupul de actori intrase pe poarta principală.

— Vor fi aici în cinci minute. Să oprească cineva muzica.

Unde eşti???? îi trimise ea un mesaj lui Emily în timp ce luminile se stingeau.

Era vânzoleală în spatele barului şi, în scurt timp, sunetul piesei Odelay a celor de la Beck fu întrerupt şi toată lumea tăcu sau se lăsă tăcerea în măsura în care aşa ceva era posibil într-o cameră cu studenţi destul de beţi.

— Aprindeţi naibii din nou luminile! mârâi cineva în cealaltă parte.

Barmanul, însă, clătină cu bunăvoinţă din cap:

— Ah, lasă-i în pace, sunt doar cinci minute, prietene.

Se ghemuiră într-un întuneric verzui, luminaţi doar de frigiderele din spatele barului şi de indicatoarele cu ieşire de urgenţă. Urmă un murmur trecător de entuziasm când uşa principală se deschise cu un scârţâit, dar fu repede potolit de vocea lui Hugh care şoptea: „Sunt doar eu, ei vin chiar în spatele meu”, în timp ce se strecura lângă Hannah, în spatele unei mese.

Tăcerea era încărcată de tensiune, iar când telefonul lui Hannah bâzâi, se auzi o rafală de râsete nervoase. Îi fu incomod să-l scoată din buzunar, având în vedere poziţia ghemuită în care stătea, dar ştia că probabil era Emily care, spera ea, era pe drum, dar în întârziere.

Era Emily. Însă nu era în întârziere.

Îmi pare rău. Studiul.

Hannah se holbă la ecranul telefonului, pe jumătate şocată, pe jumătate furioasă. *Îmi pare rău.*

Studiul. Asta era tot ce reuşea Emily? Examenele se terminaseră. Se presupunea că April era prietena ei. Dar n-avu timp să compună un răspuns. Uşa barului se deschise din nou, de data aceasta larg, lăsând să intre o pală de aer din noaptea de vară, şi Hannah auzi tonul distinct al lui April.

— …şi i-am spus, asta-i o glumă răsuflată şi mie nu-mi place. Hei, ce s-a întâmplat cu luminile?

— Surpriză!

Strigătele răsunară în toată încăperea şi luminile se aprinseră. Micul grup de actori stătea chiar în faţa uşii, cu toţii complet costumaţi şi arătând uimiţi. April ţipa şi îşi punea mâinile pe faţă dând impresia – într-o manieră foarte credibilă – unei persoane care habar n-avea că urma să se întâmple asta, cu toate că, aşa cum Hannah ştia prea bine, ajutase la regizarea tuturor lucrurilor, de la lista de invitaţi şi până la proporţiile exacte ale cocktailului Medeea, care-i purta semnătura.

— Oh, Doamne Dumnezeule! zicea ea, îmbrăţişând pe toată lumea şi ştergându-şi ceea ce Hannah era destul de sigură că erau lacrimi inexistente. Oameni buni! Nu se poate! Nu pot să cred că aţi făcut toate astea!

— Felicitări, April, zise Hannah. Aţi fost extraordinari cu toţii.

Traversă încăperea şi o îmbrăţişă pe April, simţindu-i asprimea nefamiliară a perucii pe obraz şi sperând din tot sufletul că fardul ei de culoarea teracotei nu avea să-i rămână pe bluză.

— Dar mai ales tu, îi şopti ea.

— Al naibii de bine te-ai descurcat cu toate astea, îi şopti April.

Apoi se îndepărtă şi făcu o piruetă, în timp ce îşi desfăcea toga.

— Îţi place ţinuta?

— Foarte mult! Nu mă aşteptam, totuşi, să fiţi în costum complet. Cum de aţi venit aşa?

— Păi, când s-a lăsat cortina, era deja 21:30. M-am gândit că n-avea rost să mai pierdem timpul

când puteam să bem ceva. Luis şi Clem şi-au adus haine de schimb. Nu ştiu de Rollie sau Jo.

— Vrei să urci să te schimbi? întrebă Hannah. Putem amâna discursurile până te întorci.

— Sunt discursuri? zise April cu o groază mimată şi Hannah zâmbi.

— Glumesc.

— Nu, bagă! Vreau *toată* gloria. Dar nu-ţi face griji, o să urc într-o secundă. Vreau *să beau* ceva, înainte de orice altceva. Unde e cocktailul meu?

— Vino aici, te invit pe tine şi pe ceilalţi actori la prima rundă.

— Nu, zise April pe un ton ferm. O să te invit eu pe *tine.* Hei, gaşcă! strigă ea peste zumzetul crescând al vocilor şi al muzicii, fluturând un braţ către mica gaşcă de actori. Haideţi la bar, vreau să vă fac cinste cu o băutură!

★

Trecuse aproape o oră, când April se ridică de la locul ei din capul mesei mari, aflată în mijlocul barului, legănându-se uşor. Ţinea telefonul într-o mână şi o cupă de şampanie în cealaltă şi, pentru o clipă, Hannah crezu că va urca pe masă, dar n-o făcu, ci îşi ridică doar vocea deasupra zgomotului.

— Atenţie, nenorociţilor, strigă ea, arătând cu degetul în jur, în timp ce chipurile amuzate şi uşor bete ale celor de la masă se întorceau spre ea.

— Aş dori să propun un toast. Anul acesta aproape s-a încheiat şi a fost un început al naibii de bun pentru restul vieţii noastre. Am dreptate?

— Heei, ascultaţi! strigă cineva, şi ceilalţi îşi ridicară paharele.

— Boşorogul ăla de decan probabil că v-ar spune că venirea la Pelham înseamnă muncă sau învăţătură sau alte tâmpenii academice de genul ăsta. Dar eu sunt aici să vă spun că e o minciună. Nu e vorba de muncă. E vorba de… prietenie.

Aici îşi ridică paharul în cinstea lui Hannah, iar Hannah simţi roşeaţa urcându-i în obraji.

— Pentru că prietenii, prietenii buni, sunt al naibii de greu de găsit, spuse April.

Era în mod clar foarte beată, se legăna chiar, dar se ţinea pe picioare.

— Prieteni care te susţin, prieteni care nu te-ar trăda niciodată. Aşa că, atunci când găseşti unul, trebuie să te agăţi de el. Am dreptate?

— Da! strigă cineva din cealaltă parte a mesei.

— Bine, atunci, ăsta e toastul meu. Pentru prieteni. Pentru prieteni *adevăraţi!* zise April şi îşi ridică paharul, vărsându-şi suc roşu pe braţ.

— Pentru prieteni adevăraţi, răsună strigătul din jurul mesei.

— Pentru tine, April, zise Hannah, ridicându-şi în sus propriul pahar, şi April făcu o plecăciune uşor teatrală, cu peruca alunecându-i peste un ochi şi îi zâmbi.

— Iar acum, dacă mă veţi ierta, mă retrag în budoarul meu să mă schimb, anunţă ea.

— Nu e cam târziu? zise Hannah cu îndoială în glas. Se face ora 23. Ne vor da afară în curând.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse April maiestuos. Iar în ceea ce te priveşte – arătă ea cu degetul spre Hannah – să nu cumva să te furişezi în pat cât sunt eu cu spatele, domnişoară. Mă întorc să petrec până când voi fi dată afară şi mă aştept să fiţi toţi aici. Asta-i valabil şi pentru voi, spuse ea, întorcându-şi acuzator privirea către mica mulţime strânsă în jurul mesei. E sâmbătă şi e aproape sfârşitul semestrului. Vă puteţi permite şi voi, tocilarilor, să vă simţiţi bine măcar o dată.

Cu asta şi cu o rotire teatrală a togii dispăru pe uşă. Hugh ridică o sprânceană spre Hannah, care râse, simţindu-se puţin neloială.

— Ştiu, ştiu. Dar ştii şi tu cum e ea. E seara ei cea mare. Şi a fost atât de dezamăgită că Will n-a venit.

— Nu-l învinovăţesc că a dat bir cu fugiţii, mormăi Ryan. Toată săptămâna asta l-a tratat ca pe un rahat.

— Da, trebuie să recunosc, poate că e o actriţă grozavă, dar e o adevărată pacoste, spuse unul

dintre actorii din piesă.

Hannah nu-i ştia numele, dar se gândea că ar putea fi acel Luis la care se referise April.

— O săptămână, cam atât am putut-o suporta. Respect pentru tipul care a suportat-o pe regina melodramei aproape un an.

— Poate că s-au despărţit? interveni Clem.

Hannah avu impresia că încerca să abată conversaţia de la defectele lui April.

— Adică, discursul ăla – toate chestiile alea despre prietenie. Mie mi s-a părut puţin de genul *surori înaintea tipilor pentru mine*. E genul de chestie pe care o spui când tocmai ai fost părăsit.

— Asta înseamnă că April s-a întors pe piaţă? întrebă Rollie. Ar trebui să mă aşez la coadă? Adică e o pacoste, da, dar tot o tipă super tare e.

— Ce vrei să spui cu *s-a întors* pe piaţă? Din câte am auzit eu, n-a ieşit niciodată din ea, zise prietenul lui, schiţând o expresie libidinoasă.

Izbucniră amândoi în hohote de râs, dar Hannah nu râdea. Şi nici Ryan nu râdea, după cum văzu ea. De fapt, era extrem de încruntat.

În cealaltă parte a încăperii, primul clopoţel sună şi Hannah se ridică în picioare.

— Mă duc la bar pentru ultimele comenzi. Vrea cineva ceva?

— Eu vreau o halbă, spuse Ryan destul de scurt.

— Altcineva?

— Eu vreau o Guinness, spuse Luis.

Clem clatină din cap.

— Eu vreau o sticlă de ceva, zise Rollie.

Vorbea de parcă i s-ar fi adresat unei barmaniţe.

— Ce au aici? Sol? Estrella?

— O să aflu, zise Hannah pe un ton sec.

— O să iau o bere, spuse Hugh, dar lasă-mă să vin cu tine, o să ai nevoie de o mână de ajutor la cărat.

Hannah încuviinţă, aşteptă ca Hugh să se ridice de pe banca îngustă, apoi se întoarse şi îşi croi drum prin sala aglomerată până la bar. Era 22:57, potrivit ceasului de deasupra tejghelei. April era plecată de

aproape 20 de minute, iar barul urma să se închidă în curând. Nu dura mai mult de câteva minute să meargă până în Campusul Nou şi să se întoarcă. Plus încă vreo zece minute generoase pentru a-şi scoate peruca şi a se demachia. Se răzgândise oare? Invitase, în schimb, pe cineva în cameră?

— Cu ce pot să vă servesc? strigă barmanul.

Hannah ridică mâna.

— Bună, da, eu urmez, spuse un tip masiv, în tricou de rugby, împingându-se în spaţiul de lângă ea.

Sună al doilea clopoţel şi Hannah se hotărî.

— Cred că am ratat şansa, îi zise ea lui Hugh.

— De acord. Ce ai de gând să faci? Să te întorci?

Hannah încuviinţă, iar ea şi Hugh se întoarseră la masa la care încă mai stăteau Ryan şi ceilalţi.

— Îmi pare foarte rău, nu m-am putut apropia de bar.

— Ar fi trebuit să trimitem un tip! zise prietenul lui Luis. Ai nevoie de ceva muşchi ca să faci ultimele comenzi.

Hannah simţi că zâmbetul i se subţiază.

— Cred că s-ar putea să mă duc la culcare, de fapt. Sunt foarte obosită. Îmi pare rău că sunt o spărgătoare de petreceri. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse ea către micul grup de actori.

— Ce?

Ryan îşi ridică privirea din locul în care era adâncit în conversaţie cu un tip pe care Hannah îl ştia vag din Cloade.

— Scuze, ce ai spus?

— Ei bine, asta te face un nenorocit de marxist, atunci, nu-i aşa? bombăni celălalt, ignorându-i întrebarea.

— Mă întorc. Scuze că nu ţi-am luat halba, n-am apucat să fiu servită, îi zise Hannah, ridicând vocea.

— Nu-ţi face griji! Uite, Rich, dacă vrei să numeşti marxism politica fiscală redistributivă de bază…

— O să vin cu tine. Să te însoţesc şi toate alea, îi spuse Hugh lui Hannah, destul de timid.

Ea îi zâmbi recunoscătoare. De la întâlnirea cu Neville la arcade, se uita din ce în ce mai des peste umăr seara. Paşii care se auzeau alergând în spatele ei îi făceau inima să bubuie şi-i pompau adrenalină în vene, iar de când domnul Myers îşi anunţase intenţia de a vorbi cu Neville despre „acuzaţii" trăise cu teama permanentă că acesta ar fi putut să o facă oricum, cu sau fără permisiunea ei. Posibilitatea ca Neville s-o caute pentru a o întreba de-a ce naiba se juca acuzându-l de agresiune, era mult prea reală. Ideea de a avea pe cineva care s-o însoţească era nespus de liniştitoare.

— Dacă eşti sigur că vrei, atunci, da, te rog.

Hugh îşi luă jacheta de pe bancă şi îşi făcură împreună drum spre ieşire.

Ajunseră acolo în acelaşi timp cu un grup de fete, iar Hugh se dădu imediat într-o parte, deschizând uşa pentru prima dintre ele cu o mică plecăciune.

— Da, în regulă, amice. Am şi eu braţe să ştii. Iisuse, nu mai suntem în anii 1920, îi zise fata în timp ce trecea.

Trecură toate pe lângă Hugh râzând şi dispărură în curte.

— Mulţumesc, Hugh, îi zise Hannah pe un ton de scuză când el îi ţinu uşa deschisă.

Aerul de afară era plăcut, răcoros şi curat după cel îmbâcsit din bar.

— Cu plăcere, îi spuse Hugh cu un pic de tristeţe în glas, iar Hannah simţi brusc cum o străbate un val de furie protectoare.

Hugh era *atât de drăguţ*. Fusese singura persoană care observase că nu voia să se întoarcă singură şi singurul care o sprijinise cu adevărat în organizarea acestei seri, în ciuda faptului că, în mod cert, April nu era cea mai bună prietenă a *lui*. De fapt, îl tratase întotdeauna cu un fel de dispreţ amuzat, dându-i ordine, punându-l să aducă şi să care şi, în general, să facă ce voia ea. Iar Hugh – Hugh o suporta, cu zâmbetul acela binevoitor al lui. Şi ce dacă politeţea lui era de modă veche – era felul în care încerca să relaţioneze cu fetele. Nu toată lumea putea avea

farmecul lui Will sau zeflemeaua incitantă a lui Ryan. A ţine o uşă deschisă nu era deloc crima secolului.

Hannah îl luă de braţ, strângându-l cu afecţiune, când porniră pe traseul familiar, urmând poteca pietruită a vechiului campus. Era greu să-şi dea seama în lumina slabă a lunii şi a lămpilor împrăştiate prin curte, dar se gândi că Hugh părea obosit şi crispat.

— Ce mai faci? Eşti în regulă?

— Eh, ştii tu. Sunt în regulă, spuse Hugh.

Ridică din umeri, cu un aer uşor deznădăjduit.

— Ca să fiu sincer, sunt destul de stresat în legătură cu rezultatele la preliminare. Sunt aproape sigur că am dat-o în bară la lucrarea susţinută după premiera lui April.

— Tu? Hannah fu surprinsă.

Se gândi la Will spunând că *Hugh era cel mai inteligent băiat din anul nostru*.

— Eu sunt convinsă că te îngrijorezi degeaba. Toată lumea crede mereu că a picat, până primeşte rezultatele. O să fie *bine*.

— Oare?

Chipul lui Hugh se strâmbă. Arăta, gândi Hannah şocată, ca şi cum încerca să-şi înăbuşe lacrimile.

— Ştii, la medicină nu te lasă să pici. Dacă nu ţii pasul, ţi se cere politicos să pleci. Anul acesta… ei bine, a fost un şoc, ca să fiu sincer. Liceul Carne nu era tocmai tolerant cu leneşii, dar parcă simţeai că profesorii erau de partea ta, te ajutau să ţii pasul. La Pelham… te simţi ca şi cum ai lupta singur, speriat să nu-i dezamăgeşti pe toţi. Înţelegi la ce mă refer?

Hannah nu spuse nimic. Nu ştia ce ar fi putut spune. Adevărul era că ea nu se simţise aşa, iar saltul nu i se păruse nici pe departe atât de greu pe cât se temea. Nu simţise niciodată în mod special că cineva de la Dodsworth era de partea ei. Sigur, îşi doreau ca ea să aibă rezultate bune, însă era doar una dintre sutele de elevi din an. Şi, cu siguranţă, nu se temea că va dezamăgi pe cineva. Erau doar încântaţi că ajunsese atât de departe.

Din tot grupul, se gândi Hannah în timp ce dădeau colţul, probabil că cel mai puţin îl cunoştea pe Hugh. Ryan era cel impertinent şi spiritual; Emily era cea ironică şi incisivă – îi cunoştea de mai puţin de un an şi totuşi i se părea că trecuse o viaţă. Le auzise anecdotele răsuflate, le ştia sloganurile, auzise despre prietenii lor de acasă, despre primele lor experienţe şi despre foştii lor de coşmar. Cu April împărtăşise acea intimitate pe care numai colegele de cameră o pot avea, persoana care te vede dimineaţa la prima oră, care te aude oftând deasupra unui eseu, care ştie când ai dureri menstruale, care te vede cum bei laptele direct din cutie.

Până şi despre Will, care din punct de vedere emoţional era rezervat într-un fel în care ceilalţi nu erau, ştia despre timpul lui petrecut la internat, despre tatăl său cu mentalitate militară, despre mama lui sensibilă, despre despărţirea lui urâtă de Olivia, prietena lui April. Ştia ce profesori ura şi în ce plănuia să se specializeze anul viitor.

Dar Hugh… Despre Hugh habar n-avea ce-i trecea prin cap, până când nu-i spusese. Acum, simţea un val de compasiune pentru el, care se confrunta de unul singur cu grijile academice. Sigur, îl avea pe Will, dar Will avea zeci de prieteni – şi pe April, desigur. Hugh avea doar unul singur şi pentru prima dată îşi dădu seama cât de singur trebuie să se fi simţit când Will era plecat sau ocupat cu April.

— Ar fi trebuit să spui ceva. N-aveam nici cea mai vagă idee că eşti atât de îngrijorat. Şi de ce ai venit la premiera lui April? Ar fi trebuit să-i spui să se ducă dracului.

— Asta e.

Chipul lui Hugh se schimonosi.

— Eu doar… era atât de agitată, ştii? Iar lui April… nu-i uşor să-i spui nu.

Hannah nu zise nimic. *Asta* putea înţelege.

— Nu-mi pot permite s-o dau în bară, spuse Hugh în timp ce treceau pe sub arcada Cherwell, care despărţea Campusul Vechi de Grădina

Membrilor. Părinţii mei nu sunt înstăriţi, ştii… Nu ca ai lui Will. Tatăl meu e doar un medic de familie, mama e casnică. Chiar au strâns cureaua şi au făcut economii ca să mă trimită la o şcoală particulară, iar Pelham… ei bine, e tot ce şi-au dorit vreodată. Tata a învăţat aici şi a fost foarte mândru când l-am urmat. Sunt unicul lor copil, aşa că sunt tot ce au. Nu pot să-i dezamăgesc. Pur şi simplu *nu pot*.

— N-o vei face, îi spuse Hannah, surprinsă de disperarea din vocea lui.

Îi strânse braţul, simţindu-i muşchii subţiri încordându-se sub haină.

— Şi ştii ce, chiar dacă *ai* picat, ceea ce nu cred, ce dacă? Ei tot te vor iubi, nu-i aşa?

Hugh doar ridică din nou din umeri, apoi, de parcă ar fi încercat să schimbe subiectul, îşi drese glasul şi spuse:

— Îţi simt pielea de găină. Vrei geaca mea?

Era împăturită pe braţul lui, iar Hannah se opri şi îi atinse faţa pentru o clipă.

— Hugh, de ce eşti atât de amabil? îl întrebă ea, iar el ridică uşor din umeri.

— Nu ştiu. Cred că sunt doar genul ăla de dobitoc, presupun.

— Eşti un dobitoc încântător. Şi îţi mulţumesc, îi zise Hannah şi zâmbi.

Luă jacheta, şi-o puse pe umeri şi se întoarse cu faţa spre Grădina Membrilor, cu iarba argintată de rouă. Îi veni o idee.

— Ce zici, ai chef să încalci regulile? E ultima săptămână din semestru. Cu greu ne pot trimite la închisoare.

Pentru o clipă, Hugh nu păru să înţeleagă ce spunea. Apoi, pe chipul lui îngrijorat apăru un zâmbet.

— S-a făcut!

Îşi desprinseră braţele şi alergară pe pajiştea imaculată, neatinsă, iar iarba îmbibată de rouă era moale sub picioarele lor. Când ajunseră pe partea cealaltă, amândoi rămăseseră fără suflare, iar Hannah se uită înapoi şi văzu urmele paşilor lor –

de un verde-închis şi vinovat în comparaţie cu vârfurile palide, împodobite cu rouă, ale firelor neatinse – şi îşi înăbuşi dorinţa bruscă de a râde.

În timp ce intrau pe poarta de fier forjat în Campusul Nou, ea zâmbea şi deschisese gura să spună ceva – mai târziu nu-şi mai putu aminti niciodată ce –, apoi se opri. O siluetă ieşea din una dintre scări. O siluetă care semăna foarte mult cu… doar nu putea fi…

Hannah se opri brusc.

Hugh mai înaintă câţiva paşi, apoi realiză că ea se oprise şi se întoarse să vadă ce se întâmplase.

— Hannah?

— Ştttt! şuieră ea pe un ton categoric, apoi arătă cu degetul spre cealaltă parte a curţii.

Stăteau în umbra unei tuia înalte şi era destul de sigură că nu puteau fi văzuţi de bărbatul de vizavi, care înainta încet pe partea cealaltă, îndreptându-se spre arcadă.

— Hugh, şopti ea pe un ton grăbit, încercând să vorbească încet, dar suficient de tare ca el să o audă. Hugh, acela e… acela este… Neville?

Hugh aruncă o privire spre silueta care se îndepărta, apoi îşi scoase ochelarii, îi şterse de cămaşă, după care şi-i puse la loc, uitându-se cu ochii mijiţi după silueta care dispărea spre partea dinspre arcadă a curţii.

— Îîîî… ar putea fi? Are constituţia potrivită. De ce?

— Pentru că sunt destul de sigură că ieşea din scara VII. Din scara *mea,* rosti ea în timp ce Hugh se uita la ea cu o privire goală.

— Crezi că te-a căutat? întrebă Hugh, după o lungă pauză.

Hannah se cuprinse cu braţele. Dintr-odată tremura, în ciuda nopţii blânde de vară.

— Nu ştiu.

— Adică, s-ar putea să-şi fi făcut doar rondul, spuse Hugh, destul de stângaci.

— Ce rond? zise Hannah. Ce ar putea face dând târcoale pe lângă scări la ora asta?

— Ar fi putut să-l cheme cineva, spuse Hugh, dar nu era prea multă convingere în vocea lui.

Mâinile lui Hannah tremurau acum, aşa că şi le puse sub braţe, încercând să-şi înăbuşe neliniştea crescândă. Brusc, nu-şi dori decât să ajungă acasă, înapoi în camera ei, unde April probabil era prăbuşită pe canapea, complet machiată, sforăind, iar ea ar putea încuia uşa şi s-ar ghemui sub pilotă cu cea mai fierbinte sticlă de apă pe care o putea suporta.

John Neville dispăruse acum din raza vizuală în cealaltă parte a curţii, sub arcadă, şi, fără să spună nimic, Hannah o porni din nou la drum, în pas rapid. Hugh, după o clipă de ezitare, o urmă alergând.

Ocoliră curtea în tăcere, până când ajunseră lângă scara VII.

— Eşti *sigură* că a ieşit de aici? o întrebă Hugh în cele din urmă, în timp ce Hannah se opri în adăpostul luminat al scării, privind spre întunericul de deasupra.

Ea ridică din umeri.

— Nu pot fi sigură. Dar aşa cred. Tu chiar nu l-ai văzut ieşind?

Hugh făcu semn că nu.

— Sunt destul de miop. N-am văzut nimic până nu mi l-ai arătat. Uite, o să aştept până intri.

— Nu trebuie, a plecat… începu Hannah, dar el scutură cu hotărâre din cap.

— Nu, vreau s-o fac. Doar trimite-mi un mesaj când eşti în siguranţă înăuntru, şi atunci voi pleca, dar aş prefera să ştiu că eşti bine.

Părea încordat şi îngrijorat, după cum văzu Hannah în lumina lămpii de pe scară, care arunca umbre dungate pe o frunte ce părea prea neliniştită şi încreţită pentru un tânăr de 19 ani.

— Bine, zise ea în cele din urmă.

Primul pas în întuneric era mereu cel mai rău. Să păşeşti în întunericul scării, înainte ca senzorul de lângă trepte să-ţi detecteze mişcarea şi luminile de deasupra să se aprindă era ca un act de credinţă.

Dar, pe măsură ce urca, Hannah îşi dădu seama că se relaxează. Era ceva atât de familiar, atât de liniştitor în legătură cu mirosurile şi sunetele scării VII. Putea auzi vocea tunătoare a lui Henry Clayton din spatele uşii 4; el şi vecinul său Philip aveau, evident, una din dezbaterile lor politice îndelungate, despre care Hannah ştia din experienţă că va dura probabil până pe la 3 dimineaţa. Pe palierul de dedesubt, cineva făcea un duş târziu în noapte, mirosul de Dove răspândindu-se pe casa scării împreună cu sunetul stropilor de apă.

Camera domnului Myers era tăcută, dar pe sub uşa lui se vedea un licăr de lumină. Trebuie să fi fost treaz şi, probabil, corecta lucrări. Dintr-un motiv oarecare, această imagine o făcu pe Hannah să se simtă mai bine. Şi ce dacă John Neville fusese aici sus, cu încă una din scuzele lui penibile. Probabil că April îi spusese să se ducă naibii şi îl trimisese la plimbare cu coada între picioare.

Totuşi, uşa lor era deschisă, dar foarte puţin. Ca şi cum April s-ar fi întors în grabă şi n-ar fi închis-o bine. N-ar fi fost prima dată când o lăsa întredeschisă; era ceva ce lumea făcea destul de des, dacă un coleg de cameră îşi uita cheia sau doar pentru a semnala că erau acasă şi erau disponibili pentru vizitatori. De obicei, însă, nu atât de târziu în noapte.

Hannah puse mâna pe clanţă şi păşi înăuntru.

Şi apoi…

După

Hannah nu poate să doarmă.

Stă întinsă în pat, cu mâna pe abdomen, ascultând respiraţia constantă a lui Will lângă ea, întrebându-se dacă şi el este treaz, dar nu se poate hotărî să-l întrebe.

În schimb, repetă în minte conversaţiile din acea zi. Discuţia cu Ryan. Noua întorsătură pe care a dat-o el zilelor care au precedat moartea lui April. Şi cearta cu Will, înainte de cină.

Chestia e că îi înţelege punctul de vedere – nevoia de a merge mai departe, de a lăsa trecutul în urmă. Este ceea ce şi-a dorit şi ea… până acum. Dar dacă dovezile ei au băgat un om nevinovat în închisoare şi au lăsat un criminal în libertate, ei bine… asta nu poate accepta, indiferent cât de mult şi-ar dori Will. Nu-şi poate petrece restul vieţii întrebându-se dacă a greşit atât de mult. *Trebuie* să ştie.

Acum stă acolo, forţându-şi mintea să se întoarcă la Pelham, încercând, încercând iar şi iar încercând să-şi amintească. Dacă şi-ar putea aminti sfârşitul acelei nopţi la fel de clar ca începutul! Dar se simte de parcă şocul i-ar fi făcut ceva la creier – l-a obligat să se închidă, să refuze să-şi amintească ce avusese în faţa ochilor.

Apoi îi vine în minte. Hugh.

Hugh era şi el acolo. A văzut la fel de multe ca ea – aproape – şi poate că el îşi aminteşte mai multe.

Ea a fost prima care a intrat în acea cameră cu April, căzând în genunchi lângă trupul ei, cu ţipetele sfâşiindu-i gâtlejul, dar Hugh a fost al doilea. Hugh a fost cel care a încercat respiraţia gură la gură, nu Hannah, masând cu disperare inima moartă a lui April mult timp după ce devenise clar că ea nu mai era în viaţă.

Poate că Hugh îşi aminteşte ceea ce ea nu poate.

Cu acest gând în minte, Hannah se întoarce pe o parte şi, în sfârşit, închide ochii.

Nu-i pasă ce spune Will. Mâine va merge să-l vadă pe Hugh.

★

— Mă duc să-l văd pe Hugh, încearcă ea să strecoare în conversaţie a doua zi dimineaţa în timp ce taie o chiflă, ca şi cum n-ar fi mare lucru.

Dar bineînţeles că Will ştie ce vrea să spună. Ceea ce sugerează ea nu e o vizită de curtoazie.

— Vrei să vii?

— Nu.

— Will…

— Uite ce e, tu m-ai întrebat, spune el şi îşi pune ceaşca jos. Iar acesta e răspunsul meu. Nu vreau să dezgropi chestia asta. E inutil şi supărător pentru toată lumea. Nu te pot opri, dar nu voi lua parte la asta.

— Şi ce-o să-i spun lui Hugh când va vrea să ştie de ce nu eşti acolo?

— Spune-i ce vrei.

Îşi ridică geanta.

— E treaba ta, nu a mea.

— Bine. Dar eu tot mă duc, spune ea, străduindu-se să păstreze o notă de sfidare în voce.

— Bine.

După care se întoarce şi pleacă, uşa de la intrare trântindu-se în urma lui cu un sunet care îl face pe copil să sară în pântecul ei.

Hannah urăşte când se ceartă, şi ştie că mai târziu îi va trimite un mesaj de scuze lui Will, că va încerca să îndrepte lucrurile. Dar când îşi scoate telefonul, dă click pe profilul lui Hugh de pe WhatsApp.

Bună, Hugh, scrie ea. *Ai chef de o cafea?*

Se opreşte, citind mesajul. Sună natural? Nu că ar fi ciudat să se întâlnească cu Hugh, dar, în mod normal, Will e cel care se ocupă de asta. Dar ca ea să-l contacteze prima, fără a-l implica pe Will… ei bine, e ceva neobişnuit. Şi, legat de mesajul ei, trebuie să recunoască acest lucru, fără a face mare caz din asta.

Am vorbit ieri cu Ryan, adaugă ea, *şi m-a întrebat ce mai faci. M-a făcut să-mi dau seama că a trecut mult timp de când n-am mai vorbit. Pup*

Degetul lui Hannah zăboveşte deasupra butonului de trimitere, în momentul în care telefonul ei emite un semnal sonor, un memento de *plecare la serviciu*, şi, cu o hotărâre bruscă, apasă „trimite mesajul", îşi pune telefonul în buzunar şi opreşte aparatul de cafea.

Tocmai se află la jumătatea scărilor, revăzând în minte lista de lucruri de făcut în acea zi, când telefonul îi bâzâie şi ea îl scoate din buzunar. E un răspuns de la Hugh.

Sigur. Ce zici de una rapidă după serviciu? Ar trebui să fiu liber pe la 18.

Pe chip îi apare un zâmbet de uşurare.

18 e grozav, tastează ea. *Să trec pe la biroul tău?*

În partea de sus a ecranului apare *Scrie…* după care soseşte şi răspunsul lui Hugh.

Excelent. Ne vedem la 18. Pup

★

Ziua este binecuvântat de aglomerată – mai mult ca o zi de sâmbătă decât ca una de vineri – până în punctul în care, la ora 15, Hannah îşi dă seama că nu şi-a luat pauza de masă şi se simte ameţită de foame. Înfulecă un sandvici de la magazinul de-alături, apoi se grăbeşte să se întoarcă să o ajute pe Robyn cu clienţii. La 16:30 se întreabă dacă va reuşi într-adevăr să scape. E încă plin de lume şi n-o poate lăsa pe Robyn să se ocupe singură de atâţia clienţi, nu e corect. O singură persoană nu se poate descurca la casa de marcat şi cu fluxul de solicitări, ca să nu mai vorbim de situaţia în care ar putea să aibă nevoie să meargă la toaletă sau altceva.

Dar la ora 17:30 librăria se goleşte, ca şi cum clienţii ar fi ascultat o comandă magică, iar Robyn îşi ridică privirea din locul în care scanează hârtia de împachetat a unei femei şi o vede pe Hannah verificându-şi pe furiş ora pe telefon.

— Pleci?

— Păi… e 17:30, dar… eşti sigură? întreabă Hannah. A fost o nebunie astăzi.

— O să fiu în regulă, uite, toată lumea a plecat acasă. 15,97 lire, vă mulţumesc foarte mult, se adresează ea femeii din faţa tejghelei, care încuviinţează şi îşi scoate cardul de debit.

— Păi… dacă eşti sigură, zice Hannah. O să mai stau puţin pe-aici, aşa că, în caz că apare o chestie de ultim moment, te mai pot ajuta.

În camera personalului îşi îmbracă pardesiul. Chipul care o priveşte din oglindă e palid şi îngrijorat, iar ea îşi doreşte să fi planificat din timp, să se fi gândit să-şi aducă fardurile. Are nevoie de ceva care să o facă să se simtă pregătită să dea ochii cu Hugh.

Singurul lucru pe care-l are în geantă e un ruj vechi, dar e mai bun decât nimic. Acum, rujându-se în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei, se gândeşte la April, care se machia la comoda supraaglomerată din dormitorul ei.

Serios, singurul ruj pe care l-aş purta e Chantecaille, Han. Sau Nars, la nevoie. Number Seven pur şi simplu e prost – adică, din ce e făcut? Din ulei de motor? Şi abia dacă are pigment în el.

Hannah se uită la cel pe care îl ţine în mână acum, rămăşiţa uzată a rujului Chantecaille de culoare roz-închis pe care i l-a dăruit April de Crăciun cu mult timp în urmă, şi, pentru o clipă, durerea înţepătoare a trecutului pare foarte aproape şi foarte reală. Închide ochii şi inspiră adânc.

Apoi îi pune capacul la loc, îşi aşază geanta pe umăr şi închide uşa camerei personalului în urma ei.

— O seară de pomină în oraş? o întreabă Robyn surprinsă, în timp ce trece pe lângă casă.

Hannah zâmbeşte şi ridică din umeri.

— Nu chiar, doar un pahar cu un vechi prieten. Dar el e foarte deştept şi eu mă simt mereu neîngrijită atunci când ne întâlnim. E chirurg estetician.

— Şi probabil câştigă o căruţă de bani?

Robyn ridică o sprânceană, iar Hannah zâmbeşte şi încuviinţează.

— Păi, dacă nu e căsătorit…

— E necăsătorit, îi răspunde Hannah, dar nu şi-i poate imagina pe Hugh şi pe Robyn împreună.

Adevărul e că nu şi-l poate imagina pe Hugh cu nimeni. El e doar… Hugh.

— Păi, distracţie plăcută. Să nu faci nimic din ce n-aş face eu, spune Robyn în timp ce Hannah se îndreaptă spre uşă.

— Ce exclude asta?

— Nu prea multe, spune Robyn şi zâmbeşte, iar Hannah râde şi deschide uşa librăriei făcând clopoţelul să sune şi porneşte prin aerul rece al serii.

A plouat în timp ce era la serviciu, iar acum trotuarul e negru şi alunecos, reflectând spre ea luminile magazinului de bijuterii, strălucirea lămpilor stradale şi pe cea a farurilor în mişcare.

La capătul străzii traversează, o ia la dreapta, apoi la stânga, simţindu-şi respiraţia îngheţată în aerul serii. La intersecţie se opreşte, aşteptând semnalul pentru traversare. O limuzină cu geamurile din spate fumurii staţionează la semafor pe partea opusă, cu două maşini în spatele ei, iar Hannah se întreabă dacă o fi vorba de o celebritate sau de o petrecere a burlacilor, când unul dintre geamuri se întredeschide puţin şi cineva se uită afară, ştergând condensul de pe el. Iar inima lui Hannah aproape că se opreşte.

Femeia din maşină… Femeia din maşină… este April.

Pentru o clipă, Hannah rămâne încremenită, holbându-se, apoi îşi dă seama că luminile semaforului s-au schimbat şi că omuleţul verde se mişcă în faţa ei, spunându-i că e ultima ei şansă de a traversa.

April. *April.* Nu poate fi ea. Dar este. Sigur este?

— April! strigă ea, dar femeia a închis geamul.

Inima îi bate cu putere şi traversează trecerea de pietoni aproape în fugă. Ajunge pe trotuar, dar în loc să vireze la dreapta, spre cabinetul lui Hugh, o ia la

stânga, grăbindu-se să ajungă la coada de maşini, până în locul în care aşteaptă limuzina. Însă înainte de a ajunge la ea, înainte de a putea să bată în geam şi să ceară să vorbească cu ocupanta banchetei din spate, se aud motoare turate, iar şirul de maşini începe să se mişte.

La naiba. *La naiba.*

— April! strigă ea neputincioasă în timp ce limuzina trece în viteza a doua şi accelerează, dar e prea târziu.

Maşina a dispărut. Totuşi, în timp ce aceasta se face nevăzută după colţ, ea ştie. Nu era April. Niciodată nu e April. Pentru că nu e prima dată când i se întâmplă asta, nu e prima dată când vede un cap blond tuns scurt în mulţime şi se grăbeşte spre el cu inima bătându-i cu putere pentru a da peste un adolescent sau o femeie de patruzeci şi ceva de ani care se uită la ea cu surprindere.

Nu e niciodată April, se gândeşte ea în timp ce se răsuceşte uşor pe călcâie şi îşi îndreaptă paşii înapoi către intersecţie, în direcţia cabinetului lui Hugh. Nu va fi niciodată. Însă ea nu va înceta niciodată să caute.

★

E fix ora 18 când dă colţul şi se trezeşte în faţa cabinetului lui Hugh – o uşă neagră, discretă şi lucioasă, care ar putea fi o adresă rezidenţială oarecare, dacă n-ar exista mica plăcuţă de alamă pe care scrie „Cabinet”, iar dedesubt numele lui Hugh şi ale celor doi parteneri ai săi, gravate cu caractere Garamond.

Apăsă pe sonerie şi, când îi răspunse o recepţioneră, spune în interfon:

— Hannah de Chastaigne, am venit la Hugh Bland.

— Mă tem că a terminat programul pentru astăzi.

Vocea femeii se aude din nou prin interfon.

— Aveaţi o programare?

— Oh nu, nu sunt aici pentru o consultaţie. E ceva personal. Mă aşteaptă.

— O clipă, vă rog, spune vocea, iar apoi apelul se întrerupe.

Hannah stă acolo, aşteptând o perioadă surprinzător de lungă. Chiar în momentul în care se întreabă dacă ar trebui să încerce uşa din faţă sau să sune din nou, se aude un zgomot de paşi pe scările dinăuntru şi uşa neagră şi lucioasă se deschide.

E Hugh, înalt şi imaculat într-un pardesiu din păr de cămilă, o vestă din tweed şi un costum în dungi perfect croit. Zâmbeşte când o vede pe Hannah şi îşi deschide braţele.

— Hannah!

Se îmbrăţişează. Hannah inspiră parfumul scump al lui Hugh şi simte cum umbrela pe care o ţine în mână i se înfige în spate. Burtica se presează între ei într-un mod uşor derutant. Încă se obişnuieşte cu faptul că bebeluşul îşi face simţită prezenţa în astfel de situaţii. Nu-şi poate imagina cum va fi când va împlini opt luni. Apoi Hugh îi dă drumul şi amândoi se trag înapoi, privindu-se în lumina aurie care se strecoară prin luminatorul de deasupra uşii.

— Ei bine, spune Hugh în cele din urmă, nu-i nevoie să te întreb cum te simţi. Văd că înfloreşti.

Hannah roşeşte la asta, deşi nu-şi poate da seama exact de ce.

— Mulţumesc. Şi tu arăţi foarte bine.

— Nu mă pot plânge, spune Hugh.

Îşi agaţă umbrela pe braţ şi îşi dă bretonul din ochi.

— Unde să mergem? Ştiu un bar drăguţ după colţ, Joli Beaujolais. Probabil va fi un cam gălăgios la ora asta, dar proprietarul mă cunoaşte, aşa că va putea să-ţi facă rost de un scaun.

— Încă mai pot să stau în picioare o oră, Hugh. Sunt însărcinată, nu bolnavă, îi răspunde ea pe jumătate jignită, pe jumătate mişcată de atenţia lui.

— Te cunosc, Hannah Jones. Cred că ai stat toată ziua în picioare în librăria aia; măcar atât pot să fac acum, să-ţi aduc un scaun, spune Hugh, fluturând un deget.

— Păi, mulţumesc. Şi, sincer, Jolie cum s-o chema sună grozav, chiar nu mă interesează unde mergem, îi răspunde ea zâmbind.

Hugh o ia de braţ, potrivindu-şi pasul cu al ei, şi merg împreună în josul străzii. Aruncând o privire piezişă spre el, Hannah nu se poate abţine să zâmbească. Arată ca o caricatură a funcţionarului public englez coborât direct din Central Casting pentru un film după John le Carré, cu pardesiul lui din păr de cămilă, costumul, umbrela-baston şi ochelarii cu rame de baga. Poartă chiar şi cravata de la fosta şcoală, cu emblema liceului Carne. Doar un melon i-ar mai trebui pentru a completa ansamblul. Dar Hugh s-a priceput întotdeauna să joace un rol – într-un alt fel decât April, desigur –, dar chiar şi la Oxford avea mereu aerul cuiva care se juca de-a studentul prin excelenţă, pe care-l văzuse în *Întoarcerea la Brideshead* sau *Carele de foc*.

— Cum merge treaba? întreabă ea în timp ce dau colţul.

Începe să burniţeze, iar Hugh îşi deschide umbrela şi o ţine deasupra amândurora cu mâna liberă.

— Bine, spune el, zâmbindu-i. Profitabil. Anul ăsta nu mă dă nimeni în judecată.

Hannah râde. Anul trecut, o clientă nemulţumită dăduse în judecată cabinetul lui Hugh pentru că noul ei nas nu era diferit de cel vechi, dar pierduse, după ce Hugh reuşise să prezinte o înregistrare a discuţiei pe care o avuseseră înainte de operaţie, în care ea îi cerea ca orice schimbare să fie „foarte, foarte subtilă… aproape insesizabilă faţă de nasul meu actual”. Se pare că primise ceea ce ceruse.

— Ce mai face Ryan? o întreabă el şi Hannah îşi muşcă buza.

Ar fi trebuit să ştie că asta urma să se întâmple. Într-un fel, aşa şi sperase. Era modul firesc de a trece la subiectul despre care vrea să discute cu adevărat, dar i se pare prea devreme. Îşi închipuise că va aduce vorba despre April când Hugh va avea ceva de băut în mână.

— Era… bine, spune ea, după o pauză. Surprinzător de bine. Nu-l mai văzusem de ceva vreme, m-am simţit foarte prost când mi-am dat seama cât timp trecuse. Mi-a spus că aţi păstrat legătura.

— Doar din când în când, spune Hugh.

Vocea lui este blândă; Hannah ştie că încearcă să nu-i sporească sentimentul de vinovăţie.

— Cred că, poate, i-a fost mai uşor să vorbească cu mine, ştii tu, fiind cadru medical şi aşa mai departe.

Hannah încuviinţează, recunoscătoare că o lasă să scape, şi apoi Hugh virează brusc pe o străduţă dintre două clădiri înalte din piatră, acolo unde o firmă luminoasă pâlpâie intermitent deasupra unei scări. LE JOLI BEAUJOLAIS, citeşte Hannah în timp ce coboară un scurt şir de trepte şi se pomenesc într-un bar cu tematică aproape agresiv de franţuzească, cu schiţe de Toulouse-Lautrec pe pereţi, suporturi de pahare Gauloises şi şiruri după şiruri de pahare şi sticle lucioase de vin. LE BEAUJOLAIS NOUVEAU EST ARRIVÉ![32] spune o plăcuţă de deasupra barului.

Înăuntru e cald şi foarte, foarte plin, dar după o conversaţie strigată cu bărbatul din spatele barului, aşa după cum promisese Hugh, li se găseşte o măsuţă în colţ. Hannah e poftită pe o banchetă tapiţată cu catifea şi Hugh îşi aranjează pantalonii de costum călcaţi la dungă şi se aşază vizavi pe un taburet. Barmanul le şterge masa cu un gest teatral, pune o lumânare nouă în sticla stropită cu ceară dintre ei, apoi le întinde două meniuri.

— Vă mulţumesc foarte mult! îi spune Hannah barmanului peste zgomotul mulţimii.

Acesta face o mică plecăciune galică.

— *De rien, mademoiselle*[33]*!* Pentru Monsieur Hugh, niciun deranj nu e prea mare. Cu ce vă pot servi?

— Doar ceva fără alcool, mulţumesc.

— Perrier? Evian? Orangina? Coca? Jus d'orange[34]?

— Ăăă… Orangina ar fi minunat, mulţumesc, zice Hannah.

— Ei bine, eu trebuie să beau un joli Beaujolais, nu-i aşa?

— Un pahar de nouveau[35]? E foarte bun anul acesta.

— Ar fi minunat, mulţumesc. Şi ceva de ronţăit – o assiette de fromage[36], poate? Şi nişte pâine?

Barmanul schiţează un zâmbet şi altă mică plecăciune, apoi se întoarce şi îşi croieşte drum înapoi prin mulţime către bar.

— Totuşi, nu doar *auld lang syne*[37] m-a făcut să mă duc să-l văd pe Ryan, spune Hannah, ca şi cum conversaţia lor nu s-ar fi întrerupt.

Se simte de parcă şi-ar lua curajul în mâini. Hugh ridică o sprânceană.

— Nu?

— Nu, am primit o vizită. Din partea unui vechi prieten de-al lui.

Începe să-i povestească despre Geraint, despre întâlnirea de la cafenea, despre testul de sarcină şi reacţia lui Will… Despre tot. În momentul în care încheie relatarea, expresia lui Hugh e la fel de blândă ca întotdeauna, dar sprânceana dreaptă îi ajunge până aproape de linia părului.

— Aşa că, ei bine, m-am gândit… am venit să te văd, încheie Hannah. Tu eşti singura persoană care ştie cu adevărat ce s-a întâmplat în acea noapte. Care-şi aminteşte cu adevărat.

— Înţeleg, spune Hugh.

Îşi dă ochelarii jos şi îi şterge de batista de buzunar, de parcă ar vrea să tragă de timp. Fără ei, faţa lui pare diferită, mai puţin finisată, ochii lui par mai mici şi mai puţin definiţi. Înainte de a-şi termina de şters ochelarii, barmanul vine cu o tavă pe care se află vinul lui Hugh, Orangina lui Hannah şi o farfurie cu brânzeturi şi mezeluri. La vederea lor, Hannah îşi dă dintr-odată seama cât de foame îi

e, dar şi că nu poate mânca 90% din ceea ce se găseşte acolo.

După ce paharele şi farfuriile sunt aşezate, barmanul se retrage şi îi lasă în tăcere. Hannah aşteaptă. Oare va vorbi Hugh? Ar trebui să vorbească ea? Nu ştie ce vrea să întrebe.

— Will… Will nu e complet de acord, adaugă ea în cele din urmă, mai mult pentru a rupe tăcerea care se prelungeşte dureros de mult decât pentru că ar crede că trebuie să-i spună asta lui Hugh. De aceea nu-i aici. Nu e… nu cred că înţelege de ce urmăresc asta. Din punctul lui de vedere, Neville e mort şi gata. Dar pentru mine… A fost mărturia mea, Hugh. Iar dacă am greşit şi Neville a murit în închisoare din cauza mea…

— Înţeleg, spune Hugh din nou.

Îşi aşază ochelarii la loc pe nas şi oftează. Pare foarte obosit, de parcă povestea lui Hannah i-ar fi pus pe umeri o greutate uriaşă, care la începutul serii nu era acolo.

— Hugh, uite, îi spune Hannah impulsiv. Uite, dacă preferi să uiţi toate astea, doar spune-mi, fiindcă pot să plec. Nu trebuie să vorbim despre asta. Dacă şi tu simţi la fel ca Will, nu te-aş învinovăţi, dar…

— Nu, înţeleg, spune Hugh.

Îşi atinge faţa cu mâna, palma frecându-i-se de obrazul nebărbierit.

— Mi-aş fi dorit… vreau să spun că mi-aş fi dorit ca Geraint să nu fi deschis această cutie a Pandorei, n-am de gând să mă prefac că nu-i aşa. Dar îţi înţeleg sentimentele. Ce vrei să ştii?

— Doar ce-ţi aminteşti din acea seară, ceva, orice care poate că mie mi-a scăpat sau am uitat. Nu-mi pasă dacă e ceva care să mă liniştească sau ceva care să mă facă să mă îndoiesc şi mai mult de verdict, dar simt că trebuie să ştiu.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi spun mai mult decât ceea ce ştii deja.

Ia o înghiţitură lungă din vinul lui, de parcă s-ar pregăti pentru ceva dureros.

— Dar o să încerc. Adică, în prima parte a serii, ştii, am fost în camera aceea de deasupra Gheretei Portarilor stând de pază, iar ea a intrat cu prietenii ăia ai ei din piesă. Erau toţi costumaţi, îţi aminteşti? Toţi cu peruci şi machiaj.

— Da, dar cele două fete s-au schimbat pe la jumătatea serii, nu-i aşa? îşi aminteşte Hannah. Clem şi cum o fi chemat-o pe cealaltă. Sinead sau ceva de genu' asta. Numai April şi băieţii au rămas în costume.

— Am stat cu toţii în bar întreaga seară, continuă Hugh. Niciunul dintre noi n-a plecat, aş putea să jur.

Hannah încuviinţează. Asta se potriveşte şi cu amintirile ei.

— Apoi, era aproape de ultimele comenzi, April s-a hotărât să urce şi să se schimbe.

— Era foarte târziu. A fost o mare prostie, cei de la bar n-ar mai fi lăsat-o să intre la întoarcere. Presupun că s-a gândit că vom continua să bem cu toţii în camera noastră sau aşa ceva, îşi aminteşte Hannah.

— Dar nu s-a mai întors, spune Hugh. Aşa că ai spus că te duci sus după ea şi eu am spus că vin cu tine. Am traversat curtea şi când aproape ajunserăm la scara ta l-ai văzut pe Neville ieşind.

— Tu nu l-ai văzut?

— Am văzut pe cineva care semăna mult cu Neville, dar nu l-am văzut ieşind din scara *ta*, spune Hugh. Dar tu l-ai văzut. Şi l-ai văzut înainte de a şti că s-a întâmplat ceva. În plus, a şi recunoscut că a fost acolo sus, nu-i aşa? Nu începe să te îndoieşti acum.

— Nu mă îndoiesc, spune Hannah. Adică mă îndoiesc, dar nu de asta. Nu vreau să crezi că eu caut goluri în propriile amintiri, nu chiar, vreau doar… Vreau doar să fiu sigură. Înţelegi ce vreau să spun? Vreau să văd totul dintr-o altă perspectivă, să văd ceva ce poate că mie mi-a scăpat. Are vreun sens?

Hugh încuviinţează.

— Ei bine, atunci, ce s-a întâmplat după aceea? întreabă Hannah.

— Păi… spune Hugh alene.

Mai ia o înghiţitură din vinul lui. Ea are impresia că încearcă să se liniştească, că se pregăteşte să răspundă.

— După aceea… ai urcat scările. Şi eu am aşteptat. Eram pe punctul de a pleca când te-am auzit ţipând. Ştiam că nu putea fi Neville, îl văzusem plecând, sau cel puţin tu îl văzuseşi, dar păreai… păreai foarte speriată. Am *ştiut* că ceva nu era în regulă, nu pot explica. Am urcat în fugă scările, uşa era deschisă şi tu erai înăuntru, în genunchi, aplecată peste…

Înghite în gol. Faţa lui, în lumina lumânării, pare dintr-odată mult mai bătrână.

— Peste trupul lui April.

— Ştiai că e moartă? şopteşte Hannah.

Îşi simte gâtul uscat, dar nu ridică Orangina la buze. Nu crede că ar fi în stare să înghită.

Hugh face semn că nu.

— Nu la început. Adică nu eram sigur. Avea o culoare ciudată, dar ar fi putut să fie de la ceea ce mai rămăsese din machiaj. Era…

Hugh se îneacă brusc.

— Încă purta peruca.

Îşi duce o mână la faţă, la ochi, de parcă dintr-odată nu mai suportă să se uite.

— Întotdeauna m-am întrebat…

Înghite din nou în sec, apoi se opreşte.

— Ce anume? îl întreabă Hannah.

E nedumerită. A mai auzit povestea lui Hugh, dar nu şi acest detaliu. Ce s-a întrebat?

— Întotdeauna m-am întrebat, spune Hugh uşor, dacă nu cumva el a crezut că erai tu.

Lui Hannah i se face brusc frig.

— Ce vrei să spui?

— April avea părul blond şi scurt. Pe atunci, tu aveai părul lung şi negru. Iar lumina era foarte slabă, era aprinsă doar o lampă în colţ.

Hannah încuviinţează. Ştie la ce lampă se referă Hugh, cea cu abajur roz, pe care o lăsau mereu aprinsă când plecau din apartament ca să nu fie nevoite să se întoarcă într-o cameră întunecată.

— M-am întrebat mereu dacă Neville nu cumva a intrat, a văzut o fată cu păr negru şi a crezut… şi a crezut…

— Vrei să spui că a vrut să mă omoare pe mine? spune Hannah.

Buzele îi sunt uscate şi brusc îşi simte mâinile reci, de parcă i s-ar fi scurs tot sângele din ele.

— Tocmai îl reclamaseşi la autorităţile facultăţii, spune Hugh pe un ton dezolat. Nu-i aşa? Întotdeauna m-am întrebat…

— Doamne Dumnezeule, spune Hannah.

Îşi ridică paharul şi ia o înghiţitură din băutura ei, încercând să-şi acopere mâinile care-i tremură.

— Vrei să spui… vrei să spui că e posibil ca April să fi murit din cauza a ceea ce am făcut?

— Nu! răspunde Hugh cu convingere.

Se apleacă peste masă şi ia mâna liberă a lui Hannah într-a lui. Mâinile lui sunt mari, osoase şi foarte puternice. Sunt mâini de chirurg.

— Nu asta vreau să spun. Oricine a ucis-o pe April, vina a fost *lui*, Hannah, nu a ta. Nu te lăsa înghiţită de acest scenariu. Dar întotdeauna m-am întrebat, dacă ai fi urcat tu prima…

— Oh, Doamne Dumnezeule, zice Hannah din nou.

Simte că i se face rău.

— Asta e ceea ce am vrut să spun. Nu te lăsa prinsă în acest „ce-ar fi dacă”. Acolo se ascunde nebunia.

— Vreau doar să ştiu, zice Hannah.

Înghite în sec pentru a-şi alunga uscăciunea din gât.

— Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Îmi amintesc de tine, că îi făceai respiraţie gură la gură…

Apoi îşi duce mâna la cap, de parcă ar putea să împingă amintirile la locul lor, amintindu-şi sunetul

paşilor lui Hugh pe scări, pe Hugh lăsându-se în genunchi lângă April.

Hugh îşi lasă mâna să cadă şi îşi îndepărtează bretonul de pe frunte. Faţa îi este profund nefericită.

— M-am dus la ea. Tu erai îngenuncheată deasupra trupului ei. Spuneai *Oh April, oh Doamne, April,* iar şi iar. I-am verificat pulsul şi cred că în inima mea ştiam că era moartă, dar nu puteam suporta s-o recunosc. Am început să-i masez inima agăţându-mă de ultima speranţă, în ciuda evidenţei, iar tu stăteai acolo arătând îngrozitor, faţa îţi era albă, ţi se scursese şi ultimul fir de sânge din ea, şi te legănai, iar la un moment dat am crezut că vei leşina şi ţi-am spus *Hannah, pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi caută pe cineva, întoarce-te la bar şi cere ajutor*. Pe de o parte am făcut-o pentru April, dar şi pentru că am crezut că trebuia să te scot de acolo înainte să leşini. Voiam, mai mult decât orice, să aibă grijă cineva de tine. Iar tu scoteai un fel de suspine întretăiate şi te-ai împiedicat pe hol, apoi te-am auzit coborând scările clătinându-te şi gemând *Oh, Doamne, oh, să mă ajute cineva, vă rog, ajutaţi-mă*. Am continuat să-i fac lui April respiraţie gură la gură şi compresii cardiace timp de… oh… Doamne, nu ştiu cât timp.

Se opreşte şi ia, înfiorându-se, o înghiţitură lungă din vinul său.

— Am continuat până când a venit poliţia. Mi s-a părut o veşnicie. Dar a venit. În cele din urmă, a venit. Au spus că am făcut tot ce am putut. Dar n-a fost suficient. Nu cred… nu ştiu dacă mă voi ierta vreodată pentru asta. N-a fost suficient.

— Mulţumesc, Hugh, îi spune Hannah.

Vocea îi este răguşită şi ochii o înţeapă. Este pentru prima dată când discută despre asta, prima dată când aude versiunea lui Hugh despre evenimente. Înainte de proces li s-a impus în mod strict să nu discute despre caz, de teamă să nu-şi influenţeze unul altuia mărturia. Iar după aceea… după aceea, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se complacă în durerea şi oroarea acelei nopţi. Acum îi

e ruşine să realizeze că ceea ce a trăit Hugh a fost la fel de rău, poate chiar mai rău. A trăit în toţi aceşti ani cu amintirea buzelor moarte ale lui April pe buzele lui, a eşecului său de a o salva.

— Hugh, n-a fost vina ta, ştii asta, nu-i aşa? April era deja moartă. A fost strangulată. N-ai fi putut s-o salvezi.

Hugh nu spune nimic. Doar face semn că nu. Ochii lui, în spatele ochelarilor cu ramă de baga, sunt închişi strâns, de parcă şi-ar înăbuşi lacrimile. Atunci când vorbeşte, o face cu vocea gâtuită şi cu un hohot scurt, strident.

— Îmi pare rău, eu… eu nu mă aşteptam la asta. Mi-aş fi luat un pahar mai mare de vin, dacă aş fi ştiut.

— Şi mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să te previn. N-a fost corect să năvălesc aşa peste tine, îi spune Hannah şi vorbeşte serios.

— E în regulă.

Încearcă să afişeze zâmbetul suav şi civilizat pe care probabil îl foloseşte cu pacienţii săi, dar nu e pe deplin convingător, nu pentru cineva care-l cunoaşte atât de bine ca Hannah.

— Dumnezeu ştie, ar fi trebuit să trec peste toate astea până acum. În prezent, probabil ni s-ar oferi tuturor terapie gratuită. Pe atunci era: *Oh, bine, capul sus şi o să fim mai blânzi cu tine la examene, da?*

Hannah încuviinţează, deşi adevărul e că nu ştie. Nu s-a mai întors niciodată la Pelham. Hugh, Will, Emily, Ryan, s-au întors cu toţii – zguduiţi şi traumatizaţi, dar s-au întors – şi, în cele din urmă, cu toţii au absolvit. Dar nu şi Hannah.

Ea, în schimb, s-a mutat din nou în casa mamei ei. Se va întoarce la Pelham, la un moment dat, îşi spunea ea. Poate îşi va lua un an sabatic. Dar apoi un an s-a transformat în doi. Întoarcerea la Pelham a devenit transferul la Universitatea din Manchester. Sau Durham. Oriunde altundeva.

Iar apoi, treptat, a dispărut şi acel obiectiv, pierzându-se în depărtare împreună cu amintirea

prietenilor, cu eseurile ei şi cu fata care fusese. A rămas doar Will. Will, ale cărui scrisori continuau să sosească regulat ca un ceas, cu scrisul lui de mână ascuţit care-i povestea despre balurile din luna mai şi despre petrecerile de sfârşit de semestru, despre vâslitul pe râu şi examene, despre eseuri, profesori şi fiţuici şi, în cele din urmă, despre ceremonii de absolvire, masterate şi studii postuniversitare.

Crezuse pe-atunci că nimic nu putea supravieţui morţii lui April, că fusese epuizată de aceasta, că rămăsese doar conturul fetei care se dusese la Pelham cu atâta speranţă în acea zi luminoasă de octombrie. Şi pentru o vreme acest lucru fusese adevărat. Sau aproape adevărat. Pentru că un lucru supravieţuise. Dragostea ei pentru Will. Fusese singurul lucru care rezistase.

— Deci… în cazul ăsta crezi că a fost Neville? se străduieşte ea să întrebe.

Îşi ridică paharul şi ia o înghiţitură.

Hugh ridică din umeri.

— Nu ştiu. Aşa am crezut la momentul respectiv, dar acum mă faci să mă îndoiesc. Adică, nu e ca şi cum…

El se opreşte.

— Nu e ca şi cum? îl îndeamnă Hannah.

Hugh roşeşte în mod neaşteptat şi o pată aprinsă de culoare îi apare sus, pe pomeţi. Îşi dă părul din ochi cu acel tic nervos pe care ea şi-l aminteşte atât de bine de prima dată când s-au întâlnit. Pare stânjenit.

— Ce ai de gând să spui? îl întreabă Hannah încruntându-se.

— Oh, mă simt ca dracu'.

Acum pare cu adevărat îndurerat, dar Hannah scutură din cap.

— Haide, spune-o. Ne aflăm într-un spaţiu sigur, „fără judecată", aici.

Pune ghilimele în aer în dreptul lui „fără judecată" şi Hugh râde ezitant, aşa cum şi sperase Hannah, destinzând puţin atmosfera.

— Oh… dacă trebuie. Ei bine, uite, tot ce voiam să spun e că… nu e ca şi cum April n-ar fi avut duşmani.

— Duşmani?

Indiferent ce se aşteptase să spună el, în niciun caz nu era asta, şi îşi ridică privirea surprinsă.

— Ce vrei să spui prin duşmani?

— Păi, vreau să spun, ştii tu. Farsele ei constante. Enervau oamenii, ştii?

— Erau doar glume… spune Hannah.

Hugh, însă, ridică o sprânceană, întrerupând-o.

— Glume pentru ea, poate, dar nu întotdeauna foarte amuzante pentru persoana păcălită. Îţi aminteşti cât de supărat a fost Ryan când l-a făcut să-şi arunce iarba la WC? Şi telefonul la decan? Nu cred că i s-a părut foarte amuzant. Eu am scăpat destul de uşor în comparaţie cu el. Chestia aia stupidă cu telefonul mobil şi o păpuşă gonflabilă în patul meu într-o noapte… Doamne, cât de greu a fost s-o scot de-acolo pe furiş, ca să nu mă vadă toată lumea. E surprinzător că am lăsat-o cu toţii să scape.

Vocea lui are un accent care o surprinde. Când erau la universitate era mereu atât de timid şi de maleabil şi trecea peste toate cu un râs binevoitor, ca şi cum ar fi fost o glumă. Nu s-a gândit niciodată că pe Hugh îl deranja cu adevărat ceva. Dar acum îşi aminteşte. O mie de momente mici, o mie de frânturi, felul în care April îi dădea ordine, îl lua peste picior. Îşi aduce aminte chiar şi de prima seară, când Hugh încercase să se sustragă cu graţie de la jocul de poker şi de replica categorică a lui April *Taci din gură, Hugh. Nimănui nu-i pasă*. Îşi aminteşte expresia lui Hugh când se aşezase la loc, un fel de furie încordată şi răzvrătită.

— Hugh… tu… chiar ai plăcut-o pe April? îl întreabă ea lungind cuvintele.

Urmează un lung moment de tăcere. Apoi el oftează, de parcă ar elibera ceva reprimat de mult timp.

— Sincer să fiu, n-am plăcut-o. N-aş spune asta nimănui altcuiva, în afară de tine. N-am crezut că era o persoană deosebit de drăguţă şi cu siguranţă nu era bună pentru Will – l-a făcut să se simtă foarte prost în ultimul semestru. Înţeleg de ce toţi ceilalţi erau îndrăgostiţi de ea. Era atât de amuzantă şi putea fi incredibil de drăguţă când voia. Dar unele dintre glumele ei erau destul de crude. Gândeşte-te la ce i-a făcut lui Emily.

— Ce i-a făcut lui Emily? repetă Hannah, nedumerită. Nu cred că i-a făcut nimic lui Emily, nu-i aşa?

— N-ai ştiut?

Hugh se încruntă, apoi expresia i se schimbă.

— Ah, nu, trebuie să fi fost chiar înainte de… ei bine. Chiar înainte.

Nu trebuie s-o spună cu voce tare. Hannah ştie la ce se referă.

— Ce a făcut? întreabă ea.

— A existat o altă scrisoare, spune Hugh, puţin reticent. Asemănătoare cu cea de la Nokia, din farsa pe care mi-a făcut-o mie. Doar că de data asta a pretins…

Trage aer adânc în piept.

— A pretins că rezultatele lui Emily de la bacalaureat erau puse sub semnul întrebării. A scris o scrisoare – a fost foarte convingătoare, Emily mi-a arătat-o. Era pe hârtie cu antet, n-am idee cum a reuşit April să o facă să arate atât de bine. În zilele noastre ar fi floare la ureche, bineînţeles, cu aplicaţiile de scanare de pe telefoane, dar pe atunci trebuie să fi muncit din greu pentru a o face să pară oficială. Scria că era de la comisia de examinare şi că răspunsurile lui Emily erau foarte asemănătoare cu cele ale unei alte fete de la şcoala ei. Practic, o acuza pe Emily fie că a trişat, fie că a dat răspunsurile unui alt elev.

— Aoleu!

Hannah e luată prin surprindere.

Chestia asta chiar e crudă. Înţelege ce vrea să spună Hugh. Nici măcar nu e amuzantă. Cele mai

multe din glumele lui April aveau cel puţin o uşoară tentă amuzantă, chiar dacă destinatarul nu o percepea aşa. Dar asta… asta pare pur şi simplu oribilă.

— Cum a reacţionat Emily?

— Păi, eu am aflat despre asta abia după, deci nu ştiu. Dar… adică, tu o cunoşti pe Emily.

Hannah încuviinţează încet. Într-adevăr, o cunoaşte pe Emily. Şi dintr-odată îi vine în minte o amintire la fel de clară şi precisă ca o voce care îi şuieră în ureche – Emily, trecând pe lângă capelă într-o seară geroasă de noiembrie, vocea ei răsunând la fel de rece ca aerul nopţii: *Dacă încearcă o porcărie de genul ăsta cu mine, o termin*.

— Cum a aflat Emily? Că a fost o farsă, vreau să spun.

— În scrisoare i se cerea să sune la un număr de telefon al comisiei de examinare şi să vorbească cu unul dintre examinatori. Aşa că Emily a sunat şi, din ce mi-a spus, la început s-a lăsat complet păcălită, apoi ceva i-a atras atenţia – cred că a auzit la celălalt capăt al firului ceva care a făcut-o să înţeleagă că persoana la care sunase era în facultate, un clopoţel sau ceva de genul acesta. Şi şi-a dat seama. A spus că April nici măcar nu şi-a cerut scuze, doar a râs prosteşte şi a spus că era vina lui Emily, fiindcă era atât de încrezută şi arogantă datorită inteligenţei ei. După care a închis.

— Oh, Doamne.

Hannah îşi duce mâna la faţă. Dintr-odată, atât de multe lucruri capătă sens. *Îmi pare rău. Studiul.* Bineînţeles că Emily n-a venit la petrecerea lui April. Probabil că stătea în camera ei fumegând şi încercând să se gândească ce să facă. Ce *ar* fi făcut?

O să o termin.

Să meargă la autorităţile facultăţii? Să se plângă unui profesor?

Orice ar fi fost, n-a avut timp să acţioneze. Doar dacă…

Gândul vine nechemat şi dă năvală asemenea apei reci a mării care goneşte pe o plajă şi te udă pe

neaşteptate.

Doar dacă nu cumva a făcut-o.

Dar Hannah respinge acest lucru. Este ridicol. Poate că Emily îi purta pică lui April, dar n-ar fi *ucis-o*, nu-i aşa?

— De ce o fi făcut April aşa ceva? De ce i-o fi făcut ceva atât de oribil lui Emily? spune ea privindu-l pe Hugh, aproape implorându-l să răspundă.

— Păi, s-ar putea să mă înşel, dar întotdeauna m-am întrebat… Mă gândesc că poate April i-a dat un ultimatum lui Ryan şi lucrurile n-au mers cum spera ea, spune Hugh încet.

— Te referi…

— Nu ştiu, îi răspunde Hugh foarte încet.

Întinde mâna şi o ia pe cea a lui Hannah.

— Dar… ceea ce simţeaţi tu şi Will unul pentru celălalt, spre sfârşit a fost… ei bine, nu chiar evident, dar totuşi nu trebuia să fii Freud ca să observi. Şi April se pricepea foarte bine să citească oamenii.

Pe Hannah o trec căldurile, apoi transpiraţiile reci.

— Vrei să spui că ai ştiut? April ştia?

— Nu cred că ştia nimic. Dar cred că a fost o tensiune foarte mare în acea ultimă săptămână. Şi mai cred că, poate, April se hotărâse deja să renunţe la Will şi să meargă mai departe. Dar Ryan…

— Dar Ryan n-a vrut să-i facă jocul. Pentru că, deşi îşi făcea de cap cu April, o iubea pe Emily, spune Hannah încet.

— E singurul motiv la care mă pot gândi. Altfel de ce ar fi fost atât de îngrozitor de directă cu Emily? Adică, nu se iubeau ele prea mult, dar nici nu exista o animozitate între ele. Însă ultima farsă a mirosit a ură adevărată, spune Hugh ridicând din umeri.

Hannah tace. Stă acolo muşcându-şi buza, încercând să deruleze timpul înapoi. Din câte îşi aminteşte, Emily a fost foarte civilizată cu April în săptămâna premergătoare petrecerii. Ceea ce

înseamnă că probabil a primit scrisoarea abia sâmbătă dimineaţă. Dacă era în cutia ei de scrisori în dimineaţa petrecerii, atunci April trebuie să fi pus-o acolo cu o zi înainte şi trebuie să-i fi luat câteva zile pentru a o scrie şi a falsifica hârtia cu antet. Ceea ce însemna că luni, când erau cu toţii la teatru susţinând-o pe April în timpul premierei, ciocnind pahare, zâmbind şi spunându-şi cât de grozavă era, probabil că ea deja plănuia asta.

Hannah îşi aminteşte. Îşi aminteşte de tensiunea dintre Ryan şi April, de zâmbetele politicoase, de cearta cu scrâşnete din dinţi pe care o avusese cu Will. Să fi ştiut April în tot acest timp că avea de gând să i-o facă lui Emily, chiar în timp ce zâmbea, beau ceva împreună şi o invita la o cafea? Trebuie să fi ştiut. O altă explicaţie nu exista.

O clipă, Hannah se simte foarte rău.

Apoi, îi trece un gând prin minte. Dacă April era supărată pe Emily, care, la urma urmelor, nu-i făcuse nimic în afară de a fi iubita lui Ryan, cât de furioasă trebuie să fi fost ea pe Ryan, care o respinsese? Suficient de furioasă, încât să falsifice un test de sarcină?

În acest caz, poate că April nu era însărcinată când a murit?

Dar dacă *era* însărcinată şi tocmai fusese respinsă de tatăl copilului ei nenăscut, probabil că asta ar putea explica reacţia ei răutăcioasă şi exagerată faţă de Emily.

Oh, Doamne. Trebuie să înceteze s-o mai ia când într-o direcţie, când într-alta, să presupună după care să se îndoiască. Trebuie să găsească pe cineva care *ştie* într-adevăr ce gândea April în acea săptămână. Dar habar nu are cine ar putea fi.

În următoarea oră vorbesc despre alte subiecte, de parcă ar fi o înţelegere tacită. Despre copil. Despre cum se descurcă Will la serviciu. Hugh îi povesteşte câteva anecdote amuzante despre pacienţii lui, iar ea îi răspunde povestindu-i despre unii dintre clienţii ei mai excentrici. Abia mai târziu, când pleacă, după ce Hugh achită nota de plată şi o ajută să-şi îmbrace

haina, îi mai vine în minte ceva în legătură cu dezvăluirea lui. Ceva care îi strânge stomacul într-un amestec ciudat de anxietate şi vinovăţie şi o face să se oprească cu haina îmbrăcată pe jumătate, astfel încât Hugh trebuie să tuşească uşor, ca să-i amintească ce face.

Dacă April fusese atât de furioasă pe Emily – biata Emily, care nu făcuse absolut nimic rău –, cât de furioasă trebuie să fi fost pe fata de care, poate, se îndrăgostise Will? Cât de furioasă fusese pe Hannah?

După

Zilele şi săptămânile care au urmat au avut cadenţa unui coşmar cu ochii deschişi, iar după aceea Hannah nu-şi mai putu aminti acea perioadă decât sub forma unor crâmpeie şocante şi dezordonate.

Mai întâi picioare alergând, portarii şi personalul campusului dând-o la o parte ca să urce scările, pe Hugh stând în picioare pe hol şi spunând cu o voce spartă şi disperată: *Nimeni nu trebuie s-o atingă până nu ajunge poliţia aici, vă rog, nimeni nu trebuie să atingă nimic din cameră*.

Apoi sunetul sirenelor, poliţiştii în uniformă delimitând palierul cu bandă galbenă, luminile albastre ale maşinilor de patrulare reflectându-se în clădirea de vizavi, de pe Pelham Street, şi lucind în apele negre şi liniştite ale râului.

Hannah fusese interogată de poliţie până în zori, când i se dăduse un pachet cu lucrurile ei şi i se permise să se culce într-o cameră ciudată din vechiul campus. A doua zi fusese interogată din nou, apoi mutată într-o altă cameră, în colonade, cu o izolare fonică mai bună, fiindcă suspinele ei din noaptea precedentă îi ţinuseră treji pe vecini. Sosiseră părinţii ei şi ea plânsese în braţele mamei şi schimbase din nou camera, de data asta pentru a dormi pe o canapea extensibilă din camera de hotel în care stătea mama ei. Facultatea se închisese pentru vacanţa de vară, dar Hannah nu avusese voie să părăsească Oxfordul, şi nici Hugh.

Emily, Ryan şi Will fuseseră interogaţi, dar apoi li se spusese că erau liberi să se întoarcă acasă. Niciunul dintre ei nu era suspect. Ryan îşi petrecuse toată noaptea în bar, cu mai mulţi martori, inclusiv Hannah şi Hugh. Will fusese plecat de la colegiu acasă, în Somerset, până duminică dimineaţă. Emily fusese în biblioteca facultăţii toată seara şi examinarea cardului ei de acces arătase că nu plecase de-acolo decât după ora 23 când, împreună

cu ceilalţi câţiva studenţi care încă mai învăţau, ieşise să vadă ce se întâmplase, de ce gonea poliţia peste gazonul interzis spre Campusul Nou.

Cu Hannah şi Hugh fusese altceva. Nu erau suspecţi, dar erau martori. Ei descoperiseră cadavrul lui April, iar Hannah îl reclamase pe principalul suspect autorităţilor facultăţii cu doar câteva zile înainte de moartea lui April.

Stând trează noaptea alături de mama ei care dormea, încercând să reconstituie ce se întâmplase, ce ar fi putut face diferit, ce i-ar fi putut scăpa, Hannah ajunsese să se gândească la existenţa ei ca fiind împărţită în două jumătăţi distincte – înainte şi după.

Înainte, totul fusese bine. După, totul era distrus.

★

Hannah îi văzuse pe părinţii lui April o singură dată. Părăsea secţia de poliţie după ce dăduse încă o declaraţie, iar o femeie blondă, înaltă, cu ochelari de soare enormi, şi un bărbat într-un costum gri întins peste burtă trecuseră pe lângă ea cu chipurile împietrite şi sumbre. Nu a ştiut niciodată ce anume o împinsese s-o facă, poate ceva în legătură cu forma gurii şi a bărbiei femeii, dar îşi scosese telefonul şi căutase pe Google „părinţi April Clarke-Cliveden” şi iată-i acolo, îi găsise. Mama lui April, Jade Rider-Cliveden şi tatăl ei, Arnold Clarke, fost bancher devenit investitor în capital privat.

Erau imagini mai vechi, fotografii cu domnul Clarke urcând în taxiuri, salutând cu un zâmbet larg şi mulţumit de sine sau dând mâna după încheierea unei afaceri de succes; fotografii cu doamna Clarke-Cliveden intrând într-un centru SPA sau ieşind de la Harrods, aruncându-i priviri ucigătoare fotografului. Dar cea care îi reţinuse atenţia lui Hannah fusese cea mai recentă – făcută în mod clar după ce aflaseră de moartea lui April. Chipurile lor o priveau din pagina de căutare, surprinse de vreun paparazzo oportunist în timp ce se grăbeau să intre într-o maşină care-i aştepta. Arătau ca nişte oameni

dintr-un coşmar, iar ea ştia cum se simţeau, pentru că era prinsă în acelaşi coşmar.

O parte din ea voise să fugă după ei, să le spună cât de rău îi părea, să-i întrebe dacă sunt bine – deşi era în mod evident o prostie, cum ar fi putut să fie bine? Copilul lor murise, era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unui părinte.

Dar nu putuse. Rămăsese paralizată, privindu-i până când uşile secţiei de poliţie se închiseseră în urma lor.

Acum, după mai bine de un deceniu, Hannah se întreabă ce s-a întâmplat cu domnul şi cu doamna Clarke-Cliveden.

Se întreabă cum făcuse faţă mama lui April morţii propriului copil, acea ratată fragilă despre care April vorbea cu atâta dispreţ. Se întreabă dacă tatăl lui April era atât de puternic şi de egoist pe cât crezuse April. Oare se ridicase şi îşi continuase viaţa făcând bani, conducându-şi afacerile? Sau lumea lui se prăbuşise?

În timp ce Hugh o conduce spre staţia de autobuz, iar ea îi face cu mâna în semn de rămas-bun şi îşi întoarce capul să-l privească stând acolo, sub un felinar, cu ploaia căzând în jurul lui, Hannah continuă să-şi pună întrebări.

După

A doua zi când se trezeşte, Hannah se confruntă cu aceleaşi întrebări. Stă întinsă sub pilota caldă lângă Will, gândindu-se la April, la părinţii ei şi la conversaţia cu Hugh.

Este sâmbătă – ziua liberă a lui Will, dar nu şi a ei – aşa că se ridică în linişte din pat, încercând să nu-l trezească, moment în care el se răsuceşte către ea.

— ’Neaţa.

Ea se opreşte şi se întoarce, strângându-şi halatul pe lângă corp. E frig când ieşi de sub pilotă, în aer se simte prima muşcătură a iernii.

— ’Neaţa.

Se simte uşor nesigură, cearta lor recentă încă pluteşte în aer.

— Scuze, încercam să nu fac zgomot.

— E în regulă.

Will se ridică în capul oaselor şi se freacă la ochi.

— La ce oră ai ajuns acasă seara trecută?

— Nu foarte târziu. Pe la 22. Dar tu dormeai. N-am vrut să te trezesc.

— Îmi pare rău că am fost atât de nesimţit, îi spune el după un minut de tăcere.

— Vrei să ştii despre ce am vorbit cu Hugh? îi spune Hannah în acelaşi timp.

Râd amândoi, puţin nesiguri, şi Will schiţează un mic zâmbet mâhnit.

— Sincer? Nu prea.

Hannah încuviinţează. El nu vrea să dezgroape amintiri dureroase şi îl înţelege, fiindcă aşa a simţit şi ea vreme de mai bine de zece ani. Dar adevărul e că moartea lui Neville a zdruncinat-o, făcând-o să simtă lucrurile diferit, chiar dacă nu-şi poate explica pe deplin din ce cauză.

— Uite, eu trebuie să mă scol. Dar hai să facem un plan pentru mâine. Ceva distractiv. O plimbare, poate la Arthur’s Seat? îi spune Hannah, aruncând o privire spre telefon.

— Sigur.

El îi zâmbeşte, iar ea înţelege că încearcă să se revanşeze, să repare răul pe care şi l-au provocat unul altuia.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

În autobuzul care o duce spre serviciu îşi verifică e-mailurile. E unul care confirmă livrarea unui sutien pentru gravide şi a unor colanţi, cumpărate online. Un altul de la restaurantul lor preferat care le oferă un cupon valabil pe tot parcursul lunii noiembrie.

Apoi e un e-mail de la mama ei, cu subiectul *Weekendul din 12/13*?

> Han, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine zilele trecute. O întrebare rapidă – cum ar fi weekendul 12–13 pentru o vizită scurtă? Am hainele despre care ţi-am vorbit şi ar fi bine să ţi le dau înainte de a fi nevoită să-ţi cumperi altele. Reduceţi, refolosiţi, reciclaţi! Mama pupici

Hannah îşi reprimă un zâmbet şi se pregăteşte să-i dea un răspuns scurt, când o nouă alertă de e-mail îi apare pe telefon, iar identitatea expeditorului face să i se strângă stomacul. E de la Geraint Williams, iar ca subiect are *Actualizare*.

Ignorând mesajul mamei ei, îl deschide pe cel de la Geraint, simţind cum copilul din ea tresare puţin în timp ce o face. Nervii ei îi afectează pe amândoi.

> Dragă Hannah, sper că eşti bine şi că discuţia noastră de zilele trecute nu ţi-a stârnit prea multe amintiri neplăcute.
>
> Îmi pare rău că trebuie să-ţi scriu din nou, dar m-ai rugat să te anunţ dacă aflu ceva ce cred că ar trebui să ştii şi, ei bine, am găsit ceva. De fapt, pe cineva –

November Rain. Cred că ar trebui să o cunoşti, pentru că are nişte informaţii despre rezultatele autopsiei, care ar putea fi importante. Am emoţii să scriu prea multe şi, oricum, cred că ar fi mai bine pentru tine să le auzi direct de la sursă, fiindcă s-ar putea să ai întrebări.

Ştiu că e din scurt, dar mă întrebam dacă ai putea să vii astăzi. Asta pentru că November e stabilită la Londra, dar se întâmplă ca în acest moment să fie în Edinburgh pentru muncă, însă diseară are avion spre casă. Aşa că, probabil, asta e ultima şansă de a vă întâlni faţă în faţă până peste câteva săptămâni.

Te rog să mă anunţi. Sunt şi eu în Edinburgh astăzi toată ziua şi aş putea veni la orice oră. November lucrează, dar mi-a spus că şi-ar putea face timp pentru o întâlnire oricând înainte de ora 17, când pleacă să prindă avionul.

Te rog să mă anunţi.

Geraint

La naiba. Hannah închide telefonul şi se uită în depărtare, rozându-şi furioasă unghia. *La naiba*. Probabil Geraint nu ştie ce-i cere – presupune că sâmbăta e liberă, ca toată lumea. Şi totuşi – o şansă de a afla ce s-a întâmplat la anchetă, o şansă de a descoperi dacă April era într-adevăr însărcinată, poate chiar cine era tatăl – cine e această November? E medic legist? Cu siguranţă n-are sens să caute pe Google. Numele sună complet improbabil, mai degrabă a travestit decât a expertă în medicină legală, deşi se gândeşte că şi medicii legişti pot avea părinţi fani Axl Rose. Însă chiar şi aşa, dr. Rain i s-ar părea mai potrivit pentru un contact profesionist. *November* sună a prieten. Sau a coleg. Poate că e un alt ziarist. Gândul o nelinişteşte. Nu este oare ademenită să dea un interviu pe care ea nu vrea să-l acorde?

Bună, Geraint, îi răspunde ea, apoi se opreşte, gândindu-se la următoarea mişcare. *De fapt, astăzi lucrez. Ai putea să-mi spui ceva mai multe despre asta? Există vreun motiv pentru care nu poţi să-mi explici la telefon? Hannah.*

Urmează o pauză şi e pe punctul de a se întoarce la e-mailul mamei ei, când în inbox apare un răspuns.

> Îmi pare rău, Hannah, înţeleg perfect, dar de fapt n-am toate informaţiile, e un lucru destul de sensibil. În plus, cred că November chiar vrea să te cunoască şi să-ţi explice personal. E de înţeles.

Hannah închide ochii, simţind un amestec de frustrare şi enervare, dar nu prea are ce face în afară de a refuza să se întâlnească cu această persoană şi nu poate nega faptul că *vrea* să afle rezultatele autopsiei. Dacă April chiar era însărcinată, asta ar putea schimba totul. În cele din urmă deschide din nou ochii şi apasă pe răspuns, încercând să-şi înăbuşe iritarea. N-are rost să-şi atragă ostilitatea lui Geraint înainte de a o cunoaşte măcar pe această persoană misterioasă.

> În regulă. E puţin cam greu să plec, dar cred că aş putea veni să mă întâlnesc cu tine şi cu November spre sfârşitul dimineţii. Ar trebui totuşi să fie o conversaţie destul de scurtă, fiindcă nu-mi pot lăsa colega singură în librărie prea mult timp. Unde ar fi potrivit? Undeva aproape de librărie, dacă este posibil. Hannah.

Poftim. Dacă lucrurile se desfăşoară într-un fel care nu-i place, are o scuză beton pentru a o încheia şi a o şterge. Va trebui să se înţeleagă cu Robyn, dar sfârşitul dimineţii e de obicei momentul în care îşi ia sâmbăta pauza de prânz. Librăria nu se

aglomerează decât în jurul orei 12, iar sâmbăta au o fată, Ailis, care vine la 11 şi care se poate ocupa de casă.

Primeşte răspunsul aproape înainte ca e-mailul ei să părăsească căsuţa de expediere.

> Excelent. 11:30 e bine? November stă la Grand Caledonia Hotel, chiar lângă Royal Mile, aşa că mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni acolo. Au o cafenea în foaier. Îl ştii?

Hannah ridică o sprânceană. Cunoaşte, bineînţeles, Grand Caledonia. E fără doar şi poate cel mai scump hotel din Edinburgh. Nu e chiar ceea ce şi-ar imagina ea că ar alege un ziarist pentru muncă. Geraint, de exemplu, arată mai degrabă ca un tip gen Holiday Inn. Totuşi, e la doar zece minute de mers pe jos, iar cafeaua e cu siguranţă bună.

Sigur, scrie ea. *Ne vedem acolo.*

Când ajunge la librărie, Robyn e deja acolo – sâmbăta deschide ea, pentru că e ziua în care Hannah stă până târziu – şi când Hannah îi explică că ar vrea să-şi ia pauza de prânz mai devreme pentru a bea o cafea cu o prietenă, încuviinţează relaxată.

— Da, sigur, nicio problemă. Ailis va fi aici până atunci, aşa că putem face faţă cu uşurinţă. Nu te grăbi.

Plouă tare, o zi mizerabilă de fapt, aşa că în librărie lucrurile se desfăşoară lent, iar la ora 11:20 Hannah îşi ia haina şi umbrela din camera personalului şi le spune lui Robyn şi lui Ailis că nu va întârzia mult. Ploaia se înteţeşte în vreme ce ea se grăbeşte spre Lawnmarket şi ajunge la Grand Caledonia arătând ca un şobolan înecat.

Stă sub acoperişul cu margini aurite, tremurând pentru o clipă şi scuturându-şi umbrela, în timp ce

portarul îi ţine deschisă imensa uşă neagră şi lucioasă şi, pentru o fracţiune de secundă, îi revine în faţa ochilor noaptea petrecută la clubul privat din Oxford, cu portarul bătrân şi amabil care se oferise să-i cheme un taxi pe banii tatălui lui April. Închide ochii. Nu se poate gândi la asta acum. Deja regretă că a venit fără să-l întrebe mai multe pe Geraint. Dacă mai intră şi cu capul plin de amintiri de la Oxford şi durere…

— Pot să vă iau umbrela, doamnă? o întreabă portarul, iar Hannah îi face semn că nu, ştiind că va sfârşi prin a pleca.

— Nu, mulţumesc, aş prefera să o păstrez. Este în regulă?

— Bineînţeles.

El îi întinde o husă de plastic, iar ea strecoară umbrela înăuntru, gândindu-se că deşi umbrela nu va picura, ea cu siguranţă o va face, şi intră în hotel.

Foaierul este vast, din marmură şi aur, ca o sală de bancă, cu un candelabru imens în centru. O scară uriaşă urcă în spirală în dreapta şi, aruncând o privire în sus, Hannah vede că acolo are loc un fel de şedinţă foto – o umbrelă aurie uriaşă reflectă lumina pe scări, unde cineva este în mod clar fotografiat.

— Excelent, aude ea. Acum apleacă-te pe spate peste balustradă. Înclină bărbia.

Cafeneaua este ascunsă în spatele curburii scării şi Hannah porneşte de-a lungul întinderii de marmură dureros de conştientă de haina ei de ploaie din care picură apa şi de părul ca o coadă de şobolan.

Când ajunge la marginea scărilor îl vede pe Geraint la o măsuţă de bistro, scriind pe telefon. Se ridică în picioare şi faţa i se luminează când o vede.

— Hannah! Îţi mulţumesc că ai venit. Pot să-ţi iau o cafea?

Hannah stă pe gânduri. Instinctul îi spune să nu accepte nimic de la Geraint, dar pe de altă parte el este cel care a invitat-o aici şi, mai important, dacă

plăteşte el nu va trebui să aştepte nota de plată, în caz că vrea să dispară repede.

— Sigur, spune ea în cele din urmă. Ăăăă… un cappuccino decofeinizat şi… poate un biscotto, dacă au.

Se simte puţin ameţită. Probabil i-a scăzut glicemia. La ultima consultaţie, moaşa i-a spus că i se poate întâmpla asta şi a sfătuit-o să ia gustări mici şi dese.

— November tocmai mi-a trimis un mesaj. Va fi aici în cinci minute. Tocmai îşi face bagajele. Acum, dă-mi voie să aduc băuturile. Mă întorc într-o secundă.

Se îndreaptă spre tejghea, iar Hannah stă acolo, îşi roade unghia şi se întreabă de ce a făcut asta.

Geraint tocmai se întoarce de la tejghea cu un suc verde enorm şi un biscotto când priveşte la cineva peste umărul lui Hannah.

— Ah! Perfect. Suntem cu toţii aici. Hannah, ea este November Rain. November, ea este Hannah de Chastaigne – Hannah Jones, aşa cum probabil o ştii, spune el fericit.

Hannah se ridică în picioare, se întoarce, apoi stomacul parcă i se desprinde.

În faţa ei, suplă, inexprimabil de frumoasă şi, fără îndoială, incredibil de *vie*, se află April.

După

Pentru o clipă, Hannah crede că va leşina. Totul se îndepărtează foarte mult şi în urechi aude un vuiet. Se agaţă de marginea mesei cu ambele mâini încercând să se stabilizeze, încercând să-şi spună că nu poate fi adevărat.

— Hannah? îl aude pe Geraint spunând cu îngrijorare. Hannah? Eşti în regulă?

— Bună, spune femeia.

Vine spre ei punându-şi telefonul mobil în buzunarul şalvarilor de mătase. Pantofii Louboutin ţăcănesc în timp ce păşeşte pe marmură. Întinde o mână spre Hannah.

— Bună, eu sunt November şi sunt foarte bucuroasă să te cunosc.

Iar apoi, ceva se aşază la locul lui. Hannah nu ştie dacă e vorba de vocea fetei, care seamănă foarte mult cu cea a lui April, dar *nu* e a lui April, sau de ceva în ochii ei. Expresia aceea nu poate fi confundată; fata care vine spre ea nu o recunoaşte pe Hannah şi nici măcar April, oricât de bună ar fi fost ca actriţă, n-ar fi putut simula asta.

— Cine… cine *eşti?* spune Hannah şi vocea ei e mai dură decât intenţionase; cuvintele îi ies ca un fel de acuzaţie răguşită.

— Oh, Doamne, spune Geraint, ca şi cum abia acum ar înţelege ce a făcut. Îmi pare atât de rău, ar fi trebuit să-ţi spun. Credeam că ştii. November este sora lui April.

Hannah clipeşte. Apoi, foarte încet, se aşază. Fata, November, se aşază vizavi de ea şi zâmbeşte, un zâmbet delicat şi trist care seamănă atât de mult cu cel al lui April, încât o înduioşează, însă nu are gropiţa lui April şi, dintr-un motiv oarecare, Hannah găseşte acest lucru liniştitor; o dovadă concretă că nu e aceeaşi persoană. De aproape, poate vedea că fata este şi mult prea tânără pentru a fi April. E mai aproape de April pe care şi-o aminteşte ea, decât de April aşa cum ar fi arătat ea acum, dacă ar mai fi

trăit. Fata nu poate avea mai mult de 22 sau 23 de ani.

— Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit niciodată, spune November. Am auzit, bineînţeles, despre tine de la April. Am tot implorat-o să vin să stau în Oxford, dar pe atunci eram doar mica ei surioară mucoasă. Apoi, cred că părinţii mei au vrut să mă protejeze de toată mediatizarea. Nu mi s-a permis niciodată să merg la tribunal sau ceva de genul ăsta. Pot să înţeleg de ce, ca să fiu sinceră. Aveam doar 11 sau 12 ani pe atunci.

— Şi… şi mie îmi pare rău, spune Hannah.

Încă încearcă să înţeleagă ce se întâmplă. Sora lui April – după toţi aceşti ani. Şi cum îi spusese Geraint în prezentarea sa? November Rain?

— Îmi pare rău, Geraint a spus că numele tău de familie este Rain? L-ai schimbat?

— Oh…

November râde uşor stânjenită şi îşi dă părul scurt, blond platinat, din ochi. Poartă cercei lungi cu pene, iar vârfurile îi ating umerii goi şi bronzaţi, observă Hannah.

— Oarecum. Rain e numele meu profesional, presupun că i-ai putea spune aşa. Sunt influencer pe Instagram, iar Clarke-Cliveden ca nume de familie… în afară de faptul că sună puţin cam snob, are toată acea… istorie. Rain… Cred că a fost o mică glumă. Piesa, ştii tu. Şi cumva părea că face ca partea cu November să iasă mai puţin în evidenţă.

Bineînţeles. Dintr-odată, Hannah înţelege şedinţa foto, hotelul, frumuseţea nonşalantă a lui November. În afara contextului, numele nu se potrivea, dar chiar şi Hannah, care intră rar pe Instagram, cu excepţia momentelor în care se torturează cu amintiri legate de April, a auzit de influencerul de beauty November Rain.

— Am fost toată săptămâna în Edinburgh, fiindcă am avut o şedinţă foto pentru Dolce and Gabanna şi, ei bine, mi s-a părut o întâmplare fericită când Geraint mi-a trimis un mesaj pe Insta şi mi-a spus

că locuieşti aici, întrebându-mă dacă aş avea timp să ne întâlnim…

November ridică din umeri. Un chelner soseşte cu cafeaua americano a lui Geraint şi cappuccinoul lui Hannah, aşa că urmează o scurtă pauză în timp ce aşază băuturile şi Hannah refuză zahărul.

Când chelnerul pleacă, Hannah trage cu putere aer în piept. Sunt atâtea lucruri despre care vrea să o întrebe pe November, atâtea lucruri pe care vrea să le discute, dar trebuie să treacă la subiect, nu are prea mult timp.

— November, îmi pare rău că te întreb atât de brusc, dar n-am decât o oră pentru prânz. Trebuie să mă întorc la muncă destul de curând. Geraint a spus… a spus că ştii ceva… ceva despre autopsie?

November încuviinţează.

— Da. Adică, nu tot. Evident, nimeni n-avea de gând să-i povestească unei fetiţe de 12 ani detaliile macabre, dar nu mă puteau împiedica să ascult pe la uşi şi aşa mai departe. Au fost multe lucruri care n-au ieşit la iveală la proces – drogurile, sarcina…

Lui Hannah i se taie respiraţia auzind asta. Deci e adevărat?

— Cum, oooh, oh, Doamne.

Răsuflarea lui Hannah iese tremurătoare.

— Îmi pare rău, asta e o veste tulburătoare. Deci, sigur era însărcinată?

— Sau fusese foarte recent, spune November. N-am fost niciodată sigură care dintre ele. Oricum ar fi stat lucrurile, au existat suficienţi hormoni pentru a se face un test de sânge. Şi cred că au încercat să facă potriviri de ADN pentru a afla cine era tatăl, dar nu ştiu dacă au reuşit să-l stabilească vreodată. Nu ştiu dacă pur şi simplu n-au prelevat probe de la suficiente persoane sau dacă n-au putut obţine suficient ADN de la April pentru un profil bun.

Hannah închide ochii. Dintr-odată, totul capătă sens. Îşi aminteşte că a venit poliţia şi le-a luat probe de sânge ei, lui Will, lui Ryan şi tuturor celorlalţi. „ADN-ul pentru eliminare”, i-au spus, împreună cu amprentele. La vremea respectivă,

Hannah presupusese că era vorba doar de a exclude toate persoanele care fuseseră în camera lui April din motive nevinovate. Acum se întreabă dacă nu cumva era vorba de mai mult de atât, cel puţin în cazul băieţilor.

— Deci n-a fost…

Vocea îi e răguşită şi nu ştie dacă poate suporta să o spună, dar trebuie să o facă.

— Nu a fost… n… n-a fost… al lui Will?

November clatină din cap cu înţelegere, dar ochii îi sunt trişti.

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nu cred, altfel cred că am fi auzit. Dar nu ştiu cu siguranţă. Probabil ai putea merge la poliţie să întrebi. Deşi nu ştiu dacă ţi-ar spune.

Acum e rândul lui Hannah să facă semn că nu. Ştie că nu va face asta. Nu doar pentru că e puţin probabil ca poliţia să dea informaţii confidenţiale despre un caz închis. Nu doar din cauza a ceea ce ar putea dezlănţui dacă şi-ar recunoaşte temerile, dacă ar recunoaşte că, după atâţia ani, e din ce în ce mai nesigură că a acuzat pe cine trebuia. Ci pentru că îi e teamă de ce ar putea afla.

— D… dar părinţii tăi? Ei ar şti?

— Mă îndoiesc, spune November. Tatăl meu a murit – ştiai asta?

— N-am ştiut. Îmi pare foarte rău, îi spune Hannah muşcându-şi buza.

— Atac de cord major, în urmă cu doi ani. Sinceră să fiu, n-a mai fost niciodată bine după moartea lui April. Era prima lui fiică, fata lui de aur, ştii? Nu cred că a trecut vreodată peste ce s-a întâmplat. Iar mama… ei bine, poate că April ţi-a spus. Are… probleme. Chiar şi înainte de moartea lui April. Memoria ei nu e de încredere în cea mai mare parte a timpului şi a făcut tot ce a putut ca să blocheze toate astea. Nu cred că ar fi de acord să vorbească despre asta şi, chiar dacă ar fi, nu cred că ai putea avea încredere în nimic din ce ţi-ar spune.

— Oh, Doamne, November, îmi pare atât de rău. E foarte greu pentru tine, zice Hannah.

November ridică uşor din umeri, ca şi cum ar vrea să spună *Ce pot să fac?*

— Şi… drogurile? Ai spus că la autopsie au apărut droguri în organismul ei? Au avut vreo legătură cu moartea ei?

— Nu, nu cred. Din câte mi-am dat seama, a fost vorba mai ales de chestia aia, cum se numeşte – li se dă copiilor cu ADHD… dex cumva, îi răspunde November oftând.

— Dextroamfetamină, spune Geraint încet şi November încuviinţează.

— Asta e. Au găsit o rezervă din asta în camera ei de acasă, precum şi în cea de la facultate. Nu cred că s-a sugerat că cineva i-ar fi dat-o pe ascuns sau că ar fi luat o supradoză. O lua în mod deliberat, metodic şi de o perioadă destul de lungă de timp. Aş spune că era conştientă de toxicitate.

— Un medicament pentru ADHD?

Hannah e nedumerită.

— Dar asta n-are sens. De ce ar fi luat April aşa ceva? Ea nu avea ADHD.

— Uneori este folosit ca ajutor pentru studiu. Li se dădea piloţilor în timpul războiului, pentru a-i ajuta să se concentreze şi să rămână treji. Puştii îl folosesc pentru nopţile albe în care trebuie să înveţe pentru examene şi aşa mai departe. Dar nu e uşor de procurat. Trebuie să ai reţetă, creează dependenţă rapid în cazul în care este folosit în scop recreativ. Este supus unui control foarte riguros, spune Geraint.

— Oh, Doamne.

Dintr-odată, îi vin în minte atât de multe lucruri. Eseurile lui April făcute mereu noaptea, capacitatea ei aparent supraomenească de a fi în priză toată săptămâna şi apoi de a studia toată noaptea. Hannah îşi aminteşte cum se plânsese în legătură cu eseul ei, iar April întinsese mâna, cu două pastile în palmă. Hannah o întrebase nedumerită *Ce sunt astea? Un fel de NoDoz sau ceva de genu' ăsta?* Şi felul în care râsese April şi-i spusese sec: *NoDoz pentru adulţi.*

— Cum arată? îl întreabă ea pe Geraint, iar el caută pe Google câteva clipe şi apoi îi întinde telefonul.

Lui Hannah i se strânge inima. Astea sunt. Capsulele pline cu biluţe mititele pe care April i le oferise cu atât de mult timp în urmă.

— Ştiam că lua astea. Doar că nu ştiam ce sunt. Dar n-au nicio legătură cu moartea ei, nu-i aşa?

November scutură din cap.

— Nu cred. Presupun că de aceea nici n-a ieşit la iveală la proces. Chestia cu sarcina, totuşi… Adică, sunt surprinsă că avocatul lui Neville n-a adus-o în discuţie.

— Cred că s-au gândit că era prea riscant. Adică, aveau o şansă bună cu prezumţia de nevinovăţie. Nu exista nimic concret care să-l lege de moartea lui April, în afară de faptul că fusese văzut ieşind din clădire în jurul orei la care fusese ea ucisă. Dar s-a descurcat prost în boxa martorilor, spune Geraint.

Hannah încuviinţează. Îşi aminteşte că a auzit despre asta. Mai întâi, Neville negase că urcase în cameră. Susţinuse că pur şi simplu verificase ceva în clădire. Dar pe la jumătatea interogatoriului încrucişat devenise agitat şi îşi schimbase povestea. Confruntat cu amprentele de pe mânerul interior al uşii recunoscuse brusc că fusese în cameră. Însă afirmase că nu făcuse decât să ducă pachetul săptămânal de la mama lui Hannah şi că April îl lăsase să intre. Susţinuse că avuseseră o discuţie plăcută, ceea ce lui Hannah i se păruse neverosimil în sine, şi că o lăsase vie şi nevătămată câteva minute mai târziu.

Asta îi pecetluise soarta. După spusele lui John Neville, el o văzuse pe April în viaţă la ora 23. Hannah şi Hugh îi descoperiseră cadavrul câteva minute mai târziu – şi avuseseră o vedere clară asupra intrării în tot acest timp. Nimeni altcineva nu avusese ocazia să intre în scara VII. Fusese Neville sau nimeni.

Sau… nu?

Hannah se încruntă, încercând să descifreze ceva, în momentul în care îşi dă seama că Geraint vorbeşte din nou.

— Chestia e că, jucând pentru o clipă rolul de avocat al diavolului, chiar dacă April era însărcinată, e greu de văzut ce legătură ar avea asta cu cazul. Nu suntem în Anglia victoriană. Nimeni n-avea de gând să oblige pe nimeni la un mariaj forţat. Există şi varianta geloziei sexuale – îi aruncă lui Hannah o privire plină de scuze, ştiind că aici îl arată în mod tacit cu degetul pe Will –, strangularea indică de obicei o crimă domestică, în general o crimă pasională, însă iubitul lui April n-a fost nicio clipă în peisaj, era plecat din campus în noaptea crimei. Sarcina pur şi simplu nu e un motiv prea bun.

— Ei bine, asta spui tu, intervine November. Însă există sarcini şi sarcini. Dacă, de exemplu, a fost cineva care nu-şi putea permite să fie descoperit că se culca cu o studentă? Cineva a cărui slujbă sau căsătorie putea fi în joc?

— Adică un membru al personalului? întreabă Geraint.

November ridică din umeri şi Geraint pare intrigat.

— E, cu siguranţă, o posibilitate, recunoaşte el.

— Oh, Doamne, zice Hannah.

Mâinile i s-au răcit brusc.

— Oh, *Doamne.*

— Ce e? întreabă Geraint şi apoi se încruntă. Eşti bine, Hannah?

Hannah scutură din cap, dar nu este sigură dacă vrea să spună *Nu sunt bine* sau *Asta nu contează acum*. Ştie că faţa i-a devenit palidă şi, judecând după expresia lui Geraint, îşi dă seama că trebuie să pară la fel de afectată precum se simte.

— Domnul Myers, şopteşte ea mai mult pentru sine decât pentru ei.

— Cine? zice November.

Geraint se încruntă.

— Profesorul ăla care locuia pe scara voastră?

— Da.

Inima lui Hannah a început să bată cu putere, nesănătos de tare. Se simte de o prostie fără margini. Nu-i vine să creadă că nu s-a gândit la asta până acum.

— Da, oh, Doamne! E singura persoană care ar fi putut avea acces în camera lui April între plecarea lui Neville şi sosirea mea şi a lui Hugh. N-ar fi avut nevoie să intre în clădire, era *deja acolo*.

— Dar vrei să spui…

Geraint se încruntă, apoi începe să vorbească din nou.

— Dar el n-ar fi putut să o lase însărcinată pe April, nu-i aşa? Nici măcar nu era profesorul ei.

— Nu, era al meu, dar April îl cunoştea. A fost la o petrecere organizată de el. Avea o reputaţie…

Hannah se simte rău. Are un ţiuit în urechi.

— Obişnuia să invite studenţi – studente – la un pahar. Toate erau genul lui April, foarte frumoase, foarte…

Dintr-odată nu mai poate continua. Ţiuitul din urechi devine din ce în ce mai puternic. Camera începe să arate bizar şi pare să se îndepărteze.

— Vrei să spui că ar fi putut să se culce cu ea? întreabă Geraint.

Pare sceptic, dar şi ciudat de plin de speranţă. Hannah nu se simte deloc bine.

— Nu ştiu, reuşeşte ea să spună.

Limba începe să i se mărească în gură, într-un mod ciudat. Degetele îi îngheaţă. Îşi simte tot corpul amorţit.

— Oare m-am înşelat tot timpul? Eu nu… eu nu…

Cuvintele însă nu ies. Dintr-odată, are senzaţia că propriul corp nu-i mai aparţine, ca şi cum membrele i-ar fi făcute din plastilină.

— Eu nu…

Vocea ei sună de parcă ar veni de foarte departe.

— Hannah? aude ea. Hannah, eşti bine?

— Eu…

Totul se dezintegrează, iar ea alunecă în întuneric.

După

Hannah se trezeşte într-o învălmăşeală de zgomote, de oameni care se înghesuie în jurul ei, îl aude pe Geraint repetând întruna *Lăsaţi-o să respire!,* iar November e îngenuncheată lângă ea, cu chipul îngrijorat. Sub cap are o haină şi cineva i-a scos ochelarii, iar asta o face să se simtă ciudat de vulnerabilă, mai mult decât se simţea deja.

Să cheme cineva o ambulanţă, aude ea şi se chinuie să se ridice în coate.

— Nu, nu, vă rog, n-am nevoie de o ambulanţă.

Vocea îi tremură, dar încearcă să pară convingătoare.

— Sunt însărcinată. Asta-i tot.

— Eşti însărcinată?

Cuvintele nu par să-l liniştească pe Geraint. Dimpotrivă, arată şi mai alarmat, de parcă Hannah ar fi o bombă cu ceas care ar putea exploda în orice moment.

— Ai nevoie de un control medical. Este vreun doctor pe-aici? îi strigă November peste umăr unuia dintre angajaţii hotelului care se învârt prin preajmă.

Apoi, se ridică în picioare.

— E cineva medic? Aveţi un medic angajat al hotelului?

— Eu sunt doctor.

Vocea vine din cealaltă parte a holului, o voce de bărbat cu accent englezesc, nu scoţian, care se aude din ce în ce mai tare pe măsură ce paşii se apropie.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Hannah încearcă să se ridice în capul oaselor. Fără ochelari, tot ce vede este o amestecătură de chipuri.

— Această doamnă a leşinat. Este însărcinată. Ar trebui să chemăm o ambulanţă? îi spune Geraint cu o voce îngrijorată.

— Chiar nu cred că am nevoie de o ambulanţă, spune Hannah.

Simte că e pe punctul de a izbucni în plâns. Nu se poate întâmpla aşa ceva. Se uită la doctor, implorându-l să spună că nu e nimic grav.

— Femeile mai şi leşină când sunt însărcinate, nu-i aşa? N-am luat micul-dejun.

Doctorul îşi deschide geanta. Înăuntru se află un stetoscop şi un tensiometru. Îi zâmbeşte cu amabilitate.

— Ei bine, nu e neobişnuit ca tensiunea arterială scăzută să provoace leşin la începutul sarcinii, dar în ceea ce priveşte pierderea cunoştinţei, acest lucru este mai puţin obişnuit… Îmi daţi voie?

Ţine în mână manşonul pentru măsurarea tensiunii arteriale şi Hannah schiţează un gest slab de încuviinţare. Medicul îl fixează în jurul braţului lui Hannah, îl umflă şi îşi pune stetoscopul în curbura cotului, ascultând în timp ce acesta se dezumflă. Apoi se lasă pe spate şi zâmbeşte liniştitor.

— Probabil că nu aveţi de ce să vă faceţi griji, dar cred că ar trebui să vă ducem la maternitate pentru monitorizare. Cât de avansată este sarcina?

— 23 – nu, aproape 24 de săptămâni. 24 mâine. Ar putea cineva să-l sune pe soţul meu?

— Telefonul tău e la mine, îi spune November ridicându-l, apoi se întoarce spre doctor. Mulţumesc pentru consultaţie. Ar trebui să meargă la spital, nu?

Îşi întoarce capul spre Hannah, cu cerceii ei uriaşi legănându-se.

Doctorul încuviinţează rezervat.

— Mă tem că da. A trecut mult timp de când nu m-am mai ocupat de obstetrică, dar faptul că a leşinat justifică un control. Tensiunea arterială este puţin crescută; s-ar putea să vă ia nişte sânge şi să vă facă o analiză.

— Am un şofer care aşteaptă după colţ, spune November.

Apucă o geacă de piele de pe spătarul scaunului.

— Dă-mi cinci minute, ca să-i spun să tragă în faţă.

— Mă descurc, spune Hannah.

Aproape că îi vine să plângă la gândul de a fi scoasă din foaier şi dusă într-o maşină care o aşteaptă, ca un invalid transportat în scaunul cu rotile.

— Nu e nevoie să fiu dusă cu maşina, îl pot suna pe Will, pot lua autobuzul.

— Absolut, sună-l pe soţul tău, dar în niciun caz nu te urc într-un nenorocit de autobuz. Ori maşina mea, ori o ambulanţă, spune November.

Îşi încrucişează braţele, iar expresia ei este sută la sută April, în cea mai arogantă şi neînduplecată ipostază a ei.

— Deci, ce să fie?

Hannah închide ochii. Ştie când să se dea bătută.

★

După 45 de minute, Hannah stă pe un scaun capitonat în secţia de maternitate a Royal Infirmary, cu un monitor prins peste abdomen, un manşon pentru măsurarea tensiunii în jurul braţului şi cu November, uşor stânjenită de toate acestea, aşezată pe marginea unui scaun de plastic lângă ea. I s-a făcut un test de urină şi i s-a recoltat vreo jumătate de litru de sânge, sau cel puţin aşa a simţit ea, în eprubete mici, iar acum o parte din ea vrea să fie lăsată în pace cu propriile-i gânduri, însă o parte mai mare îşi doreşte orice altceva.

Cel mai mult îl vrea pe Will, dar nu răspunde la telefon. Unde *este?*

— Vrei să mai încerc o dată? o întreabă November, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

I s-a permis să rămână ca „însoţitoare” a lui Hannah, ceea ce pare puţin ciudat, având în vedere că o cunoaşte de numai 90 de minute. Dar e ceva în legătură cu ea, ceva atât de apropiat de April, încât i se pare că a trecut mult mai mult timp.

— Nu, o să-l sun eu, îi spune Hannah, ştiind că Will n-ar trebui să audă vestea de la November.

Îşi freacă braţul în locul în care începe să i se formeze hematomul de la ac, după care formează numărul lui pentru, aşa cum îi afişează telefonul, a

noua oară. Sună… şi sună. Ea închide. *Sună-mă*, îi trimite un mesaj. *E cam urgent.*

Lasă telefonul în poală, înfrânându-şi lacrimile. Nu e vorba doar de faptul că Will e de negăsit. E vorba de tot. De ideea că, într-un fel, şi-a provocat toate astea prin propriile-i acţiuni, că şi-a pus copilul în pericol investigând moartea lui April. Dar alternativa i se pare la fel de insuportabilă, fiindcă, nu-i aşa, cum ar putea să-şi petreacă următoarele 16 săptămâni în această stare de incertitudine agonizantă, obsedată de ceea ce a văzut, a gândit şi a spus? Vrea doar să *ştie*, să dovedească faptul că temerile lui Geraint sunt greşite şi să-şi continue viaţa. Copilul zvâcneşte în pântecul ei, iar monitorul şuieră, accelerând odată cu inima ei.

— Mai e cineva la care poţi să suni? întreabă acum November.

Hannah scutură din cap.

— Nu chiar. Mama locuieşte la kilometri distanţă. Dar dacă trebuie să pleci…

— Nu plec, spune November cu hotărâre. Nu până când nu eşti externată. Dar sunt fericită să aştept în maşină, dacă nu mă vrei aici. Înţeleg că e ciudat… Adică, abia ne cunoaştem.

— Nu, mă bucur că rămâi. E plăcut să stăm de vorbă.

— Bine, atunci.

Îşi încrucişează braţele.

— O să rămân.

Se lasă o tăcere punctată doar de şuieratul şi ţăcănitul maşinăriilor şi de sunetul slab al conversaţiei din salonul alăturat.

— Ar fi putut fi domnul Myers, spune Hannah.

E ceea ce o macină încă din acel moment de la hotel, iar acum e o uşurare să spună aceste cuvinte cu voce tare. Dar se mai întâmplă ceva. Rostindu-le, e ca şi cum ar face ca această posibilitate să devină reală.

— El era deja pe scară. Ar fi putut avea acces în cameră între plecarea lui Neville şi sosirea mea şi a lui Hugh. Geraint are dreptate – dacă se culca cu

April, dacă lăsase însărcinată o *studentă* – ei bine, asta i-ar fi dat un motiv *şi* o oportunitate. Neville a fost condamnat pentru că a fost singura persoană care ar fi avut ocazia să o ucidă pe April. Însă n-a avut niciodată un motiv. Dar Myers e singura persoană care ar fi putut să se strecoare acolo fără să-l observe nimeni.

— Mă întreb dacă a fost interogat, spune November.

Expresia ei a devenit preocupată.

— Adică, poliţia trebuie să-l fi întrebat dacă a auzit ceva. Dar oare a fost considerat vreodată, la modul serios, suspect?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut niciodată în instanţă, dar nu mi s-a permis să-i văd nici pe ceilalţi…

Hannah se întrerupe. Telefonul îi bâzâie în poală. A oprit soneria, în semn de semi-respect faţă de semnul care interzice utilizarea telefoanelor mobile în spital, dar acum acesta vibrează, indicând un apel. Este Will. Slavă Domnului.

— Will!

— Hannah.

Pare să aibă respiraţia accelerată.

— Tocmai am primit mesajul tău. Înotam. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Ea înghite în sec. Lui Will nu-i va plăcea asta.

— Am… am leşinat, spune ea în cele din urmă. Sunt la maternitate pentru monitorizare.

Urmează o pauză lungă. Hannah îşi dă seama că el încearcă să se stăpânească, să nu reacţioneze exagerat, să n-o facă să se supere şi mai tare, mai ales după recenta lor ceartă. Îl aude cum înghite în sec la celălalt capăt al firului.

— Cum… e totul în regulă? Copilul e bine? spune el cu grijă.

— Cred că da. Încă nu mi-au semnat externarea, dar continuă să urmărească graficul bătăilor inimii copilului şi nu par prea îngrijoraţi.

— Bine. Uite, pot să ajung acolo în…

Vocea i se aude mai slab şi Hannah îşi dă seama că se uită la ecranul telefonului, calculând cât va

dura călătoria. Apoi revine.

— Cred că 20-25 de minute?

— Nu ştiu dacă voi mai fi aici.

Hannah se uită la ceasul de pe perete.

— Când m-au conectat au spus că mă vor monitoriza o jumătate de oră şi a mai rămas foarte puţin timp. Să te sun când ştiu ce se întâmplă?

— Bine, spune Will.

Pare foarte afectat, dar încercă să-şi ascundă îngrijorarea faţă de ea.

— Te iubesc! Şi, Han…

— Da?

— Îmi… îmi pare *foarte* rău în legătură cu… ştii tu.

— Este în regulă.

Pentru oricine altcineva, cuvintele lui ar putea fi greu de descifrat, dar Hannah ştie că se referă la ceartă. Îşi muşcă buza. Îşi doreşte ca Will să fie aici.

— Nu-i vina ta, pe cuvânt.

— Bine, spune el, deşi nu pare foarte convins. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Ea închide. November s-a îndepărtat, încercând să-i dea cel puţin iluzia intimităţii, dar acum se întoarce, uitându-se peste umăr.

— E totul în regulă?

— Cred că da.

La uşă se aude un zgomot şi o doctoriţă obstetriciană înaltă şi zâmbitoare intră în salon, ţinând în mână un clipboard.

— Hannah de Chastaigne?

— Da, spune Hannah.

Se străduieşte să stea mai dreaptă în scaunul capitonat, iar plasticul acestuia scârţâie.

— Da, eu sunt.

— Excelent. Putem sta de vorbă un moment?

Se uită spre November, dar nu e clar dacă o invită să plece sau să rămână.

— Voi fi pe coridor, Hannah, îi zice November cu tact.

Îşi ia geanta şi se strecoară afară.

Doctoriţa se aşază pe scaunul lui November şi începe să se uite prin fişa lui Hannah şi la valorile de pe monitor.

— Bun, spune ea în cele din urmă. Am auzit că ai avut un mic episod de leşin.

Hannah încuviinţează.

— Cred că, pur şi simplu… nu ştiu, am avut un mic şoc, probabil că aveam tensiunea scăzută. Acum mă simt bine.

— Grozav, vestea bună e că *arăţi* bine, la fel şi copilul, toate semnele vitale sunt foarte bune, iar urina este limpede, dar… am vrea să-ţi ţinem sub observaţie tensiunea arterială.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, a fost puţin crescută la ultimele controale şi mă tem că şi-acum e un pic mai mare decât ne-am dori.

— Poftim? Nu înţeleg, doctorul de la hotel spunea că tensiunea *scăzută* este cea care provoacă leşin.

— Se poate, dar mă tem că a ta nu este foarte scăzută. Am înţeles că a crescut la ultimele două controale?

— Da, dar… dar au existat motive.

Hannah simte din nou cum lacrimile încep să-i urce în gât şi se forţează să le coboare. Măcar dacă ar fi fost Will aici.

— Nu înţelegeţi, am fugit până acolo.

— Aţi avut dureri de cap? Vedere înceţoşată? Ameţeli?

— Nu! Adică, în afară de astăzi, evident, dar în rest, nu, absolut deloc. Mă simt foarte bine.

— Ei bine, cred că am vrea s-o coborâm oricum. O să vă dau o reţetă pentru methyldopa – este un medicament foarte sigur, îl folosim de multă vreme în cazul femeilor însărcinate.

— Glumiţi.

Inima lui Hannah pare să se scufunde, iar un sentiment de vinovăţie şi furie faţă de trădarea corpului îi ia locul.

— Medicamente? Nu vreau să iau medicamente. Nu e posibil doar, nu ştiu, să o iau mai uşor?

— Este foarte sigur, repetă doctoriţă.

Încearcă să o liniştească, Hannah vede asta, însă ea se simte oricum, numai liniştită nu. De fapt, inima îi bate cu putere, iar linia de pe monitor urcă din ce în ce mai sus. Simte din nou acea senzaţie de alunecare maladivă în nesiguranţă pe care a experimentat-o după moartea lui April – sentimentul că evenimentele i-au luat-o înainte şi că viaţa îi scapă de sub control. Numai că de data asta nu e vorba de ofiţeri de poliţie care îi spun unde să se ducă, ce să facă şi cum să se simtă, ci de o doctoriţă în halat alb, însă cu acelaşi zâmbet compătimitor şi înţelegător pe care Hannah îl cunoaşte atât de bine.

— Nu, spune ea cu convingere. Nu, chestia asta nu este în regulă. Asta nu se poate întâmpla!

— Copilul dumneavoastră este bine, spune din nou doctoriţa cu blândeţe. E vorba doar de a avea cea mai mare grijă de amândoi. Înţeleg că e supărător când lucrurile nu merg…

— Nu sunt supărată! izbucneşte Hannah, deşi e atât de evident de neadevărat, încât o parte din ea vrea să râdă în hohote de ironia acestei situaţii.

Gâtul i se strânge şi îi vine să plângă. Dar nu poate. Nu vrea. Inspiră adânc.

— Îmi pare rău. Sunt, evident, supărată. Doar că… e atât de neaşteptat. E sentimentul că în urmă cu o săptămână lucrurile mergeau bine, iar acum e ca şi cum…

E ca şi cum a venit cineva şi a preluat controlul şi totul îmi scapă din mână şi se îndreaptă într-o direcţie pe care nu mi-o doresc şi pe care nu o pot controla.

Asta e ce vrea să spună. Dar n-o va face. Pentru că, deşi e adevărat şi *aşa* se simte, partea raţională din ea ştie că această reacţie este doar parţial legată de copil şi de tensiunea arterială. O parte mult mai mare e despre April şi Neville, despre ce s-a întâmplat atunci şi despre ce se întâmplă acum.

Şi deodată, cu acest gând, Hannah ştie ce va face şi simte cum ritmul cardiac îi scade, iar un fel de pace se instalează înăuntru ei. Pentru că lui Hannah viaţa i-a mai fost sfâşiată o dată de nişte evenimente care nu puteau fi controlate de ea. N-are de gând să lase să se întâmple din nou acelaşi lucru.

De data asta, ea va fi la conducere.

După

— Deci, încotro? o întreabă November, când Hannah se afundă în scaunul mirosind a piele al limuzinei. Nu te mai întorci la muncă, asta-i clar, nu?

La naiba. Librăria. Hannah simte că îi vine să se pocnească peste frunte cu punga de hârtie plină cu pastile pe care o ţine în mână.

— Am uitat cu desăvârşire de serviciu. Trebuie să-mi sun colega. Poţi să mă laşi în Stockbridge? Locuiesc pe Stockbridge Mews, e lângă Dean Park Street.

— Habar n-am unde e, spune November pe un ton plăcut, dar, presupunând că Arthur ştie, atunci da.

Se apleacă în faţă pentru a vorbi cu şoferul, în timp ce Hannah sună la librărie. Când Robyn răspunde, Hannah îi explică situaţia, răspunzând la întrebările ei îngrijorate şi şocate şi ascultându-i îndemnurile de a merge acasă, de a se odihni şi de a nu veni în niciun caz săptămâna viitoare la muncă.

— N-am de gând să-mi iau concediu medical. Nu sunt bolnavă, dar mai am o grămadă de concediu, o voi întreba pe Cathy dacă pot să-mi iau o săptămână liberă, îi spune Hannah, ca răspuns la ultima din lungul şir de instrucţiuni ale lui Robyn.

— Bun! Nu vreau să-ţi mai văd faţa cel puţin o săptămână. Acum, du-te. Odihneşte-te. Relaxează-te. Mănâncă ciocolată şi *nu-ţi face griji*, adaugă Robyn pe un ton sever.

După care închide şi Hannah oftează.

Am fost trimisă acasă, îi trimite ea un mesaj lui Will. *Totul este în regulă. Copilul este în regulă. Mă duce cineva cu maşina. Ne vedem curând. Pupici*

— E totul în regulă? o întreabă November, iar Hannah încuviinţează.

— Da, colega mea a fost foarte drăguţă, mă face să mă simt ca o mare nesimţită.

— De ce? o întreabă November cu surprindere. Nu e vina ta.

Hannah nu face decât să clatine din cap. Nu fiindcă ar crede că ceea ce s-a întâmplat a fost din vina ei. Ci pentru că n-are câtuşi de puţin intenţia de a urma sfatul lui Robyn. Nu că n-ar vrea. *Nu poate*. S-a lăsat prinsă de evenimente în urmă cu zece ani şi, de atunci, şi-a petrecut an după an luptând împotriva acelui sentiment de neputinţă şi panică. De data aceasta n-are de gând să stea acolo în timp ce Geraint sapă în trecutul ei, iar avocaţii se ocupă de tot felul de lucruri în culise. Are de gând să preia controlul.

— Mă duc la Oxford. Cred că e singura cale. De la moartea lui Neville am luat-o razna. Mă tot învârt în jurul amintirilor din acea noapte, încercând să-mi dau seama dacă am avut dreptate, dacă într-adevăr am văzut ceea ce am crezut că văd. Însă cu cât aflu mai multe, cu atât întregul caz pare mai *defectuos*. Simt că a fost ceva care mi-a scăpat în toţi aceşti ani, îi spune ea lui November.

— Ce vrei să spui? Ce anume? o întreabă November nesigură.

— Nu ştiu, asta-i problema. Poate că dacă mă întorc şi stau de vorbă cu celelalte persoane care au fost acolo atunci, cu domnul Myers…

Înghite în sec.

— Am o prietenă în Oxford, Emily. Am vorbit cu ea acum vreo două săptămâni, când a murit Neville, şi m-a invitat la ea. Atunci, am refuzat-o. Nu mă puteam gândi la ceva mai rău decât să mă întorc. Dar acum… acum voi accepta.

Se uită la November, care arată îngrijorată.

— Ce părere ai? Crezi că sunt nebună? Will aşa crede.

— Nu cred că eşti nebună, spune încet November. Doar că… Nu ştiu dacă a călători singură la Oxford e o idee aşa de bună. Va fi foarte evident că te duci acolo ca să scormoneşti, să pui întrebări.

— Ce vrei să spui? Că am nevoie de un alibi?

— Vreau să spun… Spun… să mă iei cu tine, zice în cele din urmă November, inspirând adânc.

— Să te iau cu mine? Hannah încearcă să nu lase să i se citească surprinderea pe chip.

Dar abia dacă ne cunoaştem, se gândeşte ea, deşi e doar pe jumătate adevărat. O cunoaşte pe November doar de câteva ore, însă e sora lui April. O parte din ea simte că o ştie de mult mai mult timp.

— Uite ce e, n-am fost niciodată acolo.

Acum November vorbeşte repede, încercând să se facă înţeleasă.

— La Oxford, vreau să spun. N-am văzut niciodată unde a stat şi a murit April. Şi, sincer, asta m-a deranjat. M-a deranjat atunci şi mă deranjează şi acum. Ai putea să mă duci la Oxford şi să-i spui lui Myers adevărul – că moartea lui Neville a deşteptat nişte fantome în mine şi că vreau să le anihilez văzând unde a locuit April. Nu cred că autorităţile facultăţii ar refuza asta.

— Nu. Nu, cred că n-ar face-o, spune Hannah încet.

Cu cât se gândeşte mai mult la asta, cu atât mai mult i se pare un plan bun. Cu cât mai mulţi, cu atât mai sigur, iar November va putea adresa întrebările pe care Hannah nu le poate pune.

— Ar trebui să ne asigurăm că încă e acolo, spune November. Care e numele lui complet?

— Horatio Myers.

Numele se simte ciudat pe limba lui Hannah, ciudat de intim. Îşi aminteşte cuvintele lui April din seara petrecerii domnului Myers – *Horatio ne-a invitat pe mine şi pe câteva fete să mergem să bem ceva în oraş*… Par de necrezut acum, o depăşire atât de evidentă a limitelor.

November tastează ceva pe telefon, apoi i-l întinde lui Hannah.

— Ăsta e, nu-i aşa?

— Da, el e.

Este pagina facultăţii de limba engleză a Colegiului Pelham, iar primul de pe pagină e

profesorul Horatio Myers, decan principal al catedrei de ştiinţe umaniste. Puţin mai în vârstă, puţin mai cărunt, dar surprinzător de neschimbat, mult mai puţin decât Neville, fantoma goală a unui om care privea fix de pe site-ul BBC. Myers, în schimb, arată elegant, bine hrănit, ca cineva care a trăit foarte confortabil în anii care s-au scurs de atunci.

— Tocmai ne apropiem de Stockbridge Mews, domnişoară Rain, se aude prin interfon o voce din faţa maşinii, iar Hannah tresare.

November apasă un buton.

— Mulţumesc, Arthur.

Se întoarce spre Hannah.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hannah. Probabil că sună stupid, dar mă simt… mă simt mult mai aproape de April decât am fost ani la rând.

Hannah încuviinţează. Nu pare o prostie, pentru că şi ea simte la fel.

— Eşti sigură? În legătură cu mersul la Oxford, vreau să spun? Pentru că nu trebuie să o faci. Dacă simţi că trebuie să ai grijă de mine, atunci n-o face. Voi fi cu Emily. Sau pot să-l rog pe Will.

— Vin pentru că aşa *vreau*, îi răspunde November.

Maşina opreşte şi Hannah îşi ia geanta.

— Îţi mulţumesc. Şi mulţumesc pentru că m-ai dus cu maşina.

— Pentru puţin. Ai grijă de tine, Hannah.

— Voi avea.

Coboară şi priveşte maşina îndepărtându-se, silueta lui November devenind din ce în ce mai mică prin geamul din spate. Iar pentru o clipă seamănă atât de mult cu April, încât lui Hannah aproape că i se frânge inima.

După

— Cred că îţi baţi joc de mine.

Expresia lui Will, atunci când Hannah îi spune la cină ce intenţionează, e un amestec de frustrare, şoc şi confuzie.

— De ce naiba ai de gând să te duci înapoi acolo? Şi de ce acum? Exact acum, când ar trebui să te odihneşti?

Îşi întoarce capul spre punga cu medicamente pe care Hannah o lăsase pe braţul canapelei înainte de cină.

— Doctorul a fost foarte clar. A spus că nu e nevoie să reduc orele de muncă sau orice altceva, îi explică din nou Hannah cu răbdare.

Au mai trecut deja prin asta. A fost primul lucru pe care i l-a spus lui Will când a intrat pe uşă şi l-a găsit plimbându-se prin living, căutând pe Google *tensiune arterială ridicată în sarcină* pe telefon.

— E o doză foarte mică; o prescriu tot timpul femeilor însărcinate. Am întrebat-o în mod special dacă ar trebui să-mi reduc orele de lucru şi mi-a spus că nu-i nevoie, nu e mare lucru, doar să mă asigur că am un scaun prin preajmă şi să iau multe pauze. Adică, asta e o pauză. Asta e ideea.

— Iar în ceea ce o priveşte pe November, înţelege prin ce ai trecut? Are idee ce-ţi cere? spune Will, de parcă n-ar fi auzit-o.

— Ea nu cere nimic. A fost ideea mea să mergem la Oxford. Ţi-ar plăcea de ea, Will, îi spune Hannah.

Îl ia de mână, simţindu-i tendoanele şi oasele fine, şi îşi plimbă degetele peste articulaţiile lui. Îi ridică mâna şi-i sărută încheieturile degetelor.

— Chiar ţi-ar plăcea. E ca…

Se opreşte, încercând să se gândească cum să o spună.

— E ca April, dar… nu ştiu. *Mai amabilă,* poate. Şi *chiar* înţelege, pentru că a trecut şi ea prin ceva foarte asemănător.

— A fost târâtă prin tribunale? A fost hărţuită de presă în fiecare zi, luni întregi? spune Will furios.

— Ultima chestie?

Hannah lasă mâna lui Will să cadă.

— Aproape sigur da, Will. E sora lui April. Îţi poţi imagina cum trebuie să fi fost? Avea 11 ani când April a fost ucisă; şi-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei încercând să se împace cu lucrul ăsta, văzându-şi sora sfâşiată în presă şi pe tatăl ei murind din cauza stresului. Sunt destul de sigură că înţelege.

Will are eleganţa de a părea uşor ruşinat de asta.

— Habar n-aveam că tatăl lui April a murit. Când s-a întâmplat?

— Acum câţiva ani, cred.

Will îşi împinge farfuria deoparte şi îşi prinde capul între mâini. Când ridică privirea, are o expresie secătuită, aproape întunecată, iar părul îi este ciufulit.

— Ştii că nu vreau să pleci, da?

— Ştiu. Dar trebuie să o fac, Will. Am vorbit cu Emily. Plec joi, iar vineri după-amiază vom face un tur al Pelhamului. Emily va aranja o întâlnire cu domnul Myers, îi spune Hannah cu blândeţe.

— Vineri? Will pare şi mai tulburat. Dar eu lucrez. Nu voi putea să-mi iau liber aşa din scurt.

— Nu m-am gândit că vei dori să vii. Chiar tu ai spus că nu vrei să dezgropi toate astea.

— Nu vreau, dar nici nu vreau să *te* duci acolo de una singură, să te întâlneşti cu oameni străini…

— Nu prea sunt străini, Will.

— Posibil *foarte, foarte* ciudaţi, dacă bănuielile tale se adeveresc.

— Şi nu voi fi singură, voi fi cu Emily şi cu November, într-un loc foarte public. Adică, ce crezi, că va ieşi din biroul lui cu un topor?

— Habar n-am! îi răspunde Will.

Se ridică în picioare acum, de parcă emoţiile reprimate sunt prea mari ca să-i permită să stea în continuare pasiv la masă, şi începe să se plimbe prin living.

— Tot ce ştiu e că nu vreau ca soţia mea însărcinată să meargă să vorbească cu un posibil criminal.

— Trebuie să fac asta!

Hannah se ridică şi ea de pe scaun. Ştie că ridică vocea şi că faţa i se înroşeşte.

— Nu înţelegi, Will?

— Nu! Nu, nu înţeleg, nu înţeleg deloc! strigă Will.

Se lasă un moment de tăcere în timp ce stau amândoi în picioare, privindu-se unul pe celălalt, apoi, în liniştea care s-a lăsat, se aude un *bang! bang! bang!* care-i face pe amândoi să tresară. Vecinul lor de la parter bate în tavan cu o coadă de mătură, transmiţându-le să facă mai puţin zgomot.

— Îmi pare rău, spune Hannah.

— Oh, Hannah, iubire, spune Will în acelaşi timp.

Şi apoi, cumva, ea se află în braţele lui şi el îşi apasă buzele pe creştetul ei, iar ea simte un nod în gât şi lacrimile înţepându-i ochii.

— *Te rog*. *Te rog,* şopteşte el în părul ei.

Iar ea ştie ce vrea să spună. *Te rog, nu pleca.* Îl cunoaşte atât de bine, încât îi poate auzi cuvintele strecurându-se pe buze, ştie că vrea să cadă în genunchi, să-i sărute abdomenul şi să o roage să nu plece.

Dar, în loc de asta, Will îi spune:

— Te rog, ai grijă, Hannah. Te iubesc atât de mult. Dacă s-ar întâmpla ceva…

— Nu se va întâmpla.

Îl sărută uşor, cu grijă, apoi mai apăsat, simţind cum creşte în ea acea dorinţă familiară, acel dor de el care nu e niciodată stins, pe care zece ani petrecuţi împreună n-au fost suficienţi pentru a-l împlini.

— Te iubesc, spune ea, iar el îi răspunde la fel, rostind cuvintele pe pometii, pe gâtul ei, în curbura gâtului.

Acum se aşază, o trage în poala lui, iar ea se ghemuieşte, gândindu-se că nu vor mai putea face

asta prea mult timp, că în curând abdomenul ei va fi prea greoi.

— Te iubesc, şopteşte ea din nou, iar el o priveşte zâmbind.

Şi cu toate că e mai în vârstă, iar chipul lui are riduri de oboseală, e acelaşi zâmbet care i-a cucerit inima pentru prima dată în acea zi, în sala de mese de la Pelham. Se întreabă de câte ori i-a conturat de atunci trăsăturile cu ochii minţii – încreţiturile de la colţurile gurii, cocoaşa strâmbă a nasului spart, vindecat cu multă vreme în urmă. De o sută? De o mie de ori? În timp ce stătea întinsă pe pat în camera ei gândindu-se la examene; în timp ce se plimba pe străzile din Dodsworth, încercând să nu se gândească la viitorul proces; în timp ce încerca să doarmă în primul ei apartament închiriat în Edinburgh, citindu-i scrisorile cu inima îndurerată de tot ce lăsase în urmă. Acum se întinde şi îi atinge faţa, trecându-şi degetul peste arcul sprâncenei şi peste curbura nasului său.

Şi se gândeşte: *Eşti al meu. Întotdeauna ai fost al meu.*

— Voi avea grijă. Îţi jur. Dar *trebuie* să fac asta, îi spune ea acum.

Iar Will doar încuviinţează, învins.

După

Călătoria cu trenul e lungă, dar a rezervat un bilet la clasa întâi, ceea ce înseamnă că are prânzul inclus. Locul ei e pe partea stângă a trenului şi, când pleacă din Edinburgh, linia ferată merge de-a lungul coastei timp de o scurtă şi minunată jumătate de oră, iar între ea şi apă nu se află decât o foaie subţire de sticlă.

Stă cu capul sprijinit de geam, privind conturul coastei care se ridică şi coboară şi valurile îndepărtate, scânteind în soarele de toamnă, şi se gândeşte la ziua în care Will a venit pentru prima dată să o caute, în septembrie, după ce şi-a dat licenţa.

Locuia în Edinburgh de mai bine de un an, dar oraşul încă îi era străin şi nu explorase deloc zona rurală din jur. *Hai să mergem la un picnic*, îi spusese Will. *Să ieşim din oraş. Am auzit despre Castelul Tantallon că ar fi foarte frumos*. Will n-avea motocicletă pe atunci, aşa că au mers cu trenul, pe aceeaşi linie pe care călătoreşte acum.

Îşi aminteşte cum a întins pătura pe iarba scurtă, păscută de oi, sandviciurile împachetate cu grijă, prăjitura de casă cu glazură de lămâie, silueta întunecată a castelului în contrast cu cerul albastru-pal. *Eşti fericită?* o întrebase el, iar inima ei se strânsese de o dragoste atât de intensă, încât aproape că se temuse. După aceea coborâseră pe o cărare îngustă şi pietruită până la o plajă pustie şi înotaseră, doar ei doi, în apa îngheţată a Mării Nordului, apoi făcuseră dragoste pe nisipul fin, sub soarele scoţian. Ceva mai târziu, în timp ce stătea întinsă, în braţele lui Will, simţindu-i bătăile accelerate ale inimii încetinind sub obrazul ei, se gândise: *Sunt fericită. Pentru prima dată după mulţi ani, poate pentru prima dată de când a murit April, sunt fericită.*

Dacă ar putea să se ţină strâns de acel sentiment, de dragostea ei pentru Will, de acel scurt moment de

conexiune şi pace perfectă. Dar pe măsură ce trenul prinde viteză şi linia de cale ferată se îndepărtează de coastă, amintirea îi alunecă printre degete ca nisipul alb şi fin, din ce în ce mai repede cu cât încearcă să se agaţe de ea.

Schimbă trenul la Londra şi găseşte un loc în cel de Oxford, privind pe geam în timp ce trenul şerpuieşte prin vestul metropolei. Se aşteptase să aibă o senzaţie de familiaritate sau de déjà-vu, dar adevărul e că a făcut această călătorie doar de câteva ori ca studentă. O dată pentru ziua porţilor deschise, a doua oară pentru interviul de la Pelham şi apoi încă o dată, după ce s-a întors din vacanţa de Crăciun, când se întâlnise cu Ryan în gară. Nu-şi aminteşte să se fi uitat pe geam atunci, dar cu siguranţă trebuie s-o fi făcut, şi e ciudat să se gândească că ultima dată când a văzut aceste clădiri, tufişuri şi câmpuri a fost unul dintre ultimele momente când a fost cu adevărat lipsită de griji. A fost înainte. Înainte ca totul să se schimbe.

Când ajunge la Oxford, aşteaptă ca toţi ceilalţi să coboare din tren pentru a-şi putea da jos valiza în linişte, dar e surprinsă când ajunge la uşa vagonului şi găseşte acolo un tânăr care o aşteaptă cu mâna întinsă.

— Daţi-mi voie să vă iau valiza.

— Oh, nu, serios, sunt în regulă, îi spune Hannah.

Pe moment e nedumerită – de ce se poartă cu ea de parcă ar fi o bătrânică? Apoi se uită în jos şi îşi dă seama. Îi văzuse burtica. Constatarea o face în mod ciudat să tresară. Acum e vizibil, incontestabil însărcinată, într-un mod pe care nici măcar străinii nu-l pot rata.

— Mulţumesc, îi spune ea în cele din urmă şi îi întinde mânerul valizei. Vă mulţumesc foarte mult.

El o apucă, o balansează uşor şi o aşază jos, după care îi întinde politicos mâna, pentru a o ajuta. Lui Hannah îi vine să râdă, în timp ce-şi pune mâna pe braţul lui. *Cum crezi că am reuşit să urc un etaj întreg până la apartamentul meu fără ajutorul tău*? ar vrea să-l întrebe, dar în acelaşi timp e înduioşată.

Tânărul a văzut ceva vulnerabil în ea şi vrea să-i poarte de grijă, iar acest lucru este deopotrivă liniştitor şi enervant.

Taxiul o lasă în faţa unei clădiri impunătoare din piatră şi Hannah intră, uitându-se în jur.

— Vă pot ajuta, doamnă? întreabă o femeie din spatele biroului de la recepţie, iar Hannah încuviinţează.

— Ăăă, da. Am o cameră. Hannah de Chastaigne. Adică C-H-A-S-T-.

— Ah, da, gata, o întrerupe femeia cu un zâmbet. Un apartament pentru două nopţi, corect?

— Un apartament? o întreabă Hannah, pe moment luată prin surprindere. Am rezervat o cameră dublă clasică.

— Ţi-am schimbat-o eu, nu te supăra! spune o voce din spatele ei.

Se întoarce şi o vede pe November zâmbindu-i.

— November, spune Hannah exasperată. Nu pot. Eşti aici doar pentru că ţi-am sugerat eu.

— Sunt aici pentru că ţi-am cerut eu să te întâlneşti cu mine şi pentru că m-am băgat în mod nepoliticos în călătoria ta. Şi nu accept un refuz. În plus, rezervarea e făcută deja. Întreab-o pe doamna de la recepţie, îi răspunde November pe un ton cât se poate de serios.

— E adevărat, spune zâmbind femeia din spatele biroului, încântată că face parte din acest drăguţ complot. Totul este plătit.

— November! spune Hannah râzând neputincioasă.

November îi face cu ochiul într-un mod caraghios, care este atât de tipic April, încât lui Hannah i se strânge inima.

— O singură persoană, nu-i aşa? o întreabă femeia de la recepţie şi Hannah încuviinţează, dorindu-şi în acelaşi timp să fi fost şi Will aici. Un apartament! Practic, ar putea fi ultima lor şansă de a profita până la sosirea copilului.

Sus, în cameră, rămâne în picioare admirând totul în timp ce valetul amabil îi arată cum să folosească

luminile şi cum să deschidă şi să închidă uşile de la balcon. După ce acesta pleacă, se întinde pentru câteva clipe pe pat, răsfăţându-se, apoi îi trimite lui Will o serie de fotografii pe WhatsApp, cu mesajul *Mi-aş dori să fii aici!*

Tocmai se gândeşte ce să facă în continuare când se aude o bătaie în uşă. Hannah o deschide, iar în faţa ei se află November, arătând, dacă aşa ceva e posibil, şi mai frumoasă decât mai devreme.

— Bună, îi spune ea cu un zâmbet larg. M-am gândit să vin să vorbim despre planuri. Este…

Aruncă o privire la telefon.

— Aproape ora 16. Ne întâlnim cu Emily la cină, nu-i aşa?

— Aşa e.

Hannah încuviinţează.

— Diseară la ora 19, la apartamentul ei.

— Atunci mergem mâine după-amiază să facem turul Pelhamului?

— Da, după care bem un ceai cu domnul Myers.

November încuviinţează. Chipul ei e sobru.

— Deci ce… începe să spună Hannah, dar telefonul îi bâzâie în mână şi, uitându-se la el, vede că e Will.

Invidios! i-a răspuns el.

— Scuze, spune Hannah.

Încearcă să nu zâmbească.

— Ce spuneai?

— Voiam să te întreb la ce oră trebuie să plecăm? Presupun că probabil vrei să te odihneşti puţin înainte?

— Cam da, spune Hannah, surprinzându-se pe ea însăşi.

În mod normal, nu e genul care să stea întinsă într-o cameră de hotel, dar acum e obosită, în ciuda faptului că n-a făcut nimic în afară de a sta în tren. O doare spatele, iar în pelvis simte o înţepătură adâncă, ceea ce îi dă un sentiment deosebit de ciudat, probabil de la cum a stat toată ziua în aceeaşi poziţie pe scaunele tari din tren.

— Bine, în cazul ăsta o să vin să bat la uşă pe la 18:30? M-am uitat pe hărţi, nu cred că ne va lua mai mult de o jumătate de oră de mers pe jos.

— Nici măcar atât. Oxfordul nu e foarte mare. Ne vedem mai târziu?

— Ne vedem mai târziu, spune November şi apoi, spre surprinderea lui Hannah, se apleacă în faţă şi o sărută uşor pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru asta, Hannah.

— Nu fi prostuţă. Nu-i deloc o distracţie pentru niciuna dintre noi, îi spune Hannah, uşor stânjenită.

— Ştiu, însă nu-i vorba de asta, ci de faptul că, atunci când April a fost la Oxford, mi-am petrecut tot timpul rugând-o să mă lase să vin şi eu, iar mai târziu, după ce a murit, întrebându-mă cum a fost viaţa ei aici. Şi n-am îndrăznit niciodată să vin să văd cu ochii mei. Ştiu că nu poate fi uşor pentru tine, dar mă bucur că sunt aici. Mă bucur că sunt cu una dintre prietenele lui April. Mă simt bine, înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Da, înţeleg, îi răspunde Hannah.

Inima i se strânge. Vrea să ia mâna lui November într-a ei, dar nu ştie dacă se cunosc încă destul de bine.

— Mă bucur şi eu că eşti aici. Mi-e… mi-e dor de April. Foarte mult. Şi cu tine aici…

Cu tine aici, e ca şi cum aş avea puţin din April cu mine, asta ar vrea să spună, dar nu ştie cum ar reacţiona November, dacă nu s-ar supăra să fie tratată drept fantoma sau dublura lui April. Însă ea *este* o parte din April. Nu o umbră sau o imitaţie ieftină; November e în mod clar prea ea însăşi pentru asta. Dar, în acelaşi timp, este într-un mod atât de evident sora lui April, încât îi e imposibil să nu-i simtă prezenţa plutind în jurul lor, mai ales acum, că e din nou aici, în Oxford, după atâta timp.

— Nu ştiu. Simt că e şi ea aici. Sper că nu sună ciudat, spune în cele din urmă.

Dar November doar zâmbeşte trist şi clatină din cap.

— Nu sună ciudat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de adult bântuită de fantoma lui April. Este cumva liniştitor să ştiu că şi ţie ţi s-a întâmplat acelaşi lucru.

După

— Nu mă pot sătura de asta, spune Emily din nou.

Stau pe canapeaua lui Emily, beau vin alb (limonadă, în cazul lui Hannah) şi, după o jumătate de oră de conversaţie uşor stângace, amintirile încep să se depene. Trebuie să fi trecut mai mult de cinci ani de când Hannah n-a mai văzut-o pe Emily, dar ea e aceeaşi – extrem de nerăbdătoare, spunând poante, feroce de ambiţioasă sub aparenţa de autoironie (*Oh, asta? Cred că doar două persoane au citit-o, iar una dintre ele am fost eu*) şi dându-şi ochii peste cap când vine vorba de numărul mare de studenţi pe care îi are anul acesta. Au vorbit despre cercetările lui Emily, despre activitatea lui November (*Ce e mai exact un influencer*? o întrebase Emily. *Sună ca un experiment de fizică.*) şi despre sarcina lui Hannah.

Hannah i-a povestit lui Emily despre Ryan şi Hugh şi i-a spus cât de mult îşi urăşte Will slujba de contabil. Emily n-o spune, dar în replicile ei se simte foarte puternic, în subtext, ideea că *Will îşi iroseşte educaţia de Oxford*.

Acum însă se lasă pe spate, umplându-şi paharul, şi se uită când la Hannah, când la November, clătinând din cap.

— Nu te poţi sătura de ce anume? o întreabă Hannah, râzând.

— Pur şi simplu de voi două. De una lângă cealaltă pe canapea. Mă zăpăceşte, ca ceva din *Dosarele X*. Pe de o parte, tu ai aproape 30 de ani şi eşti *însărcinată*, iar pe de altă parte…

Se întoarce spre November, pe jumătate scuzându-se.

— Sunt convinsă că ţi se spune asta des, dar *chiar* semeni cu April.

— Ştiu, spune November. E unul dintre motivele pentru care nu sunt cunoscută profesional sub numele de Clarke-Cliveden.

— Da, am înţeles asta, spune Emily.

Se apleacă în faţă, umplându-şi din nou paharul.

— Am şi eu parte de ciudaţi doar din cauza micului meu rol în ceea ce s-a întâmplat. Nu-mi pot imagina cum e să fii o Clarke-Cliveden. Sau să fii tu, Han, adaugă ea pe un ton de scuză. Nu-mi vine să cred cum s-a spălat facultatea pe mâini de tine. De noi toţi, de fapt, dar mai ales de tine. Te-au lăsat pur şi simplu să renunţi.

— Ştiu, la fel a zis şi Hugh. După părerea lui, în prezent aş fi avut parte de consiliere posttraumatică obligatorie şi TEC[38], dar pe atunci, cum a spus? *Fruntea sus şi o să fim mai blânzi cu tine la examene*, spune Hannah, amintindu-şi.

— Nu-i aşa că ăsta-i adevărul? Eu n-aveam cum să merit un loc întâi şi sunt destul de sigură că Hugh nici măcar n-ar fi trecut, dacă nu era April. Adică, nu vreau să sune ca un aspect pozitiv, pentru că un nor care împroaşcă cu rahat n-are niciun fel de aspecte pozitive, dar el şi-a petrecut tot timpul la Pelham încercând să se descurce. Sincer, nu cred că locul lui era acolo.

— Crezi?

Hannah e surprinsă, deşi poate că n-ar trebui.

Se gândeşte la expresia veşnic îngrijorată a lui Hugh, la frecventele lui plângeri în privinţa volumului de muncă şi la momentul în care, în noaptea morţii lui April, îi mărturisise îngrijorările lui cu privire la examene şi teama disperată de a nu-şi dezamăgi părinţii. La vremea aceea, crezuse că aşa erau Hugh şi medicina – un perfecţionist anxios care urma un curs istovitor. Acum, însă, îşi pune întrebări. Poate că Hugh chiar se chinuia. Gândul o face să se simtă neloială.

— Nu l-ar fi admis dacă ar fi fost adevărat. Adică, nu mai ştiu cum se numeşte examenul acela, cel pe care îl dau la medicină. BMAT. Se presupune că e foarte greu. Will mi-a spus odată că Hugh l-a luat cu brio. Practic, i s-a garantat un loc, atât de mari erau notele lui.

Emily deschide gura, dar înainte de a apuca să răspundă, în bucătărie se aude o sonerie.

— Ah, asta e tajine[39]. Am făcut tajine cu năut, e bine? Nu ştiam dacă eşti vegetariană sau nu, aşa că am încercat să evit orice risc, îi spune ea lui November.

— De fapt, chiar sunt vegetariană. Aşa că sună delicios, îi răspunde aceasta zâmbind.

În timp ce Emily dispare în mica bucătărie pentru a verifica mâncarea, Hannah se ridică şi se uită prin cameră. E aproape lipsită de decoraţiuni, fără fotografii, fără amintiri din călătoriile lui Emily sau poze cu familia ei. Doar cărţi şi câteva hărţi vechi pe perete. E o cameră greu de citit, cam ca Emily. Rezervată. Austeră. Puţin severă, poate.

— Ce speri să găseşti?

Vocea vine din spate şi ea se întoarce şi o vede pe Emily stând acolo, cu mâinile în şolduri.

— Ce vrei să spui? o întreabă Hannah.

Pentru o clipă nu ştie dacă Emily se referă la aici în Oxford sau aici, în casa ei. Oare o acuză pe Hannah că-şi bagă nasul în treburile ei?

— Ce sper să găsesc în Oxford? Sau în general?

— La Pelham, cred că am vrut să spun. Dar da, în general. Cauţi ceva anume?

— Nu chiar, spune Hannah.

Schimbă o privire rapidă cu November. N-au discutat cât de mult să-i spună lui Emily. Povestea pe care i-o prezintă domnului Myers e una asupra căreia au căzut de acord – November a luat legătura cu Hannah întrebând-o despre amintiri legate de sora ei, iar Hannah a fost de acord să-i arate Pelham şi să ia legătura cu câţiva prieteni. Dar despre Emily n-au vorbit niciodată. Pe de o parte, Hannah simte instinctiv impulsul de a-şi păstra agenda pentru ea. Dar, pe de altă parte, Will, Hugh şi Ryan ştiu că ea a săpat în trecut. Chiar are sens să o ţină pe Emily în întuneric?

— Adevărul e că…

Se opreşte, se uită din nou la November, dar aceasta nu spune nimic; expresia sa e de susţinere, dar Hannah nu poate citi nimic altceva în ea. Aproape că îşi doreşte ca November să mimeze din gură *Dă-i drumul* sau să intervină cu o poveste de acoperire.

— Adevărul e că am început să-mi pun întrebări. În legătură cu moartea lui April. Încă de când a luat legătura cu mine reporterul acela.

— La naiba.

Emily îşi duce mâna la frunte.

— Ştiam că nu trebuia să-ţi spun despre el. Eu am fost cea care te-a pus pe gânduri? Pentru că dacă asta a fost…

— Nu, nu… nu chiar, spune Hannah. Adică, tu ai fost prima persoană care mi-a spus despre Geraint, dar, dacă e să fiu sinceră…

Se opreşte, încercând să se gândească cum să formuleze.

— Când l-am întâlnit, după ce am început să-l cunosc, mi-am dat seama că multe dintre lucrurile pe care le spunea se potriveau cu propriile mele îndoieli. Doar că nu recunoscusem asta faţă de mine.

— Stai puţin, adică tu crezi că are dreptate? Han, ţi-am povestit despre Geraint ca să te avertizez că-şi bagă nasul, nu ca să subscrii la ideile lui. E doar un alt conspiraţionist. Jurnaliştii ăştia vor cu toţii să creadă că teoria lor preferată este corectă, pentru ca apoi să-şi poată scrie capodopera – *April: ADEVĂRUL MEU* – şi să obţină un contract pentru un documentar Netflix bazat pe fapte reale pe seama acestor lucruri. Au existat dovezi, Neville a fost condamnat. Nu e vina ta dacă apărarea lui nu şi-a făcut treaba.

— Nu-i vorba de asta. Dar Geraint a venit cu informaţii cu adevărat noi. Mi-a spus lucruri despre care habar n-am avut, îi răspunde Hannah, uşor deranjată.

— Cum ar fi? o întreabă Emily cu scepticism.

— Cum ar fi… începe Hannah, dar se opreşte.

Cum ar fi faptul că April i-a trimis lui Ryan un test pozitiv de sarcină era ceea ce intenţionase să spună. Dar simte că asta ar fi o trădare a încrederii lui Ryan în ea. Poate că el şi Emily nu mai sunt împreună, însă ceea ce are ea de gând să dezvăluie nu e un lucru mărunt. Oare chiar are dreptul să spună toate astea fără să se consulte cu Ryan?

Şi totuşi Emily e şi ea prietena ei.

Are dreptul să ştie. Hannah îşi muşcă buza, încercând să se gândească cum să formuleze. Cum să-i spui cuiva că iubitul a înşelat-o un an întreg şi că ar fi putut avea un motiv solid pentru crimă?

— Da? Sunt fascinată să aud teoriile conspiraţioniste ale acestui jurnalist, dar mi-e destul de greu să-mi imaginez ce fel de „dovezi” ar putea contracara un martor ocular, o presează Emily.

Poate că e vorba de ghilimelele imaginare pe care le pune în jurul cuvântului dovezi şi de săgeata implicită la adresa lui Hannah că a luat în serios preocupările lui Geraint, dar ceva din tonul lui Emily o înţeapă pe Hannah, împotriva dorinţei ei. Aude în minte vocea lui Hugh, citând cuvintele lui April: *A spus că era vina lui Emily, fiindcă era atât de încrezută şi de arogantă datorită inteligenţei ei*.

— Păi, în primul rând, nu ştiam că April ţi-a făcut o farsă chiar înainte de a fi ucisă, îi răspunde Hannah cu o voce plată.

Nu asta era ceea ce intenţiona să spună, însă a spus-o şi nu mai are cum să revină asupra acestui lucru. Gura lui Emily se strânge într-o linie subţire şi furioasă, îşi încrucişează braţele şi se uită fix la Hannah.

— Ce anume vrei să insinuezi?

— Nimic. Adică, uite ce e, niciunul dintre noi n-a fost vreodată suspect, ştii asta. N-am avut nicio ocazie. Dar dacă ţi-a făcut ţie asta, pe cine altcineva ar mai fi putut supăra? Se pare că a fost pe val în ultima săptămână. Făcea farse tuturor, spune Hannah simţindu-se stânjenită.

— Tuturor, în afară de tine, îi spune Emily cu o uşoară răceală.

O cercetează pe Hannah într-un mod care nu prea-i place. Uitase cât de glacial de directă putea fi Emily, felul în care ignoră convenţiile sociale politicoase pe care cei mai mulţi oameni le folosesc pentru a atenua adevărurile inconfortabile. Emily nu s-a sfiit niciodată să spună ceva pentru că era incomod sau dureros.

— Da… Tuturor în afară de mine, spune Hannah, destul de încet.

— Fata care îi făcea ochi dulci prietenului ei, continuă Emily.

— Stai aşa, intervine November, dar Hannah întinde o mână care vrea să spună: *Nu, mă descurc.*

— Poftim? îi spune ea lui Emily.

— Zic şi eu aşa, îi răspunde Emily ridicând din umeri.

Şi-a revenit acum, râde puţin şi se îndreaptă spre celălalt capăt al încăperii, unde pe masă sunt aşezate măsline şi grisine.

— Dacă e să găsim motive, a fost destul de evident, în ultimele săptămâni. Practic, puteai să auzi viorile ori de câte ori se uita Will la tine. Şi ce dacă? Da, eram supărată pe ea. Cascadoria aia de majoretă începătoare pe care a făcut-o a fost josnică şi planificarea pe care aceasta a implicat-o… Îmi pare rău. Ştiu că a fost sora ta şi nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi. Dar când crezi că cineva îţi este prieten, după care îţi face aşa ceva, îţi dai seama că tot timpul în care i-ai fost alături – susţinându-l, bând o cafea sau un pahar împreună – a pus la cale cum să-şi bată joc de tine. Iar chestia asta îţi lasă un gust amar, înţelegi ce vreau să spun, nu? continuă Emily, întorcându-se spre November.

— E în regulă, îi răspunde November.

Zâmbeşte puţin trist.

— Nu-mi fac iluzii în privinţa lui April. Am iubit-o. Încă o iubesc. Dar ştiu ce persoană a fost. Putea fi extraordinar de bună, dar nu mereu.

— Nu, n-a fost! îi răspunde Emily abrupt.

Pune paharul jos puţin prea dur, aşa că vinul dă pe de lături, după care dispare din nou în bucătărie.

Hannah face un gest *Oh, Doamne* înspre November, punându-şi capul în mâini şi mimându-şi propria prostie de a o enerva pe Emily.

— Să-i spun? şopteşte ea, sub acoperirea zgomotului de oale şi tigăi. Despre domnul Myers?

— Cum vrei. Adică… nu lucrează acolo în acest moment? Ar pune-o într-o situaţie dificilă? îi răspunde November în şoaptă.

— Nu cred. Emily lucrează la Balliol. E un alt colegiu. Nu e ca şi cum am lansa acuzaţii despre unul dintre colegii ei.

— Unul dintre colegii cui? spune Emily, făcând-o pe Hannah să tresară şi să se întoarcă spre locul în care stă acum, în uşa bucătăriei.

Ţine în mână o caserolă uriaşă plină de năut aburind, caise durdulii şi condimente savuroase, iar mirosul e incredibil. Hannah şi November privesc cum o aşază pe suportul din centrul mesei, după care Emily repetă:

— Ce spuneai? Despre colegii cuiva?

— Ei bine, acesta e adevăratul motiv pentru care suntem aici, spune Hannah. Îmi pare rău că am adus vorba despre farsa pe care ţi-a făcut-o April. A fost o prostie. De fapt mă gândeam la felul în care era proiectată scara, la faptul că Neville a fost condamnat pentru că nimeni n-ar fi putut intra în clădire între momentul în care a plecat el şi am intrat noi.

— Corect… spune Emily tărăgănat.

Pune tajine şi cuşcuş în trei boluri, cu o cută între sprâncenele negre, neştiind încotro se îndreaptă lucrurile.

— Asta dacă nu cumva… dacă nu cumva cineva era deja acolo.

Emily se opreşte. Pune un bol în faţa lui November şi se uită cu atenţie la Hannah.

— Hannah, ce vrei să spui? Spui că altcineva din clădire…

— Spun că-i posibil. Cei doi tipi de dedesubt – Henry şi Philip – au avut alibiuri. Au fost toată noaptea împreună în camera lui Henry şi au depus

mărturie la proces că au auzit-o pe April mergând prin cameră pe la 22:45 şi deschizând uşa cuiva. Iar în ce priveşte camerele de sub *ei* – camerele 1 şi 2 – camera 1 era goală, folosită ca un fel de depozit al cercetaşilor, iar fata din camera 2 era cu prietenul ei. Ştiu pentru că am bătut la uşă când coboram şi au ieşit amândoi. Dar domnul Myers… el n-a fost interogat niciodată la proces. N-a ieşit să vadă ce se întâmplă. De ce să nu iasă, când m-a auzit ţipând în halul ăla?

— Da. De ce n-o fi făcut-o? spune Emily foarte încet. Asta dacă nu cumva avea ceva de ascuns… La naiba. Totuşi, nu-mi vine să cred că poliţia l-a exclus.

— Adică, poate că n-au făcut-o, însă noi n-am aflat despre asta. Dar, pe de altă parte, poate că nu l-au suspectat niciodată. Care ar fi fost motivul lui?

— Păi, asta e o observaţie bună, spune Emily. Care ar fi fost motivul lui?

Hannah priveşte în jos la farfuria ei. Trebuie să-i spună lui Emily. Nu e corect să n-o facă. Inspiră adânc.

— Păi… credem că April ar fi putut fi însărcinată.

Nu ştie ce aşteaptă de la Emily. Poate un şoc sau un licăr a ceva care să indice că ştia deja. Însă niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplă. În schimb, pe faţa lui Emily se răspândeşte o tristeţe profundă şi ostenită.

— La naiba, spune ea foarte încet. Oh, Doamne, e îngrozitor. De ce n-au adus chestia asta în discuţie la proces?

— Potrivit lui Geraint, apărarea lui Neville a crezut că ar da rău. Ştiţi voi – învinovăţirea victimei. Dar dacă Myers era tatăl, n-ar fi picat bine pentru facultate, nu-i aşa? intervine November.

— Sau pentru soţia lui, spune Emily. Ştii că e căsătorit?

— Ce? De când? De curând?

Hannah e mai mult nedumerită decât şocată.

— Nu, dintotdeauna. Era căsătorit şi când eram noi la Pelham.

— *Ce?*

Acum, Hannah e cu adevărat şocată.

— Dar… dar unde era soţia lui atunci? Erau separaţi?

— Nu cred. La o bursă în străinătate sau ceva de genul ăsta. Dar s-a întors anul următor, după ce ai plecat tu, iar el s-a mutat din Pelham împreună cu ea, într-o casă destul de frumoasă, în Jericho. Cred că încă mai stau acolo. Ea e profesoară la Wadham.

— Rahat, spune November.

Arată foarte trează, în ciuda paharului de vin alb pe care-l ţine în mână. Hannah simte brusc o dorinţă viscerală de a bea şi ea un pahar, cu toate că n-a mai pus gura pe alcool de când a ţinut în mână testul pozitiv de sarcină.

— De asta te duci mâine la el? spune Emily.

Pare zdruncinată acum, cu tot calmul ei rece spulberat.

— Pentru a încerca să… ce? Să-l prinzi cu ceva? Să-l confrunţi?

— Nu ca să-l confrunt, nu, spune Hannah puţin repezit.

Îşi înfige lingura în tajine, ca şi cum gestul ar putea restabili normalitatea.

— Nu sunt proastă. Doar… vom sta de vorbă cu el. Asta-i tot.

— Adică…

Emily se opreşte. Îşi încrucişează mâinile în poală de parcă ar încerca să se gândească cum să compună ceva, apoi reia:

— Uite ce e, dacă tu crezi că dovezile tale de la proces s-ar fi putut baza pe o premisă greşită, pot să înţeleg că vrei să rezolvi chestia asta, dar ar putea fi periculos.

— Nu va fi periculos, spune Hannah, destul de încruntată acum.

Nu e ceea ce-şi doreşte. Nu vrea ca Emily să devină ecoul îngrijorărilor lui Will.

— În ceea ce-l priveşte pe Myers, November şi cu mine suntem doar două persoane îndurerate care-şi amintesc de April în ultimul ei an. Nu trebuie să ştie nimic altceva. Eu chiar cred că…

— Chiar cred că asta e decizia lui Hannah, intervine November.

Hannah îi aruncă o privire recunoscătoare:

— Da. Mulţumesc.

— Dacă Myers e vinovat – ceea ce e un *dacă* destul de mare – ar fi chiar nebun să încerce ceva. Vom fi împreună în plină zi. Nu prea cred că va împuşca o fostă studentă însărcinată doar pentru că a venit să facă un tur al Pelhamului, concluzionează November.

— Uf, spune Emily acum, ca şi cum s-ar simţi frustrată.

Îşi trece mâna prin păr, lăsându-şi buclele rigide, încâlcite şi ciufulite, apoi îşi masează nasul sub şaua ochelarilor, înainte de a şi-i pune la loc.

— Mi-aş dori să pot veni cu tine, dar am seminare. Îmi promiţi că o să ai grijă? Şi că îmi vei da raportul mâine seară?

— Bineînţeles că vom fi atente, îi spune Hannah cu hotărâre.

Îşi ridică din nou lingura şi mai ia o îmbucătură de tajine.

— Şi da, îţi voi da raportul mâine seară. Luăm cina undeva în oraş?

— Bine. O să fac o rezervare şi o să-ţi trimit un mesaj, îi spune Emily cam fără tragere de inimă.

— OK. Bun. Acum, hai să mâncăm, mor de foame, încheie Hannah.

După

A doua zi, în timp ce merge pe High Street spre Pelham, Hannah crede că ştie ce a vrut să spună Emily cu o seară în urmă, când le-a văzut pe ea şi pe November împreună pe canapea. Sentimentul că se întoarce în timp e copleşitor, aproape şocant. Oxfordul nu se schimbă – asta face parte din el. Sigur, unele magazine şi cafenele au nume diferite, însă clădirile, drumul, râul, cerul se apropie atât de mult de felul în care şi le aminteşte ea, încât îi dau o senzaţie suprarealistă, de vis, şi sentimentul a ceva atât de intens, încât aproape că îi provoacă greaţă, în timp ce traversează Pelham Street şi se apropie de Ghereta Portarilor. Nu e vorba de nostalgie, pentru că nu are nicio dorinţă reală de a se întoarce aici. E altceva. Un sentiment… un sentiment de apropiere de trecut care o apasă, o sufocă. Iar prezenţa lui November lângă ea face parte din asta. Ca o fantomă vie a lui April.

— Îmi pare rău. Scuză-mă, putem să… am nevoie de o secundă, îi spune lui November când ajung în dreptul porţii uriaşe de lemn, cu uşa în miniatură încastrată în ea.

— Sigur! îi răspunde November.

Pare îngrijorată şi rămân pe loc un minut, Hannah sprijinindu-se cu o mână de piatra aurie a zidului exterior, încercând să se liniştească. *Poţi face asta, el nu va fi înăuntru*.

— Bine, zice ea în cele din urmă.

Şi e bine. Pentru că imaginea din capul ei nu e a lui Neville aşa cum era pe atunci – înalt, lat în spate, înfricoşător – ci a bărbatului din articol, bătrânul fragil în uniforma lui de puşcăriaş. Simte că respiraţia i-a revenit la normal.

— Bine, sunt pregătită.

— Eşti sigură? Pentru că nu trebuie să o facem. Putem să ne retragem, să trimitem scuzele noastre. Pot să spun că n-am făcut faţă. Oamenii vor înţelege, îi spune November, puţin neliniştită acum.

— Nu, sunt bine. Vreau să o fac.

— Bine, spune November.

Apoi întinde o mână spre mânerul mare de metal al uşii.

— Sigur?

— Sigur.

În timp ce ea încuviinţează, November împinge uşa veche de secole, iar aceasta se deschide. Se strecoară împreună prin ea, apoi, pentru prima dată după mai bine de zece ani, Hannah se află în Colegiul Pelham.

Nici acesta nu s-a schimbat. Ăsta e primul lucru la care se gândeşte. Nu s-a schimbat deloc. În dreapta, sub arcadă, se află Ghereta Portarilor. Simte în mod reflex un zvâcnet în stomac, când îşi aminteşte de toate momentele în care a trecut pe lângă ea cu capul plecat, cu panica sufocând-o la gândul că el era acolo. Dar acum se forţează să se oprească şi să se uite, să se uite *cu adevărat*. Doi bărbaţi în vârstă stau în picioare în spatele tejghelei, cu cămăşi albe întinse peste burţile proeminente, iar Neville e doar o fantomă în imaginaţia ei, şi nu-i cunoaşte pe niciunul dintre cei doi.

November intră prima în Ghereta Portarilor şi se apropie de tejghea.

— Bună ziua, am venit pentru un tur. Numele meu e November Rain, iar ea e Hannah de Chastaigne. Am venit să aruncăm o privire prin facultate, iar apoi urmează să ne întâlnim cu domnul Myers.

— November Rain? spune gânditor cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi, trecându-şi degetul peste ceea ce pare a fi un registru, apoi încuviinţează. V-am găsit. Cred că domnul Myers o să vă arate chiar dumnealui împrejurimile. Lăsaţi-mă să-l anunţ.

November îi aruncă o privire lui Hannah, iar ea îşi muşcă buza. Nu aşa vorbiseră. Emily spusese pur şi simplu că decanul era bucuros să le facă un tur; nu se discutase despre cine le va arăta împrejurimile, iar Hannah îşi imaginase că va fi

cineva neutru, necunoscut amândurora, cineva care nu le cunoştea istoria şi legătura cu Pelham – dar, bineînţeles, asta are sens.

Portarul vorbeşte la telefon încuviinţând şi spunând câte un da, din când în când. Apoi pune receptorul jos şi se întoarce spre ele.

— Coboară. Luaţi loc într-un colţ sau poate preferaţi să aşteptaţi pe banca de afară?

November se uită la Hannah cu o sprânceană ridicată, apoi răspunde pentru amândouă.

— Cred că am prefera să aşteptăm afară. Să ne bucurăm de ultimele raze de soare.

— Aveţi dreptate, îi răspunde portarul pe un ton voios, iar ele ies.

Afară, November pare mai tulburată decât Hannah.

— Hopa! E în regulă?

— Cred că da… Adică… Nu pot să-mi dau seama care ar fi diferenţa. Va fi greu să discutăm ceva în faţa lui, dar probabil că aşa ar fi fost cu oricine altcineva care ne-ar fi arătat împrejurimile. N-am fi putut să spunem: *Oh, da, uite, aici e locul în care probabil că a făcut-o domnul Myers,* îi spune Hannah încet.

— Da… încuviinţează November.

Începe să se simtă mai calmă, mai puţin îngrijorată.

— Da, ai dreptate. Va fi bine, nu-i aşa? E doar un tur.

— E doar un tur.

— Măi, măi, măi.

Vocea vine din spatele lor, iar la auzul ei, adrenalina lui Hannah creşte atât de rapid, încât are senzaţia că o zguduie un şoc electric care continuă să pulseze în ea.

— Hannah Jones.

Închide ochii, numără până la trei. Inima îi bubuie. *Gândeşte-te la copil*. Se gândeşte la copil. Se gândeşte la April. Se gândeşte la pastila pentru tensiune pe care a înghiţit-o azi-dimineaţă cu sucul de portocale de la micul-dejun.

Trage cu putere aer în piept, deschide ochii şi se întoarce.

El e acolo. Domnul profesor Horatio Myers. Puţin mai în vârstă, puţin mai grizonant la tâmple, dar cu acelaşi păr byronian zbârlit de vânt, aceeaşi jachetă de tweed uşor modestă, de parcă ar fi cineva care joacă rolul unui academician.

— Dr. Myers, spune ea.

— Mă bucur să te văd aici, Hannah.

Tonul lui e perfect, îşi dă ea seama, în timp ce îi ia o mână într-a lui, strângându-i-o între palme. E primitor, dar şi grav, şi e o confirmare a faptului că nu e vorba de orice fost student care se întoarce de dragul *auld lang syne*, ci de ceva oarecum diferit, ceva mai dureros.

— Cu toate că, de fapt, acum sunt domnul profesor Myers, adaugă el, ceea ce îi ştirbeşte puţin din aerul plin de solicitudine.

— Felicitări, îi spune Hannah, neştiind ce altceva ar putea să-i zică.

— Iar ea trebuie să fie November, spune domnul profesor Myers, întorcându-se către ea. Semeni atât de bine cu sora ta.

— Ştiu, îi răspunde November uşor acidă, reamintindu-i că pentru ea lucrul acesta nu-i tocmai simplu.

Îşi îndulceşte remarca cu un zâmbet, înainte ca domnul Myers să fie nevoit să bâjbâie după altceva pentru a se eschiva.

— Vă mulţumesc că ne arătaţi împrejurimile, este – ei bine, nu voi pretinde că acest lucru este uşor, dar am simţit că e ceva ce trebuie să fac. Tatăl meu a murit acum doi ani şi a luat cu el atât de multe amintiri legate de April. De atunci, am simţit nevoia să mi le făuresc pe ale mele.

Frumoasă execuţie! Hannah aproape că-şi uită emoţiile în admiraţia pe care i-o stârneşte interpretarea lui November. Dacă ar putea, ar aplauda. E atât de perfectă, încât aproape că e… April. Nu se îndoieşte nici măcar o secundă de

sinceritatea ei, cu toate că ştie că în niciun caz nu este motivul pentru care se află ele aici.

— Ei bine, mă bucur să fac cât pot pentru a ajuta, draga mea. Bun, de unde să începem? Şi eu am o slăbiciune pentru bibliotecă, spune domnul Myers.

Hannah ar vrea să-şi dea ochii peste cap. Nu-şi aminteşte ca April să fi petrecut mai mult de cinci minute în bibliotecă. Sună mai degrabă de parcă ar fi aici pentru un tur al locurilor preferate ale domnului Myers, nu pentru ceva caracteristic lui April, dar, pe de altă parte, ele sunt aici pentru a-l observa pe el. Prin urmare, poate că e mai bine aşa.

— Biblioteca să fie. Condu-ne, Macduff, spune November cu un zâmbet.

— Ei bine, draga mea, departe de mine gândul de a face pe profesorul, dar având în vedere destinaţia noastră, nu pot permite ca acest lucru să rămână necorectat. Citatul e de fapt „Hai, Macduff, loveşte” şi, din moment ce apare în contextul unei lupte cu săbiile, referinţa este, după cum se poate deduce, o invitaţie de a da prima lovitură. De fapt, Pelhamul are unul dintre rarele exemplare folio care s-au păstrat, aşa că, dacă suntem *extrem* de norocoşi, s-ar putea să mi se permită să vă arăt versul original în cea mai veche formă tipărită care a rămas.

Tonul îi este relaxat, de conversaţie, doar uşor condescendent. Tonul unui profesor care îi explică materia sa preferată elevului preferat. Şi, brusc, e ca şi cum Hannah n-ar fi plecat niciodată.

★

S-a scurs aproape o oră, iar ei au trecut prin bibliotecă, sala comună a studenţilor, capelă, sala mare şi bar, ceea ce înseamnă că a mai rămas o singură destinaţie logică. În timp ce traversează Campusul Vechi şi trec pe sub Arcada Cherwell, Hannah ştie încotro se îndreaptă şi simte că ceva se încordează în ea, pregătindu-se pentru ceea ce urmează. Copilul se mişcă neliniştit, de parcă i-ar simţi nervozitatea.

Traversează gazonul din Grădina Membrilor – de drept acum, presupune Hannah, din moment ce se află în compania unui membru –, dar când ies din umbra locuinţelor decanului în soarele din curtea campusului nou, domnul Myers se opreşte.

— Acum, după cum probabil ştiţi – aşa după cum Hannah fără îndoială ştie –, acesta este Campusul Nou. Mă gândesc că… Nu vreau să mă lansez în supoziţii… Camera surorii tale.

Se uită nesigur de la Hannah la November, de parcă nu ştie cum să formuleze acest lucru.

— Vrei să…?

Vrei să vezi unde a fost ucisă sora ta?

Hannah îi poate înţelege ezitarea. Nu există o formulă stabilită social pentru a pune această întrebare.

— Da, aş vrea să văd apartamentul, dacă se poate. Dar voi înţelege dacă nu se poate, spune November ferm.

— Păi, în mod normal, în timpul semestrului, accesul la camerele studenţilor ar fi dificil, dar, în realitate… în realitate, camera, de fapt întreaga scară a fost transformată pentru a fi folosită pe post de birouri, ăăăă… ei bine, după moartea surorii tale.

— Ah, spune November, cu înţelegere.

E logic, îşi spune Hannah. Scara VII trebuie să fi fost renumită printre ceilalţi studenţi şi nu-şi poate imagina că părinţii vreunei boboace ar fi vrut ca fiica lor să-şi petreacă primul an de universitate călcând pe urmele unei studente ucise.

— Da, pot înţelege. Păi, în acest caz, da, aş vrea să o văd, dacă este posibil. Dar poate că Hannah ar vrea să se odihnească.

Se întoarce spre Hannah, ridicând o sprânceană.

— Hannah? Ai vrea să te aşezi aici şi să aştepţi până când profesorul Myers îmi arată camera?

Da, vrea Hannah să spună. O dor picioarele. Sentimentele îi sunt tulburi. Copilul se agită nervos în interiorul ei, răspunzând pulsului ei în creştere. Ştie că November îi oferă în mod deliberat o cale de ieşire, dacă o vrea.

— Nu, se aude spunând. Vreau să vin.

A ajuns atât de departe. Nu mai poate da înapoi acum.

În timp ce înconjoară curtea, simte cum o stranie irealitate preia controlul. Se îndreaptă toţi trei către locul celei mai teribile experienţe trăite vreodată de Hannah, dar, în timp ce păşesc pe pietriş, amintirile mai fericite sunt cele care i se înghesuie în minte. Îşi aminteşte de ea şi de Emily făcând un picnic pe malul râului Cherwell. Recunoaşte banca pe care Ryan şi-a scrijelit numele într-o noapte de vară şi arcada spre scara III, pe care un student întreprinzător a înfăşurat-o cu bandă adezivă pentru o glumă de Săptămâna Zdrenţelor[40]. Soarele coboară pe cer, iar luminile se aprind pretutindeni în curte. Siluetele de lângă ea sunt întunecate în amurgul care se lasă. Ar fi putut aluneca înapoi în timp, să meargă cu April şi Hugh înapoi spre apartament, într-o noapte de iarnă.

Îl urmează pe domnul Myers pe sub arcadă până la scara VII şi Hannah simte piatra sub picioare, familiară chiar şi după zece ani. Acelaşi pas efemer în întuneric, înainte ca luminile să se aprindă pe scară, aceeaşi uşoară întârziere. Acelaşi ecou în timp ce urcă. Domnul Myers şi-a întrerupt comentariul, ca şi cum nu prea ştie ce să spună. Trec pe lângă camerele 1 şi 2, unde dreptunghiurile de hârtie cu numele studenţilor au fost înlocuite de unele pe care scrie Depozite şi Înscrieri 1, apoi urcă, palier cu palier. Unele uşi sunt deschise şi înăuntru Hannah poate vedea nu paturi şi studenţi, ci birouri şi funcţionari, toate acele nenumărate funcţii administrative ale unui colegiu aglomerat, care lucrează din greu.

La ultimul etaj, uşa apartamentului e închisă şi domnul Myers se opreşte pe palier şi bate uşor în ea.

— Intră, strigă o voce de femeie cu un uşor accent de Yorkshire, iar domnul Myers împinge uşa

şi intră, ţinând-o cu mâna, astfel încât Hannah şi November să poată vedea dincolo de el.

Înăuntru se află două birouri goale, câteva dulapuri şi cartoteci, iar o femeie aflată lângă fereastră îşi îmbracă pardesiul.

— Oh, bună, Horatio. Te pot ajuta cu ceva? Tocmai plecam.

— Bună, Dawn. Dawn, ea este o fostă studentă de-a mea, Hannah.

Face un gest cu mâna spre Hannah, iar femeia încuviinţează politicos, aparent fără să o recunoască.

— Îi făceam un tur şi şi-a exprimat dorinţa de a-şi vedea fosta cameră. Te deranjăm?

— Deloc, aşa cum spuneam, eu tocmai plecam. Vrei să închizi după mine?

— Bineînţeles.

Domnul Myers ia cheile pe care i le întinde şi face o mică plecăciune.

— Să le las la căsuţă?

— Mulţam, ar fi minunat. Îmi pare rău că nu pot rămâne, trebuie să iau copiii de la babysitter. Ne vedem luni! Încântată de cunoştinţă, doamnelor.

— Să ai un weekend plăcut, Dawn.

Hannah se dă într-o parte ca să o lase să iasă, apoi, după ce aceasta pleacă, face un pas înainte în cameră, simţind cum trecutul se strânge în jurul ei ca un pumn.

— Mi-e teamă că vei constata că e destul de diferit, spune domnul Myers, dar i se pare că vocea lui vine de departe, abia dacă pătrunde în gândurile ei.

Acesta e locul unde ea, April şi ceilalţi au jucat poker pe dezbrăcate chiar în prima seară în care s-au întâlnit. Acel semn de pe pervazul ferestrei e locul în care April a făcut o gaură în stejar cu o ţigară aprinsă de marijuana. Acesta – mâna ei atinge lemnul vechi al uşii. Acesta a fost dormitorul ei.

— Domnule Myers?

Vocea îi sună ciudat în propriile-i urechi, prea aspră şi bruscă, dar nu se poate gândi cum să întrebe

altfel.

— Domnule Myers, aţi putea… aţi putea să ne lăsaţi singure un moment?

— Păi, eu…

Domnul Myers aruncă o privire spre laptopurile şi dosarele lăsate nesupravegheate, apoi, aproape fără să vrea, înspre locul de pe podea unde fusese găsit cadavrul lui April. Urmează un scurt moment de tăcere, în timp ce toţi se uită la covorul din faţa şemineului. Hannah se întreabă la ce se gândeşte el. Oare îşi aminteşte ce a făcut? Aici, în prezenţa lui, pare mai greu de crezut decât oricând. Cu siguranţă ar trebui să existe ceva malefic la un om care a ucis o tânără cu sânge rece. Un sentiment de vinovăţie?

Dar Hannah nu simte nimic. Nimic în afară de aceeaşi tristeţe imensă pe care o împărtăşesc cu toţii.

Apoi, de parcă s-ar fi hotărât, el încuviinţează.

— Da, sigur că pot face asta. Nu e nevoie să te grăbeşti.

Se retrage cu spatele către uşă, urmează un moment de tăcere în timp ce aceasta se închide în urma lui, apoi Hannah o aude pe November eliberând o răsuflare tremurătoare.

— Deci asta e.

— Da.

— Nu… nu mă aşteptam să mă simt atât de… atât de, nu ştiu, *afectată*. Am crezut că tu vei fi tulburată să te întorci aici, dar m-am gândit că pentru mine va fi doar o cameră. Dar nu-i aşa.

— Nu, spune Hannah. Nu, nu este.

Şi aşa e. Deşi arată ca orice birou administrativ, acesta este, până la urmă, locul în care April a trăit şi a râs, a studiat şi a dormit. Şi e locul în care a murit.

— Care era camera ei?

— Aceea, spune Hannah, arătând spre camera din stânga ferestrei.

Se îndreaptă spre ea şi deschide uşa. Aproape că se aşteaptă să o găsească exact aşa cum a lăsat-o April, dar, bineînţeles, a fost transformată într-un

birou, ca şi celelalte. Există un singur birou aici, unul mai mare decât cele două de afară, o tablă albă plină de bileţele şi mai multe dosare. E evident că această cameră aparţine şefului micului departament.

— Patul ei era acolo, spune ea, arătând cu degetul. Avea un birou acolo şi un fotoliu dincolo, care nu făcea parte din mobilierul standard al campusului. Niciunul dintre lucrurile lui April nu era doar o chestie standard de colegiu, în afară de pat şi şifonier. Şi era o groapă de gunoi; tot timpul era o groapă de gunoi. Haine peste tot. Lac de unghii. Eseuri scrise pe jumătate.

Pilule, gândeşte ea, dar nu o spune.

November izbucneşte într-un râs tremurat.

— Pot să cred asta. Camera ei de acasă era mereu îngrozitoare. Femeia care ne făcea menajul încerca din când în când să facă ordine, apoi April umbla înnebunită prin casă spunând că nu mai găseşte nimic. Era o glumă, pentru că ea oricum nu găsea nimic. Mereu lăsa lucruri împrăştiate peste tot.

Se îndreaptă spre fereastră, privind la acoperişurile din Pelham, dincolo de clopotniţa capelei, peste zidul exterior. În depărtare, râul şerpuieşte alene, scânteind în ultimele raze ale soarelui.

— Ce privelişte frumoasă!

— Nu-i aşa? Am fost atât de norocoase. Şi nici măcar nu ne-am dat seama.

Hannah se mută lângă ea, ţinându-şi mâna pe bărbie.

— Ştii, odată, am urcat scările şi am auzit-o pe April ţipând. Am intrat în fugă în camera ei…

— Lasă-mă să ghicesc. Altă farsă? intervine November, pe un ton uşor sec.

— Asta se întâmpla înainte de a învăţa să fiu circumspectă. M-am repezit înăuntru şi la început n-am putut să o văd deloc pe April. Apoi am văzut-o – două mâini palide care se agăţau de pervazul ferestrei.

— Ce? spune November cu un scurt hohot de râs şi un amestec de nedumerire şi amuzament pe chip. Cum naiba? Suntem pe la etajul patru, nu-i aşa?

— Uită-te în jos, îi spune Hannah, iar November se uită peste pervaz, apoi începe să râdă de-a binelea.

— Bine, am înţeles. A coborât şi s-a aşezat pe bovindou.

— Da. Doar că după aceea n-a mai putut să se întoarcă înapoi. Nu era destul de înaltă pentru a se putea agăţa de pervaz, iar eu nu eram suficient de puternică pentru a o trage în sus. În cele din urmă, a trebuit să coboare pe burlan.

Se uită amândouă la ţeava de scurgere ruginită care coboară pe lângă fereastra apartamentelor de jos, iar November schiţează un mic zâmbet.

— Ei bine, seamănă cu ceva ce ar fi făcut April.

Urmează un moment de tăcere.

— Crezi că…

Începe November, apoi aruncă o privire peste umăr, spre uşa închisă a dormitorului, de parcă s-ar uita după cineva, îngrijorată că ar putea fi auzită.

— Dacă mai cred că el a făcut-o? spune Hannah.

Şi-a coborât vocea, chiar dacă era puţin probabil ca domnul Myers să le poată auzi din spatele celor două uşi de lemn. Iar ele şi-ar fi dat seama dacă ar fi intrat din nou în apartament.

November încuviinţează.

Hannah ridică din umeri.

— Habar n-am. Înainte de a veni aici părea cea mai corectă concluzie. Dar acum… acum realmente nu mai ştiu.

Ies din nou în biroul principal şi rămân acolo, privind amândouă spre locul unde fusese găsită April.

— Acolo a fost, nu-i aşa, spune November în cele din urmă. Îl recunosc din fotografii.

— Da, spune Hannah scurt.

Dintr-odată, nu-şi mai doreşte să se afle aici. Amintirile sunt prea aproape, înghesuindu-se în mintea ei cu o intensitate dureroasă. April prăbuşită

pe covor, cu obrajii încă îmbujoraţi şi pătaţi de la machiajul arămiu.

Se leagănă şi păşeşte, încercând să-şi recapete echilibrul. Brusc, simte că s-ar putea să leşine.

— Eşti bine? Ai devenit foarte palidă. Stai jos, îi spune November, alarmată de ceva de pe chipul ei.

Hannah încuviinţează şi se îndreaptă pe bâjbâite spre un scaun.

Se aude o bătaie în uşă, iar November strigă:

— O clipă! Hannah se simte puţin slăbită.

— Oh, bineînţeles.

Prin uşa de lemn se aude vocea îngrijorată a domnului Myers.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, trebuie doar să stea jos puţin.

— Sunt bine, reuşeşte Hannah să spună. Pot să merg.

— Poate să se ducă la dracu', mârâie November. Stai aici până te simţi mai bine.

Va dura mult timp, ar vrea să-i zică Hannah, dar înţelege ce vrea să spună November. Ştie şi ea că acesta e adevărul. Nu va mai fi niciodată bine cu adevărat. Ceva s-a rupt în ea în noaptea în care April a fost ucisă. Ceva ce nu va putea fi reparat vreodată de nimic – nici de dragostea lui Will sau grija mamei ei, nici de copilul din burta ei. Nici de tihna fragilă pe care şi-a construit-o în Edinburgh.

— Sunt bine, spune acum şi se ridică cu grijă, sprijinindu-se de birou. Mai e doar… doar un singur lucru.

November o priveşte neliniştită cum se îndreaptă spre cealaltă latură a încăperii, spre uşa din dreapta ferestrei, pe care o deschide.

A fost transformată într-un fel depozit de papetărie, alături de cutii de Jiffies, hârtie cu antet, plicuri, pixuri, hărţi şi pliante cu sigla Pelhamului.

Stă în picioare privind, încercând să-şi amintească. Şi atunci, o ultimă rază a soarelui la apus străpunge norii de toamnă şi pătrunde prin fereastra plumbuită, alunecând de-a lungul duşumelelor vechi de stejar, şi deodată iată-o în

vechea ei cameră, cu patul în dreapta, cu vechiul ei birou vizavi. Şi e şi *ea* acolo. Hannah. Nu Hannah de acum, ci Hannah de-atunci. Hannah de dinainte. Tânără, fericită, plină de speranţe şi de promisiuni şi atât de insuportabil, de nespus de nevinovată în faţa ororii pe care viaţa ţi-o poate rezerva.

Stă o clipă privind umbra fetei pe care a lăsat-o în urmă, luându-şi rămas-bun.

Apoi lasă uşa să se închidă şi se întoarce cu faţa spre prezent.

După

— Deci? Cum a mers?

Emily, îşi aminteşte Hannah cu un oftat, e foarte directă. Au făcut conversaţia obligatorie, au comandat şi au primit mâncarea, dar acum ea trece la chestii serioase.

— A mers… bine, cred?

Se întoarce spre November pentru confirmare, însă November înfăşoară tăieţeii ramen în jurul beţişoarelor şi doar ridică din umeri.

— A mers bine? Ce înseamnă asta? El a făcut-o? Asta întreb.

Hannah nu-şi poate reprima o tresărire şi până şi Emily are eleganţa de a se arăta jenată.

— Îmi pare rău. Chestia asta a fost cam brutală. Dar nu de asta eşti aici? Ţi-a explicat ceva? A spus de ce n-a ieşit să ajute?

— A spus, îi zice November.

Aspiră tăieţeii în gură, apoi înghite.

— N-a fost acolo.

— *Ce?*

— Asta-i povestea lui, n-a fost acolo. De aceea n-a auzit nimic, de aceea n-a ieşit să ajute, de aceea n-a fost chemat niciodată să depună mărturie în instanţă. Participa la o conferinţă în Cambridge şi a rămas acolo peste noapte. N-a văzut şi n-a auzit nimic.

— Chestia asta e adevărată? întreabă Emily.

Se uită de la November la Hannah, de parcă ele ar fi cele care-l acoperă pe domnul Myers.

— Vreau să spun că e un pic prea convenabil pentru el, nu crezi?

— Habar n-am, spune Hannah, puţin obosită. Dar asta a zis când November l-a întrebat dacă ne poate spune ceva referitor la acea noapte. Şi la vremea respectivă ar fi fost destul de uşor de verificat, aşa că, dacă poliţia i-a acceptat explicaţia, îmi imaginez că da, este adevărat.

— Deci te-ai întors de unde ai plecat? spune Emily.

— Poate, spune Hannah.

— Asta înseamnă că poate *nu* te-ai întors de unde ai plecat? Că ai descoperit ceva?

— Înseamnă doar poate, spune Hannah, de data aceasta puţin mai acidă.

Acum regretă alegerea cuvintelor. Adevărul e că nu ştie dacă *s-au întors* în punctul de plecare. O roade ceva de la discuţia cu November din apartament, un lucru pe care a făcut-o să-l vadă cu alţi ochi. Dar nu ştie dacă vrea să i-l împărtăşească lui Emily. Nu încă, nu atâta timp cât încearcă să-şi dea seama de implicaţii.

În taxi, în drum spre hotel, November se întoarce către Hannah.

— Eşti… bine?

— Ce vrei să spui?

Hannah se foieşte pe locul ei.

Nu reuşeşte să se simtă confortabil. Centura de siguranţă îi intră în burtă şi o doare coloana de la băncile fără spătar din restaurant.

— Te referi la faptul că am zis că nu vreau cafea? Eram doar obosită, atâta tot.

— Nu la asta m-am referit. Ci la felul în care ai devenit tăcută pe la jumătatea mesei. M-am întrebat dacă s-a întâmplat ceva.

— La naiba.

Hannah îşi muşcă buza.

— A fost chiar atât de evident?

— Puţin.

November pare stânjenită.

— Adică, Emily a început să te interogheze despre domnul Myers şi tu… tu ai tăcut mâlc. Mi-a scăpat ceva? Adică, asta ne-am dus să aflăm, nu? N-a fost ca şi cum Emily ar fi întrebat ceva la care noi nu ne gândisem.

— Nu, spune Hannah.

Îşi freacă faţa. Când îi spusese lui November că era obosită fusese de fapt un eufemism.

— Te frământă faptul că alibiul lui Myers nu se confirmă? o întreabă November cu îngrijorare. Mă gândeam şi eu la asta mai devreme. Vreau să spun că s-ar fi putut întoarce. După ce şi-a asigurat alibiul cu conferinţa.

Hannah clatină din cap.

— Chiar nu cred. Când? Portarii l-ar fi văzut intrând prin porţile principale, iar dacă ar fi folosit una dintre cele fără personal, ar fi trebuit să apeleze la card, iar cardul Bod ar fi fost înregistrat. Vreau să spun…

Pentru prima dată ceva o frapează.

— Cred că… există posibilitatea să se fi căţărat peste deschizătura din zid.

— O deschizătură în zid?

November pare nedumerită, iar Hannah îşi dă seama că, bineînţeles, ea nu are de unde să ştie nimic din toate astea. E ciudat, seamănă atât de mult cu April şi, în mod clar, ştie atât de multe despre prieteniile lor şi despre perioada petrecută la Pelham, încât lui Hannah îi este greu să-şi amintească că ea n-a fost niciodată acolo, că toate acestea sunt pentru ea doar informaţii la mâna a doua.

— Pelhamul era, este complet înconjurat de ziduri. Şi în mare parte e destul de sigur, dar era un loc în spatele clădirii Cloade pe unde te puteai căţăra. Era pe drumul pe care o luai când te întorceai de la gară. Dar nu-l văd pe Myers făcând asta. Era ceva ce făceau studenţii, pentru a evita să o ia pe drumul cel lung după ce se închideau porţile, nu un membru al personalului care se întorcea de la o conferinţă.

— Deci… atunci, ce? spune November cu reţinere.

Pare să nu se simtă în largul ei, de parcă ar încerca să nu pară indiscretă, dar e în mod sincer îngrijorată de tăcerea lui Hannah.

Telefonul lui Hannah bâzâie şi ea aruncă o privire în jos spre el, în poală. Este Will. *Cum a mers? Poţi să vorbeşti?*

— Stai puţin, e Will, trebuie să-i răspund, e îngrijorat.

Îl sună, iar el răspunde la primul apel.

— Bună, eşti bine? Cum a fost?

— Sunt bine. Sunt într-un taxi cu November, ne întoarcem la hotel, aşa că nu voi vorbi prea mult, dar întâlnirea a fost… adică, a fost amabil. De ajutor.

Ştie că sună ca şi cum ar vorbi despre o recepţioneră de hotel, dar nu ştie cum să formuleze.

— Will, nu cred că a fost el.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Will e neliniştită la celălalt capăt al firului.

— De unde ştii?

— N-a fost acolo. November l-a întrebat direct ce a văzut, iar el a spus că a fost plecat în acea noapte, de aceea n-a fost chemat să depună mărturie sau ceva. Presupun că poliţia verifică lucrurile de genul ăsta, aşa că bănuiesc că e adevărat.

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere lungă, ca şi cum Will se gândeşte la ceva.

— Will?

Se face din nou linişte. Apoi Will îşi drege glasul.

— Sunt sigur că ai dreptate. Dacă are alibi, are alibi. Deci… vii acasă?

— Da.

— Grozav.

Uşurarea din vocea lui e inconfundabilă.

— Mă bucur. Ştiu că ai vrut să faci asta, dar mă bucur că s-a terminat şi că ţi-ai scos grijile din minte.

Acum e rândul lui Hannah să tacă. Will aşteaptă ca ea să răspundă, apoi spune, ceva mai tăios:

— Hannah? *S-a terminat*, nu-i aşa?

— Eu… spune Hannah.

Nu ştie ce are de gând să spună. Ştie doar că nu poate, *nu vrea* să-l mintă pe Will. Dar adevărul e că

nu ştie dacă s-a terminat. Acea conştientizare din timpul turului o preocupă din ce în ce mai mult. Are nevoie doar de timp de *gândire*, pentru a-şi da seama ce înseamnă.

— Hannah… Iubire, e ridicol. Te rog, te rog, *te rog* renunţă pur şi simplu la chestia asta. Ţi-ai vârât destul nasul, devine o prostie. Nu eşti vreo Miss Marple însărcinată, îi spune Will acum, iar ea poate auzi nota de avertisment din vocea lui, dar şi enervarea.

Probabil a vrut ca ultimele sale cuvinte să aibă o notă de frivolitate, încercând să îndulcească iritarea vizibilă, dar a atins o notă falsă, care îl face să pară superficial, dispreţuitor, iar Hannah, deja încordată, simte cum i se zbârleşte părul.

— Mă bucur că moartea lui April ţi se pare atât de amuzantă.

Ştie că vorbele ei sunt nedrepte imediat ce le rosteşte, dar le-a rostit şi asta e.

— Hannah, *nu* asta spuneam şi tu ştii, îi spune Will pe un ton în mod deliberat plat. Uite, cred că am fost destul de rezonabil…

Din nou acel ton. Acel ton autoritar, de stăpân al conacului, tonul de *eu sunt şeful aici*.

— Destul de rezonabil?

Se străduieşte să nu-şi exprime sarcasmul, dar nu reuşeşte.

— Destul de rezonabil? Adică mi-ai dat permisiunea *să-mi vâr nasul*, asta vrei să spui? Cât de *rezonabil* din partea ta.

— Hannah… spune el, iar acum ea îşi dă seama că starea lui de spirit e cu adevărat încordată şi că se agaţă de marginile ei zdrenţuite cu toată puterea, cu vocea friabilă din cauza efortului.

— Ştiai că nu voiam să pleci. Eşti însărcinată în şase luni, pentru numele lui Dumnezeu, n-ar trebui să dezgropi un caz nerezolvat de care nimănui nu-i pasă…

— Nimănui nu-i pasă? strigă ea, iar November şi taximetristul o privesc surprinşi. Dacă ucigaşul lui

April e liber, atunci mie îmi pasă, Will, şi nu pot să cred că tu nu…

— Cum îndrăzneşti? strigă acum Will, suficient de tare ca să trebuiască să ţină telefonul departe de ureche. Cum naiba îndrăzneşti? Îmi pasă, îmi pasă la fel de mult ca şi ţie, dar faptul că nu vreau ca soţia mea însărcinată să pună copilul nenăscut…

Hannah închide.

Îi tremură mâinile. Inima îi bate atât de tare în piept, încât simte c-o să i se facă rău.

Gândeşte-te la copil. Gândeşte-te la copil.

— Hannah? spune November timid. Hannah? Eşti bine?

— Nu. Nu, nu sunt, îi spune Hannah cu asprime.

Pumnii i se încleştează. Niciodată, *niciodată* n-a fost atât de supărată pe Will. Pe *Will*.

Acesta e Will, îşi reaminteşte ea. Will care a iubit-o, a aşteptat-o, a salvat-o de ea însăşi în atâtea feluri pe vremea când amândoi erau doar nişte adolescenţi.

Şi în acest moment îl *urăşte*.

— Ce s-a întâmplat?

— Vrea să mă prefac că e totul în regulă, spune ea scurt. Dar nu pot. Aş vrea, dar…

Şi apoi, realizând că sunt aproape de hotel, îi spune şoferului:

— Îmi pare rău, puteţi opri la supermarketul acela? Trebuie să iau ceva.

Şoferul opreşte în faţa unui Tesco Metro şi Hannah coboară. Pulsul încă îi e accelerat, dar ştie că îi va face bine să se mişte câteva clipe, să se mai elibereze puţin de furie, să-şi mişte spatele care o doare. November coboară după ea, cu o figură îngrijorată.

— Hannah?

— Trebuie să iau nişte Gaviscon. Am arsuri la stomac.

— Bine, spune November, urmând-o în lumina aproape orbitoare a micului magazin.

— Dar ce ai vrut să spui cu faptul că nu te poţi preface că totul e în regulă?

— Nu ştiu, spune Hannah.

Îşi ia un coş şi începe să se plimbe printre raioane, căutând din priviri secţiunea cu produse farmaceutice.

— Doar… s-a întâmplat când mă aflam în camera lui April. Mi-am dat seama de ceva. Ceva care m-a făcut să mă gândesc că poate…

Înghite în sec.

— Poate că toţi am privit lucrurile greşit.

— Cum adică?

— S-a întâmplat când ne-am aplecat pe fereastră, spune Hannah.

Acum a găsit Gaviscon, o cutie de comprimate, în loc de lichidul cu care e obişnuită, dar va trebui să se mulţumească cu asta. Verifică eticheta. Potrivit în sarcină.

— Uitasem că April coborâse pe-acolo o dată.

— Da, mi-ai spus, zice November, nedumerită. Dar nu înţeleg…

Apoi se opreşte în mijlocul culoarului. Ochii îi sunt măriţi sub luminile fluorescente.

— Stai, poate înţeleg. Te gândeşti că cineva ar fi putut…

Se opreşte, ca şi cum n-ar vrea să o spună.

— Cineva ar fi putut să o ucidă pe April, apoi să iasă pe fereastră, termină Hannah în locul ei.

Plăteşte Gavisconul la o casă de marcat, după care se întoarce spre November.

— Ne-am concentrat pe faptul că nimeni n-ar fi putut intra în clădire după plecarea lui Neville. Dar nu asta e problema. Problema e că nimeni n-ar fi putut *ieşi*. Sau cel puţin aşa am presupus. Dacă ultimul moment în care Neville a văzut-o pe April în viaţă a fost corect, atunci eu şi Hugh am fost tot timpul cu ochii pe scară. Dar dacă ucigaşul n-a folosit scările? Dacă el, sau ea, a ieşit pe fereastră?

— Stai puţin, spune November.

Acum se îndreaptă amândouă spre ieşire şi November îşi trece mâinile prin părul scurt, de parcă ar încerca să-şi pună mintea la contribuţie.

— Dar dacă cineva se afla deja în apartament când Neville a fost acolo, l-ar fi văzut.

— Nu şi dacă acea persoană se afla în dormitorul lui April. M-am gândit la asta toată seara, încercând să pun lucrurile cap la cap, şi totul se potriveşte. După spusele lui Neville, el a stat în camera de zi.

— Deci, vrei să spui…

— Spun că cineva a fost acolo ca să se întâlnească cu April, probabil cu intenţia de a o ucide. N-a fost ceva sub impulsul momentului, o crimă pasională, altfel studenţii de dedesubt ar fi auzit cearta. Trebuie să fi fost ceva planificat, cineva care aştepta ocazia de a o lua prin surprindere. Aşa că, oricine a fost, i-a dat un fals sentiment de siguranţă, apoi, în timp ce stăteau de vorbă, Neville a bătut la uşă. April a ieşit să vorbească cu el, iar criminalul a rămas în dormitor. Apoi a ieşit şi a ucis-o imediat ce Neville a închis uşa.

— Dar nu putea şti că va veni Neville… spune November încet.

Hannah clatină din cap.

— Nu, nu cred că partea asta a fost planificată. Cred că a fost doar norocul criminalului că Neville i-a oferit alibiul perfect.

— Sincronizarea ar funcţiona…

Au ajuns la taxi, iar November deschide uşa şi se strecoară înăuntru. Chipul ei, auriu în galbenul sulfuros al lămpii stradale, pare tulburat.

— Ar da sens poveştii lui Neville şi ar explica de ce n-ai văzut pe nimeni ieşind după el. Dar… stai, cum ar fi ştiut, oricine ar fi fost, să nu coboare pe scări? N-avea de unde şti că aşteptai în partea de jos a acestora.

— M-am gândit la asta, spune Hannah.

Se simte foarte rău, iar asta are de-a face în egală măsură cu ceea ce urmează să spună, cât şi cu cearta cu Will.

— Şi dacă am dreptate, dacă ucigaşul a coborât *într-adevăr* pe burlan, atunci cred că s-a întâmplat următorul lucru: ucigaşul ştia că nu-şi putea permite

să fie văzut coborând scările, aşa că a aşteptat până când a fost clar că Neville a plecat de tot. N-ar fi vrut să dea peste el în curte, în caz că mai zăbovea prin preajmă. Deci, indiferent cine a fost, probabil a ucis-o pe April, apoi a stat la fereastră să vadă când pleacă Neville. Când Neville a ieşit din clădire…

— Te-a văzut traversând curtea, încheie November.

Faţa îi este palidă.

— La naiba. Vrei să spui că te-a văzut venind. *Ştia* că vei urca pe scări, aşa că n-a avut de ales şi a trebuit să coboare pe fereastră.

— Aşa cred. Altă posibilitate ar fi că m-a auzit venind pe scări în timp ce termina – Hannah înghite, dar cuvântul îi rămâne lipit de gât – îşi termina treaba.

— Oh, Doamne.

November închide ochii. Fasciculul unui felinar îi luminează faţa în timp ce trec pe sub el, dând chipului ei o frumuseţe fantomatică. În penumbră seamănă *atât* de tare cu April, încât Hannah aproape că nu poate îndura. Pentru o clipă, e ca şi cum April s-ar fi întors să o bântuie cu spectrul greşelilor pe care le-a făcut – numai că April n-a părăsit-o niciodată. A fost vocea din mulţime. Capul blond ce se zărea pe o stradă aglomerată. April a fost mereu aici, cu ea, încercând să o facă să vadă.

Îmi pare rău, April. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spune Hannah în gând.

— Deci… atunci cine? şopteşte November.

Şoferul nu se uită la ele, dar amândouă sunt conştiente că, în ciuda ecranului de plexiglas, ar putea asculta. *Ghici pe cine am avut în taxi*…

— Ar fi putut fi oricine, în cazul ăsta… nu?

— Cineva care a avut un motiv. Şi cineva în care April avea încredere, spune Hannah, bifând lista pe degete.

Senzaţia de greaţă îi revine.

— Trebuie să fi fost cineva pe care îl cunoştea bine. *Asta* a fost mereu o problemă fără răspuns în cazul lui Neville. April îl ura. În niciun caz nu l-ar fi

lăsat să se apropie de ea fără să opună rezistenţă. Dar un prieten? Asta e altceva. Adică, nu Hugh, pentru că am fost cu el în afara clădirii. Şi sunt destul de sigură că nu putea fi Ryan. Era încă la bar când am plecat, deşi cred că, teoretic, ar fi putut să o ia pe scurtătură şi să ajungă în campus înaintea noastră. Dar…

Hannah se opreşte.

— Dar ar fi putut fi Emily. Acesta e motivul pentru care ai fost atât de tăcută la cină, spune November, care începe să înţeleagă.

Hannah simte că ceva se răsuceşte în ea ca un cuţit. Pentru că e adevărat, iar faptul că îl aude rostit cu voce tare îl face dintr-odată şi dezgustător de real. La *asta* se gândea. Stătea acolo şi îşi făcea ordine în minte, când a realizat că alibiul lui Emily era cel mai şubred dintre toate. Da, fusese în bibliotecă. Dar nu exista absolut nimic care să o împiedice să se strecoare prin turnichet fără să bifeze cardul, să urce scările până în camera lui April, să stea acolo cu ea, să vorbească, să râdă, poate chiar să facă haz de ea însăşi din cauza farsei, şi apoi, când a apărut Neville, să găsească ţapul ispăşitor perfect, să o stranguleze pe April, apoi să coboare pe burlan şi să se întoarcă la locul ei, în sala de lectură.

Nu pot să cred, vrea să protesteze, şi e adevărat, numai că… o mică parte din ea poate. Mai multe părţi, de fapt. Partea care ştie că April şi-a petrecut tot anul trăgându-şi-o cu iubitul lui Emily. Partea care a fost dezgustată când Hugh îi povestise despre farsa crudă cu acea scrisoare referitoare la notele lui Emily de la bacalaureat. Şi, mai ales, partea care-şi aminteşte cum se plimba pe sub arcade împreună cu Emily şi cu Ryan într-o noapte rece de noiembrie şi care o auzise pe Emily spunând printre dinţi: *Dacă încearcă aşa ceva cu mine, o termin.*

Veninul din vocea lui Emily era real. Îi rămăsese în minte mai bine de zece ani. Chiar şi acum o face să tremure.

— Ar fi putut fi multe alte persoane, spune ea acum, încercând să se convingă atât pe ea, cât şi pe November. April le făcuse farse multora. Ar fi putut fi cineva de la altă facultate. Ar fi putut fi…

Ideea îi vine în minte şi se agaţă de ea cu o disperare abia mascată.

— Ar fi putut fi persoana care-i furniza dextroamfetamina. O tranzacţie cu droguri care a luat o întorsătură urâtă.

Toate acestea sunt adevărate.

Dar ce a spus November e şi mai adevărat.

Ar fi *putut* fi Emily. Întotdeauna a avut un motiv. Iar atunci a avut şi ocazia.

— Hannah! Hannah te rog să nu faci *nimic* până nu vorbeşti cu poliţia, îi spune November şi vocea ei sună ca un avertisment.

— Nu voi face. Nu sunt proastă, îi răspunde Hannah, puţin iritată.

— Vorbesc serios… dacă e adevărat… dacă spui *cuiva*…

— Am zis că nu sunt proastă. Voi suna mâine la poliţie, imediat ce mă întorc în Edinburgh.

— Bine, spune November.

Se uită la Hannah critic, ca şi cum i-ar evalua forţa în cazul în care s-ar ajunge la o luptă. Pare îngrijorată.

— De ce nu i-ai spus nimic lui Will? întreabă ea acum, iar Hannah simte brusc un nod în gât.

— Pentru că nu vrea să asculte, spune ea. Am încercat. Am încercat de nenumărate ori să-i spun că e ceva în neregulă cu acea noapte, ceva ce nu văd, ceva ce nu-mi amintesc, dar nu vrea să asculte, vrea doar să tac, să mă prefac că totul e bine.

Închide ochii. E cel mai îngrozitor sentiment din lume, să-ţi fie frică, iar persoana pe care o iubeşti să-ţi spună că totul e numai în capul tău.

— Uite, eu nu-l cunosc, spune November cu blândeţe, dar… simt că dacă-l iubeşti trebuie să fie băiat bun, nu?

— Este, spune Hannah.

Are senzaţia că ceva i s-a înţepenit în fundul gâtului, rănind-o.

— Îi este frică pentru tine. A pierdut o persoană iubită la o vârstă mult prea fragedă. Înţeleg de ce nu vrea să mai piardă încă una.

— Ştiu, şopteşte Hannah. Ştiu.

Îşi duce mâna la colţul ochiului şi îşi şterge cu înverşunare lacrimile care o înţeapă, furioasă pe corpul ei din cauză că o trădează. Nu vrea să fie genul acela de femeie, genul de femeie însărcinată care izbucneşte în lacrimi cu prima ocazie. Vrea să fie puternică, logică, analitică, dar nu se simte deloc aşa acum.

— S-ar putea să mă înşel, spune ea, forţându-şi cuvintele să iasă cât se poate de egal cu putinţă, şi November încuviinţează, dar îngrijorarea nu-i părăseşte chipul.

Hannah *s-ar putea* înşela. Dar dacă nu-i aşa, există un ucigaş. Cineva în care April avea încredere. Poate chiar cineva pe care April îl *iubea*.

Iar această idee o face pe Hannah să fie cu adevărat înfricoşată.

După

În acea noapte, Hannah nu poate dormi. Din nou. Nu e vorba doar de arsurile la stomac, căci comprimatele de Gaviscon nu-şi fac efectul la fel de bine ca lichidul şi i-au lăsat pe dinţi un reziduu oribil, ca de cretă. Nu-i vorba doar de copil, care pare să se fi trezit imediat ce s-a întins în pat şi care se mişcă chiar şi acum, se zvârcoleşte şi se întoarce ca o pisică ce încearcă să se acomodeze într-un pat străin.

E vorba de tot.

De propriile temeri. De cearta cu Will. De Emily.

De Emily.

Oh, Doamne, nu poate fi Emily. Nu-i aşa?

O stare de rău fierbe înăuntrul ei când se gândeşte la cina pe care au luat-o împreună în seara aceasta, la Emily trăncănind şi aruncând o privire îngrijorată spre Hannah, care îşi mânca ramenul în tăcere.

Să fi ghicit? Ştie oare ce gândeşte ea? Stă oare trează chiar în acest moment la ea acasă, în celălalt capăt al oraşului, încercând să-şi dea seama ce ştie Hannah şi ce s-a schimbat de aseară?

În timp ce se întinde spre telefon – ora 1:47 arată cifrele care strălucesc în lumina slabă a camerei de hotel – e invadată de o dorinţă aproape copleşitoare de a o suna pe Emily, de a *vorbi* cu ea. Pentru că nu poate fi adevărat. Nu poate gândi aşa ceva despre vechea ei prietenă.

Dar celelalte variante sunt la fel de rele. Ar fi putut oare Ryan să părăsească barul după ei şi să o ia la goană, dând ocol prin cealaltă partea a capelei? E *foarte* posibil. Ar fi putut chiar să fi urcat scările în timp ce Neville cobora şi să se fi ascuns într-o toaletă ca să nu fie văzut.

La naiba. *La naiba*. Asta e tot ce a reuşit să facă? A vrut să aducă un ucigaş în faţa justiţiei, dar tot ce a reuşit a fost să-i implice pe doi dintre cei mai vechi prieteni ai ei în asta.

Ţine încă telefonul în mână, iar acum acesta se aprinde, afişând o notificare. E un e-mail şi-l deschide, întrebându-se pentru o clipă dacă nu cumva e Emily, care-i trimite mesaje printr-o ciudată telepatie. Dar nu e ea.

E cineva pe nume Lynn Bishop, iar subiectul e *Bună, Hannah!*

> Bună Hannah, sper că eşti bine! Sunt jurnalistă la Evening Mail. Ca urmare a decesului lui John Neville, facem o retrospectivă a cazului lui April şi ne-ar plăcea să vorbim cu tine despre cum te simţi după ce, în sfârşit, ai lăsat aceşti demoni să…

Nici măcar nu-l transferă la Cereri. Îl şterge cu o senzaţie de rău în stomac. Nu e vorba doar de sincronizare, e vorba de tot. De falsa simpatie. De semnul de exclamaţie. Şi de folosirea cuvântului *April*, de parcă ar cunoaşte-o, de parcă ar fi o colegă sau o fată cu care a fost la şcoală, când, în realitate, habar n-are cum era ea în realitate. *April*, în timp ce John Neville are parte de demnitatea numelui întreg.

În timp ce-şi închide telefonul şi stă întinsă pe întuneric, simte un val de furie atât de puternic, încât aproape că se sperie. Cum îndrăznesc ei – jurnaliştii, publicul, vulturii care se ocupă de ani întregi de acest caz de parcă le-ar păsa, de parcă ar avea *dreptul* la adevăr la fel de mult ca Hannah? Au dezbrăcat-o pe April de identitatea ei, de unicitatea ei, de tot ce o făcea reală, convingătoare, fascinantă şi au redus-o la o siluetă decupată din carton şi la o serie de fotografii pe Instagram. Victima perfectă, de fapt.

Iar în ceea ce priveşte restul e-mailului – „ai lăsat aceşti demoni să se odihnească”? Ar fi râs dacă nu ar fi fost atât de înverşunată. Niciodată nu s-a simţit mai bântuită de ceea ce i s-a întâmplat lui April şi de ceea ce ea, Hannah, e posibil să-i fi făcut unui om nevinovat. Iar acum, bântuită şi de ceea ce le

face vechilor săi prieteni – Emily şi Ryan, care deja au suferit destul. Au supravieţuit uciderii lui April, chiar are ea de gând să-şi arunce îndoiala asupra amândurora vorbind? Dar dacă *n-o va face*…

Se rostogoleşte, întorcându-se spre perete, luptându-se cu dorinţa de a-şi acoperi faţa cu mâinile. Dintr-odată, simte o nevoie irepresibilă, contrară firii ei, de a bea ceva, însă nici nu se pune problema.

Se întoarce pe spate, îşi pune antebraţul peste ochi, obturând lumina care vine dinspre stradă, încercând să fie recunoscătoare pentru ceea ce are. Măcar Hugh a scăpat de asta. Şi Will, care era departe, acasă la mama sa. Slavă Domnului. Slavă *Domnului* că el n-a fost niciodată suspect. Cuvintele pe care Geraint i le-a spus lui November îi şoptesc perfid în ureche: *Strangularea indică de obicei o crimă domestică, o crimă pasională*. Hannah ştie ce a vrut să spună, ce înseamnă în realitate acel eufemism alunecos – *domestic*. Înseamnă un partener. Înseamnă că atunci când e vorba de strangulare, de obicei e vorba de un bărbat care-şi ucide soţia sau prietena.

Tot noroiul pe care Hannah l-a stârnit ar fi foarte, foarte rău pentru Will dacă n-ar avea un alibi. April îl înşela pe Will. April era *însărcinată*, posibil cu un alt bărbat. Dacă presa vrea motive, le serveşte ea o mulţime, chiar aici, pe o farfurie aurită. Şi toate indică spre propriul ei soţ.

Dacă Will n-ar fi fost plecat din campus în acea noapte, lucrurile ar fi fost destul de sumbre pentru el atunci, şi ar fi şi mai sumbre acum.

Dar Slavă Domnului că nu era acolo.

Atunci de ce nu poate dormi?

Deschide ochii şi îşi porneşte din nou telefonul. E ora 2:01. *Trebuie* să se culce. Dar copilul se răsuceşte întruna şi deodată îşi doreşte puternic, dureros, ca Will să-i fie alături. Furia i s-a evaporat, iar acum nu mai suportă felul în care au lăsat discuţia.

Deschide WhatsApp-ul şi găseşte ultimul lui mesaj. *Cum a fost? Poţi să vorbeşti?*

Simte instantaneu un val de vinovăţie. Îi revin în minte cuvintele ei din taxi. *Mă bucur că moartea lui April ţi se pare atât de amuzantă… Îmi pasă, Will, şi nu-mi vine să cred că ţie nu-ţi pasă.*

Nu doar nedreaptă, ci şi încrâncenată, josnică. Pentru că lui Will chiar îi pasă, iar ea a ştiut asta dintotdeauna. L-a văzut construindu-şi carapacea protectoare, l-a ascultat cum plângea noaptea, visând-o pe April. I-a văzut chipul când au apărut ştirile, l-a privit cum încerca să vindece rănile lăsate de ceea ce s-a întâmplat şi cum tresărea la fiecare articol de ziar, la fiecare solicitare de a comenta, care le redeschidea.

Îi pasă la fel de mult ca ei. A iubit-o pe April şi ea ştie asta. Şi da, poate că a şi urât-o, dar la fel i s-a întâmplat şi ei uneori – acum poate recunoaşte acest lucru, deşi i-a luat mulţi ani.

Erau nişte puşti. Doar nişte puşti.

Îmi pare rău, tastează ea, ştiind că mesajul ei l-ar putea trezi, dar nesuportând să mai aştepte. *Îmi pare rău că am fost o scorpie*. *Lucrurile pe care le-am spus au fost îngrozitoare*. *Te iubesc. Ne vedem mâine? pupici*

Urmează o pauză de câteva clipe şi apoi, în partea de sus a mesajului, vede apărând *Scrie*. Apare… şi dispare. Apoi apare din nou… Şi iar dispare. Ce face? Oare scrie cel mai lung mesaj din lume? Sau încearcă să spună ceva, apoi şterge, după care tastează din nou, apoi şterge din nou?

Scrie…

Scrie…

Pauză.

Scrie…

Dispare din nou, de data aceasta atât de mult timp, încât ecranul ei se întunecă şi trebuie să deblocheze telefonul din nou. Apoi, în sfârşit, apare un mesaj.

Şi mie îmi pare rău. Te iubesc.

Şi asta-i tot.

Indiferent ce a avut de gând să spună, s-a răzgândit.

Ce a fost? *Ai dreptate, ai fost o adevărată scorpie, cum îndrăzneşti să-mi spui chestiile astea?*

Sau – *Dacă n-ai fi însărcinată cu copilul meu, m-aş gândi la viitorul nostru.*

Ori – *Ce-i în neregulă cu tine, Hannah?*

Sau poate nimic din toate astea? Poate ceva complet diferit.

Îmi pare rău. A fost şi vina mea. Moartea lui Neville m-a dat peste cap.

Vrea să-i răspundă la mesaj, să-l întrebe ce avea de gând să-i spună, ce-i ascunde?

Mintea începe să i se pună în mişcare.

Există ceva ce am ascuns.

Am întâlnit pe cineva.

N-am reuşit să-mi dau seama cum să-ţi spun.

Vreau un nou început.

Nu te mai iubesc.

Nu, nu, nu, nu, nu! La asta trebuie să se ridice, cu inima galopându-i şi bebeluşul agitându-i-se în burtă, trezit de valul de adrenalină.

Nu, chestia asta e complet iraţională. E paranoia insomniei de la ora 2 dimineaţa.

Îl iubeşte pe Will. Şi el o iubeşte.

Will n-are niciun secret faţă de ea, probabil că n-a reuşit să găsească o formulă de a-şi cere scuze.

Acum îşi dă seama că a uitat să-şi ia pastila pentru tensiune la culcare. Se ridică şi se îndreaptă şchiopătând spre baie, cu o rigiditate în glezne şi şolduri care s-a accentuat de când a rămas însărcinată – ligamentele se destind pentru naştere, articulaţiile îi scârţâie prin simpatie.

În baie aprinde lumina, clipind din cauza strălucirii puternice şi se priveşte în oglindă. Faţa îi este umflată de oboseală, părul e ciufulit, iar sub ochi are cearcăne negre.

Se gândeşte la Will, la buzele lui pe creştetul ei înainte de a pleca la serviciu. La cuvintele lui şoptite. *Te rog. Te rog.*

Ştie ce voia să spună. *Te rog, Hannah, nu face asta.*

Ar trebui să renunţe. Ştie. Pentru binele lui Will. Pentru binele copilului.

Dar, pentru binele ei şi al lui April, nu poate. Nu poate. *Trebuie* să fie sigură. Dacă dovezile ei au băgat un om nevinovat la închisoare, *trebuie* să ştie. Nu poate trăi aşa.

— Îmi pare rău, şopteşte ea către copilul din burtă, către fantoma lui Will care planează deasupra ei. Îmi pare atât de rău.

Dă pe gât pastila cu o înghiţitură de apă şi se uită din nou la imaginea din oglindă. Femeia care o priveşte pare epuizată, dar şi hotărâtă. Nu mai e fata speriată de acum zece ani, îngrozită şi plină de o vinovăţie şi o ruşine nedesluşite pentru ce se întâmplase, de parcă ar fi fost în aceeaşi măsură atât vina *ei,* cât şi a lui Neville.

Acum ştie – n-a fost vina ei. Şi poate nici măcar a lui Neville.

Şi nu-i mai e frică.

A încetat să mai fugă de monştri. S-a întors cu faţa la ei.

Vrea să afle adevărul.

După

— Cafea?

Hannah se uită pe fereastră, adâncită în gânduri, când vine întrebarea, iar la început n-o aude.

— Cafea, doamnă?

Se întoarce şi vede o stewardesă în uniformă lângă ea, pe culoarul îngust, care-i întinde un recipient argintiu. În spatele ei se află un cărucior care se leagănă când trenul traversează o trecere la nivel cu calea ferată.

— Oh, îmi pare rău, visam. Nu, mulţumesc, am consumat deja suficientă cofeină azi.

— Avem şi cafea fără cofeină, îi spune femeia. Totul este gratis.

Hannah scutură din cap. Ştie cum e cafeaua din tren – o cafea instant la pliculeţ, slabă şi cu lapte praf.

— Nu, mulţumesc, serios. O să…

Îşi stoarce creierii în încercarea de a se gândi la o modalitate de a accepta ospitalitatea acestei femei amabile.

— Aş dori o sticlă de apă, dacă aveţi.

— Plată sau carbogazoasă?

— Plată, vă rog.

Tocmai desface capacul sticlei, când telefonul începe să sune şi, aruncând o privire la ecran, vede că e Hugh. Numele o face să tresară uşor surprinsă. De ce o fi sunând-o Hugh?

— Hugh!

I se pare nepoliticos să-l întrebe *De ce suni?* aşa că se mulţumeşte cu *Ce mai faci?*

— Bine.

Vocea gravă, mai degrabă tărăgănată a lui Hugh, se aude pe fir, imediat distinctă.

— Ce mai faci? Cum a fost la Oxford?

Hannah se încruntă. Oare i-a spus Will despre vizită?

— A fost… ăăă… derutant.

Nu vrea să vorbească despre asta aici, lângă ceilalţi pasageri care în mare parte încearcă să lucreze sau să doarmă.

— Încă încerc să-mi dau seama ce simt în legătură cu toate astea. Dar… cred că îl putem exclude pe Myers. N-a fost acolo. Era la o conferinţă.

— Nu era acolo? Dar Will a spus că tu şi sora lui April aţi aranjat să vă întâlniţi cu el.

— Nu, vreau să spun că n-a fost acolo în noaptea aceea, ştii tu…

Hannah aruncă o privire peste umăr.

— Atunci. Când s-a întâmplat. Era plecat din campus.

— Ah! spune Hugh.

Pare surprins şi puţin dezamăgit.

— Deci… în cazul ăsta, înapoi la Neville?

— Poate. Nu ştiu. Mi-am dat seama…

Îşi coboară vocea, aruncându-şi din nou privirea în susul şi în josul vagonului. Nimeni nu se uită la ea.

— Mi-am dat seama de ceva în timp ce eram acolo, Hugh. Cineva… cineva s-ar fi putut afla în cameră.

Aproape că şopteşte acum, încercând să nu folosească cuvinte care să-i facă pe ceilalţi pasageri să ciulească urechile. Nu vrea să spună *Pelham* sau *April* sau *crimă*.

— În timp ce noi urcam scările. Ar fi putut să coboare pe burlan.

— Ce vrei să spui?

Vocea lui Hugh e neliniştită. Hannah se hotărăşte, apoi se ridică în picioare.

— Stai puţin, sunt în tren, mă duc pe coridor. Doar o secundă.

Urmează o pauză, în timp ce se strecoară prin spaţiul îngust dintre scaun şi masă, se îndreaptă către culoar, deschide uşa şi intră în micul hol dintre vagoane. E gol, fereastra este uşor deschisă, astfel încât sunetul puternic al aerului le acoperă conversaţia.

— Scuze, am vrut să ies din vagon. Nu ştiu ce încerc să spun. Dar Hugh, noi am presupus tot timpul că dacă ne-am aflat la baza scărilor, nu mai putea fi vorba de nimeni altcineva. Dar dacă nu e adevărat?

Urmează un lung moment de tăcere. Hannah aproape că aude cum ticăie creierul lui Hugh, realizând ce vrea ea să spună, realizând ce înseamnă asta. Nu ştie ce se aşteaptă să spună, dar atunci când vorbeşte, pare… nu-şi prea poate da seama. Aproape speriat.

— Cui i-ai spus despre asta?

— Doar surorii lui April, lui November. A fost şi ea acolo. Nu… nu i-am spus lui Emily. N-am putut. Eu…

Nu se poate hotărî să spună *Mi-a fost prea frică.*

— O să vorbesc cu poliţia când mă întorc, termină ea în cele din urmă.

— Hannah, te rog să fii foarte, foarte atentă cu asta, spune Hugh. Cred că ar trebui să te gândeşti serios la…

Se lasă tăcerea, de parcă el încearcă să-şi dea seama cum să o spună, de parcă n-ar găsi o modalitate de a se exprima în cuvinte.

— Ce anume? întreabă Hannah în cele din urmă. Vrei să spui că *n-ar trebui* să mă duc la poliţie? Cred că e cel mai sigur lucru, nu? E mai bine să scoatem la iveală aceste informaţii, nu?

— Eu doar… Hugh se întrerupe.

Pare aproape… panicat. Nu-i stă câtuşi de puţin în fire lui Hugh, care se străduieşte în mod deliberat să fie civilizat şi calm.

— Hugh, ce este?

Ceva din vocea lui a alarmat-o pe Hannah, iar acum se pomeneşte vorbind mai tăios decât intenţionase.

— Ce este? Spune.

— Trebuie să fii pregătită pentru ce s-ar putea întâmpla, dacă intenţionezi să te amesteci în continuare în asta. La cine ar putea… să aibă de suferit.

— Ce vrei să spui prin *cine?* spune Hannah.

Brusc devine neliniştită.

— Te referi la mine?

— Nu chiar… Iisuse… La naiba, e greu!

Pare teribil de tulburat, îşi dă seama Hannah. E ceva în vocea lui, ceva disproporţionat faţă de orice îngrijorare legată de faptul că ea scormoneşte în trecut. Ce naiba se întâmplă?

— Hugh, ştii ceva ce eu nu ştiu?

— Nu ştiu nimic, dar pur şi simplu… pur şi simplu…

— Hugh, spune-mi! strigă Hannah.

Apoi inspiră adânc.

— Uite ce e, îmi pare rău, n-am vrut să ţip, dar te rog, mă sperii, ce încerci să spui?

Se lasă o tăcere lungă, foarte lungă. Atât de lungă, încât Hannah se uită la ecran ca să verifice dacă încă mai sunt conectaţi, dacă trenul n-a ajuns într-un loc fără semnal. Dar legătura este activă. Hugh încă e acolo. Apoi, el vorbeşte.

— Am auzit ceva, în dimineaţa aceea, când m-am întors în camera mea.

— Cum adică ai auzit ceva? Ţi-a spus cineva ceva?

— Nu, prin perete. Am *auzit* ceva. Pe *cineva*. Mişcându-se.

Timp de un minut, pe Hannah o cuprinde un val de iritare. E ca şi cum ar vorbi codificat, bătând câmpii, aşteptându-se să înţeleagă ce-i sugerează, când ea habar n-are. Ce vrea să spună cu faptul că a auzit pe cineva? Şi prin care perete?

— Vrei să spui că ai auzit pe cineva în camera alăturată?

— *Da*, spune Hugh, iar urgenţa din vocea lui aproape că vibrează.

Parcă ar ruga-o să înţeleagă ce spune fără să-l oblige să o spună.

— La ora 2 dimineaţa, prin *perete*.

Şi apoi, ea înţelege. Totul se răceşte, o senzaţie de furnicătură îi urcă şi îi coboară pe şira spinării ca

apa îngheţată. Trebuie să se agaţe de balustrada de lângă uşă.

Îl aude pe Hugh spunând ceva la celălalt capăt al firului, dar nu-i poate desluşi cuvintele din cauza zgomotului din urechi.

— Hannah? aude, parcă de foarte departe. Hannah, te simţi bine? Spune ceva?

— Sunt bine, reuşeşte să spună, deşi vocea îi e spartă şi sugrumată şi abia dacă poate rosti cuvintele.

Mâna cu care ţine telefonul pare amorţită şi rece, ca cea a unui manechin, rigidă şi de plastic.

— Sunt… mulţumesc, Hugh. Trebuie să închid.

Şi apoi, închide.

Rămâne acolo, privind pe fereastră peisajul rural care trece în viteză, simţind cum îi curge prin vene o groază rece.

Îi vine să se tânguie. *Nu, nu, nu, nu, nu.*

Dar nu poate. Nu poate să spună nimic. Ştie motivul pentru care Hugh n-a vrut să-i spună. Ştie ce a vrut să spună, dar n-a putut îndura să pună în cuvinte.

Ştie de ce a avertizat-o să fie pregătită pentru ce s-ar putea întâmpla.

Pentru că, în acea noapte, noaptea în care April a fost ucisă, când s-a întors în sfârşit în camera lui din clădirea Cloade la ora 2 dimineaţa, a auzit pe cineva prin perete, pe vecinul lui, care se plimba de colo-colo.

Dar camera lui Hugh era în capăt. Avea doar un singur vecin. Şi acel vecin… era Will.

După

Până ce trenul ajunge în Edinburgh, Hannah aproape că reuşeşte să se convingă că Hugh se înşală. Sau poate că l-a înţeles greşit.

Nu e posibil ca Will să fi fost în campus în acea noapte. În primul rând, ar fi fost văzut. Porţile laterale se închideau la ora 21, iar cea principală la ora 23, aşa că ar fi trebuit să bată şi să fie lăsat să intre de un portar. Şi bine, da, ar fi putut să se caţăre pe zid, aşa cum a făcut ea cu ani în urmă, dar ar fi fost o joacă de copii pentru poliţie să distrugă un alibi care se baza pe o minciună atât de fragilă.

Iar în al doilea rând, nu-i vine să creadă că el ar fi putut să ţină secret aşa ceva peste zece ani. Nu doar faţă de poliţie, ci şi faţă de familie, colegi, faţă de *ea*.

Cineva l-ar fi văzut la micul-dejun, când ar fi trebuit să se afle în Somerset. În tren, când ar fi trebuit să fie acasă.

Poate cineva chiar l-a văzut, îi şopteşte o voce mică în cap. Sau l-a auzit, cel puţin. Poate că acel cineva a fost Hugh.

Nu, nu e posibil. *Nu*-i posibil.

Dar apoi se gândeşte la Will. La vocea lui de ieri de la telefon, nesigură, ezitantă, de parcă ar fi încercat să se convingă de unul singur. *Sunt sigur că ai dreptate. Dacă are un alibi, atunci aşa e.*

Vorbea despre Myers, despre presupunerea poliţiei că acea conferinţă îl scosese din peisaj. Dar acum Hannah nu se poate abţine să nu se întrebe ce a însemnat cu adevărat acea pauză lungă. Încerca să găsească o modalitate de a-i spune ceva ce n-a putut să-i mărturisească niciodată?

Îşi aminteşte de nesfârşitul şi mereu întreruptul *Scrie… Scrie…* de aseară, de pe WhatsApp. Oare asta era ceea ce încerca Will să-i spună, dar nu reuşea să găsească o cale de a o face?

Încă răsuceşte în minte lucrurile pe toate părţile, când uşile se deschid şi pasagerii încep să se reverse

pe peron. E atât de prinsă în gândurile ei în timp ce iese printre turnicheţi şi începe să-şi târască valiza spre rampă, încât nu aude de la început vocea care o strigă.

— Hannah… *Hannah!*

În cele din urmă aude şi se opreşte, privind în jur să vadă dacă e vorba despre ea sau dacă e cineva care îşi strigă copilul, cu toate că vocea îi este familiară. Seamănă cu… dar nu. Nu e posibil. Sună ca şi cum…

Se întoarce. Ajung faţă în faţă, aproape că se izbesc unul de celălalt, iar el o echilibrează cu mâinile.

— Will!

— Surpriză! spune el, radiind. M-am gândit să vin să te iau. Deşi, la naiba, eşti o femeie greu de oprit. Atacai rampa aia ca un jucător de cricket care se pregăteşte să propulseze mingea. Nu m-ai auzit ţipând?

— Îmi pare rău…

Simte că nu mai are aer, de parcă s-ar fi ciocnit cu adevărat.

— N-am auzit… mă gândeam la ceva… mă… mă bucur să te văd!

Mă bucur să te văd? Îi vine să se ia la şuturi singură. *Mă bucur să te văd* îi spui unui coleg pe care-l întâlneşti într-o galerie de artă, nu soţului, după o călătorie departe.

— Mi-a fost dor de tine, îi spune Will şi se apleacă să o sărute, iar barba lui îi înţeapă buzele.

Hannah simte ceva răsucindu-se în ea – nu doar copilul, ci şi altceva, un vârtej confuz şi contradictoriu de emoţii. Vrea să-i întoarcă sărutul lui Will, să se îngroape în braţele lui, şi în acelaşi timp vrea să se îndepărteze, până când îşi va da seama ce simte în legătură cu toate astea. Cum pot fi ambele lucruri adevărate? Cum poate să-l iubească pe acest bărbat şi totuşi să se gândească serios că e posibil s-o fi minţit timp de zece ani?

Ar trebui să aibă încredere în el. E *soţul* ei.

Chiar are încredere în el.

Atunci de ce nu-i spune despre bovindou şi despre burlan?

Între timp, Will vorbeşte, o întreabă despre călătoria ei, despre Emily, November, domnul Myers.

— Se pare că a fost ceva ce trebuia să faci pentru liniştea ta sufletească, dar acum totul s-a rezolvat, nu?

Vocea ei spune *da*, în timp ce mintea strigă *De ce eşti atât de dornic să-i pun capac? Ţi-e teamă de ce aş putea descoperi?*

— Eşti foarte tăcută. Te simţi bine? o întreabă Will în cele din urmă, când ea nu-i răspunde la încă o remarcă.

— Scuze.

Hannah îşi trece o mână peste frunte.

— Ăăă… eu… da, sunt bine. Sunt doar *foarte* obosită. Nu ştiu ce am, de câteva zile mă simt de parcă aş fi fost lovită de un camion.

— Ei bine, păi ai, cât, aproape 25 de săptămâni? spune Will.

O sărută afectuos pe creştet.

— Şase luni. Eşti aproape în trimestrul al treilea!

— Trimestrul al treilea.

Hannah cântăreşte cuvintele în gură, smulsă pentru moment din caruselul gândurilor care gravitează în jurul cazului lui April, şi constată că Will are dreptate.

— Al treilea trimestru, la naiba. Mai avem puţin, Will.

— Mai avem puţin.

El îi zâmbeşte şi în timp ce o face, bebeluşul dă o lovitură puternică, cea mai puternică pe care a simţit-o până acum, atât de puternică încât ea se opreşte în loc.

— Ce este? Ai uitat ceva?

— Nu, bebeluşul…

Hannah îşi pune mâna pe o laterală a burţii şi, spre uimirea ei, îl simte. O împingere lungă şi distinctă în palma ei, exact ca şi cum bebeluşul ar

încerca să-i iasă cu forţa prin piele, ca în scena din *Alien*.

— Oh, Doamne, Will, repede.

Will pare nedumerit, nu înţelege, până când ea îi înşfacă mâna şi i-o ţine lipită de partea laterală a burţii ei bombate, aşteptând, aşteptând… Şi, iată, se simte din nou. Îl simte în acelaşi timp în care chipul lui Will se luminează.

— Preasfântă Născătoare de Dumnezeu.

Vocea lui Will vibrează de uluire.

— Asta a fost… Acela a fost *el?*

— Da. A fost copilul *nostru*.

Hannah radiază, cu un zâmbetul atât de larg, încât simte că-i despică faţa, dar nu se poate abţine. Stau în mijlocul rampei, mai sus de holul principal şi oamenii trec pe lângă ei, izbindu-i cu valizele lor şi bodogănind nemulţumiţi de obstacolul pe care ea şi Will îl formează, dar lui Hannah nu-i pasă. Nu-i pasă de nimic în acel moment, de nimic în afară de senzaţia palmei lui Will, fierbinte pe pielea sa întinsă, şi de mişcarea copilului în burta ei.

— Oh, Doamne, spune Will iar, foarte încet şi expresia lui e un amestec de şoc şi încântare. O va face din nou?

— Scuzaţi-mă. Aţi putea să vă daţi într-o parte? spune pe un ton acid o femeie îmbrăcată într-un *deux-pièces*, împingându-se cu o forţă nejustificată.

— Nu ştiu.

Hannah ridică valiza, Will îşi ia palma din locul în care o ţinea apăsată pe abdomenul ei şi apucă mânerul, după care încep să înainteze din nou în susul rampei.

— Cred că s-a oprit acum. Dar nu va fi ultima dată. Nu pot să cred că l-ai simţit!

— Nu poţi să crezi? *Eu* nu pot să cred.

Zâmbeşte, un zâmbet uriaş care-i încreţeşte pielea obrajilor într-o expresie de o pură exaltare.

— Copilul nostru. Copilul nostru, Hannah! O să avem un copil!

— Ştiu, spune ea, zâmbind la rândul ei.

Îl cuprinde cu braţul, strângându-l atât de tare, încât el aproape că se împiedică, picioarele li se lovesc unele de celelalte şi ea simte cum îi creşte inima de dragoste pentru el. Şi stranietatea, nesiguranţa pe care a simţit-o tot drumul până la Edinburgh dispare, dispare complet. Cum a putut să se îndoiască de el? Cum a putut să se îndoiască de ea *însăşi*, de propria-i judecată? Acesta e *Will*. Bărbatul pe care-l iubeşte de mai bine de zece ani. Bărbatul pe care-l cunoaşte aşa cum îşi cunoaşte propria piele.

— Te iubesc, spune ea, în acelaşi timp în care el spune:

— Curry la cină?

Râd amândoi şi dintr-odată totul e din nou în regulă. El e Will al ei. Iar Oxfordul e foarte departe.

— Curry la cină. Şi îţi dau voie să bei şi o bere.

— Beau pentru trei acum, spune el cu un zâmbet, apoi îi strânge braţul, iar ea simte cum inima îi dă pe dinafară.

După

În noaptea aceea, Hannah doarme bine, aşa cum n-a mai făcut-o de foarte mult timp. Nu se mai trezeşte cu bebeluşul apăsând-o pe vezică, pentru ca apoi să se răsucească ore întregi din cauza unui amestec de crampe în picioare şi arsuri în stomac. În schimb, merge la culcare la ora 22, adoarme imediat şi doarme opt ore bune.

La ora 6 dimineaţa, ceva o trezeşte. Nu ştie ce anume, poate că a pornit încălzirea centrală. Cazanul lor este vechi şi deseori scoate nişte bubuieli ciudate când începe să funcţioneze. Sau poate că e lăptarul de afară, cu sticlele care zornăie în timp ce roţile căruţului trec peste piatra cubică.

Indiferent de motiv, se trezeşte brusc şi nu mai poate să adoarmă la loc.

După un sfert de oră de stat întinsă în pat, încercând să-şi ignore nevoia tot mai stringentă de a face pipi, renunţă şi îşi coboară picioarele din pat. E o dimineaţă răcoroasă, afară e încă întuneric şi aproape că simte în aer sosirea iernii, în vreme ce se îndreaptă spre baie, cu picioarele goale chircindu-i-se pe gresia rece.

După aceea îşi face o ceaşcă de ceai şi vine cu ea în pat, strecurându-şi picioarele reci sub pilotă pentru a se încălzi lângă corpul lui Will. El doarme încă şi privindu-l acum, privindu-i chipul lipsit de apărare şi sfâşietor de vulnerabil, nu-i vine să creadă că s-a gândit serios la aluzia lui Hugh. Trebuie să fie o neînţelegere, o explicaţie nevinovată. Clădirea Cloade era modernă şi bine izolată, nu ca cele vechi, din restul campusului. Un sunet slab, înăbuşit, care se aude prin beton… ce dovedeşte asta? Nu e ca şi cum Hugh chiar l-ar fi *văzut* pe Will.

Şi totuşi… Hugh e cel mai bun prieten al lui Will, iar amintirea chinului din vocea lui o face să tremure o clipă, în ciuda căldurii patului. Ar fi spus el oare cu adevărat acel lucru, dacă nu era sigur?

Are nevoie de cineva care să susţină povestea lui Will, să o asigure că a plecat din Somerset atunci când a spus. Dar cine? Sora lui Will nu fusese acolo în acel weekend, din câte ştie; maică-sa face chimioterapie pentru a treia oară, iar memoria tatălui său e din ce în ce mai şubredă. Cu greu ar putea să sune la acest cuplu fragil şi în vârstă, ca să întrebe la ce oră a plecat fiul lor de acasă într-un weekend de acum mai bine de zece. Chiar dacă unul dintre ei şi-ar aminti, ea n-ar şti niciodată sigur dacă spun adevărul sau îl protejează pe Will.

Simte cum o răceala i se instalează în inimă, pe măsură ce-şi dă seama că singura persoană care va putea vreodată să-i spună adevărul… este Will.

O clipă îşi imaginează că-l trezeşte şi-l întreabă, iar vocea lui îi spune plină de fermitate: *E ridicol. M-am întors duminică după-amiază, ştii că atunci m-am întors.*

La naiba. *La naiba.*

Îi revin în minte cuvintele lui November, pline de îngrijorare: *Te rog să nu faci nimic până nu vorbeşti cu poliţia.* Dar asta era ceea ce încerca Hugh să-i spună. Încerca să o avertizeze că îndată ce va vorbi cu poliţia va deschide o cutie a Pandorei pe care n-o va mai putea închide.

Îşi pune ceaşca pe noptieră cu mai multă forţă decât intenţiona, iar ceaiul se varsă şi lemnul scoate un trosnet puternic.

Lângă ea, Will se răsuceşte.

— Cât e ceasul?

Vocea lui e somnoroasă, iubitoare şi ea îşi simte muşchii dezmorţindu-se pe loc, de parcă simpla lui prezenţă ar fi tot ce-i trebuie pentru a-i alunga îndoielile. Temerile ei, atât de reale în liniştea de acum câteva minute, dispar de parcă ar fi un copil care aprinde lumina după ce avut un coşmar.

— E 6:30, şopteşte ea, iar el geme şi îşi strecoară braţul peste ceea ce obişnuia să fie talia ei, cuprinzându-i burtica.

— 6:30? Faci mişto de mine. În weekend? Nu puteai să dormi?

— E un exerciţiu bun, spune ea, râzând. Pentru când va veni copilul.

Nu vrea să-i spună: *N-am mai putut dormi. N-am putut să dorm pentru că mă scufundam într-o fantezie stupidă şi întunecată cum că tu eşti ucigaşul lui April.*

Acum, cu braţul lui Will în jurul ei, cuvintele par absurde.

— Păi, hai să exersăm altceva, murmură el cu buzele calde şi moi pe pielea fină de sub coastele ei.

Iar Hannah se lasă să alunece sub pilotă, iar căldura, mângâierea şi senzaţia liniştitoare a pielii lui Will pe pielea ei reuşesc să alunge demonii… Pentru o vreme, cel puţin.

★

După aceea, Will face cafea pentru amândoi, iar Hannah cască şi se întinde, alungând înţepeneala lăsată în coloană şi în şolduri de lunga călătorie cu trenul.

— Ce vrei să mănânci la micul-dejun? strigă Will din cealaltă cameră.

— Ce avem?

Îl aude cum deschide frigiderul.

— Ăăăă… practic, nimic.

— Tare mi-aş dori un sandvici cu şuncă, spune Hannah. Am mâncat unul delicios la hotelul din Oxford şi, de atunci, poftesc nebuneşte la altul.

Will intră în dormitor, cu cafeaua ei în mână.

— Mă duc la magazin.

— Nu trebuie să faci asta, spune Hannah, luând cafeaua. Gândeam doar cu voce tare.

— Acum, că ai spus-o, mi-ai făcut şi *mie* poftă de unul. Nu mă mai pot odihni, spune el şi se aruncă lângă ea, sărutând-o pe obraz.

— E prea devreme.

Hannah se uită la telefonul ei de pe noptieră.

— E doar… 7:15. Minimarketul Sainsbury’s se deschide abia la 8 în zilele de duminică.

— O să mă duc să alerg, spune Will. Iau şunca la întoarcere. Poţi rezista atât de mult?

Ea zâmbeşte.

— Da, pot rezista atât de mult. Ne vedem într-o oră şi ceva.

După ce pleacă Will, Hannah îşi deschide o carte, dar nu se poate linişti. Imediat ce el a ieşit, îndoielile au început să se furişeze înapoi, ca nişte umbre care şovăie la hotarul strălucirii unei lumânări, dar năvălesc atunci când aceasta este îndepărtată. Cititul n-o ajută, mintea îi e prea plină şi, în cele din urmă, renunţă şi se ridică din pat.

În timp ce deschide şifonierul ca să-şi ia hainele, se zăreşte în oglinda mare, aflată pe partea interioară a uşii. Fără ochelari, totul este estompat, atenuat, dar, chiar şi aşa, reflexia ei o face să se oprească şi rămâne o clipă întoarsă într-o parte, privindu-şi forma extraterestră a burţii şi vergeturile roşiatice de pe şolduri. Aerul e rece, în ciuda caloriferului, iar copilul tremură înăuntrul ei. E imposibil să-i fie frig copilului, dar totuşi Hannah tremură prin simpatie şi îşi trage pe ea un tricou şi nişte pantaloni de trening.

În bucătărie îşi mai face o cafea, de data asta decofeinizată, şi se aşază lângă fereastră, privind în jos spre stradă şi rozându-şi unghia de la degetul mare. E încă întuneric, iar ea şi-l imaginează pe Will alergând de-a lungul drumului pe lângă parc, trotuarul umed şi alunecos de la ploaia de peste noapte, dungile reflectorizante de pe jacheta lui de alergare strălucind în bătaia farurilor aprinse ale maşinilor care trec pe lângă el.

Când se gândeşte la el, alergând prin întunericul dimineţii pentru a face rost de şunca la care pofteşte, o doare sufletul. Cum poate să aibă aceste îndoieli? Acesta e Will care-i scria lună de lună, an după an, chiar şi atunci când ea era prea tristă şi distrusă pentru a-i răspunde. Will, care a venit să o caute în Edinburgh şi astfel a transformat oraşul dintr-un loc de exil într-un cămin. Will cu care s-a certat din cauza mobilei, cu care a râs la filmele proaste şi cu care a împărţit mii de cine la lumina lumânărilor, de la o singură supă Pot Noodle în

primul lor apartament, până la restaurante cu stele Michelin în luna de miere. Acesta e Will, al cărui copil îl poartă în pântec.

Şi totuşi, în liniştea apartamentului, nu se poate împiedica să se gândească la cuvintele lui Hugh.

Iar asta e mai rău decât oricare dintre nopţile ei nedormite din cauza lui Neville, pentru că, indiferent cum se va termina, ea e o persoană îngrozitoare. Dacă Will i-a ascuns ceva în toţi aceşti ani, atunci e măritată cu un mincinos şi, poate, cu un criminal. Dar dacă e nevinovat, ce fel de soţie este ea? Una dispusă să creadă că bărbatul pe care-l iubeşte ar putea fi un ucigaş doar din cauza unor zgomote în noapte?

Trebuie să afle, într-un fel sau altul. Dar gândul de a-l confrunta pe Will cu o dovadă atât de neînsemnată o face să se simtă rău.

Ai fost în Pelham în noaptea în care a murit April? Pur şi simplu nu se poate imagina spunând aceste cuvinte, distrugându-şi căsnicia pe baza a ceva ce Hugh ar fi putut sau nu să fi auzit.

Apoi, un gând se repede spre ea. Ryan.

Camera lui Ryan se afla de cealaltă parte a camerei lui Will. Există o mare probabilitate ca el să-l fi văzut sau auzit pe Will sosind. Şi dacă Ryan îşi aminteşte că Will a apărut la ora 16 în acea duminică, cu rucsacul în spate şi cu cardul de tren în buzunar, ei bine, asta e dovada de care are nevoie pentru a demonstra că Hugh s-a înşelat.

Hannah aruncă o privire la ceasul de pe telefon. 7:35. Devreme, dar nu exagerat de devreme, nu pentru cineva cu doi copii mici.

Deschide WhatsApp-ul şi îi trimite lui Ryan un mesaj. *Eşti treaz?*

Poţi vorbi? Trebuie să te întreb ceva.

Urmează o pauză. Minutele trec. Hannah se duce în dormitor să se îmbrace, dar după fiecare obiect vestimentar se trezeşte verificând dacă cele două bife s-au făcut albastre, semnalând că Ryan i-a citit mesajul. Zece minute mai târziu e complet

îmbrăcată, dar ele încă se încăpăţânează să rămână gri.

Orice moment e bun, adaugă ea, nu pentru că ar fi adevărat, ci doar pentru a-i face telefonul să bipăie din nou, în speranţa că-i va atrage atenţia lui Ryan.

Şi de data asta funcţionează. După câteva secunde, bifele devin albastre şi în partea de sus a ecranului apare *Scrie*.

Sigur, acum e bine? Mergem în parc în scurt timp.

Pulsul lui Hannah se accelerează.

Acum e nemaipomenit, îi răspunde ea la mesaj. Se uită la ceas: 7:51. Will nu se va întoarce mai devreme de 8:10, cel mai devreme *posibil*, chiar dacă se aşază la uşa supermarketului la ora 8. *Să te sun?*

Aşteaptă, îi răspunde Ryan prin mesaj. *Dă-mi două secunde şi te sun.*

Hannah se întoarce în bucătărie şi aşteaptă. Inima îi bate cu putere. Degetele îi sunt amorţite şi reci. În gură are un gust metalic.

Se plimbă în sus şi în jos, uitându-se fix la ecran.

Şi apoi, la 7:56, telefonul ei sună cu un zgomot care o face să tresară şi să-l scape, iar acesta cade zdrăngănind pe plăcile de gresie cu un trosnet de rău augur. Înjurând, se lasă pe vine într-o parte şi îl ridică. De-a lungul ecranului e o fisură lungă şi argintie, cu o umbră întunecată care pare să se infiltreze pe ecranul LED, dar încă funcţionează când apasă pentru a prelua apelul.

— Ryan!

Vocea îi este lipsită de suflu.

— Bună, Hannah Jones.

În fundal se aud desene animate, vocea Bellei care le strigă fetelor să-şi termine cerealele Weetabix.

— Cum merg treburile, scumpo?

— Bine.

Ar vrea să vorbească, să tragă de timp, să amâne, dar nu-şi poate permite acest lucru. Will ar putea să

ajungă acasă foarte curând. Trebuie să spună lucrurilor pe nume. Pot discuta după aceea, dacă…

Dar nu se poate gândi la asta. Ryan trebuie să-i dea răspunsul pe care speră să-l audă. *Trebuie* să o facă.

— Ascultă, Ryan, am… am o întrebare ciudată.

— Despre cum funcţionează sexul în scaunul cu rotile?

— Ce?

Hannah râde fără să vrea, dar atât de nervos, încât sunetele pe care le scoate se aud ca o explozie de isterie tremurătoare.

— Ryan! o aude pe Bella strigând din cealaltă parte a camerei. Presupun că tu crezi că eşti foarte amuzant, dar fetele te pot auzi, să ştii, şi n-o să ţi se mai pară atât de amuzant când vor repeta întruna întrebarea asta la grădiniţă.

— Scuze, spune Ryan, iar ea poate auzi în vocea lui hohotul înăbuşit de râs, pe vechiul Ryan pişicher şi provocator. Ignoră-mă. Continuă. Ce voiai să întrebi?

— E vorba despre…

Înghite în sec. Brusc, simte că i se face rău. Tachinările prietenoase ale lui Ryan au făcut cumva ca toată treaba să fie şi mai grea. Cum poate explica ce înseamnă asta?

— E vorba despre acea noapte. Când April… când a murit April.

Ryan nu spune nimic, dar ea mai degrabă simte decât aude că el încuviinţează la telefon.

— Mi-a spus cineva… mi-a spus cineva…

În minte, aude limpede vocea lui April, de parcă s-ar afla lângă ea, fixând-o cu acea privire albastră glacială. *Spune odată.*

— Mi-a spus cineva că Will ar fi fost în campus în acea noapte, spune ea în grabă. Că nu era în Somerset. L-ai auzit intrând?

— Ce?

Ryan pare uluit; indiferent la ce se aştepta, în mod clar nu era asta.

— Dar… dar ce mai contează? April era în viaţă când Neville a urcat scările, şi era moartă când le-a coborât. Nimeni altcineva n-ar fi putut face asta. *Tu* ai fost cea care a depus mărturie pentru asta.

— Ryan…

Încearcă să-şi păstreze vocea calmă, dar există o urmă de disperare pe care ştie că Ryan o poate auzi.

— Uite, n-am timp să intru în detalii acum, dar tot ce vreau să ştiu este dacă l-ai văzut pe Will venind acasă în acea seară? Ai auzit pe cineva în camera lui? Alibiul lui pentru moartea lui April se bazează pe faptul că n-a fost în Oxford în acea noapte. Poţi să confirmi asta sau nu?

— Păi…

Vocea lui Ryan pare nesigură.

— Păi… nu ştiu. Ar trebui să mă gândesc. Nu l-am văzut intrând… cred că prima dată când l-am văzut a fost… când ieşea de la duş? Pe la ora prânzului?

— Duminică la prânz?

Hannah încearcă să se gândească. Cât timp i-ar lua să ajungă din zona rurală a Somersetului până la Oxford, într-o zi de duminică? Ora prânzului e cam devreme… dar bănuieşte că e posibil.

— Şi înainte de asta? Ai auzit pe cineva? În camera lui?

— Poliţia a bătut la uşa lui, spune Ryan.

Acum pare dezorientat.

— A trebuit să le spun că era plecat în weekend.

— Dar n-au intrat, nu-i aşa? N-au verificat, de fapt, dacă într-adevăr camera lui era goală?

— Nu, n-au intrat.

— Şi ai *auzit* ceva? După ce te-ai dus la culcare?

— Nu ştiu! spune Ryan.

Pare complet dezorientat, felul lui obişnuit de a glumi a dispărut cu desăvârşire.

— Hannah, despre ce este vorba?

Ea închide ochii. O izbeşte un asemenea val de leşin şi greaţă, încât trebuie să se ţină de pervaz.

— O să te sun eu mai târziu, spune ea. Îmi… îmi pare rău, Ryan. Trebuie să închid.

Închide telefonul şi se întoarce.
Will stă în pragul uşii.

După

— Will.

Vocea care îi rosteşte numele îi sună bizar în urechi, de parcă n-ar fi a ei, e sugrumată şi aspră.

— De cât… de cât timp eşti acolo?

— De suficient timp.

Faţa îi este inexpresivă. Îşi ţine jacheta de alergare într-o mână şi un pachet de şuncă în cealaltă. Automat, Hannah se uită la ceas. E 7:59.

— Nu… nu trebuia să te întorci încă, reuşeşte să îngaime.

— Ajesh m-a văzut aşteptând afară. A deschis mai devreme.

Oh, Doamne. Se simte rău. Cât de mult a auzit?

— Ce dracu' se întâmplă? spune el şi vocea îi este monotonă şi cumva mai rece decât şi-ar fi putut imagina ea vreodată că ar putea vorbi Will.

Will. *Will*, soţul ei, bărbatul pe care îl iubeşte cu fiecare fibră a fiinţei ei.

Chiar şi fibrele care l-au sunat pe Ryan pentru a-i verifica alibiul? îi şopteşte subconştientul, dar ea îi respinge acuzaţiile.

Un suspin se ridică în ea. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

— Crezi că eu am ucis-o pe April? spune el acum, periculos de calm.

Ea se scutură. Din ochii încep să-i curgă lacrimi.

— Nu. Nu!

— Nu aşa s-a auzit.

El pune foarte, foarte încet şunca pe blat şi face un pas către ea. Ea începe să tremure.

— Nu, Will, nu. N-am crezut niciodată asta.

— Dacă-i adevărat, de ce dracu' nu m-ai întrebat? strigă el, iar o venă i se zbate pe frunte.

Lui Hannah îi vine să vomite.

— Will, te rog…

Cuvintele îi ies ca un scâncet lung de frică şi vede ceva fulgerând în ochii lui, dar nu-şi poate da seama ce anume. Furie? Dispreţ? Ură?

— Întreabă-mă, spune el, apropiindu-se.

Întotdeauna i-au plăcut înălţimea lui, muşchii supli, felul în care corpul lui o face să se simtă în siguranţă şi protejată. Acum, vede lucrurile din cealaltă perspectivă. Vede felul în care ar putea să o ridice cu o mână de gât şi să o lipească de perete.

— Întreabă-mă! Întreabă-mă dacă am omorât-o pe April! strigă el, iar stropi de salivă îi ating faţa şi ea tresare fără să vrea.

Inima lui Hannah bubuie. Vederea începe să i se crape şi să i se fragmenteze, ca nişte purici care se răspândesc pe ecranul unui televizor. Ştie că respiră prea repede şi totuşi nu se poate opri. *Gândeşte-te la copil.*

Şi apoi ceva se linişteşte în interiorul ei. Parcă s-ar afla într-un uragan şi dintr-odată ochiul furtunii trece pe deasupra ei, iar acel calm straniu şi iluzoriu se aşterne pentru o clipă peste ea.

Vederea i se limpezeşte. Bătăile inimii îi încetinesc.

— Tu ai ucis-o pe April? spune ea, şi fiecare silabă e clară şi deliberată.

— Tu ce crezi? spune el.

Şi apoi *râde*.

În acel moment, tot sângele pare să i se scurgă din corp, lăsând-o amorţită şi rece ca piatra. Stă acolo privindu-l, incapabilă să creadă ceea ce tocmai a auzit. Era atât de sigură, atât de *convinsă* că el va spune nu.

Încă se holbează la el îngrozită, hipnotizată, când îi sună telefonul, făcând-o să tresară convulsiv.

— Cine e, poliţia? spune Will.

Vocea lui e rece ca gheaţa, provocatoare, crudă.

Vocea lui November pâlpâie din nou în memoria lui Hannah – *Te rog să nu faci nimic până nu vorbeşti cu poliţia.*

Oh, Doamne, a fost atât de proastă.

— Hannah? spune Will.

Face un pas către ea. Ea face un pas înapoi. Telefonul încă sună. E pe blat, la îndemână.

— N-ai de gând să răspunzi?

Inima lui Hannah bate atât de repede şi de tare, încât o simte în încheieturi, în gât. Copilul se agită în pântecul ei.

Will se află între ea şi uşă.

A fost atât, atât de proastă…

Mai face un pas înapoi spre fereastră, fără să întrerupă contactul vizual cu Will, şi cu mâna liberă bâjbâie orbeşte după telefon, fără să-l scape pe Will din priviri în timp ce-l înşfacă. El face un pas înainte.

Ea mai face un pas înapoi. El mai face un pas înainte.

E încolţită şi o ştie, dar dacă-l poate convinge să mai facă un pas înainte…

Ea mai face un pas înapoi.

El mai face încă un pas înainte.

Şi Hannah fuge.

Will înjură, dar acest ultim pas a interpus masa de bucătărie între el şi uşă, oferindu-i în acelaşi timp lui Hannah cale liberă.

Ea fuge desculţă din bucătărie pe hol şi pe scări, auzind un zăngănit înăbuşit când Will încearcă să o urmeze şi se împiedică de unul din scaunele de bucătărie. Pe stradă, piatra cubică e foarte rece sub picioarele ei şi umedă de la ploaia din timpul nopţii, iar ea alunecă, dar apoi se redresează şi aleargă spre capătul deschis al străzii. În spatele ei aude picioarele lui Will coborând scările.

Inima îi e pe cale să explodeze. Îşi ţine abdomenul cu o mână, de parcă şi-ar putea proteja copilul nenăscut. Se forţează să alerge puţin mai repede ultimii câţiva metri din Stockbridge Mews şi apoi iese pe drumul principal, alunecând după colţ, asfaltul trotuarului de la primărie muşcându-i tălpile. Se uită cu disperare în susul şi în josul drumului. Trece o maşină. Apoi alta. Merg prea repede pentru ca ea să le poată opri, iar cei dinăuntru n-au aruncat nici măcar o privire spre femeia gravidă cu ochi disperaţi care aleargă desculţă pe stradă. Să-şi fluture braţul către cineva ca să oprească? Să intre într-o cafenea? Cea mai

apropiată e închisă şi ea trage cu putere aer în piept şi aleargă mai departe, spre parc.

— Hannah! aude în spatele ei răcnetul lui Will, plin de o furie pe care n-o mai auzise niciodată la el.

A dat colţul spre drumul principal şi câştigă teren.

— Hannah, ce *faci*?

Ea îşi forţează picioarele să alerge mai repede, traversează o intersecţie fără să se uite, apoi alta şi apoi…

Se aud un scârţâit de roţi şi înjurături.

— Iisuse Hristoase! Vrei să te sinucizi?

E un taximetrist. Se apleacă pe fereastra taxiului, cu faţa roşie de furie.

— Puteai să mori şi omorai şi copilul!

Hannah rămâne o clipă pe loc, gâfâind deznădăjduită, cu mâinile sprijinite de capota maşinii. Will nu poate face nimic în faţa unui taximetrist, nu-i aşa? Dar bărbatul va pleca, o va părăsi. Apoi îşi ridică privirea şi simte o uşurare imensă.

Becul galben de pe cabina taxiului e aprins. Taxiul e liber.

Ea nu mai aşteaptă. Aleargă în partea laterală şi deschide portiera chiar în momentul în care Will se apropie în forţă de intersecţie.

— Condu, îi spune ea taximetristului pe un ton imperativ. E soţul meu, el… tocmai ne-am certat.

O ceartă. Cuvântul îi iese ca un scâncet, dar este atât de jalnic de reducţionist. „Ceartă" abia dacă poate sta pe aceeaşi treaptă cu ceea ce se întâmplă în realitate. *Tocmai am aflat că soţul meu ar putea fi un criminal.*

Şi totuşi nu poate să o spună. Nu se poate hotărî să spună cuvintele, să le facă reale.

Will e un ucigaş.

Will a ucis-o pe April.

Dacă va continua să repete cuvintele, poate va reuşi să le creadă.

— Am înţeles, puiule, îi spune cu compasiune şoferul. Da, e o situaţie dificilă. Unde te duc? La mămica? Sau poate nu, după accent?

Hannah se gândeşte la mama ei, departe, în Dodsworth, la câteva sute de kilometri în sud şi lacrimile i se reped în ochi. Dacă ar putea să se întoarcă acolo, să cadă în braţele mamei ei, să-şi plângă necazurile!

Dar nu poate. Sunt opt ore bune de mers cu trenul, mai multe duminica. N-are haină, n-are pantofi. N-are nici măcar bani, în afară de aplicaţia Google Pay de pe telefon. Cu greu ar putea lua un taxi până în sudul Angliei. Unde ar *putea* merge?

Şi apoi îşi dă seama.

Hugh.

Hugh o va adăposti. Hugh îi va împrumuta bani, iar ea îşi va putea cumpăra o jachetă şi nişte cizme călduroase şi se va gândi la următoarea mişcare.

— Ştiţi unde e Great King Street? îl întreabă ea pe şofer, iar acesta încuviinţează.

— Da, da.

— Mulţumesc.

Hannah se afundă în banchetă, simţind cum bătăile inimii îi încetinesc şi picioarele amorţite încep să i se dezgheţe.

— Mulţumesc, aş vrea să ajung acolo.

După

Când taxiul opreşte în faţa apartamentului lui Hugh, Hannah îşi scoate telefonul pentru a plăti. Spre groaza ei, umbra întunecată care traversa ecranul s-a întins. Acum îl acoperă aproape în totalitate, lăsând vizibil doar un mic triunghi în partea din stânga sus.

Cu toate astea, îl ţine în faţa cititorului de carduri şi în gând îşi ţine degetele încrucişate, iar când acesta bipăie ascultător, oftează uşurată.

— Mult noroc, puiule. Dacă ai nevoie să te duc undeva, sună-mă, bine? îi spune taximetristul cu blândeţe.

Îi strecoară o carte de vizită prin deschizătura din ecranul de plexiglas şi Hannah o ia, încercând să zâmbească.

Acum, când adrenalina dispare, se simte insuportabil de slăbită; mâinile îi tremură şi sunt reci.

— Şi nu te grăbi prea tare să te întorci la el. Lasă-l o vreme să fiarbă în suc propriu.

Hannah încuviinţează.

— Mulţumesc, îi spune ea, apoi inspiră adânc şi se lasă să alunece afară de pe bancheta din spate.

Stând în faţa intimidantei plăcuţe din alamă a lui Hugh, se gândeşte că ar fi trebuit să sune înainte. Dacă Hugh e plecat, va fi într-o mare încurcătură. Dar este… Aruncă o privire la telefon, apoi îşi dă seama că e inutil, ceasul nu se mai vede. Trebuie să fie, totuşi, înainte de ora nouă. Nu prea e posibil ca un bărbat singur şi fără copii, cum e Hugh, să se trezească şi să iasă în oraş atât de devreme într-o zi de duminică. Sâmbăta are consultaţii uneori, ştie asta. Pacienţii bogaţi ai lui Hugh nu se aşteaptă să fie nevoiţi să se limiteze la zilele săptămânii pentru programări. Dar nu şi în zilele de duminică. Duminica e ziua lui liberă.

Hannah apasă pe butonul de alamă de lângă numele gravat H. BLAND şi aşteaptă.

După ceea ce i se pare a fi o perioadă de timp agonizant de lungă, în care picioarele îi devin tot mai reci şi mai amorţite pe gresia alb cu negru a verandei, interfonul emite un pocnet şi vocea foarte britanică a lui Hugh se aude prin difuzor.

— Da?

— Hugh?

Dinţii îi clănţănesc acum.

— Sunt e-eu, Hannah. P-pot să i-i-intru?

— Hannah? Adică, da, desigur. Dar ce…

Hugh pare uimit.

— Îîîţi s-spun s-sus, îi răspunde Hannah.

Abia reuşeşte să rostească cuvintele. Scurtul interludiu de căldură din taxi n-a făcut decât ca şocul de afară să se simtă şi mai rău acum că se află blocată aici. Un vânt rece bate în josul străzii, răscolind frunzele moarte de pe verandă şi făcând-o să înfioare din nou.

— Ah, da, sigur. Vreau să spun, bineînţeles. Îţi deschid. Etajul cinci, da?

— Îmi amintesc, îi răspunde Hannah.

Îşi înfăşoară braţele în jurul corpului, cu dinţii încleştaţi ca să-i oprească din clănţănit.

Se aude un *bzzzzzzzzz* prelung şi Hannah împinge uşa cu o forţă care o face să balanseze înăuntru şi să se izbească de un opritor, iar ea intră în grabă în holul clădirii în care stă Hugh.

Înăuntru nu e chiar cald, dar e mult mai cald decât pe stradă, şi ea apasă pe butonul micului lift demodat, cu o uşă care se pliază, şi aşteaptă să coboare. În timp ce urcă spre apartamentul lui Hugh, trebuie să se lupte cu dorinţa de a se lăsa în genunchi şi de a-şi cuprinde burtica, urlând de grozăvia lucrurilor care tocmai s-au întâmplat, o grozăvie pe care abia acum începe să o înţeleagă. Şi Hugh… Hugh a încercat să-i spună. Ăsta e lucrul cel mai rău. A încercat să o avertizeze în legătură cu ce s-ar putea întâmpla dacă va continua să preseze şi facă săpături şi va refuza să accepte versiunea evenimentelor cu care se învăţaseră toţi să trăiască.

El a încercat să-i spună şi ea l-a ignorat, iar acum plăteşte preţul.

Când liftul se opreşte cu zgomot la etajul cinci, Hugh e acolo, îmbrăcat într-un halat de mătase cu model paisley şi ţine în mână o ceaşcă de cafea. Nu poartă ochelarii, ceea ce dă chipului său un aspect ciudat de neterminat şi vulnerabil. Dar când Hannah trage grilajul rabatabil din alamă, expresia lui se schimbă dintr-o primire nedumerită într-un fel de consternare confuză.

— Ce nai… Hannah, draga mea, ce s-a întâmplat? Unde îţi sunt pantofii? Şi ăsta e… ăsta e sânge?

Hannah se uită în jos. E adevărat. Picioarele îi sângerează şi nici măcar nu observase. Habar n-are dacă a călcat într-un ciob sau dacă s-a lovit la vreun deget de asfaltul dur, dar pe podeaua cu model în tablă de şah a liftului sunt urme roşii.

— Oh, la naiba, Hugh, îmi pare atât de rău…

Se apleacă peste burtă, încercând să ajungă la podea în spaţiul strâmt, dar Hugh scutură din cap. O apucă ferm de braţ, ridicând-o cu forţa, şi o conduce pe coridor, spre uşa deschisă a apartamentului său, cu o mână fermă, dar blândă aşezată între omoplaţii ei.

— În niciun caz. Tu mergi înăuntru. Voi chema menajera să se ocupe de asta.

— Dar covoarele tale…

Hannah se opreşte la intrarea în apartament. Uitase de covoarele lui Hugh – o suprafaţă de un crem imaculat, care se întinde pe toată lungimea holului enorm şi a scărilor. Hugh îşi dă ochii peste cap de parcă ar vrea să spună *dă-le naibii de covoare*, dar se opreşte şi deschide un dulap ascuns în spatele lambriurilor, scoţând la iveală o pereche de papuci.

— Poftim. Pune-ţi ăştia, doar ca să nu te mai agiţi. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, aşază-te ca să nu cazi. Ce s-a întâmplat?

— Will a fost, se trezeşte Hannah spunând, dar, spre groaza ei, restul cuvintelor nu ies.

În schimb, lacrimile i se strâng în fundul gâtului croindu-şi drum în sus, ţâşnindu-i din ochi şi apoi şiroind de-o parte şi de alta a nasului. Un hohot de plâns puternic şi urât îi scapă pe neaşteptate, apoi altul şi, dintr-odată, e copleşită de ele – hohote uriaşe, imposibil de stăpânit, care o fac să se convulsioneze şi care simte că o vor sfâşia.

— Oh, Han, nu, spune Hugh cu sfială, întinzându-şi stângaci braţele şi, aproape împotriva voinţei ei, Hannah se prăbuşeşte în ele.

Hugh nu e una dintre acele persoane care îmbrăţişează în mod natural. E prea înalt şi osos pentru a se simţi confortabil, prea neîndemânatic din punct de vedere fizic. Dar e bun şi amabil şi e *Hugh*. Stau în picioare, îmbrăţişaţi în hol, cu burtica lui Hannah care se interpune incomod între ei, iar ea hohoteşte zgomotos, ca un copil, în reverul de mătase brodată al halatului lui Hugh.

În cele din urmă hohotele ei se transformă în suspine, apoi în sughiţuri şi, la final, în respiraţii tremurătoare, dar îşi revine şi se îndepărtează. În timp ce-şi şterge ochii, apoi ochelarii, îşi dă seama cu un fel de groază ruşinată că a salivat peste ceea ce e probabil un articol de îmbrăcăminte foarte scump, care se curăţă doar chimic.

— Îmi pare rău, spune ea.

Vocea îi este răguşită.

— Nu am vrut să… oh, Doamne, halatul tău frumos. Îmi pare atât de rău, Hugh.

Îşi trage nasul şi inspiră adânc.

— Ai un şerveţel?

— Poftim, spune Hugh.

Hannah nu ştie de unde a apărut, dar el îi întinde un pătrat din pânză de in, cu monograma HAB într-un colţ. Hannah se uită nehotărâtă la el. În casa ei, batistele sunt făcute din hârtie. Dar până la urmă îşi suflă nasul şi apoi, neştiind ce să facă cu el – nu prea mai poate să i-l înapoieze lui Hugh – îl pune în buzunar, cu intenţia de a-l strecura în coşul de rufe când se va duce la baie.

— E mai bine? o întreabă Hugh, iar ea încuviinţează.

E, în acelaşi timp, şi adevărat, şi neadevărat. Avea foarte mare nevoie să plângă şi *chiar* se simte mai bine. A fost terapeutic într-un mod în care nicio discuţie n-ar fi putut fi vreodată. Dar, pe de altă parte, nimic nu e mai bine. E la fel de îngrozitor, aiurea şi ireparabil ca atunci când a intrat pe uşa apartamentului lui Hugh.

— Vino în camera de zi şi ia loc. Îţi fac o ceaşcă de ceai şi poţi să-mi povesteşti totul, îi spune Hugh.

Jumătate de oră mai târziu, Hannah stă pe canapeaua albă de catifea a lui Hugh, cu picioarele încălţate cu papuci băgate sub ea şi cu o pătură peste ele, iar Hugh îşi ţine capul în mâini.

— Deci a recunoscut? Chiar a *spus* că a ucis-o pe April? întreabă Hugh acum, ca şi cum nu i-ar veni să creadă.

— Nu în atâtea cuvinte.

Propoziţiile par ireale în gura ei.

— Dar l-am întrebat, iar el a spus…

Se opreşte, înghite în sec şi se forţează să continue.

— A spus: *Tu ce crezi?* Şi apoi a râs.

— Dumnezeule, spune Hugh deznădăjduit.

Se uită la Hannah, cu chipul mohorât.

— Aş vrea… oh, Doamne, aproape că mi-aş dori să nu-ţi fi spus niciodată despre zgomote.

Hannah scutură din cap.

— Hugh, nu. Doamne, nu. Dacă e adevărat…

Se opreşte. Nu se poate hotărî să o spună.

— Hugh, *sigur* a fost el? N-ar fi putut fi un cercetaş sau un zgomot care s-a transmis prin pereţi ori ceva de genul ăsta? întreabă ea în schimb, ştiind că se agaţă de un fir de păr.

Însă Hugh clatină din cap. Pare cu zece ani mai bătrân, de parcă încearcă să se împace cu lucrurile pe care le-a pus în mişcare.

— Nu. *El* a fost, Hannah. L-am auzit prin perete vorbind cu cineva. Era Will, şopteşte el.

Hannah simte că şi ultima ei fărâmă de speranţă s-a făcut praf. Ca şi cum s-ar fi agăţat cu toată puterea de o frânghie roasă, luptând pentru viaţa ei, iar ultimul fir tocmai s-a rupt.

Will a fost acolo. A fost *cu adevărat* acolo. Şi a minţit în legătură cu asta mai bine de zece ani, pe întreaga durată a relaţiei lor.

— De ce n-ai spus nimic înainte? De ce n-ai *spus* nimănui? reuşeşte să zică Hannah.

Nu voia să sune atât de acuzator pe cât i-a ieşit, însă Hugh nu face decât să scuture nefericit din cap, dispus să accepte orice vină ar vrea ea să-i arunce.

— Pentru că era prietenul meu, Hannah.

Pare dărâmat.

— Şi pentru că n-am crezut că *avea importanţă*. A fost Neville. L-ai văzut chiar tu ieşind din scară, amândoi l-am văzut. Era imposibil ca altcineva să fi ajuns sus între plecarea lui Neville şi sosirea noastră, deci chiar avea importanţă dacă Will a ajuns cu câteva ore mai devreme? Şi, în plus, nimeni n-a întrebat. N-au spus niciodată: *L-ai auzit pe cel mai bun prieten al tău venind acasă la o oră care îi distruge complet alibiul?* N-aş fi minţit niciodată cu neruşinare, Hannah, niciodată. Dar să mergi la poliţie cu asta, când toţi credeam că Neville era vinovat…

Hugh se întrerupe, îşi dă jos ochelarii şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Trebuie, se gândeşte Hannah ameţită, să fie la fel de şocant pentru el, cât este şi pentru ea. Ea şi-a pierdut soţul. Hugh şi-a pierdut cel mai bun prieten.

Simte cum lacrimile dau să o podidească din nou şi strânge din dinţi. Nu poate continua să tot izbucnească în plâns. *Trebuie* să se stăpânească.

E absolut necesar să-şi dea seama ce trebuie să facă.

— N-a încercat să te împiedice să pleci? o întreabă Hugh.

— Ba da.

Nici ei aproape că nu-i vine să creadă.

— A… a fugit după mine. Dar s-a împiedicat de masă. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi ajuns din urmă.

Îi vine în minte o imagine. Mâinile suple şi puternice ale lui Will strânse în jurul gâtului lui April…

Imaginea se revarsă peste ea provocându-i un şoc fizic ca o apă îngheţată, făcând ca obrajii să-i ia foc şi respiraţia să i se înteţească.

O alungă din minte. Nu se poate gândi la asta acum. La ce înseamnă. Tot ce poate să facă e să meargă mai departe.

— OK, spune Hugh acum.

Se ridică în picioare şi face câţiva paşi până în capătul camerei de zi, spre frumoasele ferestre care se înalţă din podea până în tavan, cu vedere spre stradă. Îşi trece mâna prin păr.

— Bine. Hai să ne gândim. Să ne gândim la ce urmează să facem. Will ştia că vii aici?

Hannah clatină din cap.

— Nu.

— Şi cum rămâne cu telefonul tău? Există vreo posibilitate ca Will să te urmărească? Ar trebui să dezactivezi serviciile de localizare.

— Nu pot.

Hannah bagă mâna în buzunar şi scoate telefonul crăpat şi distrus. Ecranul e complet întunecat acum, negru-albăstrui şi imposibil de văzut ceva pe el.

— L-am spart dimineaţă. E complet mort. Dar oricum nu cred că e o problemă. Will nu avea…

Înghite în sec, inspiră adânc şi încearcă din nou.

— N-avea niciun motiv să…

Se opreşte din nou. E cumplit de greu să o spună: soţul ei n-a avut niciun motiv să o spioneze, până astăzi.

Nu-i vine să creadă că ea şi Hugh poartă această conversaţie.

Tot ce-şi doreşte e să audă vocea lui Will, să-i audă râsul neîncrezător când spune *Ce? Eşti*

nebună? Bineînţeles că n-am ucis-o pe April. Dar în loc de asta aude acel rece şi brutal *Tu ce crezi?*

Îşi lasă capul în mâini. November avea dreptate. Nu se mai poate ocupa singură de asta. A mers prea departe, a devenit mult prea periculos. Oricare ar fi adevărul, *trebuie* să le aducă la cunoştinţă autorităţilor temerile ei. Şi chiar dacă simplul gând de a-şi împărtăşi suspiciunile o face să se simtă rău, există şi un fel de uşurare în ideea de a pasa această povară altcuiva. Timp de mai bine de zece ani a respins aceste îndoieli, a respins certitudinea că ceva a fost *în neregulă* cu ceea ce a văzut în noaptea aceea. A venit timpul să mărturisească.

— Cred că… cred că trebuie să merg la poliţie, spune ea. Pot folosi telefonul tău, Hugh?

— Bineînţeles, spune Hugh, deşi pare să-i fie la fel de rău ca şi ei la gândul ăsta. O să vorbesc şi eu cu ei dacă vrei. Dar, dacă-i suni, probabil vor dori să mergi la secţie ca să dai o declaraţie. Nu vrei să te speli mai întâi? Arăţi complet terminată.

Hannah se uită în jos la ea, la treningul mototolit şi la picioarele însângerate în papucii împrumutaţi de Hugh. Vrea să sune la poliţie, să termine odată cu asta. Dar, în acelaşi timp, îşi dă seama că Hugh are dreptate. Odată ce va fi dat startul, nu prea va mai putea spune: *Vin în câteva ore, după ce fac un duş.*

— Bine, zice ea acum. Bună idee.

Stomacul îi chiorăie sonor şi instantaneu îşi dă seama că e aproape leşinată de foame.

— De fapt, înainte de asta, aş putea… aş putea să mănânc nişte pâine prăjită, Hugh?

Hugh încuviinţează.

— Bineînţeles. Hai în bucătărie şi te servesc imediat.

★

O jumătate de oră mai târziu, Hannah intră în somptuoasa baie de marmură a lui Hugh şi vede că o aşteaptă o cadă cu spumă aburindă, deja pregătită.

Priveliştea o face să se gândească de două ori. Intenţiona să facă un duş scurt, după care să coboare

direct să vorbească cu poliţia – trebuie să fie deja 10 dimineaţa. Dar nu are sens să golească apa din cada deja pregătită pentru baie.

Pune ceaşca de ceai deoparte, îşi dă jos pantalonii de trening, tricoul şi lenjeria intimă, îşi scoate papucii împrumutaţi de Hugh şi intră cu grijă în apa caldă.

Este incredibil de bine. Spuma parfumată miroase ispititor, a citrice şi condimente; bulele sunt bogate şi spumoase. Nici măcar înţepăturile dureroase din picioare nu o pot descuraja. Este, indiscutabil, exact ce avea nevoie. Închide ochii şi simte cum lacrimile pe care le-a ţinut în frâu în ultima oră încep să i se adune sub pleoape. Dar nu poate, efectiv nu poate ceda în faţa lor. Trebuie să fie puternică, trebuie să ajungă la poliţie şi să spună ce ştie, pentru April şi November care merită să li se facă dreptate după atâta timp, şi pentru Neville, Ryan, Emily, pentru toţi cei care au trăit cu această potenţială vinovăţie planând deasupra lor.

Se va înfuria în curând. Simte undeva, dedesubt, furia mistuitoare şi incandescentă care o va pârjoli când toate acestea se vor termina. *Cum ai putut?* îi vine să-l scuture pe Will, să-l scuipe, să-l plesnească peste faţă.

Şi poate că asta o va salva de la disperare.

În timp ce stă întinsă în cadă, îşi poate imagina acest lucru atât de clar.

Will, întorcându-se mai devreme din weekend, escaladând zidul din spatele clădirii Cloade pentru a evita să o ia pe drumul lung, pe poarta principală. Apoi, poate în virtutea unui plan făcut dinainte sau poate dintr-o toană de moment, nu s-a mai dus în camera lui, ci a mers direct în cea a lui April.

Poate că uşa era descuiată. Ea se gândeşte că a încuiat-o când a plecat către bar, însă după zece ani nu poate fi sigură. Sau poate că April se întorsese deja, poate că-l primise pe Will înăuntru. *Vezi, m-am întors pentru tine – tu eşti mai importantă pentru mine decât mama.*

Şi apoi… ce? O ceartă? Nu, nu o ceartă, altfel băieţii de jos ar fi auzit-o. O discuţie în contradictoriu, şuierată printre dinţi, poate.

Sau poate că, în cazul în care Will a ajuns în cameră înainte ca April să se întoarcă de la bar, a văzut ceva. Un alt test de sarcină. Un bilet de la Ryan.

Poate că a deschis uşa zâmbind şi a tras-o spre el pentru o îmbrăţişare. *Lasă-mă să mă demachiez*, i-ar fi spus ea. Şi aşa a lăsat-o să se şteargă de fondul de ten de culoarea teracotei. Poate că atunci s-a întâmplat. În timp ce ea se apleca peste măsuţa de toaletă, cu o bucată de vată în mână, el a venit spre ea cu mâinile întinse…

Apoi s-a auzit o bătaie în uşă.

April n-ar fi ştiut nimic, n-ar fi bănuit nimic.

L-ar fi sărutat pe Will pe obraz şi apoi s-ar fi dus să răspundă.

Din camera lui April, Will ar fi auzit conversaţia. Neville înmânându-i pachetul, April încercând să-l facă să plece repede, paşii lui Neville în timp ce cobora scara.

Şi apoi April, întorcându-se în camera ei, toată numai zâmbete.

— Am scăpat de el.

Iar Will s-ar fi îndreptat spre ea cu braţele întinse, dar în loc să-i cuprindă faţa în mâini – aşa cum a făcut de atâtea ori cu Hannah, şi inima i se frânge şi mai mult când se gândeşte la asta – şi-ar fi lăsat mâinile să alunece pe gâtul ei şi ar fi strâns…

Nu, nu, nu! Repulsia e atât de puternică, încât trebuie să se ridice ţinându-se de marginea căzii în timp ce apa se clatină înainte şi înapoi. N-are *sens*, Will nu e tipul ăsta de persoană!

Dar apoi se gândeşte la toate articolele pe care le-a citit de-a lungul anilor, toate tratând subiecte de genul *întotdeauna vinovat e partenerul*, la toate statisticile despre femei ucise de cei cu care se culcau. Se gândeşte la aluziile eufemistice ale lui Geraint despre o *crimă domestică*, la toate şoaptele pe care le-a ignorat mai bine de un deceniu. *Nu mi-a*

plăcut niciodată iubitul… Se spunea că ea se culca şi cu alţii… Nici măcar n-a fost vreodată suspect. Le-a ignorat mereu, s-a agăţat mereu de ceea ce *ştie* că e adevărat – că Will nu este o astfel de persoană.

Dar acum, ştiind că el şi-a petrecut întreaga lor căsnicie minţind-o în legătură cu acea noapte, nu mai e atât de sigură.

Mişcarea bruscă de a se ridica i-a făcut capul să se învârtă; vede mici străfulgerări de lumină, ca nişte bliţuri de paparazzi, scânteind la limita câmpului ei vizual, flash-urile despre care a avertizat-o moaşa. Fusese apa prea fierbinte?

Nu leşina, nu leşina, nu leşina, nu leşina…

Şopteşte cuvintele cu voce tare, apoi momentul a trecut şi ea e din nou bine.

Doar că nu e. Picioarele îi sunt moi ca jeleul, iar când încearcă să se ridice, nu e sigură că o vor ţine.

La naiba. *La naiba*. *Nu-mi fă asta*, vrea să-şi implore corpul. *Nu acum… te rog, nu acum.*

Îşi susţine abdomenul, simţind cum se mişcă copilul. Este liniştitor. Oricât de mult o dezamăgeşte corpul, acesta are totuşi grijă de copilul lor.

Copilul *lor*. Cuvântul o loveşte în inimă. Pentru că, dacă e adevărat, *dacă* e adevărat, acest copil nu se va mai naşte dintr-un tată şi o mamă. Va fi copilul unui criminal. Cu un tată în închisoare.

Senzaţia de leşin reapare şi de data asta e însoţită de un val de greaţă. Se lasă pe vine, goală, în cadă. Oare va fi bine?

Însă, dintr-odată, nu mai e bine, iar ea trebuie să ajungă *imediat* la toaletă. Tremurând, se saltă cu greu din cadă – udă şi cu apa picurând de pe ea, cu picioarele moi – şi se târăşte peste marginea ei, alunecând pe gresia umedă, pentru a cădea în genunchi în faţa toaletei, tremurând din cauza unui amestec de frig şi şoc.

Icneşte, dar nu iese nimic.

Timp de câteva minute stă în genunchi acolo, zgâlţâită de frisoane şi împrăştiind apă şi spumă pe frumoasele dale geometrice, apoi încet, foarte încet, se ridică şi se îndreaptă cu greu către suportul de

prosoape. Trebuie să se ţină de chiuvetă în timp ce merge. Nu poate să alunece şi să cadă, nu acum. Ea este tot ce are acest copil.

Se înfăşoară într-un prosop, apoi se lasă să alunece pe podea cu spatele lipit de suportul încălzit, cu privirea nemişcată, aşteptând ca frisoanele să se potolească.

Însă acestea nu se opresc deloc.

După aproape o oră, Hugh bate la uşă.

— Hannah, eşti bine? S-a făcut foarte linişte la tine.

Ea nu răspunde. Dinţii îi clănţănesc prea tare.

— Hannah?

Hugh pare alarmat.

— Poţi să spui ceva?

Aşteaptă, după care bate din nou la uşă şi spune:

— Hannah, intru. E în regulă?

Ea vrea să vorbească. Vrea să-i spună că e bine, dar nu e adevărat.

Uşa se deschise cu un uşor scârţâit şi capul lui Hugh se strecoară precaut prin deschizătură. Acum are ochelarii şi s-a schimbat în nişte pantaloni cu model înspicat, călcaţi la dungă.

Expresia i se schimbă când o vede lipită de bara de prosoape, albă la faţă, mută şi tremurând.

— Iisuse, Hannah, eşti în stare de şoc. Dă-mi voie să te ajut să te ridici.

Ea încearcă să se ridice, dar picioarele îi sunt ca de cauciuc şi Hugh trebuie să o ajute, ţinând prosopul în jurul ei în încercarea de a-i proteja goliciunea, ferindu-şi ochii când acesta alunecă şi-i expune abdomenul bombat.

— S-s-s-scuze… încearcă ea să spună.

— Nu-ţi face griji, nu-ţi face griji, Han, sunt doctor, am mai văzut toate astea, e în regulă, eşti în stare de şoc întârziat. E absolut normal, vestea în legătură cu Will ar fi dărâmat pe oricine. Vino pe-aici. O să-ţi aduc ceva cald şi dulce. Haide, eşti bine. Eşti bine.

Împreună se îndreaptă şchiopătând pe coridor către dormitorul de oaspeţi al lui Hugh, iar acesta dă deoparte cuvertura şi o ajută să se strecoare sub ea.

— Să nu adormi, bine? spune Hugh pe un ton sever. Mă întorc cu ceva pentru şoc.

Frisoanele se potolesc, iar ea este incredibil de obosită, dar încearcă să asculte, ţinându-şi pleoapele deschise. Hugh se întoarce în câteva clipe cu o sticlă cu apă caldă şi o ceaşcă cu ceai atât de dulce, încât îi vine să vomite când îl bea, dar el o forţează să înghită măcar câteva guri.

— Lasă-mă să dorm, îl imploră ea în cele din urmă.

Nu se poate gândi la poliţie, nu acum, nu aşa, în timp ce e albă ca varul şi tremură vargă. Peste o oră, poate. În acest moment este dintr-odată extrem de epuizată – epuizată cum nu-şi aminteşte să mai fi fost vreodată. Hugh se uită la ea îndelung, apoi încuviinţează.

— În regulă. Arăţi absolut terminată. O să-ţi iau doar tensiunea, bine?

Hannah încuviinţează şi el pleacă, întorcându-se câteva secunde mai târziu cu un tensiometru electric. Stă acolo, ascultând clicurile şi vâjâitul aparatului în timp ce-i măsoară tensiunea, după care îi scoate manşonul şi rămâne o clipă cu degetul pe pulsul ei, numărând.

— Este… bine?

Cuvintele sunt greu de articulat. E incredibil de obosită. Hugh încuviinţează.

— E în regulă. *Eşti* în regulă. Nu-ţi face griji. Ţi-e frig?

Ea scutură din cap. Mâinile şi picioarele îi sunt încă amorţite, dar tremuratul se atenuează şi simte cum căldura sticlei cu apă caldă îi pătrunde în corp.

— Culcă-te, îi spune Hugh cu blândeţe. Te voi trezi în câteva ore. Bine?

— B-b-ine, reuşeşte ea să îngaime.

Apoi îşi lasă ochii să se închidă şi alunecă într-un întuneric binecuvântat.

După

— Hannah.

Vocea e blândă, insistentă… şi nu e a lui Will.

— Haaa-nah. E timpul să te trezeşti.

— Ce?

Se străduieşte să se ridice în şezut clipind şi întrebându-se unde se află, apoi îşi aminteşte. E în apartamentul lui Hugh. Şi este – o, Doamne – este goală. Şi e oarecum întuneric.

Îşi trage pătura peste sâni şi amintirile îi revin în minte. Baia. Fuga spre apartamentul lui Hugh. Will.

Durerea e ca un cuţit în coaste. De nesuportat.

Hugh stă aplecat deasupra ei, arătând îngrijorat. Bretonul îi intră în ochi şi el îl suflă cu gestul lui obişnuit, iar pe ea o doare inima.

— Cât e ceasul? îl întreabă cu o voce răguşită, ducându-şi o mână la capul care-i pulsează.

Se simte… cuvântul o ia prin surprindere. Se simte mahmură. De parcă ar fi dormit o noapte pe podeaua cu gresie. E atât de departe de adevăr, încât pentru o secundă îi vine să râdă. Aşa se simte oare şocul?

Hugh se uită la ceasul de la mână.

— Aproape 16. Trebuie să ajungem la secţia de poliţie la 16:30. Te simţi bine?

— Aproape *16?*

Hannah se ridică de tot în picioare, şocată.

— Glumeşti? Am dormit toată ziua?

— Parcă ţi s-a rupt filmul. Tot nu arăţi prea bine.

Îşi duce mâna la cap. *Nu prea bine* e mai degrabă o figură de stil – se simte complet ameţită şi dezorientată, iar în gură are un gust infect, amar şi chimic. Apoi lucrul pe care tocmai l-a spus Hugh capătă înţeles.

— Scuze, ai spus poliţie?

— Da, dar ascultă…

Hugh ridică o mână.

— Nu le-am spus *nimic*, m-am gândit că nu e treaba mea. Le-am spus doar că am un prieten care

are informaţii importante şi că am putea să venim să dăm o declaraţie. Şi au spus să mergem la 16:30. Încă te mai poţi răzgândi, dacă vrei.

— Nu.

Mâinile îi sunt reci şi obrajii palizi, dar ştie că vrea să o facă. Ştie că trebuie.

Concluzia este că cineva s-ar fi putut afla în camera lui April în acea noapte. Ar fi putut să o ucidă după ce a plecat Neville. Iar acea persoană – nu se mai poate ascunde de această posibilitate – ar fi putut fi Will.

Trebuie să le spună asta.

— Nu, sunt… sunt pregătită.

— Hainele tale sunt la capătul patului.

Hugh arată cu mâna spre piciorul patului, unde sunt aşezate hainele ei împreună cu o jachetă care e în mod clar a lui Hugh. Deasupra grămezii sunt ochelarii ei. Pe podea se află o pereche de şlapi. Hugh vede că se uită la ei şi face o grimasă.

— Îmi cer scuze. Am făcut tot ce am putut, n-am vrut să te las singură în apartament. Putem să luăm nişte adidaşi pe drum, dacă te deranjează.

Dar ea face semn că nu. Nu mai contează. Nimic nu mai contează acum.

Hugh pleacă, cu mult tact, iar Hannah se îmbracă încet. În cele din urmă se întinde după telefon, apăsând pe butonul de pornire pentru a verifica ora, apoi îşi aminteşte: e mort.

Cu toate astea, îl bagă în buzunarul hainei lui Hugh şi iese din cameră.

— Eşti gata? o întreabă Hugh, iar ea încuviinţează, chiar dacă e foarte departe de adevăr.

El ţine în mână cheile de la maşină, iar ea se încruntă.

— Mergem cu maşina?

— Aşa m-am gândit, au spus că ne asigură parcare şi nu prea vreau să stai în ploaie şi să aştepţi autobuzul. Tot nu arăţi grozav.

Ea încuviinţează cu tristeţe. Nu mai contează. Nimic nu mai contează acum, cu excepţia copilului. Trebuie să se ţină tare pentru copil.

Oh, Doamne, chiar e pe cale să facă asta…

Starea de leşin reapare din nou şi Hugh o ia de braţ, îngrijorat.

— Hannah? Hannah, draga mea?

— Sunt bine, spune ea, cu dinţii încleştaţi.

Nu este adevărat, dar va fi, după ce va vorbi cu poliţia. Pentru că, oricare ar fi adevărul, orice se va întâmpla acum, November a avut dreptate. Acesta e singurul mod în care se poate pune la adăpost, singurul mod în care se poate proteja.

În maşină, îşi sprijină capul de geam. Nu e doar obosită, e terminată, epuizată de durere, frică şi şoc. Există o stranie familiaritate în ceea ce trăieşte acum – aceeaşi senzaţie pe care şi-o aminteşte de data trecută, aceeaşi groază amorţită şi dezgustătoare ca atunci când stătea, cu nervii întinşi şi nedormită, la interogatoriu după interogatoriu, supravieţuind cu ceai prost şi cafea şi mai proastă, în vreme ce poliţia o presa pentru a găsi neconcordanţe sau orice altceva ar fi putut ea uita.

Gândul de a trece din nou prin toate astea o lasă cu un fel de senzaţie de greaţă şi buimăceală. Şi poate că aşa şi e – poate de aceea se simte mult mai rău a doua oară. Pentru că a mai făcut toate astea înainte. Şi pentru ce? Pentru ca un om nevinovat să moară în închisoare.

Iar acum va face acelaşi lucru, însă de data asta pentru a-l incrimina pe tatăl copilului ei nenăscut.

Îi vine în minte o imagine a buzelor lui Will lipite de părul ei şi vocea lui joasă şi blândă răsunându-i în piept: *Te iubesc*.

Crede că s-ar putea să vomite.

— Eşti bine? întreabă Hugh, iar ea clatină din cap. Vrei nişte apă? Probabil eşti deshidratată.

Face un gest către o sticlă aflată în suportul de pe uşă, iar Hannah încuviinţează. Are un gust oribil, de mahmureală, în gură. Poate că apa o va ajuta să se simtă mai puţin rău. Dar nu. Când ia o înghiţitură prelungă, apa are acelaşi gust chimic neplăcut ca

orice altceva, iar ea înşurubează capacul şi o pune la loc în suport.

În schimb, închide ochii, sperând la întuneric, la uitare, iar Hugh porneşte motorul. Acesta toarce pentru câteva clipe, apoi el bagă în viteză şi ei alunecă în întuneric.

După ceva timp, Hannah deschide ochii. Nu a dormit cu adevărat, doar a moţăit, încercând să scape de senzaţia asta ciudată de ameţeală înainte de a ajunge la secţia de poliţie. Dar zgomotul traficului a dispărut, iar ei par să se afle în maşină de mult timp, mai mult decât ar fi crezut.

Îi ia puţin timp să se concentreze la drumul din faţă şi să înţeleagă ce vede, pentru că nu se mai află în Edinburgh, ci pe un drum de ţară, şi încă unul destul de îngust. Nu există niciun fel de lampă stradală, doar fasciculele puternice ale farurilor lui Hugh care luminează gardurile joase de pe ambele părţi ale drumului. Nu e un traseu pe care să-l recunoască, dar după formele întunecate ale dealurilor crede că s-ar putea îndrepta spre vest, spre Berwick.

— Hugh?

Hannah se ridică în capul oaselor, îşi împinge ochelarii pe nas, se uită în jur, încercând să-şi dea seama unde se află. Încă are în gură gustul acela chimic, iar gâtul îi e uscat şi vocea răguşită.

— Hugh, ce se întâmplă?

Hugh face o faţă dezolată.

— Scuze, am ieşit din Edinburgh, cred că am introdus greşit adresa în GPS. A trebuit să dau ocol caselor până mi-am dat seama ce am făcut. Acum ne întoarcem. Îmi pare rău, mare prostie din partea mea. Încerc doar să găsesc o cale de ocolire, nu vreau să fac o întoarcere de 180° pe un drum atât de îngust.

Hannah se lasă pe spate în scaunul ei şi o vreme merg în întuneric. Trec pe lângă un drum de fermă,

apoi pe lângă altul şi sub ceaţa oboselii ea începe să se simtă inconfortabil.

— Hugh? N-ar trebui să întorci? Drumul ăsta pare doar să ne ducă tot mai departe. Uite, urmează o casă.

Ea arată cu degetul, însă Hugh nu încetineşte şi trece pe lângă ea.

— Nu-ţi face griji, am în minte o altă rută, spune el cu o voce calmă.

Dar când Hannah aruncă o privire spre sistemul de navigaţie de pe bordul maşinii, vede că acesta este oprit.

Degetele i se strâng în jurul telefonului din buzunar, înainte de a-şi aminti, şi un fior de greaţă o străbate.

— Cât mai durează până ajungem la secţia de poliţie?

— Oh, nu mai durează mult, spune Hugh. Poate 20 de minute?

Hannah aruncă o privire la ceasul de pe bord. Pentru o clipă, vederea îi e prea înceţoşată pentru a vedea ce afişează, dar clipeşte şi se concentrează. Ecranul arată 16:41. Sunt în maşină de mai bine de jumătate de oră.

— Am întârziat.

— Păreau destul de relaxaţi cu privire la oră, dar îi poţi suna dacă eşti îngrijorată. Anunţă-i.

— Nu pot, îi răspunde Hannah.

Încearcă să-şi menţină vocea neschimbată.

— Telefonul meu e spart, îţi aminteşti?

— Ah, desigur. Păi, nu contează. Nu mai durează mult, spune Hugh degajat.

Hannah tace şi amândoi stau în întuneric, ea ascultând respiraţia lui Hugh şi propriul puls în urechi. Zona rurală devine din ce în ce mai pustie. Ceasul de pe tabloul de bord arată minutele: 16:47, 16:49, 16:50. Un sentiment de greaţă începe să i se agite în stomac. Ce se întâmplă? Oare Hugh nu vrea ca ea să meargă la poliţie?

— Hugh! Hugh, întoarce, spune ea, iar de data asta îşi poate auzi tensiunea din voce.

— Relaxează-te, spune Hugh.

Vocea îi este calmă, civilizată, liniştitoare. Hannah îşi imaginează că asta e vocea pe care o foloseşte cu pacienţii lui.

— Ajungem în scurt timp.

Îi scrutează profilul în lumina slabă a bordului. Se simte ciudat, apatică, letargică, de parcă nu s-ar fi trezit de-a binelea, de parcă totul ar fi un lung coşmar. De ce, de ce e atât de obosită? Oare e posibil…? Se uită la sticla de apă de pe uşă, amintindu-şi de gustul ei chimic ciudat, acelaşi gust care îi rămăsese în gură după ceaiul oribil de dulce şi simte un fior de teamă.

Ceva nu-i în regulă.

Ceva nu-i în regulă.

Minutele trec. 16:52. 16:57. 17:00.

Şi, cu o senzaţie de rău care se intensifică, Hannah îşi dă seama de adevăr. Hugh nu o duce la poliţie. Hugh n-a sunat la poliţie.

În schimb, a drogat-o şi o duce spre o destinaţie necunoscută, departe de Edinburgh.

Numai că nu ştie de ce.

Pentru că Hugh nu poate fi ucigaşul lui April. Nu are cum. A fost cu Hannah din momentul în care April a părăsit barul şi până când i-au descoperit împreună cadavrul. E singura persoană în care a ştiut mereu că poate avea încredere deplină.

Deci, ce face?

Şi de ce?

Se gândeşte din nou la cuvintele lui November. La vocea ei insistentă: *Te rog să nu faci nimic până nu vorbeşti cu poliţia.*

Dar Hugh era o persoană de încredere, vrea ea să se tânguiască. *Hugh era singura persoană pe care mă puteam baza*. *Hugh a fost* acolo.

Apoi, brusc, Hannah îşi dă seama.

Vede întreaga imagine, limpede, deschizându-se în faţa ei cu o claritate de cristal, imaginea pe care s-a străduit să o vadă, să şi-o amintească atât de mulţi ani.

Vede uşa deschisă.

O vede pe April întinsă pe covor, cu pielea încă pătată de machiajul de culoarea teracotei.

Îşi aude propriile ţipete, aude paşii lui Hugh pe scări, îl vede cum aleargă spre April, cum îşi ţine degetele apăsate pe încheietura mâinii, luându-i pulsul.

Îl vede, ghemuit deasupra lui April, făcându-i cu disperare compresii cardiace. *Du-te*, îl aude icnind. *Hannah, pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi adu pe cineva.*

A fost atât, atât de proastă.

Iar acum e închisă într-o maşină cu un ucigaş, cu copilul ei nenăscut şi cu un telefon spart.

Dar n-are de gând să moară.

Întorcând capul de parcă ar vrea să se uite pe geam, Hannah aruncă o privire nepăsătoare spre încuietoarea de pe uşa pasagerului. Este coborâtă. Ar putea să încerce mânerul, dar cumva se îndoieşte că Hugh ar fi scăpat din vedere acest lucru, iar dacă o încearcă şi nu funcţionează, el îşi va da seama. Cea mai bună şansă, crede ea, e să intre în joc. Să-l inducă în eroare pe Hugh, creându-i un fals sentiment de siguranţă până când…

Dar nu se poate gândi la asta. Trebuie să apară o ocazie, o oportunitate, ceva de care să poată profita. N-are de gând să moară aici şi nu-şi va lăsa copilul să moară odată cu ea. *Gândeşte-te, Hannah*, gândeşte-te.

Ce are la ea cu care s-ar putea apăra în caz că va fi nevoie? N-are nici măcar cheile, îşi dă seama cu un fel de greaţă de propria-i prostie. Nimic. N-are nici geantă, nici portmoneu. Nu poartă nici măcar pantofi potriviţi pentru a fugi – asta în ipoteza că, însărcinată în şase luni, ar putea întrece picioarele lungi şi slabe, de jucător de cricket, ale lui Hugh.

N-are decât un telefon mobil spart.

Gândul i se poticneşte, agăţat de o amintire de undeva din mintea ei. O amintire cu Hugh întrebând-o cu nonşalanţă: *Dar telefonul tău? Există vreo posibilitate ca Will să te urmărească?*

Credea că o protejează de Will, dar acum îşi dă seama – se proteja pe el. Chiar şi atunci, Hugh se gândea înainte, la acest moment din întuneric, când o conduce spre o destinaţie necunoscută, asigurându-se că telefonul ei nu va putea fi urmărit. Pe al lui l-a închis şi a oprit şi navigaţia.

Ea îi arătase telefonul spart, iar Hugh încuviinţase şi acceptase. Însă nu era chiar adevărat. Ecranul telefonului ei este spart, dar telefonul în sine nu e distrus. A funcţionat normal când i-a plătit taximetristului. Hugh însă nu ştie, ceea ce reprezintă un mic avantaj pentru ea. E singura informaţie pe care ea o are, şi Hugh nu. Dar cum îl poate folosi fără un ecran funcţional şi, mai mult, cum poate s-o facă fără a-l alerta pe Hugh?

Bagă mâna în buzunarul jachetei de împrumut urmărindu-i forma tare şi familiară, trecându-şi degetele peste butoane, simţind sticla spartă.

Unele telefoane au posibilitatea de a suna la poliţie din modul ecran blocat, ştie asta. A văzut odată un videoclip pe Twitter, o femeie arăta cum se activează acest mod pe un iPhone. Trebuia să apeşi butonul lateral şi unul din butoanele de volum. Sau era cel de pornire? Oricare ar fi fost, telefonul forma automat numărul serviciilor de urgenţă, fără ca utilizatorul să fie nevoit să facă altceva. Dar, în videoclip, telefonul emitea un sunet strident în timp ce suna la poliţie. Hannah ar putea reduce volumul, dar n-are cum să ştie dacă acel sunet ţine seama de setarea volumului. Dacă nu e un fel de caracteristică specială de siguranţă, un avertisment pentru utilizator că a format 999. În cazul ăsta ar fi logic să sune, indiferent de situaţie.

Ar trebui să rişte?

Se uită la Hugh. Priveşte fix la drumul din faţa lui, fără să arate vreun semn de nelinişte.

Dacă sună la poliţie şi telefonul emite un sunet strident, Hugh va şti că are un telefon funcţional şi va găsi o modalitate de a scăpa de el, acum e sigură de asta.

Nu, nu poate folosi această funcţie.

Oh, Doamne, măcar dacă Hugh ar avea dreptate. Dacă Will ar urmări-o. Închide ochii, imaginându-şi motocicleta lui Will vuind în spatele maşinii, forţându-l pe Hugh să oprească, şi i se pune un nod în gât care aproape că o sufocă. Dar nu poate plânge, fiindcă dacă o face nu se va mai opri deloc, iar Will nu vine; va trebui să se salveze singură din asta.

Dar Will… Will e singura persoană pe care o poate suna.

O străbate brusc un fior.

— Ţi-e frig? o întreabă Hugh pe un ton lejer, de conversaţie.

Ea clatină din cap.

— Nu, nu-i nimic, doar m-a trecut un fior.

Dar n-a fost chiar nimic. A fost speranţa.

Va trebui să fie foarte, foarte atentă acum. Va fi nevoie de sincronizare şi de dexteritate şi va trebui să fie foarte inventivă legat de ceea ce-i spune lui Hugh şi de modul în care se exprimă.

Telefonul se simte tare şi liniştitor în mâna ei. Îşi aşază degetul pe butonul lateral.

— Hugh, spune ea.

— Mm?

Hugh nu-şi întoarce privirea de la drum. Acum sunt departe de Edinburgh. Poate auzi zgomotul mării, sau cel puţin aşa crede, şi al picăturilor de ploaie care încep să stropească parbrizul.

— Când ajungem acasă, după ce vorbesc cu poliţia, crezi că ar trebui – şi degetul ei tremurător apasă butonul lateral al telefonului, cel care activează comenzile vocale, apoi ridică vocea cât de tare îndrăzneşte – să-l sun pe Will?

Din difuzorul intern al telefonului se aude sunetul slab, aproape imperceptibil, al unui ton de apel care începe să sune şi ea cască puternic pentru a-l acoperi, iar degetele îi plonjează spre butonul de volum apăsând *jos, jos, jos,* cât de tare poate. Sunetul se stinge, iar inima ei bate în ritmul în care aceasta se estompează. Cu difuzorul dezactivat, n-are cum să ştie dacă Will a răspuns sau nu. *Te rog,*

te rog, se pomeneşte gândind. Hugh vorbeşte, dar ea nu se poate concentra asupra cuvintelor lui, se gândeşte doar dacă Will a răspuns sau dacă a mârâit furios şi a trimis apelul ei în căsuţa vocală. *O, Doamne, o, Will, te rog, îmi pare rău – îmi pare atât de rău – dacă m-ai iubit vreodată…*

Poate că el nici măcar nu-i acolo. Poate că soneria e oprită. Poate că îşi îneacă tristeţea într-un bar şi nu poate auzi apelul ei care a intrat deja în căsuţa vocală.

Te rog, te rog, te rog. Îmi pare rău, Will, îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

— …ce ai de gând să-i spui? întreabă Hugh încruntându-se.

— Cred că ai dreptate, spune Hannah.

Inima îi bubuie atât de tare, încât îi tremură şi burta odată cu ea. Pare un miracol că Hugh n-o aude, că nu vede cât de speriată e, dar ochii lui sunt la drum.

— Mi-aş fi dorit, oh, Doamne, cât mi-aş fi dorit să nu fi lăsat lucrurile aşa. Probabil că e înnebunit, că se întreabă unde sunt, dacă sunt în siguranţă.

Oh, Doamne, te rog, Will, nu închide. Te rog să auzi ce încerc să-ţi spun, te rog să rămâi la telefon. Se foieşte pe scaun, simţind cum copilul o apasă în pelvis.

— Ştiu, spune Hugh, iar vocea i se schimbă în ceea ce pare aproape o emoţie reală. Ştiu, Hannah. Doamne, adică, ştiu că nu-i acelaşi lucru, dar el e cel mai bun prieten al meu, ştii? A fost.

Se lasă o tăcere lungă.

Te rog să nu închizi.

— Cât timp crezi că mai durează? Când ajungem la poliţie? Pare că suntem în maşină de o veşnicie. Am impresia că suntem la jumătatea drumului spre Berwick, spune Hannah în cele din urmă.

Asculţi, Will?

— Oh, nici pe departe, spune Hugh râzând, dar pare puţin neliniştit.

Bate cu degetele în volan. Ştergătoarele se mişcă înainte şi înapoi într-un ritm hipnotic.

— De ce nu tragi un pui de somn? Te pot trezi când ajungem la secţia de poliţie.

Hannah încuviinţează. Însă dacă s-ar fi îndoit înainte, cu siguranţă aceste cuvinte ar fi convins-o. Pentru că nimeni n-ar fi putut să creadă că era obosită; de când băuse ceaiul nu făcuse decât să doarmă. O străbate un alt val de teamă. Îşi sprijină braţul de geam şi se uită în noapte, căutând cu disperare ceva, orice care să-i dea lui Will un indiciu despre locul unde se află.

Iar acel lucru apare. Din întuneric se înfiripă un pub.

Clipeşte şi îşi încordează privirea. Nu-şi poate permite să-i rateze numele, dar scrisul e mic, plouă atât de tare, iar firma nu e luminată… Şi apoi trece fulgerător pe lângă ei, iar ea reuşeşte să vadă.

— Steaua de argint… spune ea tremurând, încercând să pară că doar gândeşte cu voce tare. Ce nume drăguţ pentru un pub…

Cască, sperând că sună convingător. Toropeala de mai devreme dispare, adrenalina îi aleargă prin corp, scoţând-o cu forţa din starea de epuizare, dar trebuie să se prefacă în faţa lui Hugh că e mai obosită decât pare. El nu trebuie să ştie.

Ai auzit asta, Will? Eşti acolo măcar?

Un suspin se ridică din pieptul ei, pentru că, la urma urmei, poate că toate astea sunt fără speranţă. Există toate şansele ca apelul către Will să fi intrat în căsuţa vocală, ca timpul să se fi scurs şi ea să nu vorbească de fapt cu nimeni. Apoi îşi dă seama de un lucru: telefonul din mâna ei se încălzeşte şi nu doar de la atingerea ei. E fierbinte, genul de căldură care se acumulează atunci când e într-un apel lung.

Will e acolo. Ascultă.

Şi poate că va veni.

După

Se întâmplă la a treia groapă, cea care o zdruncină pe Hannah atât de tare, încât capul i se loveşte dureros de geamul maşinii şi, cu o senzaţie de scufundare, îşi dă seama că s-a terminat. E timpul să nu se mai prefacă. Nu mai poate simula că doarme sau că ignoră, pentru că nimeni, nici măcar Hugh, n-ar putea crede că Hannah ar avea încredere în această rută.

— Unde suntem, Hugh?

În mod straniu, e destul de mândră că vocea îi sună ferm, fără să-i tremure, în ciuda fricii pe care o simte.

— Ce vrei să spui? zice Hugh, apoi se uită spre ea.

Pe chipul ei slab luminat de afişajul tabloului de bord şi de farurile care se reflectă în ploaie vede ceva şi oftează.

— Oh, Doamne. Presupun că era prea mult să sper…

Tace, iar Hannah termină propoziţia în locul lui.

— Prea mult să speri că cineva atât de prost ca mine ar crede că ăsta era drumul către secţia de poliţie?

— Hannah, o mustră Hugh cu blândeţe. Nu-i corect. Nu te-am crezut niciodată proastă.

— Oh, serios?

Vocea îi e înverşunată.

— Nici măcar atunci când am mers la tribunal şi am depus mărturie împotriva unui om nevinovat?

— Dovezile au fost destul de convingătoare, ca să fiu sincer…

— Nici măcar atunci când am venit plângând la tine, crezând că propriul meu soţ era un criminal?

— Păi, ai avut motiv…

— Am avut motiv pentru că *tu* mi l-ai dat, Hugh! De ce? De ce Will dintre toţi oamenii? Cum ai putut? E *cel mai bun prieten* al tău.

— Pentru că era singura persoană de care credeam că ţi-ar putea păsa suficient de mult încât să o protejezi, se răsteşte brusc Hugh. Altfel, erai în mod evident fericită să arunci pe oricine altcineva la lupi.

Maşina se zdruncină printr-o altă hârtoapă, făcând ca dinţii lui Hannah să se izbească atât de tare între ei, încât o doare craniul. Bebeluşul din burta ei loveşte violent, de parcă ar protesta faţă de zdruncinătură, iar ea se foieşte încordată pe scaun, încercând să îndepărteze presiunea din abdomen. Ploaia a încetat şi s-a transformat în burniţă, dar ea nu vede absolut nimic afară, nici lumini, nici case. Nici pe Will. Sunt foarte departe, pe un drum lung de fermă; şi chiar dacă i-a auzit mesajele, chiar dacă a urmat indiciile pe care a încercat să i le dea, şansele ca el să aleagă acest drumeag obscur dintre toate sunt extrem de slabe…

— Unde suntem? Unde suntem, Hugh? Îmi datorezi asta. Îmi datorezi adevărul măcar despre un singur lucru, spune din nou strângând din dinţi.

Hugh râde.

— Nu-l recunoşti? Ce mai nevastă eşti!

— Ce?

Ea se încruntă, nedumerită. Şi apoi îşi dă seama.

E plaja. Plaja pe care a dus-o Will în acea primă săptămână când a venit în Edinburgh. Plaja unde au înotat şi s-au întins împreună pe nisip, şi unde, în sfârşit, Hannah a recunoscut în sufletul ei că-l va iubi pe acest bărbat pentru tot restul vieţii.

Telefonul din buzunar e atât de fierbinte acum, încât nu-l mai poate ţine în mână. Simte cum îi arde coapsa prin straturile subţiri de material. E aproape dureros, dar nu-l îndepărtează, căldura lui e singurul lucru de care trebuie să se agaţe. Singura fărâmă de speranţă care-i spune că Will e acolo. Că ascultă. Şi, dacă-l face pe Hugh să vorbească suficient de mult timp, poate că va veni. Numai de ar reuşi să-i spună…

— E plaja noastră, izbuteşte să zică acum. Cea unde noi… de lângă Castelul Tantallon. Dar cum,

încearcă ea să rostească, după care înghite în sec şi încearcă din nou. Cum de ai ştiut?

— Pentru că m-a întrebat unde să te ducă, spune Hugh.

Pare… pare *obosit*, se gândeşte Hannah. Şi poate că aşa şi e. Îşi poartă secretele cu el de mai bine de zece ani. Trebuie să fie, în mod bizar, o uşurare să lase în sfârşit această povară jos.

— Tocmai terminasem un stagiu de vară aici, îţi aminteşti? Mi-a spus că vrea să te scoată undeva, dar trebuia să fie ieftin; un loc ieftin, romantic şi unde să poţi ajunge cu trenul.

— Şi de ce…

Hannah înghite din nou în sec. Îşi duce mâna la burtă, unde copilul se zbuciumă nervos, de parcă i-ar simţi neliniştea.

— De ce aici? De ce acum?

Chipul lui Hugh se strâmbă sub imperiul unei emoţii foarte puternice. Hannah nu-şi poate da seama despre ce e vorba. Dezgust? Remuşcare? Milă? Poate toate trei laolaltă?

— Pentru că mi s-a părut potrivit, spune el în cele din urmă.

Maşina s-a oprit. Farurile strălucesc peste promontoriu. Mult mai jos, Hannah poate auzi zgomotul valurilor spărgându-se de stânci. E fluxul.

Potrivit pentru ce? ar vrea să-l întrebe, însă în inima ei ştie. Şi aşa şi e. Pentru că Hugh o cunoaşte aproape la fel de bine ca Will, aproape la fel de bine cum se cunoaşte ea însăşi.

Acesta e locul în care ar veni, dacă ar avea de gând să se sinucidă.

Gândul, conştientizarea, ar trebui să o facă să intre în panică, în schimb, e ca şi cum s-ar întâmpla contrariul. Pulsul pare să-i încetinească. Îşi simte capul mai limpede ca oricând de când a băut acel ceai nenorocit, mai limpede decât a fost timp de săptămâni întregi, de fapt. Totul pare să tremure în focus, de parcă o mână ar roti infinit de încet butonul de reglare al unui microscop, până când, dintr-odată, imaginea devine clară şi neîndurătoare.

Hugh o va ucide. Va face să pară că s-a sinucis. Şi, într-un fel oribil, are sens. Hannah fuge de acasă tulburată, după ce şi-a acuzat soţul că i-a ucis cea mai bună prietenă. Se urcă într-un taxi. Pleacă – încotro? Nimeni nu ştie. Nu i-a spus lui Will. Nu i-a spus mamei ei. Ar putea fi oriunde.

Telefonul o frige în buzunar, e mai mult decât fierbinte, dar ştie că nu mai are multă vreme la dispoziţie. Trebuie să tragă cât poate de mult de timp… Dar dacă Will n-o găseşte, dacă Will nu poate ajunge la timp…

— Scoate-ţi încălţămintea, îi spune Hugh cu blândeţe, iar ea ştie de ce.

Nu poate purta nimic care să facă legătura cu el. Ea încuviinţează şi se apleacă într-o parte, scoţându-şi picioarele din şlapii de împrumut. N-are rost să se opună. E mai bine să încerce să amâne cât mai mult posibil.

— N-o să pară ciudat? spune ea în timp ce-şi scoate un picior din şlapii de plastic. Un cadavru fără încălţăminte? Oare chiar vor crede că am venit până aici cu trenul fără pantofi?

Hugh scutură din cap.

— Sper să nu existe un cadavru.

Îi face semn cu capul spre stâncă şi Hannah aude din nou mugetul bubuitor al valurilor.

— Curenţii de aici…

Hugh se opreşte. Hannah ştie ce vrea să spună. În fiecare an dispar oameni – înotători, pescari, sinucigaşi probabil. Doar câteva cadavre sunt găsite uneori.

— Dar dacă va exista, cine se va gândi la un pantof lipsă? spune el.

Hannah încuviinţează. Ştie că ar trebui să fie speriată. Dar aşa e Hugh. Blândul şi amabilul Hugh, cu mâinile lui de chirurg şi cu bretonul care-i intră în ochi. Se simte ca şi cum ar discuta despre o piesă de teatru sau despre o carte. Hannah are un sentiment de irealitate absolută. Singurul lucru care o ancorează e telefonul din buzunar, care arde, arde pe piciorul ei.

— N-ai de gând să mă întrebi cum? spune el acum şi Hannah se uită la el, încruntându-se.

— La cine te referi? La April?

— Da. Nu vrei să ştii cum am făcut-o? Cum am fost în două locuri în acelaşi timp?

Şi deodată lui Hannah aproape că-i vine să râdă, pentru că lucrul ăsta e atât de tipic pentru Hugh. E acelaşi Hugh care a scos-o cu mândrie la o plimbare cu BMW-ul lui nou-nouţ la doi ani de la terminarea facultăţii de medicină. *Nu-i aşa că e o frumuseţe?* Acelaşi Hugh care-l aduce pe Damien Hirst[41] în conversaţie, Hugh care poartă cravata de la fosta lui şcoală, în ciuda faptului că doar unui număr infim de oameni le pasă sau chiar ştiu ce înseamnă asta, acelaşi Hugh care-şi semnează e-mailurile personale MD[42], FRCS[43], EBOPRAS[44] şi toate celelalte nenumărate litere la care are dreptul, doar pentru că poate.

Hugh vrea să se dea mare.

Hannah strânge din dinţi. Este împotriva oricărui instinct al ei să-i facă pe plac – el a *ucis*-o pe April. N-ar trebui să se mândrească cu asta, chiar dacă a aşteptat zece ani ca s-o poată face. Dar cea mai bună şansă a ei de a câştiga timp e să-l facă pe Hugh să vorbească. Aşa că trage cu putere aer în piept.

— Ştiu cum. Doar că nu ştiu de ce.

— Ştii cum? Hugh pare uşor enervat.

Expresia lui e sceptică. Hannah încuviinţează.

— Da. Ştiu. Ştiu că am petrecut luni, ani căutând unde nu trebuie. Dar sunt destul de sigură că acum ştiu.

Se gândeşte la acel moment din maşină, la butonul microscopului rotindu-se infinitezimal, la imaginea care devine brusc clară… Nu e destul de sigură. E absolut sigură.

Vede din nou camera, pe April întinsă pe covor, cu obrajii îmbujoraţi, cu braţele întinse ca într-o pictură în ulei, se gândise ea, chiar şi în acele împrejurări. Un decor dintr-o piesă de teatru. Fata

frumoasă, scena tragică. Romeo şi Julieta. Othello şi Desdemona.

— Ştii.

Hugh îşi încrucişează braţele. Zâmbeşte.

— Spune, atunci.

— Într-un fel, am avut dreptate. Faptul că nimeni n-a ieşit din scară între plecarea lui John Neville şi sosirea noastră a fost o pistă falsă.

— Şi totuşi, n-am coborât pe burlan, Hannah. Sau am înţeles greşit, am *urcat* cumva? spune Hugh cu blândeţe.

— Nu, răspunde ea.

Pulsul îi este constant, sângele pompează înăuntrul ei. Devine brusc conştientă de faptul că întregul ei corp face tot posibilul pentru a-i menţine în viaţă pe ea şi pe copil. Vrea să trăiască.

— Nu, eu am fost cea care a luat-o pe drumul greşit. Pentru că April nu era moartă, nu-i aşa, Hugh?

— Ce vrei să spui? zice Hugh, dar el parează, poate vedea asta în ochii lui.

Ea e cea care a marcat, şi o ştiu amândoi.

— Chiar tu i-ai văzut cadavrul.

— Dar nu l-am văzut, nu-i aşa? Am văzut-o pe April întinsă pe podea, *făcând* pe moarta. Exact cum aţi pus la cale.

Se lăsă o tăcere lungă, foarte lungă, apoi liniştea din maşină e spartă de o singură bătaie din palme care-i face copilul din burtă să tresară, apoi de încă una, şi încă una. Hugh aplaudă.

— Bravo, Hannah Jones. Deci, în sfârşit, ţi-ai dat seama. Ştiam că o vei face în cele din urmă.

Da. Hugh ştia că până la urmă va ajunge acolo, dacă va continua să facă săpături. Şi încercase s-o avertizeze, s-o convingă să nu continue să pună întrebări, apoi, pentru că nu reuşise, îi îndreptase atenţia spre Will, singura persoană, după cum se exprimase el, pentru care ar fi putut să se abată de la căutarea înverşunată a adevărului, spre a o proteja. Dar n-a făcut-o. Refuzase să se întoarcă din drum chiar şi pentru Will. Gândul o face să o doară inima.

— Ceva nu-mi dădea pace. De ce nu-mi făcuse April şi *mie* o farsă în acea ultimă săptămână? Ea îi pedepsea pe toţi. Pe Will pentru că o părăsise. Pe Ryan pentru că refuzase s-o părăsească pe Emily. Pe Emily pentru că a avut îndrăzneala să nu renunţe la Ryan. Dar mie nu-mi făcuse niciodată nimic. Şi asta n-avea sens. La început, am crezut că era din cauză că nu ştia despre mine şi Will. Adică, nu era nimic de ştiut, de fapt. Nu făceam nimic pe la spatele ei, spune Hannah, aproape pentru ea însăşi.

Cu excepţia acelui sărut, îi şopteşte inima ei, dar ea o ignoră şi continuă.

— Însă ceilalţi observaseră. Chiar tu ai spus-o. Nu era nevoie să fii Freud ca să vezi ce simţeam eu şi Will unul pentru celălalt, iar April era foarte, foarte bună la cititul oamenilor. Ştia. Cu siguranţă ştia. Atunci de ce i-a pedepsit pe toţi, mai puţin pe mine? Apoi, mi-am dat seama.

— Da? Continuă, te rog, îi zice Hugh cu curiozitatea şi politeţea lui blândă, de modă veche.

— Mi-am dat seama că m-a pedepsit. Şi asta a fost tot. În acea ultimă noapte, noaptea în care am găsit-o moartă în camera noastră, *aia* a fost pedeapsa mea. Asta pentru a-mi arăta cât de ticăloasă eram. *O să-ţi pară rău, când n-o să mai fiu*. E o reacţie atât de adolescentină, iar cei care o spun n-o iau nici ei în serios, cu atât mai puţin April. Ea nu s-ar fi sinucis niciodată. Se preţuia mult prea mult pe sine şi viaţa ei pentru a o face. Dar a vrut ca eu să ştiu cum ar fi. A vrut să simt, chiar dacă numai pentru o jumătate de oră, douăzeci de minute, acea conştientizare sfâşietoare şi insuportabilă a ceea ce am făcut şi cât m-a costat.

Telefonul din buzunarul ei dogoreşte acum. Mâine va avea un semn pe picior. Dacă va supravieţui acestei seri. *Will, unde eşti?*

— Deci, spune Hugh.

Îşi împreunează mâinile, fără doar şi poate ca un profesor care o conduce printr-un raţionament, testându-i ipoteza pentru a vedea dacă are puncte slabe.

— Aşadar, a aşteptat să vii în cameră şi a făcut pe moarta. Apoi?

— Erai şi tu implicat, spune Hannah. Trebuia să fii, pentru că ştia că dacă mă apropiam prea mult aş fi putut să-mi dau seama că nu era moartă. Aşa că a apelat la ajutorul tău. Acesta a fost rolul tău, să urci în grabă scările când deschideam uşa, apoi să cazi în genunchi lângă „cadavrul" ei şi să-mi spui, cu toată competenţa unui student în primul an la medicină, că April era moartă. După care să mă faci să alerg afară şi să mă fac de râs chemând autorităţile, moment în care April s-ar fi ridicat şi ar fi pretins că dormea sau ceva de genul ăsta, iar eu aş fi părut o idioată beată şi isterică.

— Foarte bine, spune Hugh.

Îşi împinge ochelarii pe nas şi îşi suflă bretonul din ochi.

— Sunt impresionat.

— Dar, bineînţeles, ceea ce s-a întâmplat cu adevărat a fost că, imediat ce am părăsit camera, ai ucis-o, probabil înainte ca ea să se poată măcar ridica în picioare. Acoperit de zgomotul pe care-l făceam, bătând în uşi, ţipând pe casa scării, ai sugrumat-o. Dar un cadavru strangulat nu arată ca cineva care stă întins acolo şi face pe mortul. Trebuia să mă ţii afară din cameră, când m-am întors pe scări cu autorităţile. Îmi amintesc că stăteai acolo, în capul scărilor, blocând uşa şi spunând *Nimeni nu trebuie să intre, nimeni nu trebuie să deranjeze cadavrul*, şi ştii ceva – izbucneşte ea într-un râs sec şi amar –, ştii ceva, îmi amintesc că am fost impresionată de precauţia ta, de felul în care ai ştiut ce să faci. Dar a fost o minciună. Pur şi simplu nu voiai să văd trupul prietenei mele cu faţa umflată şi braţele învineţite din cauză că îngenuncheaseşi pe ele, vânătăi care, cu doar câteva minute în urmă, nu erau acolo. Medicii legişti nu şi-au dat seama. Cum ar fi putut? În momentul în care au venit să examineze cadavrul nu puteau să spună dacă a fost ucisă la ora 22:59

sau la ora 23:05. Şi cum noi doi am insistat că am găsit-o pe April moartă la ora 23:03…

Înghite în sec.

— Bietul John Neville. N-a avut nicio şansă. M-am asigurat eu de asta.

— Neville a fost o pacoste, spune Hugh pe un ton vioi.

Opreşte motorul şi Hannah simte un val de teamă. O Doamne, o Doamne, unde e Will?

Apoi, cu o tresărire oribilă, îşi dă seama că telefonul din buzunar nu-i mai arde piciorul. De fapt, se răceşte cu repeziciune.

Fie Will a închis telefonul, fie – şi acest gând vine însoţit de o certitudine cumplită, fiindcă îşi aminteşte că liniuţa bateriei era la 50% înainte de a-l scăpa – s-a descărcat bateria. E terminată. A mizat totul pe faptul că Will va ajunge aici la timp şi a pierdut, iar acum nici măcar nu poate să sune la 999.

Pentru orice eventualitate, agăţându-se de ultima speranţă, apasă în acelaşi timp butonul de pornire şi butonul lateral, pregătindu-se să audă semnalul, însă aceasta nu se aude. Încearcă butonul lateral şi butonul de volum. Din nou, nimic.

Deci. Gata. E singură. Doar ea şi Hugh.

Dar apoi copilul din ea se mişcă şi îşi dă seama că nu e singură.

Şi că nu va muri.

— E timpul, spune Hugh.

— Dar cum rămâne cu motivul, încearcă Hannah cu disperare. Ţi-am spus că ştiu cum, dar de ce, Hugh? De ce April?

Dar Hugh doar se întoarce şi se uită la ea, apoi scutură din cap, de parcă i-ar fi milă de prostia ei.

— N-am de gând să-ţi spun asta, Hannah. Ăsta nu-i un film cu James Bond. N-am de gând să-ţi ţin o prelegere de 45 de minute despre motivele mele. Nu te privesc. Coboară din maşină.

— Hugh, nu.

Ea îşi pune mâinile peste abdomen.

— Te rog. Nu trebuie să faci asta. Sunt însărcinată, asta nu înseamnă nimic pentru tine? Nu e vorba doar de mine, ci şi de copilul meu. Mi-ai ucide copilul, copilul lui *Will?*

— Hannah, coboară din maşină sau te lovesc în burtă până îţi moare copilul. M-ai înţeles? spune el rar, foarte rar, de parcă ar vorbi cu cineva foarte prost.

Ea îngheaţă complet.

Hugh îi zâmbeşte plăcut, apoi îşi împinge ochelarii lui gen Stephen Hawking în sus pe nas.

— Te rog, şopteşte ea. Hugh, te rog, n-aş spune nimănui. Nu ţi-aş face niciodată aşa ceva. Eşti *prietenul* meu.

— Oh, te rog. Amândoi ştim că nu este adevărat, Hannah. Nu te-ai dat în lături nici măcar atunci când ai crezut că e vorba de Will. Chiar te aştepţi să cred că ai face-o pentru mine? spune Hugh şi pare amuzat şi puţin trist în acelaşi timp.

— Nu. Pentru tine, nu. Dar pentru copilul meu aş face-o. Pentru copilul meu, aş păstra acest secret. Dacă mă laşi să plec, Hugh, îţi jur, jur pe viaţa copilului meu, îi spune ea cu gâtul uscat.

Însă el clatină din cap.

— Îmi pare rău, Hannah, e prea târziu.

Bagă mâna în buzunar şi, când o scoate, Hannah rămâne complet nemişcată. În mână ţine un pistol.

— Nu poţi, reuşeşte ea să spună, însă gura îi este prea amorţită pentru a continua…

— Nu mă poţi împuşca aici. Gândeşte-te la toate dovezile, la tot sângele din maşina ta. Nu va părea o sinucidere.

Hugh oftează.

— Sunt conştient de asta, mulţumesc. Ieşi din maşină, Hannah.

Scutură din cap. Dacă iese, s-a terminat, şi ştie asta. El nu-şi poate permite să o ucidă în maşină; dovezile vor fi imposibil de îndepărtat. Singura ei speranţă e să rămână aici cât mai mult timp. Dar apoi, subit şi fără niciun avertisment, el se apleacă

peste despărţitura dintre ei şi o izbeşte cu toată puterea în burtă cu tocul pistolului.

Şocul e electric. O durere zguduitoare, care pare să-i curgă prin tot corpul, o face să ţipe şi copilul din ea se agită ca un peşte, iar Hugh îi strigă în faţă:

— Ieşi naibii din maşină, Hannah!

Este pentru prima dată când îl aude înjurând şi ştie că s-a terminat. Nu mai poate să se eschiveze. Şi, pe jumătate aplecată, protejându-şi abdomenul care pulsează, caută mânerul portierei şi iese afară în ploaia măruntă.

— Mergi până la stâncă, îi spune Hugh.

El stă de cealaltă parte a maşinii, cu ploaia curgându-i pe faţă.

Clătinându-se, tremurând, Hannah face cum i se spune. Jacheta lui Hugh încă e înfăşurată în jurul ei, iar ea are o amintire bruscă şi pătrunzătoare a acelei nopţi, cu atât de mult timp în urmă, când au alergat împreună prin Grădina Membrilor, Hannah îmbrăcată cu jacheta lui Hugh. Aşa s-a terminat totul pentru April. Şi aşa se termină şi pentru ea.

Acum se află chiar pe marginea stâncii. În spatele ei nu există nimic altceva decât spaţiu gol şi vuietul puternic al valurilor care se lovesc de stâncile zimţate, gata să-i ia trupul şi să-l zdrobească până îl va transforma într-un terci de nerecunoscut – o răvăşeală de carne crudă şi umflată care va acoperi orice vânătăi, va spăla orice urmă de ADN. Iar pentru Hugh, care ar fi cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla? Ca taximetristul să-şi amintească că a dus-o la el acasă? Ca ea să aibă ADN-ul lui sub unghii? Tot ce trebuie să spună este că ea a plecat devreme în acea dimineaţă, spunându-i că va lua un tren. Sau un taxi. Da, părea deprimată, domnule poliţist. Nu, nu ştie unde s-a dus.

Oh, Doamne, s-a sfârşit.

— Aruncă-mi jacheta, îi strigă Hugh.

Tremurând şi mai tare, îşi scoate braţele din jachetă şi o aruncă spre el. Aceasta aterizează sub forma unei grămezi mototolite la picioarele lui. El o ia, apoi îi face semn cu capul spre marginea stâncii.

— Acum, sari.

Hannah se uită în spatele ei, peste umăr, şi scutură neputincioasă şi disperată din cap. Nu poate s-o facă. Nici măcar dacă alternativa ar fi ca Hugh s-o împuşte, nu poate s-o facă, să se arunce împreună cu copilul nenăscut în mare. Nu poate s-o facă.

Hugh ridică arma.

Şi atunci, lui Hannah i se opreşte inima în piept şi începe să-i bată din nou cu o speranţă reînsufleţită. Pentru că, peste vuietului mării, aude un alt fel de vuiet. Cel al unui motor care se apropie. Şi o lumină, răsucindu-se şi cotind de-a lungul potecii înguste. E o motocicletă care goneşte, şi goneşte mai repede decât ar fi sigur pe drumul accidentat şi cu hârtoape.

E Will.

Hugh se întoarce distras, ferindu-şi ochii de strălucirea puternică, în timp ce lumina se apropie. Apoi spune ceva în şoaptă, ceva ce Hannah nu poate auzi, şi se întoarce cu faţa spre drum în timp ce motociclistul virează la ultima cotitură şi apare în raza vizuală.

Will frânează zgomotos la câţiva metri de amândoi şi coboară fără a opri motorul, scoţându-şi casca. Ochii îi sunt negri de frică, dar Hannah îşi dă seama că încearcă să pară calm.

— Hugh, spune el, întinzând mâinile. Hugh, ascultă-mă, nu trebuie să faci asta.

Însă umerii lui Hugh se scutură.

O clipă, Hannah nu înţelege. Se uită de la Will, cu mâinile întinse, implorând, la Hugh. Oare plânge? El scutură neputincios din cap şi atunci ea vede – nu plânge, ci *râde*.

— Hugh? reuşeşte ea să spună.

Face un pas înainte, îndepărtându-se de stâncă. Mişcarea pare să-i sfâşie muşchii pântecului şi un nou val de durere i se propagă în abdomen, iradiind din locul în care a lovit-o Hugh.

— Imbecil absolut, spune Hugh acum.

Îşi şterge de sub ochelari ceea ce ar putea fi lacrimi de râs, dar care ar putea fi şi ploaie sau doar lacrimi.

— Eşti un *idiot*, Will. Puteai să trăieşti, nu-ţi dai seama de asta? În schimb, ai rezolvat totul.

— Ce dracu' vrei să spui? zice Will.

Face un pas mai aproape şi Hugh se întoarce rapid, îndreptând pistolul spre abdomenul lui Hannah.

— Nu te apropia, dacă nu vrei să-ţi vezi copilul *chiar în acest moment*, spune el şi vocea îi e dintr-odată rece.

— Bine, bine, spune Will şi îşi ridică mâinile.

Hannah tremură. Ochii ei îi întâlnesc pe ai lui Will. *Îmi pare atât de rău*, încearcă ea să spună. Will închide ochii şi scutură foarte uşor din cap. *Nu contează, e în regulă.*

Apoi se întoarce din nou spre Hugh.

— Cum adică am rezolvat totul?

Încearcă să pară calm, plin de speranţă, dar are un tremur în voce. Hugh însă scutură din cap.

— Nu mai trebuie să fie o sinucidere, spune Hugh cu oboseală. Nu înţelegi? Adică aş fi putut să o împuşc pur şi simplu, dar, dacă trupul ar fi fost adus de valuri, o împuşcătură ar fi fost greu de explicat. Dar asta, asta e cu mult mai bine. Ţi-ai ucis prima iubită, apoi, când soţia ta a devenit bănuitoare…

Hugh ridică din umeri.

— Ai împuşcat-o şi apoi te-ai sinucis. Este aproape prea perfect.

Îşi ridică pistolul. Acum e îndreptat spre pieptul lui Hannah.

— Hugh, nu, spune Will.

Vocea lui e plină de o agonie atât de pură, încât pe Hannah o doare inima.

— Hugh, ai fost *prietenul* meu.

— Îmi pare rău. Dar tocmai ai făcut să fie prea uşor, îi spune Hugh.

Deblochează siguranţa armei.

Hannah închide ochii. O clipă se întreabă dacă moartea în acest fel va durea şi cât de repede va muri şi copilul.

Apoi aude urletul de durere al lui Will în timp ce-l atacă pe Hugh. Arma se descarcă, un glonţ trece pe lângă umărul lui Hannah, iar ea se fereşte instinctiv, chiar dacă glonţul a dispărut de mult cu un plescăit în mare.

Hugh şi Will se rostogolesc pe pământul noroios, încleştaţi într-o luptă corp la corp, cu arma prinsă undeva între ei şi cu degetul lui Hugh încă pe trăgaci.

— Will! strigă ea, în timp ce bărbaţii se luptă fără cuvinte în întunericul ploios.

Habar n-are ce să facă. Vrea să alerge să-l ajute pe Will, să-l tragă pe Hugh de pe el, dar nu poate risca o altă lovitură în abdomen. În partea de abdomen unde a lovit-o Hugh îi pulsează acum o durere surdă şi fierbinte, iar în adâncul bazinului simte o încordare de rău augur.

— Will! strigă ea din nou, numele lui sfâşiindu-i gâtul.

Hugh e când dedesubt, când deasupra, şi deodată ea vede arma. Hugh a scăpat-o sau Will l-a forţat să-i dea drumul, nu ştie. Zace în iarba umedă, în timp ce bărbaţii se rostogolesc departe de ea, spre marginea stâncii.

Hannah ştie ce are de făcut.

Aleargă spre armă cu picioarele goale, alunecând pe iarba netedă şi noroioasă, cu crampe în burtă la fiecare mişcare neatentă. Dar Hugh şi-a dat seama ce s-a întâmplat şi se întinde după ea, atingând-o şi înşfăcând-o, iar arma se ridică, aţintită spre Hannah. Will îl atacă din nou, cu forţa disperată a unui om care nu mai are nimic de pierdut, aruncându-se între Hugh şi Hannah într-un abandon de sine nebunesc, iar ea aude o a doua împuşcătură, apoi o a treia. Mult mai răsunătoare de data aceasta, două bubuituri sfâşietoare care-i lasă urechile vuind din cauza şocului.

Will se lasă moale.

Şi sângele începe să bălticască.

Sfârşit

În maşină, în drum spre crematoriu, începe să plouă. Hannah se bucură. Stă acolo, privind pe geam la lumea care plânge, şi simte cum lacrimile îi alunecă şi ei pe obraji, udându-i gulerul pardesiului negru.

— Eşti bine? şopteşte Emily de pe scaunul de lângă ea, dar apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău. A fost o întrebare stupidă. Cum ai putea să fii bine?

Şoferul maşinii funerare nu spune nimic. E obişnuit ca oamenii să plângă pe bancheta din spate a limuzinei sale. Cutia de şerveţele dintre scaune stă acolo drept dovadă. Hannah nu e sigură ce i s-a spus, dar probabil că ştie câte ceva despre circumstanţele care i-au adus aici. Faptul că aceasta nu e o înmormântare obişnuită a cuiva ostenit de bătrâneţe sau răpus prea devreme de cancer ori de o boală de inimă, sau de o mie şi unu de alte lucruri inevitabile ale vieţii.

Nu, aceasta e o tragedie, fără doar şi poate. Şi, dintr-odată, nedreptatea lucrurilor o copleşeşte – faptul că Will ar trebui să fie *aici*, cu ea, ţinând-o de mână, dar nu este, şi trebuie să treacă singură prin asta. Şi totul din cauza lui Hugh şi a propriei sale prostii insuportabile şi de neiertat.

Un fulger de furie o străpunge, iar când maşina opreşte în faţa crematoriului, acesta, mai mult decât orice altceva, îi dă puterea să se ridice şi să se îndrepte nesigură şi greoaie de-a lungul drumului de pietriş spre locul în care aşteaptă ceilalţi – Ryan în scaunul cu rotile, Bella cu o îmbrăţişare plină de compasiune.

Poate să treacă peste asta. *Va* trece peste asta.

Apoi, copilul din pântec loveşte lung şi lent, mai mult o apăsare, împingând spre exterior prin peretele uterului, astfel încât poate vedea cum ţesătura neagră, întinsă şi strânsă, se ondulează şi se

mişcă din cauza presiunii, iar ea îşi corectează postura.

Vor trece peste asta. Împreună.

— Eşti pregătită? o întreabă Emily, iar Hannah încuviinţează.

— Mai pregătită de atât nu voi fi niciodată.

— Suntem cu tine, spune Ryan.

Ea încuviinţează din nou şi reuşeşte chiar să zâmbească.

— Părinţii lui sunt deja înăuntru, spune Bella. Ar trebui să intrăm. Eşti pregătit, Ry?

Ryan încuviinţează, îşi deblochează scaunul cu rotile şi încep să urce încet, toţi trei, rampa către capela crematoriului.

Hannah nu ştie la ce să se aştepte când intră în capelă. Înăuntru, în întunericul rece, cu capetele plecate, sunt doar două persoane, tocmai cele pe care se temea să le vadă. Căci ce le-ar putea spune? Ce e de spus atunci când cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui părinte li s-a întâmplat lor?

Însă, în cele din urmă, nu trebuie să spună nimic.

Mama lui se apropie pur şi simplu de ea şi o cuprinde într-o îmbrăţişare fără cuvinte. Şi stau acolo amândouă, scăldate în lumina ce pătrunde prin vitraliul capelei, învăluindu-le într-o mare de verde şi albastru. Apoi începe muzica de orgă, Hannah îşi şterge ochii şi se întorc spre partea din faţă a capelei, în timp ce vicarul intonează:

— Ne aflăm aici pentru a comemora trecerea în veşnicie a lui Hugh Anthony Bland.

Iar Hannah ştie că totul s-a terminat cu adevărat.

Începutul

— Maternitatea e în cealaltă parte! strigă femeia de la recepţie în timp ce Hannah trece de intrarea principală şi merge pe coridor către lift.

— Oh, ştiu. Nu sunt aici pentru mine, sunt în vizită la soţul meu, îi strigă şi ea peste umăr.

În lift, în vreme ce stă în picioare, simte ridicarea şi rotirea lentă a copilului în pântecele ei. Mişcările lui s-au schimbat în ultima săptămână şi ceva – nu au încetinit, aşa cum tot insistă moaşele. Doar că, în loc de agitaţia frenetică cu care s-a obişnuit, mişcările lui devin mai deliberate. Copilului ei îi cresc membrele şi nu mai are spaţiu pentru a se mişca şi a se răsuci. S-a întors cu capul în jos, i-a spus moaşa la ultimul control. *Nu pot promite că va rămâne aşa, dar… ţinem pumnii strânşi.*

Îşi pune mâna pe burta tare şi rotundă, care se arcuieşte chiar de sub coaste. *Poponeţul lui,* îi spusese moaşa, urmărind curba lungă şi boltită a abdomenului ei. *Şi uite-i şi coloana vertebrală*.

Liftul piuie şi ea se pune în mişcare, ieşind pe uşi şi înaintând pe coridorul din dreapta, unde se află salonul lui Will.

El stă în pat, de vorbă cu un doctor, aprobându-l.

Hannah rămâne o clipă în spate, nesigură dacă să-i întrerupă, dar Will o vede şi chipul i se luminează.

— Han, vino şi ia loc. Domnule doctor James, ea este soţia mea, Hannah.

— Ah, deci tu eşti norocoasa, spune doctorul. Ţine pumnii strânşi să-l punem pe picioare pentru ziua cea mare, şi face semn cu capul spre abdomenul ei.

— Domnul doctor James tocmai spunea că e posibil ca mâine să mă externeze, îi spune Will, zâmbind.

— Cu o condiţie. Numai cu aprobarea secţiei de recuperare. Pentru că, evident, soţia ta nu se va ocupa de niciun fel de ridicări. Trebuie să poţi să te

aşezi şi să te ridici singur de pe vasul de toaletă şi aşa mai departe, intervine doctorul pe un ton ferm.

Will face o grimasă şi încuviinţează, iar Hannah îşi dă seama că ia lucrurile foarte în serios, după care întinde mâna şi i-o strânge pe a ei cât de tare poate.

După aceea, când doctorul îşi ia rămas-bun şi pleacă, Will se întoarce spre ea şi bate uşurel cu palma în perna de lângă el.

— Hai sus.

— Will, eşti nebun?

Hannah se uită la fâşia îngustă de pat, apoi la silueta ei voluminoasă.

— N-am cum să încap acolo.

— Hai.

El se mută în cealaltă parte, strâmbându-se în timp ce o face.

— O să încapi. Te ţin eu.

Cu delicateţe, încercând să nu-i deranjeze pansamentul de pe rană, Hannah se urcă în pat şi se strecoară în spaţiul îngust de lângă Will. Se lasă pe spate, sprijinindu-se de braţul lui, simţind cum o strânge de umăr cu o forţă surprinzătoare. Îşi aminteşte aşteptarea lungă, de coşmar, a ambulanţei în întunericul de pe plajă, mâna lui Will care o ţinea pe a ei, alunecoasă de la propriul sânge, strânsoarea lui şovăielnică, în vreme ce îşi tot pierdea cunoştinţa şi îşi revenea în simţiri, şi inima ei care se oprea de fiecare dată când aceasta slăbea, imaginându-şi că, de data asta… de data asta Will aluneca departe de ea, în întuneric, aşa cum făcuse Hugh deja.

Închide ochii pentru o secundă, acordându-şi un răstimp pentru a accepta grozăvia acelei nopţi, apoi îi deschide, îndepărtând hotărâtă imaginea.

— E OK? întreabă ea, încercând să îşi păstreze vocea vioaie şi pozitivă. Nu te lovesc?

— Nu mă loveşti, îi spune el.

Îi dă părul de pe faţă cu mâna liberă, mângâindu-i obrazul cu atâta tandreţe, încât inima ei se topeşte de dragoste.

— Acum, spune-mi cum a fost în dimineaţa asta. A fost rău?

— Oh, Will.

Hannah îşi trece mâna peste faţă.

— A fost îngrozitor. Bieţii lui părinţi. Vicarul a fost extraordinar, dar ce putea să spună? Cum poţi să cinsteşti o astfel de viaţă, ştiind ce ştie toată lumea?

— Încă sunt uimit că au fost de acord să veniţi. Părinţii lui, adică. Dacă aş fi fost în locul lor… nu ştiu. Cred că n-aş fi lăsat pe nimeni să vină.

Hannah încuviinţează încet. Se gândise la acelaşi lucru în limuzina care o ducea la crematoriu, întrebându-se de ce spuseseră părinţii lui Hugh că puteau să vină, dar, când a simţit braţele mamei lui Hugh cuprinzând-o, a avut senzaţia că a înţeles.

— Ştiu. Şi eu, dar într-un fel…

Se opreşte şi priveşte pe fereastră, peste acoperişurile din Edinburgh.

— Într-un fel, cred că ştiau că trebuia să ne luăm şi noi rămas-bun… Ştii la ce mă refer, nu? Ca un gest de închidere a rănilor sau ceva de genul ăsta. Şi poate…

Bâjbâie după cuvintele pe care le caută.

— …poate că şi ei aveau nevoie să mă vadă. Să vadă că eu şi copilul eram bine, în ciuda a ceea ce a făcut el.

— Da, înţeleg asta, spune Will.

Se foieşte, cu o mică grimasă de durere, iar Hannah încearcă să se îndepărteze de el, crezând că-l răneşte, apoi îşi dă seama – el se întinde după mobil.

— Ai văzut? Poliţia a dat o declaraţie despre Neville, spune el în timp ce împinge telefonul cu vârful degetelor, pentru a-l face să alunece spre el de-a lungul noptierei.

Hannah clatină din cap.

— Nu, n-am stat prea mult online. Ce au spus?

— Doar… Aşteaptă puţin… să-l găsesc.

Will îşi deschide telefonul şi începe să navigheze cu stângăcie pe Twitter cu mâna stângă, pentru că o

ţine pe ea cu braţul drept, apoi se opreşte.

— Uite-l aici.

Citeşte cu voce tare din articolul de pe internet: „Poliţia din Thames Valley a anunţat astăzi că, în lumina noilor dovezi convingătoare, va cere Curţii de Apel să înceapă procesul de casare a condamnării lui John Neville, condamnat în 2012 pentru uciderea studentei de la Pelham College, April Clarke-Cliveden. Domnul Neville a murit în închisoare la începutul acestui an, după ce şi-a susţinut nevinovăţia până la sfârşit. Avocatul său, Clive Merritt, a comentat: «Este o tragedie profundă faptul că John Neville n-a trăit pentru a vedea că a fost exonerat, ci a murit în închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Cu toate acestea, prietenii şi familia se vor consola cu faptul că numele său va fi în sfârşit reabilitat de această crimă odioasă». Geraint Williams, purtătorul de cuvânt al familiei Clarke-Cliveden, a declarat: «Familia Clarke-Cliveden transmite sincere condoleanţe familiei Neville pentru această gravă eroare judiciară. Nu există nicio bucurie, ci doar o oarecare uşurare, ştiind că în sfârşit se va face dreptate în această chestiune, permiţând prietenilor şi familiei lui April şi a domnului Neville o pace care li s-a refuzat cu cruzime». Un purtător de cuvânt al poliţiei din Thames Valley şi-a exprimat profundul regret şi a transmis condoleanţe prietenilor şi familiei domnului Neville. Se subînţelege că nu mai sunt cercetate alte persoane în legătură cu această crimă”.

Rămân amândoi tăcuţi pentru o clipă, Hannah străduindu-se să se împace cu toate acestea. Şi-o imaginează pe November într-o cafenea cu Geraint, încercând să pună în cuvinte sentimente pentru care nu există cuvinte, sentimente cu care şi ea şi-a petrecut aproape fiecare oră de la mărturisirea lui Hugh, încercând să le înţeleagă.

Cum să te împaci cu aşa ceva? Cum poate trăi Will cu o asemenea trădare din partea celui mai bun prieten? Şi cum îşi poate trăi ea viaţa ştiind că l-a

condamnat pe John Neville la o moarte singuratică şi infamă?

— Hei.

Aude vocea lui Will şi îi simte buzele pe păr înainte de a înţelege ce se întâmplă, şi abia atunci îşi dă seama că pe faţă îi curg lacrimi.

— Hei, Hannah, nu. Ascultă-mă. Nu mai plânge – ai înţeles? N-a fost vina ta.

— Ba a fost, spune ea. A *fost*, Will. L-am condamnat pentru că era bătrân, ciudat şi penibil – şi asta *e* din vina mea, nu înţelegi? Va fi pentru totdeauna din vina mea.

— N-a fost *vina* ta, spune Will pe un ton mai insistent. Hugh te-a păcălit, şi nu doar pe tine, ne-a păcălit pe toţi. Pe tine, pe mine, poliţia, autorităţile facultăţii. Chiar şi pe April. Pe toată lumea. Hugh a fost…

Vocea i se frânge şi ea îşi aminteşte din nou plânsul lui neputincios din zilele şi săptămânile de după ce fusese împuşcat.

— A fost *cel mai bun prieten* al meu, pentru numele lui Dumnezeu. L-am iubit. Şi eu sunt cel care vi l-a prezentat ţie şi lui April. Asta nu mă face şi pe mine la fel de vinovat?

Hannah se lasă pe pernele lui Will şi inspiră adânc, încercând să-şi înăbuşe lacrimile. Ştie că Will are dreptate. E vina lui Hugh şi numai a lui. Şi totuşi, şi ea are dreptate. Ei toţi l-au crezut pe Hugh nu pentru ceea ce a fost, ci pentru ceea ce părea a fi – un băiat fermecător, blând, inofensiv, chipeş. Toate acele lucruri pe care John Neville nu le avea. Iar asta e vina lor. Şi aşa va fi pentru totdeauna. Ea va trebui să înveţe să trăiască cu această certitudine pentru tot restul vieţii.

— Îţi spun eu ce mă deranjează, îi zice Will acum, pe un ton amar.

Îşi şterge ochii cu o mişcare furioasă a mâinii libere.

— E fraza cu *dovezi recent descoperite*, ca şi cum poliţia din Thames Valley ar fi fost cea care a scos la iveală toate astea. *Dovezile care ne-au fost întinse*

pe o afurisită de tavă de nişte civili cu riscul de a-şi pierde viaţa ar fi fost mai aproape de adevăr.

Hannah îl aprobă. Ea şi Will au vorbit despre asta – despre acea noapte de coşmar, despre lunga şi îngrozitoarea călătorie a lui Will cu motocicleta prin întuneric, cu vocea lui Hannah şoptindu-i în ureche sub cască, în timp ce îl împingea neînduplecată pe Hugh spre mărturisire. I-a povestit cum s-a simţit, i-a spus despre certitudinea care devenea din ce în ce mai îngrozitoare pe măsură ce gonea cu toată viteza, curbă după curbă, se repezea prin tuneluri, se zgâlţâia în şa trecând peste grilajele pentru vite şi îşi dădea seama nu doar că Hannah avea probleme, ci şi ce fel de probleme şi de ce.

Înregistrarea acelei conversaţii, făcută de el, a fost cea care a rezolvat totul cu poliţia, dar chiar şi acum Hannah se înfioară, cu un amestec de uşurare şi teamă, când se gândeşte la acea alegere făcută într-o fracţiune de secundă, la ce s-ar fi putut întâmpla dacă Will n-ar fi luat decizia de a înregistra apelul. Ar fi putut ajunge ea însăşi în închisoare. Sau Will. Pentru că atunci când poliţiştii ajunseseră în cele din urmă şi o găsiseră pe Hannah într-o criză de isterie, pe Hugh mort şi pe Will împuşcat într-o parte şi sângerând în solul nisipos de pe vârful falezei, fuseseră înclinaţi să o trateze pe Hannah ca pe o posibilă ucigaşă, încătuşând-o şi urcând-o într-o ambulanţă separată, în timp ce Will era transportat cu luminile albastre de semnalizare pornite.

Povestea ei, la urma urmei, era aproape prea fantezistă pentru a fi credibilă – o crimă veche de zece ani, propriile îndoieli tot mai mari şi acţiunile lui Hugh – răpirea, lupta, împuşcarea, mai întâi a lui Will, apoi a sa, în inimă. Să i se fi descărcat pur şi simplu arma în timp ce erau încleştaţi în luptă, cu ţeava pistolului între ei? Sau poate… Hannah se gândeşte la oboseala lui din maşină, la greutatea care părea să-l apese pe măsură ce înaintau tot mai adânc în noapte. Poate că în sfârşit se săturase să

plătească, se săturase de toate sacrificiile pe care le făcuse pentru a-şi păstra secretul.

Niciunul dintre ei nu va şti vreodată adevărul despre acele ultime clipe. Nici măcar Will nu ştie – confruntarea de coşmar din întuneric e la fel de neclară pentru el ca şi pentru Hannah, şi tot ce-şi aminteşte este propria durere, şocul de a realiza că fusese împuşcat şi că sângera, de a vedea şuvoiul cald răspândindu-se în jur. Dar telefonul lui Will din mâna lui Hannah, lipicios şi roşu, telefonul pe care îl predase poliţiştilor, deblocat cu degete tremurânde şi însângerate, fusese cel care explicase totul, Hugh susţinând povestea lui Hannah cu propriile cuvinte. *Bravo, Hannah Jones. Aşadar, în sfârşit ţi-ai dat seama. Ştiam că o vei face în cele din urmă.*

Dar ea nu şi-a dat seama. Sau nu în întregime.

Pentru că încă nu ştie de ce a făcut-o. Nimeni nu ştie.

★

În taxi, la întoarcerea de la spital, o sună pe November de pe noul ei telefon, o informează despre înmormântare şi despre cum se simte Will.

— S-ar putea să iasă mâine, îi spune ea, şi simpla rostire a cuvintelor îi stârneşte un mic fior la gândul că îl va avea pe Will din nou acasă.

Lovit peste tot şi învineţit, evident, cu o gaură de mărimea unui pumn sub coaste şi cu un hematom negru-gălbui care s-a întins pe cea mai mare parte a trunchiului, dar *acasă*. Fusese singură în ultimele două săptămâni, doar ea şi copilul. Singură, în noapte, trezindu-se gâfâind din coşmaruri gâfâind în noapte în care încă e acolo, încă e în acea maşină care înaintează spre o destinaţie necunoscută, alături de un bărbat despre care ştie că e un ucigaş. Singură, ştiind că, dacă se întâmplă ceva, dacă intră în travaliu prematur sau începe să sângereze, va fi doar ea în taxiul spre spital, aşteptându-i pe doctori, încercând să pledeze pentru cazul ei. Vânătaia din locul în care a lovit-o Hugh a trecut de la albastru-negru la un galben-verzui dezgustător, dar încă o

mai simte uneori noaptea, când se întoarce anevoie cu burta ca de balenă, trăgând şi păturile odată cu ea. O înjunghie, muşchii rupţi o dor adânc în interior.

Mama ei a venit să stea cu ea în prima săptămână, pregătindu-i mâncăruri alinătoare – spaghete cu chiftele şi lasagna mari, greu de digerat. Dar după şapte zile Hannah îi spusese cu blândeţe că era mai bine să se întoarcă acasă. Că ea, Hannah, trebuia să se obişnuiască cu asta, trebuia să se descurce singură. Şi, în plus, era posibil să aibă mai multă nevoie de ea, dacă Will nu avea să fie externat înainte de naşterea bebeluşului.

— Vino să stai cu mine, o rugase maică-sa. Doar până când Will va fi bine din nou.

Dar Hannah clătinase din cap. Nu putea să plece din Edinburgh, nu cât Will era atât de rănit, nici măcar în primele zile, când tot ce putea să facă era să stea lângă patul lui şi să-i privească ochii tremurând neliniştiţi sub pleoapele închise. Şi cu atât mai puţin după ce el se trezise suficient de mult încât să-i lipsească prezenţa ei.

— Şi cum erau părinţii lui Hugh? A fost ciudat? o întreabă acum November, târând-o înapoi în prezent şi la înmormântarea lui Hugh.

— Oh, Doamne, November, a fost atât de ciudat. Eu pur şi simplu…

Gâtul i se inundă de lacrimi amintindu-şi de perplexitatea plăpândei mame a lui Hugh şi de curajul rigid şi fragil al tatălui său.

— Nici nu ştiam ce să le spun. Era singurul lor copil, era *totul* pentru ei. Ce *poţi* să le spui?

— Şi ei n-au… n-au aruncat nicio lumină asupra… asupra motivului? întreabă November.

— Nu. Adică… Nu i-am întrebat. Dar e clar că îl iubeau foarte mult. Mă tot gândesc la ultima conversaţie pe care am avut-o cu el la Pelham, înainte de moartea lui April. Când Hugh m-a condus prin campus şi mi-a vorbit despre tatăl său şi despre cât de mândru era că studia medicina, călcând pe

urmele lui… Mi se frânge inima, îi spune Hannah cu tristeţe.

— April spunea tot timpul că el n-avea ce căuta la Pelham, zice November.

Şi apoi oftează.

— Mi-a zis odată… cum s-a exprimat? Ceva despre faptul că-i dăduse o mână de ajutor ca să depăşească un obstacol, dar că nu-i făcuse niciun bine, în cele din urmă, dacă el nu putea să ţină pasul.

— Îi dăduse o mână de ajutor?

Hannah pare nedumerită.

— Dar April n-a studiat medicina, cum ar fi putut să-l ajute pe Hugh?

— Nu ştiu, spune November. Cred că un prieten de-al ei îi ajuta pe unii cu examenele sau ceva de genul ăsta. Un fel de meditator, poate?

Lui Hannah, respiraţia pare să i se blocheze în gât. Vocea lui April ajunge la ea la fel de clar ca şi cum ar fi la celălalt capăt al firului, lângă November. *Oh, asta! Am avut un fost la Carne care trăia destul de bine luând BMAT-ul în locul altora.* Şi dintr-odată îşi dă seama.

E ca atunci când eşti la ultimele căsuţe ale unui sudoku, cu aproape toată grila completată, iar numerele rămase îşi găsesc locul pur şi simplu, la fel de uşor ca unu, doi, trei.

Unu. Dorinţa disperată a lui Hugh de a călca pe urmele tatălui său, medic de familie.

Doi. *Mâna de ajutor* a lui April.

Trei. Faptul că Hugh nu fusese niciodată în stare facă faţă muncii de la Pelham.

Ce spusese Hugh? *Capul sus şi vom fi mai blânzi cu tine la examene.* Şi replica sarcastică a lui Emily, cu doar câteva săptămâni în urmă, dar acum are senzaţia că a trecut o viaţă: *Nu-i aşa că ăsta-i adevărul? Eu nu aveam cum să merit un loc întâi şi sunt destul de sigură că Hugh nici n-ar fi trecut, dacă nu era April.*

Atât de multe lucruri neînsemnate aveau sens acum. Groaza şocată a lui Hugh în prima seară când

o găsise pe April în sala de mese. Felul în care April îi dădea ordine, îl punea să aducă şi să care, îl obliga să vină la piesa ei, chiar şi în seara dinaintea celui mai important examen al lui. De ce continua Hugh să accepte? Hannah nu înţelesese niciodată. Dar acum avea sens. Hugh nu-şi permitea, la propriu, să refuze.

Şi în cele din urmă… pilulele. Micile capsule nevinovate de pe noptiera lui April, jumătate colorate, jumătate transparente. Niciodată nu-şi dăduse seama de unde şi le procura April – era înainte ca lumea să afle despre Silk Road şi toate celelalte site-uri de vânzare de pe darknet. Pe atunci, trebuia să cunoşti pe cineva care să aibă acces la un carnet de reţete. *NoDoz pentru adulţi*, doar că nu era deloc NoDoz. Era mai puternic. Mult mai puternic. Întocmai cum îi spusese April lui Hugh, în acea seară la teatru. *La naiba cu florile. Ar fi trebuit să aduci ceva mai puternic de atât, Hugh… Exact ce a recomandat doctorul, nu-i aşa?*

— Hannah? spune November acum, la celălalt capăt al firului. Hannah? Eşti încă acolo?

— Da, spune ea.

Gâtul îi este uscat, iar ea înghite în ciuda obstrucţiei.

— Da, da, sunt încă aici. Cred că ştiu. Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Aşteaptă.

Taxiul opreşte în faţa casei, trepidând pe piatra cubică, iar ea se apleacă şi-l plăteşte pe şofer cu telefonul cel nou, cu ecranul intact, apoi se strecoară afară, în ploaia măruntă, în timp ce maşina demarează.

Simte cum o cuprinde o senzaţie de frig în timp ce November spune:

— Hannah?

— Sunt încă aici, spune Hannah.

Ploaia i se prelinge pe ceafă.

— November, cred că ştiu de ce a ucis-o Hugh pe April.

— Stai, poftim, ştii? Dar chiar acum o secundă spuneai…

— Da, ştiu, însă e vorba de ceea ce tocmai mi-ai spus despre ajutorul pe care i l-a oferit April. Ea mi-a povestit odată că a avut un prieten, un fost iubit care dădea examenele BMAT în locul altora.

— Ce este un examen BMAT?

November pare foarte nedumerită.

— Este examenul pe care trebuie să-l dai pentru a intra la Oxford şi a studia medicina. Este foarte important – Hugh mi-a povestit odată că, dacă te descurcai bine la BMAT, practic săreai peste interviu, probabil chiar şi peste examenele de bacalaureat, într-o anumită măsură. Şi Hugh s-a descurcat bine. S-a descurcat *foarte* bine. A obţinut una dintre cele mai mari note din anul lui. Asta m-a nedumerit pe mine atât de tare; faptul că îşi făcea atâtea griji în legătură cu examenele preliminare, când el excelase la BMAT, şi atunci de ce era atât de îngrijorat din cauza unui mic examen de rahat din primul an? Doar dacă, poate… poate că nu *excelase* la BMAT. Poate că altcineva o făcuse în locul lui.

— Dar… dar cum a putut face asta?

Vocea lui November este şocată, buimăcită.

— Fostul iubit al lui April, adică. Cum a putut să se prefacă că este Hugh? Sau oricine altcineva, de altfel?

— Nu ştiu, spune Hannah.

Îşi stoarce cu disperare creierii, încercând să-şi amintească.

— Dacă a fost ca la testul de admitere pe care l-am dat eu pentru limba engleză, nu s-a desfăşurat ca examenele obişnuite; pentru acesta trebuia să mergi la un centru de testare şi nu-mi amintesc ca cineva să fi cerut vreun act de identitate. Adică, de ce să fi cerut? Care erau şansele ca cineva cam de vârsta şi sexul potrivite să apară pretinzând că e Hugh Bland pentru a da examen în locul lui?

— Doar dacă nu cumva… spune November încet, dacă nu cumva era cineva plătit să facă chiar asta. Dar cum l-o fi plătit Hugh pe tipul ăla? Nu pare să fi avut prea mulţi bani.

— Nu avea, spune Hannah. Dar avea un tată care era medic de familie şi, probabil, avea acces la reţetarul lui. Pe atunci nu era digitalizat, majoritatea medicilor de familie încă îşi scriau reţetele de mână. Cât de greu crezi că ar fi fost pentru un puşti deştept ca Hugh să fure câteva reţete şi să le scrie pentru medicamente profitabile, eliberate doar pe bază de reţetă?

— Medicamente precum dextroamfetamina, spune November, pricepând brusc şi definitiv. Oh, Doamne. Ai spus că ar fi putut fi o tranzacţie cu droguri care a ieşit prost.

— Cred că au fost mai *multe* tranzacţii cu droguri care au ieşit prost, spune Hannah acum.

Are o certitudine îngrozitoare şi disperată.

— April n-a ştiut niciodată când să se oprească, când îi împingea pe oameni prea departe. Îmi amintesc cum mi-a oferit pilulele şi felul în care a spus că *mai sunt o grămadă acolo de unde au venit astea*. Adică, ea le lua de mult timp, nu-i aşa? Cu mult înainte de a veni la Pelham. Cred că îl storcea de droguri pe Hugh de luni de zile, de când dăduse testul, de fapt. Când April a descoperit că el era la Pelham părea atât de încântată – şi nu puteam să înţeleg nici măcar atunci de ce, pentru că ei n-au fost niciodată prieteni apropiaţi. Dar cred că ăsta trebuie să fi fost motivul. Micul ei furnizor de droguri – nu doar acolo, în Oxford, ci chiar la acelaşi colegiu cu ea. Şi l-a şantajat aşa tot anul, până când, în cele din urmă, Hugh a cedat. Dar ce putea să facă el? N-avea nicio influenţă asupra lui April, nu ea fusese cea care dăduse examenul în locul lui. Ea era doar un spectator nevinovat. Însă April avea influenţă asupra lui. Şi avea de gând să continue să o folosească. Poate pentru totdeauna.

— Însă el nu a spus nimic. I-a spus doar da, sigur, poate să-i facă rost de mai multe medicamente. Şi probabil chiar s-a solidarizat cu ea în legătură cu tine şi Will, i-a spus că avea dreptate să fie furioasă că Will îşi făcea de cap, şopteşte November acum.

— Trebuie să fi ajutat-o să pună la cale ultima farsă. Probabil că i-a sugerat-o, de fapt. Trebuie să fi convins-o să se prefacă moartă, spunându-i că el mă poate convinge că nu mai avea puls, lăsându-mă să par o idioată în faţa decanului şi a celorlalţi. După care s-a aplecat deasupra ei, prefăcându-se că o resuscitează… spune Hannah.

— Şi, de îndată ce ai părăsit încăperea, a strâns-o de gât, încheie November.

Vocea îi este plată. Urmează un moment de tăcere. Hannah stă în faţa uşii şi simte că o greutate ciudată îi este ridicată de pe umeri, dar o şi împinge în jos.

Of, Hugh.

— Trebuie să închid, îi spune ea lui November.

Vocea i se frânge.

— O să fii bine?

— Da, o să fiu bine. La revedere, Hannah, îi răspunde November cu tristeţe.

Hannah bagă cheia în broască şi urcă scările spre apartament încet, pas cu pas. Nu mai are suflu când ajunge sus; plămânii par să i se fi micşorat, din cauza copilului care o apasă de jos în sus.

Odată ajunsă înăuntru, se duce şi se aşază în bucătărie lângă fereastră, privind în stradă.

Ar trebui să-l sune pe Will pentru a afla ultimele noutăţi în legătură cu externarea lui, să ia legătura cu secţia de recuperare, să rezerve taxiuri, să instaleze mânere, să aranjeze toate cele o mie şi unu de lucruri pentru întoarcerea lui acasă. Dar nu o face, deşi tânjeşte după el cu o forţă pe care o simte aproape ca pe o durere fizică înăuntrul ei.

În schimb, îşi deschide telefonul, intră pe Google şi tastează ceva în bara de căutare – cinci cuvinte pe care n-a mai avut curajul să le caute de aproape zece ani. *John Neville April Clarke-Cliveden.*

Şi apoi apasă pe căutare.

Imaginile apar una câte una şi fiecare dintre ele îi provoacă o mică tresărire reflexă, un şoc al memoriei musculare din perioada în care orice ştire o făcea să tresară, orice titlu era ca un pumn în plex.

CONDAMNAREA „STRANGULATORULUI DIN PELHAM”
VA FI CASATĂ, SPUNE UN REPREZENTANT AL
POLIŢIEI DIN THAMES VALLEY
JOHN NEVILLE NEVINOVAT. CUM DE A GREŞIT
POLIŢIA ATÂT DE MULT?
UCIGAŞUL LUI APRIL – DREPTATE, ÎN SFÂRŞIT?

Dă clic pe un titlu la întâmplare şi iată-i. Neville, încruntându-se către cititor din fotografia de pe legitimaţia de serviciu, April într-o fotografie luată de pe pagina ei de Instagram, aruncând o privire cochetă peste umăr, într-o rochie verde-smarald în colţuri.

Hannah se uită la amândoi şi, pentru prima dată în zece ani, îşi dă seama că poate să-i privească în ochi, chiar dacă ai ei sunt plini de lacrimi.

Întinde mâna şi le atinge chipurile – al lui John, al lui April – ca şi cum ei ar putea să o simtă prin sticlă, prin cei zece ani, prin moarte.

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Îmi pare atât de rău, v-am dezamăgit pe amândoi.

Nu ştie de cât timp stă acolo, privindu-i în ochi: April râde, plină de secrete; John e posomorât şi plin de resentimente. Dar apoi telefonul îi vibrează, semnalându-i un nou e-mail, şi o mică alertă apare pe ecran. Este de la Geraint Williams. Subiectul este *Ce mai faci?*

Dă clic pe el.

> Bună Hannah, sunt Geraint. Sper că eşti bine, şi copilul la fel. Şi sper că şi Will se simte mai bine. Am vorbit cu November despre calvarul tău cu Hugh; îmi pare foarte rău, sună absolut terifiant. Nu-mi vine să cred ce tip de treabă părea. Presupun că ne-a păcălit pe toţi.

Ascultă, m-am gândit de două ori înainte de a-ţi trimite acest mesaj, pentru că sunt sigur că ai destule pe cap cu accidentul lui Will şi cu copilul care se va naşte în câteva săptămâni, şi poate că nu eşti pregătită să vorbeşti (în plus, nu sunt sigur cât de multe poţi să spui până când poliţia nu-şi termină treaba). Dar, ei bine, lucrez din nou la podcast. Este un pic diferit de ceea ce mi-am imaginat, evident. Nevinovăţia lui Neville nu mai este în discuţie, iar aproape toate dintre cele zece întrebări pe care le-am pus în articolul meu original au primit răspuns. Aşa că acesta va fi mai mult despre April şi viaţa ei, şi despre efectul de undă al unei crime ca aceasta. Cum au tratat-o mass-media, familia ei, genul acesta de lucruri. Îl voi numi FATA PERFECTĂ. November a fost de acord să fie producător executiv şi sunt destul de mulţumit de cum merge treaba. Şi ceea ce voiam să zic e că, dacă ai vrea vreodată să vorbeşti, să vii să-ţi spui partea ta de poveste. Eu unul aş fi onorat. Asta-i tot. E la alegerea ta şi fără resentimente dacă nu vrei sau nu eşti pregătită încă.

Mă bucur foarte mult că am reuşit să obţinem un fel de dreptate pentru Neville, în cele din urmă. Evident, era un om cu probleme, dar nu merita asta, nimeni nu merită. Îţi voi fi mereu recunoscător pentru că ai făcut ca lucrurile să se întâmple.

Oricum, nu răspunde imediat. Acordă-ţi timp să te gândeşti. Eu voi fi aici când vei fi pregătită să vorbeşti – fie că asta se va întâmpla peste şase săptămâni, şase luni sau chiar mai mult.

Geraint

P.S. Primul episod nu e gata încă, dar dacă vrei să asculţi o bucată brută din deschidere, iată un link. Parola este November.

Şi înainte de a avea timp să se gândească mai bine, Hannah dă clic pe link.

Urmează o scurtă pauză, după care o voce sparge tăcerea. Nu e cea la care se aştepta, a lui Geraint. În schimb, e o voce teribil de cunoscută, una care face să i se ridice părul de pe braţe. Este piţigăiată şi stridentă, într-un mod care o făcuse cândva să tremure numai imaginându-şi-o. E John Neville. Dar nu vorbeşte exact aşa cum îşi aminteşte ea. Nu pare beligerant şi plin de sine. Pare… trist.

— April Clarke-Cliveden a fost una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată, spune el, micile bare de sunet urcând şi coborând pe ecranul ei în timp ce vorbeşte. Obişnuiau să îi spună Fata Perfectă, pentru că avea totul – frumuseţe, bani, creier, presupun, altfel n-ar fi fost la Pelham. Toată lumea o cunoştea sau ştia de ea. Dar cineva i-a luat toate aceste lucruri. Şi nu voi înceta niciodată să fiu supărat din cauza asta. Vreau ca acel cineva să plătească.

Hannah întinde mâna şi apasă butonul de pauză de pe telefon şi, pentru un lung răstimp, stă acolo, cu mâinile apăsate pe faţă, înăbuşindu-şi lacrimile. Copilul se întoarce în pântecul ei.

Se gândeşte la Neville, la adevăr, la felul în care vocea lui a fost redusă la tăcere. Se gândeşte la April. Se gândeşte la restul vieţii ei care i se întinde în faţă – o viaţă pe care niciunul dintre ei n-o va avea vreodată.

Respiraţia i se linişteşte.

Apoi se duce la laptop şi-l deschide, după care dă un clic pe e-mailul lui Geraint. Vrea să-i răspundă înainte de a se răzgândi.

Dragă Geraint,

Mă bucur să am veşti de la tine. Ţi-am văzut numele la ştiri ca purtător de cuvânt al familiei Clarke-Cliveden. Mă bucur că November te are ca sprijin în relaţia cu presa. În ceea ce mă priveşte, sunt bine, mulţumesc. La fel şi Will, încă n-a ieşit din spital, dar cei de-acolo au zis că ar putea fi externat în curând. Ştiu că ai spus să nu-ţi răspund imediat, dar am de gând să-ţi dau răspunsul meu acum şi vreau să ştii că nu se va schimba.

Sunt pregătită. Dar nu pentru a vorbi. Într-un fel, am senzaţia că n-am făcut nimic altceva decât să vorbesc. Mi-am spus versiunea de nenumărate ori: poliţiei, tribunalelor, ţie şi lui November şi lui Will. O spun de mai bine de zece ani.

Am spus totul. Şi acum e timpul să tac şi să merg mai departe.

Am ascultat deschiderea podcastului tău şi sper să fie un mare succes. Cunoşti adevărul şi îl vei spune bine. Iar viaţa lui April merită să fie celebrată, la fel cum vocea lui Neville merită să fie auzită.

Dar eu am spus destul. Am dat destul din viaţa mea morţii lui April.

Ai grijă. Rămâi cu bine. Să ai grijă de November. Are nevoie de cineva ca tine.

Cu drag,

Hannah

Rămâne o clipă cu mouse-ul deasupra iconiţei care seamănă cu un avion de hârtie, apoi apasă foarte ferm pe el şi e-mailul dispare, lăsând-o cu privirea aţintită pe inbox şi pe şirul de foldere aliniate lângă e-mailurile ei necitite. *Facturi. Casă. Personale. Chitanţe.* Şi apoi, în cele din urmă, *Cereri*.

Încet, foarte încet, îl deschide şi, pentru prima dată după ani, poate chiar pentru prima dată în viaţă, parcurge lista de e-mailuri.

Hannah, e urgent să vorbim! Taxă disponibilă.

Mesaj pentru Hannah Jones referitor la cazul Strangulatorului din Pelham.

Actualizare importantă în cazul Clarke-Cliveden!!! Urgent!!!

ITV News a solicitat un comentariu cu privire la actualizarea cazului lui April.

Cerere de interviu pentru Mail – vă rugăm să i-o transmiteţi doamnei Jones

Sunt zeci de astfel de mesaje. Sute. Mii, continuând aşa până în trecut, ani după ani după ani. Încet, foarte încet, bifează căsuţa „toate". Apare o casetă de dialog: *Toate cele 50 de mesaje de pe această pagină sunt selectate. Selectaţi toate cele 2758 de mesaje din Cereri?*

Bifează pentru a le selecta pe toate. Apoi deplasează cursorul şi apasă pe butonul de ştergere.

Această acţiune va afecta toate cele 2758 de mesaje din Cereri, o atenţionează computerul. *Sunteţi sigur/ă că doriţi să continuaţi?*

Dă clic pe OK.

Pagina rămâne în aşteptare o clipă, de parcă i-ar da şansa de a se răzgândi, apoi ecranul se goleşte. *Nu există niciun mesaj cu această etichetă,* scrie.

E-mailul ei bipăie din nou şi ea aruncă o privire spre el. E de la un reporter pe care nu-l cunoaşte, un anume Paul Dylon. Subiectul este *Solicitare urgentă de comentarii cu privire la casarea condamnării lui Neville, pentru ştirile de la ora 6.*

Hannah apasă „şterge" şi priveşte cum mesajul dispare în eter. Îşi închide laptopul, se ridică şi se întinde îndelung, simţind cum bebeluşul se mişcă în voie, ca şi cum s-ar bucura de spaţiul suplimentar.

Oasele din şolduri şi din coloană îi trosnesc şi ea expiră prelung.

Apoi se îndreaptă spre dulapul din colţul livingului, cel în care îşi ţin şurubelniţele, imbusurile şi siguranţele de rezervă. Scoate cutia cu scule şi o duce până la fereastră, eliberând un spaţiu larg pe covor. A sosit timpul.

Are de montat un pătuţ.

Mulţumiri

Începutul oricărui roman este descurajant (oare am uitat cum se face, oare intriga va ieşi bine), dar a scrie despre Oxford reprezintă un tip special de provocare. A fost romanţat atât de des şi atât de bine, încât pare uşor arogant să mai adaug ceva la grămada de cărţi despre experienţa universitară. Este deosebit de descurajant atunci când, la fel ca mine, n-ai terminat chiar tu Oxford, aşa că le mulţumesc enorm prietenilor care m-au ajutat cu întrebările şi solicitările mele despre detalii legate de viaţa în facultate, examene de admitere şi cum anume puteam scăpa în numele licenţei artistice – în special lui Kate Bell şi lui Chris Moore, lui Rosie Wellesley, lui Joe Moshenska şi lui Beth şi Amanda Jennings. Mulţumesc, de asemenea, Fionei Nixon, care a răspuns la întrebările mele despre studiile de medicină. Inutil să mai spun că orice efort de imaginaţie îmi aparţine, la fel şi orice greşeli flagrante – şi probabil că nu mai e nevoie să o spun, dar Colegiul Pelham este o entitate în totalitate fictivă, iar eşecurile sale pastorale cu siguranţă nu au la bază nicio facultate reală din Oxford.

Îi mulţumesc lui Sam Gordon pentru sfaturile sale cu privire la procesele de eliminare a ADN-ului şi procedurile de la locul crimei, precum şi lui Colin Scott pentru ajutorul nepreţuit în privinţa aspectelor legate de procesul judiciar (precum şi pentru nenumărate alte lucruri).

Un mare mulţumesc celor doi cititori care au sprijinit organizaţia caritabilă Young Lives vs. Cancer, cunoscută şi sub numele de CLIC Sargent, licitând pentru ca numele lor să fie incluse în roman. Robyn Grant şi Rubye Raye; donaţiile voastre generoase înseamnă mai mult decât pot spune şi sper că vă plac personajele voastre.

Imense şi sincere mulţumiri fabulosului meu agent, Eve, şi asistenţilor ei geniali, Ludo şi Steven, şi multe, multe mulţumiri individuale micii armate

de oameni care au sprijinit această carte în spatele scenei de la Simon & Schuster din Marea Britanie, SUA şi Canada, şi editorilor mei în alte limbi, precum şi celor din străinătate. Pentru Alison, Jen, Suzanne şi Nita, vă sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru genialitatea voastră editorială unită şi pentru încrederea pe care mi-aţi arătat-o mie şi personajelor mele. Iar lui Ian, Jessica, Sydney, Sabah, Katherine, Taylor, Adria, Maeve, Felicia, Kevin, Mackenzie, Gill, Dom, Nicholas, Hayley, Sarah, Harriet, Matt, Francesca, Jennifer, Aimee, Sally, Abby, Anabel, Caroline, Jaime, John Paul, Brigid şi Lisa – am o imensă recunoştinţă faţă de fiecare dintre voi pentru că m-aţi ajutat să aduc această carte pe lume şi pentru că aţi făcut-o cunoscută cititorilor. Este infinit mai bună (ca să nu mai spun că este mult mai frumoasă) decât era atunci când am scris prima dată „sfârşit”, şi nu voi înceta niciodată să fiu recunoscătoare pentru grija şi atenţia pe care le acordaţi creaţiilor mele imaginare.

Iubire şi sărutări familiei mele – voi n-aţi avut nimic de-a face cu această carte, în afară de faptul că mi-aţi oferit spaţiul necesar pentru a o scrie –, dar voi faceţi ca părţile zilei în care nu scriu să fie mult mai distractive decât ar fi fost altcumva.

În cele din urmă, cititorilor mei – şi în special ţie, persoana care citeşte aceste rânduri chiar acum – această carte există literalmente datorită vouă, iar eu îi mulţumesc fiecăruia dintre voi.

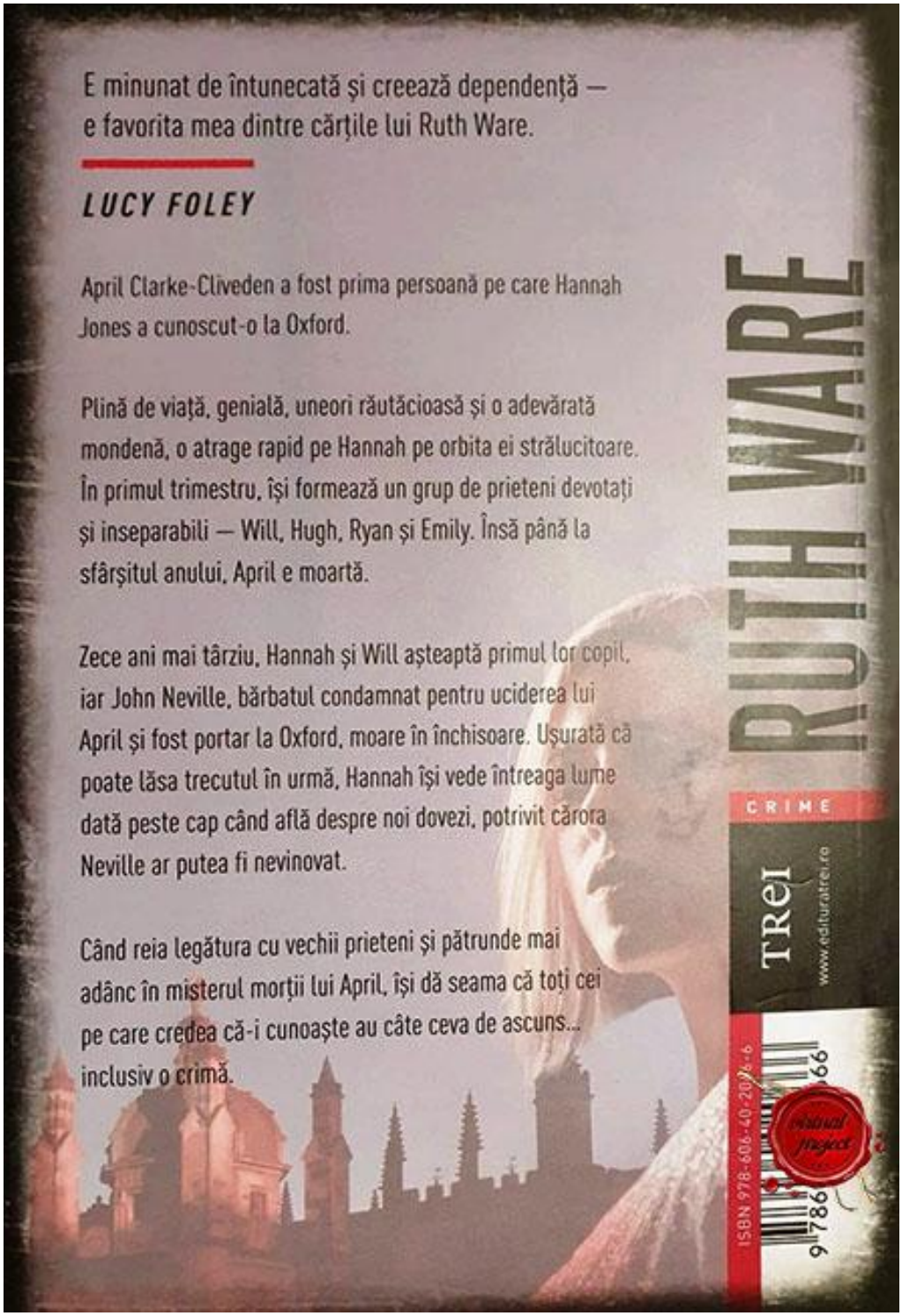

E minunat de întunecată și creează dependență — e favorita mea dintre cărțile lui Ruth Ware.

LUCY FOLEY

April Clarke-Cliveden a fost prima persoană pe care Hannah Jones a cunoscut-o la Oxford.

Plină de viață, genială, uneori răutăcioasă și o adevărată mondenă, o atrage rapid pe Hannah pe orbita ei strălucitoare. În primul trimestru, își formează un grup de prieteni devotați și inseparabili — Will, Hugh, Ryan și Emily. Însă până la sfârșitul anului, April e moartă.

Zece ani mai târziu, Hannah și Will așteaptă primul lor copil, iar John Neville, bărbatul condamnat pentru uciderea lui April și fost portar la Oxford, moare în închisoare. Ușurată că poate lăsa trecutul în urmă, Hannah își vede întreaga lume dată peste cap când află despre noi dovezi, potrivit cărora Neville ar putea fi nevinovat.

Când reia legătura cu vechii prieteni și pătrunde mai adânc în misterul morții lui April, își dă seama că toți cei pe care credea că-i cunoaște au câte ceva de ascuns... inclusiv o crimă.

RUTH WARE

CRIME

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2096-6

{1} *The Gruffallo* – carte pentru copii de Julia Donaldson.

{2} *The new baby* – carte pentru copii de Mercer Meyer.

{3} *There is a house inside my mummy* – carte pentru copii de Giles Andreae.

{4} *The Very Hungry Caterpillar* – carte pentru copii de Eric Carle.

{5} În Marea Britanie, colegiile sunt echivalente cu primii trei ani de facultate din sistemul de învăţământ românesc, finalizaţi cu o diplomă de licenţă (N. r.).

{6} Card de identitate emis de Universitatea Oxford.

{7} Brideshead Revisited – roman de Evelyn Waugh (1903-1966).

{8} Gaudy Night – roman de Dorothy L. Sayers (1893-1957).

{9} His Dark Materials – roman de Philip Pullman (n. 1946).

{10} Titlu de nobleţe în Marea Britanie, care conferă calitatea de membru al Camerei Lorzilor.

{11} Material de pe un site al cărui principal scop este să atragă utilizatorii să dea clic pe un link către o anumită pagină.

{12} În jocul de poker, flopul constă în etalarea pe masă a primelor trei cărţi comune.

{13} Gaudy, din latinescul *gaudium,* care înseamnă bucurie, este un termen folosit într-un număr de universităţi din UK, fondate înainte de anul 1600, pentru a descrie viaţa studenţească. În cadrul colegiilor, sunt organizate anual festivităţi dedicate foştilor absolvenţi, pentru a se reîntâlni şi a sărbători anii petrecuţi acolo (N. r.).

{14} Trimestrul Michaelmas este primul din componenţa anului universitar într-un număr de universităţi şi şcoli de limbă engleză din emisfera nordică, în special din Regatul Unit. Acesta îşi trage numele de la Sărbătoarea Sf. Mihail şi a Tuturor îngerilor, care cade pe 29 septembrie.

{15} Câteva universităţi acordă unui număr foarte mic de persoane oferte necondiţionate, care le asigură calitatea de student fără susţinerea examenelor de admitere (N. r.).

{16} „The Isis” este un nume alternativ pentru râul Tamisa, folosit de la izvorul său din Cotswolds până când i se alătură Thame la Dorchester, în Oxfordshire. Derivă din vechiul nume al Tamisei, Tamesis, care în Evul Mediu se credea a fi o combinaţie de „Thame” şi „Isis”. În special, Isis curge prin oraşul Oxford.

{17} Roman poliţist de S.A. Cosby.

{18} BioMedical Admission Test este un test de aptitudini utilizat ca parte a procesului de admitere pentru medicină, ştiinţe biomedicale şi

stomatologie în unele universităţi din Regatul Unit, Singapore, Spania, Malaezia, Thailanda, Ungaria, Croaţia şi Ţările de Jos.

{19} Stradă din centrul oraşului Oxford, Anglia, numită după Sfântul Aldate, dar cunoscută anterior ca Fish Street.

{20} Tradus din engleză – Vulturul şi Copilul, supranumit The Bird and Baby, este un pub din St. Giles' Street, Oxford, Anglia, deţinut de St. John's College, Oxford.

{21} În engl. *Outlander,* roman al scriitoarei britanice Diana Gabaldon.

{22} Roman de Stephen King.

{23} *I'll be gone in the dark* – roman al scriitoarei Michelle McNamara.

{24} Numele real al criminalului este Joseph James DeAngelo, însă din dorinţa de a creşte gradul de conştientizare a populaţiei în privinţa acestui caz, scriitoarea Michelle McNamara l-a numit Golden State Killer, la începutul anului 2013. Criminalul a fost prins abia în anul 2018.

{25} Pelham Grenville Wodehouse, cunoscut mai bine sub numele P.G. Wodehouse, a fost un scriitor englez şi unul dintre cei mai citiţi umorişti ai secolului XX.

{26} Poftim (sp.).

{27} Tulburare de stres posttraumatic.

{28} O problemă complicată, dificilă (expresia în orig. a can of worms)

{29} Citatul i-a fost atribuit în mod greşit scriitorului Samuel Clemens, cunoscut sub pseudonimul Mark Twain. Deşi nu este exact, acesta a rămas asociat cu Mark Twain, cunoscut pentru umorul său, pe care citatul îl ilustrează perfect.

{30} Cireşele maraschino sunt cireşe conservate în lichior maraschino (obţinut din sirop de cireşe negre sălbatice). În general se folosesc cireşe din soiuri de culoare deschisă şi sunt utilizate pentru prepararea cocktailurilor.

{31} În original este folosit termenul *it* (fără echivalent în limba română), care, în general, nu este întrebuinţat în cazul oamenilor (N. r.).

{32} Noul vin Beaujolais a sosit! (fr.).

{33} Pentru puţin, domnişoară! (fr.).

{34} Suc de portocale (fr.).

{35} Nou (fr.).

{36} Farfurie cu brânză (fr.).

{37} Amintirea vremurilor vechi (scoţiană).

{38} Terapie cognitiv-comportamentală.

{39} Tajine este un preparat din bucătăria marocană obţinut printr-o gătire lentă, la temperaturi scăzute. Acesta este specific nordului Africii, denumirea de tajine provenind de la vasele în care este gătit.

{40} În engl. Rag Week – un eveniment anual în multe universităţi (în principal britanice) în care studenţii se angajează în activităţi neobişnuite pentru a strânge bani în scopuri caritabile.

{41} Unul dintre artiştii care au dominat scena artistică din Marea Britanie în anii 1990, cel mai bogat artist în viaţă din Regatul Unit, foarte admirat şi, în acelaşi timp, extrem de contestat (N.r.).

{42} Doctor of medicine (engl.) – doctor în medicină.

{43} Fellowship of the Royal College of Surgeons – Membru al Colegiului Regal de Chirurgie.

{44} European Board of Plastic Reconstructive and Aesthetic Surgery – Consiliul European de Chirurgie Plastică, Reconstructivă şi Estetică.

CUPRINS

Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
Înainte
După
După

După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
După
Sfârşit
Începutul
Mulţumiri

Table of Contents

Înainte 3
După 5
Înainte 10
După 21
Înainte 31
După 38
Înainte 45
După 55
Înainte 61
După 68
Înainte 74
După 85
Înainte 87
După 92
Înainte 98
După 106
Înainte 111
După 118
Înainte 124
După 130
Înainte 138
După 145
Înainte 148
După 159
Înainte 169
După 180
Înainte 193

După 204
Înainte 214
După 223
Înainte 233
După 245
Înainte 248
După 253
Înainte 260
După 273
După 296
După 299
După 306
După 315
După 324
După 328
După 332
După 338
După 348
După 361
După 373
După 379
După 384
După 389
După 398
După 403
După 416
După 427
Sfârşit 442
Începutul 444
Mulţumiri 463